

சங்க இலக்கியங்களில் தலைவிக்கான உவமைப் பயன்பாட்டு வரையறை

அழகப்பா பல்கலைக்கழகத் தமிழ் முனைவர் (பி.எச்.டி) பட்டத்திற்குப்
பகுதி நிறைவாக அளிக்கப்பெறும் ஆய்வேடு

ஆய்வாளர்

ப.கோகுலவர்த்தினி
(பதிவு எண் : 613)

நெறியாளர்

முனைவர் மு.சுதா

தமிழ்த்துறை

அழகப்பா பல்கலைக்கழகம்

(தேசியத் தரநிர்ணயக் குழுவின் மூன்றாம் சுற்று மதிப்பீட்டில் 'A+' (CGPA.3.64) தகுதி.
மனித வள மேம்பாட்டு அமைச்சகம் - பல்கலைக்கழக மானியக்குழுவின் முதல்தர பல்கலைக்கழகத் தகுதி
மற்றும் தன்னாட்சித் தகுதி பெற்றது)

காரைக்குடி.

ஜூலை - 2018

ப.கோகுலவர்த்தினி,
பதிவு எண் : 613
முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்,
தமிழ்த்துறை,
அழகப்பா பல்கலைக்கழகம்,
காரைக்குடி - 630 003.

நாள் :

ஆய்வாளர் உறுதிமொழி

“சங்க இலக்கியங்களில் தலைவிக்கான உவமைப் பயன்பாட்டு வரையறை”

என்னும் தலைப்பில் தமிழ் முனைவர் (Ph.D) பட்டத்திற்காக எழுதப்பெற்ற இவ்வாய்வேடு என் சொந்த முயற்சியால் உருவானது என்றும், இவ்வாய்வேடு இதற்கு முன் வேறு எந்த ஆய்வுப் பட்டத்திற்கும் அளிக்கப் பெறவில்லை என்றும் உறுதியளிக்கின்றேன்.

ஆய்வாளர்

(ப.கோகுலவர்த்தினி)

உறுதி கையொப்பம்

முனைவர் மு.சுதா,
உதவிப்பேராசிரியர்,
தமிழ்த்துறை,
அழகப்பா பல்கலைக்கழகம்,
காரைக்குடி - 630 003

முனைவர் மு.சுதா,
உதவிப்பேராசிரியர்,
தமிழ்த்துறை,
அழகப்பா பல்கலைக்கழகம்,
காரைக்குடி - 630 003

நாள் :

நெறியாளர் சான்றிதழ்

“சங்க இலக்கியங்களில் தலைவிக்கான உவமைப் பயன்பாட்டு வரையறை”

என்னும் தலைப்பில் ஆய்வாளர் திருமதி.ப.கோகுலவர்த்தினி அவர்கள் தமிழ் முனைவர் (Ph.D) பட்டத்திற்காகச் செய்யப்பெற்ற இந்த ஆய்வு, அழகப்பா பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறையில் அவர் ஆய்வு செய்த காலத்தில் தன்னிச்சையாகச் செய்யப் பெற்றது என்றும், இந்த ஆய்விற்காக ஆய்வாளருக்கு வேறு எந்தப் பட்டமும் அளிக்கப்பெறவில்லை என்றும் சான்றளிக்கின்றேன்.

நெறியாளர்

(முனைவர் மு.சுதா)

நன்றியுரை

“சங்க இலக்கியங்களில் தலைவிக்கான உவமைப் பயன்பாட்டு வரையறை”

என்னும் தலைப்பில் முனைவர் பட்டம் மேற்கொள்ள எனக்கு வாய்ப்பளித்த வள்ளல் அழகப்பருக்கும், அழகப்பா பல்கலைக்கழகத்திற்கும் என் முதற்கண் நன்றியைத் தெரிவிப்பதில் பெருமையடைகிறேன்.

ஆய்வுப் பணிகள் செம்மையாக நடைபெறுவதற்கு பேருதவி செய்து, ஆக்கமும், ஊக்கமும் வழங்கிய தமிழ்த்துறை தலைவர் பேரா.முனைவர் முபாண்டி அவர்களுக்கும் என் மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

அழகப்பா பல்கலைக்கழகத்திற்கு கல்வி கற்க வந்த நாள் முதல் இன்று வரை எனக்கு உற்ற அறிவுரைகள் வழங்கி என் வாழ்க்கையில் அடுத்தடுத்து உயர்வதற்கும், ஆய்விற்கு தேவையான நெறிகாட்டுதல்கள் வழங்கியும், இவ்வாய்வு வெற்றியடைய பல வழிகளில் உற்ற துணையாகவும் இருந்த என் ஆய்வு நெறியாளர் முனைவர் மு.சுதா அவர்களுக்கு என் நெஞ்சம் நிறைந்த நன்றியினை உரித்தாக்குகிறேன்.

தமிழ்த்துறைப் பேராசிரியர்கள் அனைவருக்கும் என் இதயங்கனிந்த நன்றிகளை நவில்வதற்கு கடப்பாடுடையேன்.

ஆய்வுக்கான தரவுகள் திரட்டுவதற்கும், நூல்கள் வாங்குவதற்கும் ஆய்வு செம்மையுற அமைவதற்கும் ஊக்கத்தொகை வழங்கிய பல்கலைக்கழக மானியக் குழுவிற்கு (UGC) என் உளமார்ந்த நன்றிகள்.

எனது வாழ்வு செம்மையடைய தங்களது வாழ்க்கையில் அயராது உழைத்த என் பெற்றோர் திரு.இராபன்னீர்செல்வம், பமலர்க்கொடி அவர்களுக்கும் எனது சகோதரன் ப.தேவகிருஷ்ணன், ப.அகரமுதல்வன், அண்ணிகள் அவர்களுக்கும் எனது நன்றிகள் பல. எனது வளர்ச்சிக்கு தூண்டுகோலாக இருந்த என் கணவர் பெ.செந்தில்குமார் அவர்களுக்கும் எனது மகன்களாகிய செ.ஹரிசரண், செ.சாய்ஸ்ரணுக்கும் என் மனமார்ந்த நன்றிகள். என் அன்பிற்கினிய மாமா அத்தை அவர்களுக்கும் என் நன்றிகளைக் காணிக்கையாக்குகின்றேன்.

ஆய்விற்குத் தேவையான தரவுகளைத் திரட்டுவதற்குப் பெரிதும் உதவிய நூலகங்களான,

1. அழகப்பா பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறை நூலகம், காரைக்குடி.
2. அழகப்பா பல்கலைக்கழக மைய நூலகம், காரைக்குடி.
3. சென்னைப் பல்கலைக்கழக நூலகம், சென்னை.
4. மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழக மைய நூலகம், மதுரை.
5. சரசுவதி மஹால் நூலகம், தஞ்சாவூர்.
6. தஞ்சை மாவட்ட நூலகம், தஞ்சாவூர்.
7. தமிழ்ப் பல்கலைக்கழக நூலகம், தஞ்சாவூர்

முதலான நூலகங்களுக்கு என் நன்றிகளை உரித்தாக்குகின்றேன்.

ஆய்வுக் காலங்களில் தளராத மன உறுதியுடன் உயரிய நம்பிக்கை அளித்து ஆய்விற்குத் தேவையான கருத்துக்களை வழங்கிய முனைவர் பட்ட ஆய்வுலக மாணவர்களாகிய சா.சத்யா, சுபிரபாகரன், இரா.ரவிக்குமார், இ.முகமது உசேன், க.இராஜேந்திரன், கோ.கலைவாணி ஆகியோருக்கும் ஆய்விற்குத்

தேவையான புத்தகங்களை வழங்கி உதவிய புத்தகத் தாத்தா என்கிற முருகேசன்
ஐயா அவர்களுக்கும் என் உளமார்ந்த நன்றிகள்.

இவ்வாய்வேட்டைச் செம்மையாகவும், நேர்த்தியாகவும் கணினியில்
அச்சாக்கம் செய்தளித்த காரைக்குடி தோழா கணினி அச்சக நிறுவனத்திற்கு
நெஞ்சார்ந்த நன்றியினைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

நன்றிகளுடன்.....

ப.கோகுலவர்த்தினி

சுருக்கக்குறியீட்டு விளக்கம்

அகத்	–	அகத்திணையியல்
அகம்	–	அகநானூறு
உ-ஆ	–	உரையாசிரியர்
உவமை	–	உவமையியல்
ஐங்	–	ஐங்குறுநூறு
கலித்	–	கலித்தொகை
களவு	–	களவியல்
கற்பு	–	கற்பியல்
கழக வெளியீடு	–	திருநெல்வேலி சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழக வெளியீடு
குறிஞ்	–	குறிஞ்சிப்பாட்டு
குறுந்	–	குறுந்தொகை
சிறுபாண்	–	சிறுபாணாற்றுப்படை
குறள்	–	திருக்குறள்
தொல்	–	தொல்காப்பியம்
பெரும்பாண்	–	பெரும்பாணாற்றுப்படை
நற்	–	நற்றிணை
ப	–	பக்கம்
பக்	–	பக்கங்கள்

ப.ஆ	–	பதிப்பாசிரியர்
பா.	–	பாடல்
பாட	–	பாடலடி
புறம்	–	புறநானூறு
பொருள்	–	பொருளதிகாரம்
பொருளி	–	பொருளியல்
மேலது	–	மேலே குறிப்பிட்டது

பொருளடக்கம்

இயல்	தலைப்பு	பக்கம்
	முன்னுரை	1-8
ஒன்று	தொல்காப்பியத்தில் தலைவி	9-54
இரண்டு	குறிஞ்சியில் தலைவி கூற்று உவமைகள்	55 — 109
மூன்று	முல்லையில் தலைவி கூற்று உவமைகள்	110 — 137
நான்கு	மருதத்தில் தலைவி கூற்று உவமைகள்	138 — 200
ஐந்து	நெய்தலில் தலைவி கூற்று உவமைகள்	201 — 235
ஆறு	பாலையில் தலைவி கூற்று உவமைகள்	236 — 271
	முடிவுரை	272 — 277
	துணைநூற்பட்டியல்	278 — 283
	பின்னிணைப்புகள் 1. அட்டவணைகள் 2. சங்க இலக்கியங்களில் தலைவி கூற்றுப்பாக்களின் எண்ணிக்கைகள்	

முன்னுரை

முன்னுரை

காலம் வென்று வாழ்வன சங்க இலக்கியங்கள். அக்கால மக்களின் அகம் மற்றும் புற வாழ்க்கை முறைகளை அறிய உற்றத் துணை செய்கின்றன. அகப்பொருளில் தலைமக்களின் காதல் வாழ்வு பேசப்படுகிறது. எனவே அகத்திணை உலகின் தலைமை மாந்தர்களாகத் தலைவனும் தலைவியும் காணப்படுகிறார்கள். இவர்களோடு தொடர்புடையவர்களாக தோழி, செவிலி, நற்றாய், பாங்கன், அறிவர், கண்டோர், பரத்தை, விறலி, பாணன் போன்றோர் விளங்குகின்றனர். இவர்கள் அனைவரிலும் பண்டைக் காலத்தில் தலைவனுக்கு இணையாக வைத்து மதிக்கப்பட்டவள் தலைவி. இவள் பெண்ணிற்கு அமைந்த பெருவனப்பும் நற்பண்புகளும் ஒருங்கே அமையப்பெற்றவள். கற்பு, காமம், ஒழுக்கம், பொறைநிறை, விருந்து, புறந்தருதல், சுற்றம் ஒம்பல் போன்றவற்றை தனக்கு இலக்கணமாகக் கொண்டவள். எனவே சங்க இலக்கியங்களில் தோழிக்கு அடுத்த நிலையில் தலைவி கூற்று பாடல்கள் மிகுதியாக உள்ளன. இத்தகு தலைவி குறித்து தொல்காப்பியர் அகத்திணையியல், களவியல், கற்பியல், பொருளியல், உவமையியல், செய்யுளியல் எனும் ஆறு இயல்களில் விளக்கியுள்ளார். இவற்றுள் உவமையியலில் கிழவன், கிழவி, தோழி ஆகியோர்களுக்கான உவமைப் பொருள்கள் குறித்த வரையறையினைப் பதிவு செய்துள்ளார். இதில் தலைவிக்குரிய உவமைப் பொருளாக தானறிந்த பொருட்கண்ணே உவமை கூறுவாள் எனும் செய்தியினை வரையறுத்து உணர்த்தியுள்ளார். தொல்காப்பியர் உணர்த்தியுள்ள இவ்வரையறை கொண்டு சங்க இலக்கியத்தில் தலைவி கூற்றுப் பாடல்களை ஆராய்வதாக இவ்வாய்வு அமைகின்றது.

ஆய்வுத் தலைப்பு

“சங்க இலக்கியங்களில் தலைவிக்கான உவமைப் பயன்பாட்டு வரையறை” என்பது ஆய்வுக்குரியத் தலைப்பாகிறது.

ஆய்வு நோக்கம்

சங்க இலக்கியப் பாக்களுள் காணலாகும். உவமைச் செய்திகள் அவ்விலக்கியங்களுக்குப் பெருமை சேர்ப்பனவாய்க் காணப்படுவன. மாந்தர்களின் கூற்றுகளில் அமையும் இவ்வுவமைகள் சங்க கால மக்களின் இயற்கையோடு இயைந்த வாழ்க்கைமுறையையும், அனுபவங்களையும் பண்பாட்டுப் பழக்கவழக்கங்களையும் வெளிப்படுத்துவனவாய் அமைந்துள்ளன. சொல்ல வந்த கருத்தைச் சுவையாய், நாகரீகமாய் எடுத்துரைக்கப் பயன்பட்ட இவ்வுவமைகளைப் பற்றி, அதற்குரிய வரையறைகள் பற்றித் தொல்காப்பிய உவமையியல் விளக்கி நிற்கின்றது. குறிப்பாகத் தலைவி என்னும் மாந்தர் படைப்பிற்குரிய இலக்கணங்கள் சங்க காலப் பெண்களுக்கான பிரதிபலிப்பாய் விளங்குகின்றது. 'கிழவி சொல்லின் அவளறி கிளவி' என்ற தொல்காப்பிய நூற்பாவினை முன்னிறுத்தி உவமை கூறுதலில் தலைவிக்குரிய வரையறை என்ன? அவள் உவமை கூறும் போது எந்த அளவில் முதல், கரு, உரிப்பொருள்களைப் பயன்படுத்தலாம் அவளுக்குரிய இலக்கண வரையறைப்படித் தலைவி கூற்றுப் பாடல்கள் அமைந்துள்ளதா? என்பதை ஆய்வின் வழி விரித்துரைப்பது ஆய்வு நோக்கமாகிறது.

கருதுகோள்

தொல்காப்பிய உவமையியலில் கூறப்பட்டுள்ள, தலைவி உவமை கூறுவதற்கான வரையறைப்படி சங்க இலக்கியத் தலைவி கூற்றுப்பாடல்கள் அமைந்துள்ளன என்பது ஆய்விற்குரிய கருதுகோளாகக் கொள்ளப்பட்டது. இக்கருதுகோளின்படியே சங்க இலக்கியத்தில் தலைவி கூற்றுப் பாடல்களில் காணப்படும் உவமைகள் அமைந்து உள்ளன எனக் கண்டறிந்து நிறுவப்பட்டுள்ளன.

முன்ஆய்வுகள்

தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரத்தின் வழி தலைவி கூற்று உவமைகளை ஆராயும் இவ்வாய்விற்கு 'சங்க இலக்கியத்தில் உவமைகள்' (1973) எனும் தலைப்பில் இரா.சீனிவாசன், "சங்க இலக்கிய உவமைகள்" (1986) எனும்

தலைப்பில் அர.சிங்காரவடிவேலன், தொல்காப்பிய பொருளதிகார வழி அகநானூறு ஓர் ஆய்வு (2002) எனும் தலைப்பில் இரா.ஜெகதீசன் ஆகியோர்களின் ஆய்வுகள் ஆய்வு முன்னோடிகளாகின்றன.

முதன்மைச் சான்றாதாரங்கள்

சங்க இலக்கிய எட்டுத்தொகை அக இலக்கியங்கள் ஆய்வின் முதன்மைச் சான்றாதாரங்களாக அமைகின்றன.

துணைமைச் சான்றாதாரங்கள்

தொல்காப்பியம் முதலான ஆய்வு தொடர்பான இலக்கண நூல்களும் சங்க இலக்கியம் தொடர்பாக வெளிவந்துள்ள இலக்கியங்கள், திறனாய்வு நூல்கள், கலைக் களஞ்சியம், வாழ்வியல் களஞ்சியம், அகராதிகள், நிகண்டு, கருத்தரங்கக் கட்டுரைகள், மலர்கள், ஆய்வேடுகள் போன்றவை துணைமைச் சான்றாதாரங்களாகக் கொள்ளப்பட்டுள்ளன.

ஆய்வு எல்லை

சங்க இலக்கிய எட்டுத்தொகை அகநூல்களில் காணப்படும் தலைவிக் கூற்றுப் பாடல்கள் ஆய்வு எல்லையாக அமைகின்றன.

ஆய்வு அணுகுமுறைகள்

தலைவி எனும் அகமாந்தர் குறித்து இலக்கணங்கள், இலக்கியங்கள், அகராதிகள், நிகண்டுகள், திறனாய்வாளர்களின் கருத்துக்கள் போன்றவற்றை விளக்கி வரைய விளக்கவியல் அணுகுமுறை ஆளப்படுகிறது.

தலைவி கூற்று உவமைகளை பகுத்து ஆராய்விடத்துப் பகுப்பாய்வு அணுகுமுறை மேற்கொள்ளப்படுகிறது. தொல்காப்பியரின் உவமைக் கோட்பாட்டினைச் சங்கத் தலைவிக் கூற்றுப் பாடல்களில் ஒப்பிட்டு ஆராயப்படும் அளவில் ஒப்பீட்டு அணுகுமுறை பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

இயல் பகுப்புகள்

“சங்க இலக்கியங்களில் தலைவிக்கான உவமைப் பயன்பாட்டு வரையறை” எனும் தலைப்பினில் மேற்கொள்ளப்பெறும் இவ்வாய்வு முன்னுரை முடிவுரை நீங்கலாக ஆறு இயல்களைக் கொண்டமைந்துள்ளது. அவையாவன,

1. தொல்காப்பியத்தில் தலைவி
2. குறிஞ்சியில் தலைவி கூற்று உவமைகள்
3. முல்லைமலில் தலைவி கூற்று உவமைகள்
4. மருதத்தில் தலைவி கூற்று உவமைகள்
5. நெய்தலில் தலைவி கூற்று உவமைகள்
6. பாலைமலில் தலைவி கூற்று உவமைகள்

என்பனவாகும்.

இயல் விளக்கங்கள்

முன்னுரையில் ஆய்வுத் தலைப்பு, ஆய்வு நோக்கம், கருதுகோள், முன் ஆய்வுகள், முதன்மைச் சான்றாதாரங்கள், துணைமைச் சான்றாதாரங்கள், ஆய்வு எல்லை, ஆய்வு அணுகுமுறைகள், இயல் பகுப்புகள், இயல் விளக்கங்கள் ஆகியன விளக்கப்படுகின்றன.

‘தொல்காப்பியத்தில் தலைவி’ என்பது முதல் இயலாகும். இதில் தலைவியானவள் நற்றாயின் மகள் என எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது. தலைவிக்கும் தோழிக்கும் இடையே உள்ள இணைபிரியா நட்பு குறித்துத் தொகுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது. ஒரு பொருளைச் சுட்டப் பல சொற்கள் வழங்கும் முறை தமிழ்மொழியில் உண்டு. அவ்வகையில் தலைவி என்ற சொல்லுக்கு இணையாக தலைமகள் கிழத்தி, கிழவி, ஆயிழை, பெண்டு, பெண்மகள், மகள், காதலி, இற்கிழத்தி, மனை, மனைவி, மனைமுதல், நகர், முதலாட்டி, குறுமகள், நெஞ்சமர்தகுவி போன்ற சொற்கள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளமைக் குறித்து விளக்கியுரைக்கப்பட்டுள்ளன. தலைவியின் கூற்றாக 60 கூற்றுகளைத் தொல்காப்பியர் கூறியுள்ளார். தலைவி கூற்றாக வரும் பாடல்கள் யாவும் இயற்கைப் புணர்ச்சி,

இடந்தலைப்பாடு, பாங்கற்கூட்டம், பாங்கிமதியுடன்பாடு, பாங்கியிற்கூட்டம், பகற்குறி, பகற்குறி இடையீடு, இரவுக்குறி, இரவுக்குறியிடையீடு, வரைவு வேட்கை, வரைவு கடாதல், அம்பலும் அலரும், இற்செறித்தல், வெறியாட்டு, அறத்தொடு நின்றல், ஒருவழி தணத்தல், வரைவிடை வைத்துப்பொருள்வயிற் பிரிதல், உடன்போக்கு என்ற பதினெட்டு வகைகள் அடங்குகிறது. 'கிழவி சொல்லின் அவளறி கிழவி' எனும் தொல்காப்பியர் வகுத்துள்ள கோட்பாட்டின் கீழ் சங்க அக இலக்கியங்களில் தலைவிக்கான உவமைகள் குறித்து விளக்கப்பட்டுள்ளன.

'குறிஞ்சியில் தலைவிக் கூற்று உவமைகள்' என்பது இரண்டாம் இயலாகும். மலையையும் மலைசார்ந்த இடத்தையும் குறிஞ்சி என்பர். குறிஞ்சி நிலத்தின் மலைவளமும், மலையின் கண் அழகுற ஓடிவரும் அருவியும், குளிர்ந்த கூதிர்காலச் சூழலும் 'புணர்தல்' எனும் உரிப்பொருளுக்கு உற்றத்துணை செய்கின்றன. எனவே தலைமக்கள் களவு வாழ்வு இந்நிலத்தில் மேற்கொள்கின்றனர். குறிஞ்சியில் தலைவி கூற்று பாடல்களின் எண்ணிக்கை 123. இவற்றுள் உவமைகள் அமைந்துள்ள பாடல்களின் எண்ணிக்கை 104. இவையனைத்தும் குறிஞ்சி நிலப்பின்னணியில் உவமைகள் கொண்டமைந்துள்ளன.

'முல்லையில் தலைவிக் கூற்று உவமைகள்' என்பது மூன்றாமியலாகும். முல்லை என்பது பண்டைத் தமிழகத்தில் பகுத்து அறியப்பட்ட ஐந்துவகைத் தமிழர் நிலத்திணைகளில் ஒன்றாகும். காடும் காடு சார்ந்த இடங்களும் முல்லை நிலமாகும். செம்மண் பரந்திருத்தலால் முல்லை நிலமானது செம்புலம் எனவும் அழைக்கப்பட்டது. இந்நிலம் முல்லை மலரைத் தழுவிப் பெயரிடப்பட்டது. 'மாயோன் மேய காடுறை உலகம்' எனத் தொல்காப்பியம் முல்லை பற்றிக் கூறுகிறது. முல்லைக்குரியக் கருப்பொருள்களான ஆயர், முல்லை, காட்டாறு, கானாங்கோழி, சேரி, பாடி, முல்லையாழ் போன்றவைகளையும், இருத்தல் ஒழுக்கத்தையும் குறிக்கும். இத்தகு முதல், கரு, உரிப்பொருட்களை முல்லை நிலச் சூழலில் வளர்ந்தத் தலைவி கூற்றுப்பாடல்களில் உவமைகளாகக் காணமுடிகின்றன. இவற்றுள் தலைவி கூற்றாக அமைந்துள்ள பாடல்களின் எண்ணிக்கை 58 ஆகும். உவமையில்லா பாடல்கள் 21 ஆகும். பிற திணை

மயங்குவதாக 2 பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. முல்லையுள் குறிஞ்சி மயங்குவதாக இரண்டு பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. இவை குறித்து பகுத்து விளக்கப்பட்டுள்ளன.

‘மருதத்தில் தலைவி கூற்று உவமைகள்’ என்பது நான்காம் இயலாகும். மருத நிலத்தைத் தீம்புனல் உலகம் எனத் தொல்காப்பியம் குறிப்பிடுகிறது. ஏனைய மரங்களைக் காட்டிலும் மருத மரங்கள் ஒங்கி உயர்ந்து சிறப்பாக இப்பகுதிகளில் விளங்கியமையாலேயே இந்த நிலப்பகுதிக்கு ‘மருதம்’ எனப் பெயர் வழங்கலாயிற்று. உணவு தேடும் வாழ்க்கையிலிருந்து மானிடச் சமூகம் உணவு உற்பத்திக்கு மாறியது இந்த நிலப்பகுதியில்தான். ஒவ்வொரு நிலமும் தனக்கென தனித்தன்மைகளையும் வேறுபட்டப் பருவச் சூழல்களையும் கொண்டவை. இச்சூழலில் குறிப்பிட்டத் தாவரங்களும் பறவைகளும், விலங்குகளும், வளர்வதற்கும், வாழ்வதற்கும் வாய்ப்பாக அமைகின்றன என்ற வகையில் மருத நிலத்திற்கெனத் தனித் தன்மைகள் உண்டு. வயலும், வயல் சார்ந்த பகுதி மருதமாகும். ஊடலும் ஊடல் நிமித்தமும் இத்திணைக்குரிய உரிப்பொருளாகும். இந்திரன், எருமை, அன்னம், தாமரை, உழவர், உழத்தியர், மருது போன்றவை இதற்குரியக் கருப்பொருட்களாக உள்ளன. இந்நிலத்தைத் தன் வாழ்விடமாகக் கொண்டத் தலைவி கூற்றுப் பாடல்களின் எண்ணிக்கை 101 ஆகும். இவற்றுள் உவமைகள் கொண்டமைந்துள்ள பாடல்களின் எண்ணிக்கை 78 ஆகும். இதனுள் 2 பாடல் திணை மயக்கமாக அமைந்துள்ளது. அவை மருதத்துள் குறிஞ்சியாக 1 பாடலும் மருதத்துள் நெய்தலாக 1 பாடலும் ஆகும்.

‘நெய்தலில் தலைவி கூற்று உவமைகள்’ என்பது ஐந்தாமியலாகும். நெய்தல் என்பது பண்டைத் தமிழகத்தில் பகுத்து அறியப்பட்ட ஐந்து வகைத் தமிழர் நிலத்திணைகளில் ஒன்றாகும். கடலும் கடல் சார்ந்த இடங்களும் நெய்தல் என அழைக்கப்படுகின்றன. நெய்தல் திணைக்குரிய உரிப்பொருள் இரங்கலாகும். இவ்விரங்கலைப் பாடுமிடத்து நெய்தலின் மணற் பரப்பும், அப்பரப்புச் சார்ந்த பின்புலமும் பாடல் பொருளாகக் கொள்ளப்படும். நெய்தல் நிலத் தலைவர்கள் கொண்கன், சேர்ப்பன், துறைவன், புலம்பன் என்ற பெயர்களால் அழைக்கப்பட்டனர். கருப்பொருளான சுறா, புன்னை, கடற்காக்கை, நெய்தல் மலர், கடல்நீர், நுளையர்,

வருணன், செவ்வழிப்பண் முதலியவையும் மிகைப்படுத்தப்படுகின்றன. நெய்தல் உரிப்பொருளைப் பாடும் தலைவியின் பாடல்களிலும் இப்பின்னணிச் சூழல்கள் இடம்பெற்றுள்ளதை அறியமுடிகின்றது. இத்திணையில் இடம்பெற்றுள்ளத் தலைவி கூற்றுப் பாடல்களில் எண்ணிக்கை 123 ஆகும். இவற்றுள் உவமைகள் அமைந்துள்ள பாடல்கள் 85 ஆகக் காணப்படுகின்றன. 2 பாடல்கள் திணை மயக்கமாக அமைந்துள்ளன. இவை நெய்தலுள் முல்லையாக மயங்குகின்றன. நெய்தல் திணைப்பகுப்பில் அமையப்பெற்றுள்ள தலைவிக் கூற்றுப் பாடல்களில் மிகுதியானவற்றில் தலைவி தன் நிலம் சார்ந்தவற்றையும், தான் வாழும் இடத்திற்கு அருகேயும் உள்ள பொருட்களைக் கொண்டும் உவமைகளாக கையாண்டுள்ளதைச் சங்கப் பாக்களின் துணை கொண்டு அறியமுடிகின்றது. இதனை எடுத்தியம்புவதாக இவ்வியல் அமைந்துள்ளது.

‘பாலையில் தலைவிக் கூற்று உவமைகள்’ என்பது ஆறாமியலாகும். குறிஞ்சியும் முல்லையும் வேனிற்காலத்தில் தன் இயல்பு திரிந்து உண்டாகும் நிலப்பகுதி பாலையாகும். இளவேனிலும் முதுவேனிலும் வெம்மை மிகுந்து தாவரங்கள் உலர்ந்து, விலங்குகளும், பறவைகளும் வலியிழந்து காட்சியளிக்கும். நண்பகல் இத்திணைக்குரிய சிறுபொழுதாகும். பாலை நிலத்தவர்கள் காளை, விடலை என அழைக்கப்பட்டனர். கொற்றவை, மறவர், மறத்தியர், உழிஞ், பாலை, இருப்பை, மரம்பூ, பஞ்சுரப்பண், ஆறலை, வழிப்பறி, குறையாடல், ஆறலைத்தல், ஆறலைத்தலால் வரும் பொருள், கிணறு, வலியிழந்த பீலி, பாலையாழ் போன்றன யாவும் பாலைக்குரிய கருப்பொருட்களாகும். பிரிதல், பிரிதல் நிமித்தமும் பாலைக்குரிய உரிப்பொருள் ஆகும். இப்பாலைத் திணையில் அமைந்த தலைவி கூற்றுப்பாடல்களின் எண்ணிக்கை 155 ஆகும். இவற்றுள் உவமைகள் கொண்டவைகளாக 115 பாடல்கள் காணப்படுகின்றன. திணை மயங்கி அமையப்பெற்றுள்ள பாடல்களின் எண்ணிக்கை 8 ஆகும். இவற்றுள் 2 பாடல் பாலையுள் முல்லை மயங்குவதாகவும் போடல்கள் பாலையுள் மருதம் மயங்குவதாகவும் காணப்படுகின்றன. இவை குறித்து இவ்வியலில் உரைக்கப்பட்டுள்ளன.

ஆய்வில் கண்டறியப்பட்ட முடிவுகள் முடிவுரையில் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.
ஆய்விற்குப் பயன்பட்ட நூல்கள் துணை நூற்பட்டியலாக
இணைக்கப்பெற்றுள்ளன. மேலும் ஆய்வுத் தொடர்பான தகவல்கள்,
அட்டவணைகள் பின்னிணைப்புகளாக இணைக்கப்பட்டுள்ளன.

இயல் – 1

தொல்காப்பியத்தில்

தலைவி

உலக மொழிகளில் பழமை வாய்ந்த நூல்களாகக் கிடைப்பன எல்லாம் இலக்கியங்களாகவே அறியப்படுகின்ற நிலையில், தமிழ் மொழியில் மட்டுமே சிதைவின்றி கிடைக்கக் கூடிய இலக்கண நூலாகத் தொல்காப்பியம் காணப்படுகின்றது. தொல்காப்பிய எழுத்ததிகாரத்தில் எழுத்தின் இலக்கணமும், சொல்லதிகாரத்தில் சொல்லின் இலக்கணமும் கூறப்பட்டுள்ளன. எழுத்ததிகாரமும், சொல்லதிகாரமும் தமிழ்மொழியின் இலக்கணத்தைக் கூறுகின்றன. தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரம் தமிழ் இலக்கியத்தின் இலக்கணத்தைக் கூறுகின்றது. தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரம் அக இலக்கியம், புற இலக்கியம் ஆகிய இரண்டினைப் பற்றிக் கூறி இருப்பினும் அகம் குறித்தே அதிகமான செய்திகள் காணப்படுகின்றன. பொருளதிகாரம் ஒன்பது இயல்களில் பெரும்பான்மை இயல்கள் அகம் சார்ந்தனவே ஆகும். தொல்காப்பியர் அகப்பொருளைக் களவு, கற்பு என்று இரு கூறுகளாகப் பகுத்துக்கூறுகிறார். இவ்விரு கைக்கோள்களிலும் தலைமை மாந்தர்களாகத் திகழ்பவர்கள் தலைவனும் தலைவியும் ஆவர். இவர்கள் தலைமக்கள் என்று அழைக்கப்படுகிறார்கள். இவர்களில் தலைவியானவள் தலைவனுக்கு இணையாக வைத்து மதிக்கப்படுகிறாள். எனவே சங்க அக இலக்கியங்களில் தனியிடம் பெற்றுத் திகழ்கிறாள். இத்தகுத் தலைவி குறித்துத் தொல்காப்பியர் தமது பொருளதிகாரத்தில் பல்வேறு இடங்களில் பதிவு செய்துள்ளார். இப்பதிவுகளை அகத்திணையியல், களவியல், கற்பியல், பொருளியல், உவமையியல், செய்யுளியல் எனும் ஆறு இயல்களில் காணமுடிகிறது. இவைகுறித்தும் வாழ்வியல் கூறுகளை உள்ளடக்கிய இவ்வகச் செய்திகளில் தலைவி கூறும் உவமை வரையறைகள் குறித்தும் தொல்காப்பியம் எவ்வாறு விளம்புகிறது என்பதனை 'தொல்காப்பியத்தில் தலைவி' என்ற முதல் இயலில் விரிவாகச் சுட்டப்பட்டுள்ளன.

தலைவியின் அறிமுகம்

பண்டைச் சமூகத்தில் தலைவனுக்கு இணையாக வைத்து மதிக்கப்பட்டவள் தலைவி. இவள் பெண்ணிற்கு அமைந்த பெருவனப்பும் நற்பண்புகளும் ஒருங்கே அமையப்பெற்றவள்; தலைவனுடன் இணைந்திருக்கும் நிலையையே விரும்புவள். தலைவன் அருகில் இல்லாத காலங்களில் தோழியின்

அணுக்கம் தலைவிக்கு உற்ற துணையாக அமைகின்றது. தலைவியின் உணர்ச்சிகளை உணர்ந்தவள் தோழி. எனவே தான், காதல் உணர்ச்சி தலைவியை ஆட்கொள்ளும்போதெல்லாம் அதனால் ஏற்படும் மனவெழுச்சிகளைத் தோழியிடம் உரைத்து மனச்சுமையின் அழுத்தத்தைக் குறைக்க முயல்கின்றாள். குறிப்பறிந்து செயல்படும் தோழியின் துணையால் தலைவியின் துயரச் சூழல் குறைகின்றது. கற்பு, காமம், ஒழுக்கம், பொறைநிறை, விருந்து, புறந்தருதல், சுற்றம்ஓம்பல் போன்றவற்றைத் தலைவிக்கு இலக்கணமாகத் தொல்காப்பியர் கூறுகின்றார்.

தொல்காப்பியத்தில் தலைவி எனும் சொல்லாட்சி

“சங்ககாலத்தில் தலைவியைக் குறிக்கத் தலைமகள், தலைவி, கிழத்தி, கிழவி, ஆயிழை முதலிய பல சொற்கள் வழங்கின. தலைவி என்ற சொல்லே கையாளப்படுகின்றது. பெண் (1502), பெண்டு (421), பெண்மகள் (648), மகள் (1061), காதலி (1025), கிழத்தி (1039), கிழவி (106), கிழவோள் (1053), தாய் (985), மனையோள் (1091), மனைவி (1111) எனத் தொல்காப்பியம் சுட்டும். இவற்றுள் தலைமகள், தலைவி எனும் சொற்கள் தனிகவனத்திற்குரியன. ஆடவனுக்குத் தலைமை வழங்கப்பெற்றது போலப் பெண்ணுக்கும் வழங்கப் பெற்றதையே இவ்வழக்காறுகள் காட்டுகின்றன.”¹

சங்க நூற்களில் மனைவியைக் குறிக்கும் சொற்கள்

1. மனை (அகம்.21.7)
2. மனைவி (நற்.121.11)
3. மனைமுதல் (அகம்.51.13)
4. மனையோள் (நற். 100.7)
5. மனையுறை மகளிர் (குறுந். 135.2)
6. பெண்டிர் (அகம். 276.8) (ஐங். 40.3) (ஐங்.382.5)
7. பெண்டு (நற்.74.11) (அகம்.202-18) (குறுந்.91-3)
8. தையல் (பரி.15.46)
9. மடந்தை (நற். 40.9) (ஐங்.86.4)

10. இற்கிழத்தி (அகம்.86-19)
11. காதலி (அகம்.54.22) (ஐங். 403.1)
12. நகர் (கலி.8.21)
13. முதலாட்டி (குறுந்.10.1)

தலைவியும் தோழியும் உரையாடும் பொழுது ஒருவரையொருவர் விளித்துப் பேசும் போது,

1. குறுமகள்
2. நெஞ்சமர் தகுவி
3. தோழி
4. அம்ம
5. ஆயிழை
6. புனையிழை
7. இகுளை
8. ஒடுங்கீர் ஒதி
9. மாஅயோயே
- 10.யாய்
- 11.அன்னை

(தலைவி தோழியையும் தோழி தலைவியையும் 'அன்னை' என்று அழைப்பதுண்டு)

முதலிய சொற்கள் தோழி தலைவியை விளக்கப் பயன்படுவனவாகும். அகமாந்தர்களுள் தலைமையிடம் பெறுபவள் தலைவியாவாள். பிற மாந்தர்கள் தலைவி வழிப்பட்டவர்கள் ஆவர். தலைவியின் பண்புகளுள் முதலாவது கற்புடைத்திண்மை ஆகும். பிற பண்புகள் கற்பினைச் சார்ந்து பொலிவு பெறும். அப்பொலிவிற்கு அடிப்படையாகத் தலைவியின் கூற்று நிகழ வேண்டும். சங்க அகப்பாடல்களில் பெரும்பான்மையாகக் கூற்று நிகழ்த்தும் பெண் மாந்தர்கள் தலைவியும் தோழியும் ஆவர்.

தலைவியின் நற்றாய்

“அகத்திணை மாந்தர்களில் தாய் என இருவரைக் குறிப்பிடுவது வழக்கம். ஒருவர் பெற்றெடுத்த தாய். இவரை அக இலக்கியங்கள் நற்றாய் எனக் குறிப்பிடுகின்றன. பொதுவாகத் தாய் எனக் குறிப்பிட்டால் அது பெற்ற தாயையும், சிறப்பு வகையில் தலைவியை வளர்த்த செவிலியையும் குறிக்கும்.”² நற்றாயை யாய் (என்தாய்) ஞாய் (உன்தாய்) என்று பாகுபடுத்தி அழைப்பது வழக்கம். தன் குழந்தைகள் எவ்வளவு தவறுகள் செய்யினும் அவற்றையெல்லாம் பொறுத்துக் கொண்டு அவர்கள் மேல் அன்பு பாராட்டும் பொறுமையின் இருப்பிடமாக, பாசத்தின் பிறப்பிடமாக விளங்குபவள் தாய், அந்த அன்பின் அரவணைப்பைப் பாசத்தின் பிணைப்பை,

‘தாய் போல் தழீஇ’³

‘தாய் போல் கழறித் தழீஇ’⁴

என்றெல்லாம் உவமை வழியே எடுத்துரைப்பவர் தொல்காப்பியர்.

தொல்காப்பியம் காட்டும் தாய்-மகள் பிணைப்பு நிலையை, மகளின் களவுக்கால வாழ்வின் போதுதான் களவுக்கால வாழ்க்கையோடு தான் காணமுடிகின்றது. மகளின் களவு அலராகா காலம் வரை தாய், தன் மகள் மீது எவ்வித ஐயுறவும் கொள்வதில்லை; மகளின் களவு அலராகிய நிலையில் தான் அவளின் மெய்வழி வேறுபாடுகளை உற்றுநோக்கி ஆராய முற்படுகின்றாள்.

“களவலராயினும், காம மேற்படுப்பினும்,

அளவுமிகத் தோன்றினும், தலைப்பெய்து காணினும்”⁵

மகள் அறியாத வகையில், மகளின் செயல்களில் மேலும் ஆழ்ந்த கண்காணிப்பைச் செலுத்துகின்றாள்.

வரைவுகடாதல்

நாளுக்குநாள் தன் மகளின் உடல் மெலிவதைக் கண்ட தாய், கட்டினும் கிழங்கினும் குறிபார்த்தும், வெறியாட்டுவிடத்தும் செய்வன செய்கின்றாள். தன் மகளின் உடல் மெலிவு நாளுக்குநாள் அதிகமாவதை உணர்கின்றாள். தன் மகள் காதல் மிகுதியால் கனவில் அரற்றுவதையும் கேட்கின்றாள்.

“கட்டினும் கிழங்கினும் வெறியென இருவரும்

காதல் கைமிக்க கனவின் அரற்றலும்”⁶

உடன் போக்கு

தன் மகள் அவளுடைய காதலனுடன் உடன்போக்குச் சென்றதை அறிந்த தாய், தன் தவற்றிற்காகத் தன் மகளின் காதலனையும், தன் உள்ளத்தை உணராமல் உடன்சென்றதன் மகளையும் சுட்டிப் புலம்புகின்றாள். அதே நேரத்தில் தன் மகள் அவள் விரும்பிய ஒருவனுடன் இல்லறம் மேற்கொண்டதை உடன்பட்டு உவக்கின்றாள் என்பதை தொல்காப்பியர்,

“தன்னும் அவனும் அவளும் சுட்டி

ஆகிய கிளவியும் அவ்வழி உரிய”⁷

“போக்குடன் அறிந்த பின் தோழியொடு கெழீஇக்

கற்பின் ஆக்கத்து நிற்பற் கண்ணும்”⁸ (தொல்.1061 : 8-9)

என்ற நூற்பாக்களின் மூலம் விளக்குகிறார்.

எப்படியேனும் உடன்போக்குச் சென்ற தன் மகள் தன்பால் வாராளா என்று ஏங்குகின்றாள். அவள் வரவை எதிர்நோக்கி நிற்கின்றாள். முக்கால் நன்மைகளை நாடுகின்றாள். முக்காலத் தீமைகளைச் சாடுகின்றாள். தாயன்பின் ஆற்றாமை

நம்பிக்கைகளை நாடுகின்றது. பல்லி சொல்லாதா, காகம் கரையாதா, நற்சொல்
காதில் வீழாதா என ஒவ்வொரு நாளும் கூர்ந்து கேட்கின்றாள்; குறிகேட்கின்றாள்;
சுரவழியில் விலங்கால், கள்வரால் தன் தமரால் தீங்கு நேருமோ என
அஞ்சுகின்றாள்; விரைந்து தன் மகள், அவளுடைய காதலன் ஊரைச் சென்று
அடையவேண்டும் என்று எண்ணுகின்றாள். தோழியிடத்தும் தலைமகளைத் தேடிச்
சென்று மீண்டவரிடத்தும் தன் ஆற்றாமையைக் கூறி புலம்புகின்றாள் என்பதை,

“மன்னுநிமித்தம், மொழிப்பொருள் தெய்வம்,

போகிய திறத்து நற்றாய் புலம்பலும்”⁹

எனும் பாடலடிகள் மூலம் உணர்த்தப்படுகிறது.

தன் மகள் இயல்பையும் அவளுடைய காதலன் இயல்பையும்
அவ்விருவருக்கும் உள்ள இயல்புப் பொருத்தத்தையும் பிறருக்கு எடுத்துரைத்து
மன ஆறுதல் அடைய முயலுகின்றாள் என்பதை,

““இருபாற் குடிப்பொருள் இயல்பின் கண்ணும்”¹⁰

என்ற நூற்பாவானது விளக்குகின்றது. செவிலித்தாயுடன் தன் மகளைத் தேடி ஊர்
எல்லை வரையில் செல்கின்றாள் என்பதை,

“ஏமப் பேரூர்ச் சேரியும் சுரத்தும்

தாமே செல்லும் தாயரும் உளரே”¹¹

என்கிறார் தொல்காப்பியர்.

தலைவியின் கற்பு வாழ்க்கையில் தாய்

திருமணம் முடிந்த பின், தன் மகளும் ஓர் இல்லத்தின் தலைமகளாகின்றாள்;
அவள் தன்னைப் போலவே அறம், பொருள் இன்பங்களில் வழாமல் இல்லறத்தை
இனிது நடத்தும் பக்குவம் பெற்றவள் என்ற மன உறுதியைத் தாய்
அடைகின்றாள். மகளின் இல்லற நிலையில் தன் தலையீட்டை அவள் பெரிதும்

குறைத்துக் கொள்கின்றாள். ஆகவே தான், கற்புக்கால வாழ்க்கையில் தாய்க்கும் தலைமகளுக்கும் எத்தகைய நெருக்கமும் இன்மையைத் தொல்காப்பியத்தால் உணரமுடிகின்றது என்பதை,

**“கிழவன் தன்னொடும் கிழத்தி தன்னொடும்
நற்றாய் கூறல் முற்றத் தோன்றாது”¹²**

என்னும் நூற்பாவின் வழி உணரமுடிகின்றது.

செவிலி

செவிலி எனப்படுபவள் தாயின் தோழியாவாள். இவள் மகளின் வளர்ப்பு நிலையில் தாயினும் பெரும்பங்கை ஏற்கின்றாள். மகளின் களவுக்கால வாழ்க்கையில் பெரிதும் ஈடுபாடு கொண்டு, அது பற்றிய உண்மைகளை அறிவதிலும் மகள் மீது ஆழ்ந்த கண்காணிப்புச் செலுத்துவதிலும், மகளுக்குரிய வாழ்வியல் நெறிமுறைகளை எடுத்துரைப்பதிலும் செவிலித்தாயே பெரும்பங்கேற்கிறார். அதனால் தான்,

**“ஆய்பெருஞ் சிறப்பின் அருமறை கிளத்தலின்
தாயெனப்படுவாள் செவிலியாகும்”¹³**

எனத் துணிந்து தொல்காப்பியம் கூறுகிறது.

தாய் சமுதாயத்தோடு ஒன்றி அறம், பொருள், இன்பங்களில் வழாமல் இல்லறத்தை இனிதே நடத்த வேண்டிய கடப்பாடுகளும் உடையவளாதலின், செவிலியே தலைமகளுடன் நெருங்கிய உறவு கொள்ளும் வாய்ப்பைப் பெறுகிறாள் என்பது உரையாசிரியர்கள் கருத்து,

“தாய்க்கும் வரையார் உணர்வுடன் படினே”¹⁴

தாயும் செவிலியைப் போல் உணர்வுடம்பட்ட நிலையில்தான் தன் மகளின் களவுக்காலக் கூற்றுக்குரியவளாகின்றாள்.

தலைவியும், தோழியும்

அகத்திணை மாந்தர்களுள் தோழிக்கெனத் தனிச்சிறப்பிடம் உண்டு. ஈருடலும் ஓர் உயிருமாகத் தோழியும் தலைவியும் இளமை தொட்டே பழகி வருகின்றனர். அதனால் தனிநிலைக் காதலிலும் தமக்குள் பொதுநிலையாகப் பேசிக் கொள்கின்றனர். அவர்கள் தலைவனுடன் கொண்டிருக்கும் உறவைப் பிறர் ஐயமுறும் அளவுக்கு அவர்களிடையே தொடர்பின் நெருக்கம் அமைந்திருக்கிறது. தோழி தலைவிக் கே உரிய தலைவனைத் தனக்கும் உறவாக்கி 'நம் காதலர்' என்று குறிப்பிடுகிறாள். தலைவியின் நலனைத் தனக்கும் உரியதாக்கிப் பேசுகிறாள். தலைவியின் உயிரையும் நம் உயிர் என்று புகழ்கிறாள். தலைவியின் உறுப்பையும் அவ்வாறே சுட்டுகிறாள். தோழி, தலைவி இருவருமே 'தோழி' என்று அழைத்துக் கொள்கின்றனர். தலைவி தோழி இருவருமே ஒருவரையொருவர் 'தொழீஇ' என்றும் 'இகுளை' என்றும் 'எல்லா' என்றும் 'அன்னை', 'அன்னாய்' என்றும் அழைத்துக் கொள்கின்றனர். இதனால் தலைவி தோழியிடத்தில் உள்ள வேறுபாடில்லா தன்மையும் அன்புடைமையும் புலனாகிறது. தலைவியின் நன்மைக்காகச் சுற்றிச் சுழன்று செயல்படுபவளாகவும், தன்னலம் சிறிதலவேனுமின்றி தலைமக்களின் நலனை மட்டுமே கண்ணும், கருத்துமாகக் கொண்டவளாகவும் இவள் காணப்படுகிறாள். 'பிரிவு என்ற ஒன்றையே அறியாமல் இருதலைப் பறவை போல் உடம்பால் இருவராயும், உயிராய் ஒருவராயும்' தலைவியும், தோழியும் இணைபிரியாமல் இருந்தமையை அகநானூற்றுப் பாடல் உணர்த்துகிறது.

“தலைப்புணைக் கொளினே தலைப்புணைக் கொள்ளும்

கடைப்புணைக் கொளினே கடைப்புணைக் கொள்ளும்”¹⁵

என்ற பாடலானது தலைவி மற்றும் தோழியின் நட்பு குறித்து தலைவன் வியப்பதாக அமைந்துள்ளது. தலைவியின் களவு, கற்பு என்னும் இருகைகளிலும் பெரும்பங்கு ஏற்பவள், களவை வரைவிற்கு ஆற்றப்படுத்தும் வரைவுகடாதல் துறை, களவையும் கற்பையும் இணைத்து

நிற்கும் அறத்தொடுநிலைத் துறை, களவு கற்பாக மாறும் சூழல் தெளிவில்லாத போது தோன்றும் உடன்போக்குத்துறை ஆகிய கருவான திருப்புமுனைகளில் எல்லாம் தோழி ஆதிக்கம் செலுத்துகிறாள். தலைவியின் களவை ஆராய்தல், தலைவன் பொருட்டுத் தலைவியைக் குறைநயப்பித்தல், பிரியும் தலைவனைச் செலவழங்குவித்தல், பிரிந்த தலைவியைத் தேற்றுதல், புறத்தொழுக்கம் கொண்ட தலைவனைத் தெருட்டுதல், பரத்தையற் பிரிவில் தலைவன் அல்லது வாயில்களுக்குத் தலைவியின் மனநிலை அறிந்து வாயில் நேர்தல் அல்லது வாயில் மறுத்தல் ஆகிய அனைத்துத் துறைகளிலும் தோழியே முன்னிலைப்படுத்தப்படுகிறாள். தோழியின் கூற்றில் எதிலும் அவளது தனிப்பட்ட வாழ்க்கையோ பிற அகமாந்தர்களுடன் தொடர்புகொள்ளாமல் அவருக்கெனத் தோன்றும் தனிப்பட்ட மன உணர்வுகளோ சித்திரிக்கப்படவில்லை. பிற அகமாந்தர்களின் மன உணர்வுகளைத் துலக்கமாக எடுத்துக்காட்டவும், அவர்தம் மனப்போராட்டங்களுக்கு உளவியல் வழித்தீர்வு காணவும் எனப் படைக்கப்பட்டப் படைப்பாகவே தோழி காணப்படுகிறாள்.

தலைவியின் கூற்றுகள்

தலைவி கூற்று பல சூழல்களில் நிகழும், அவ்வாறு நிகழ்வனவற்றில் தலைவியின் கூற்றுகளாக அறுபது(60) கூற்றுகளைத் தொல்காப்பியம் குறிப்பிடுகின்றது. நச்சினார்க்கினியர் எழுபத்திரண்டு(72) என்றும் கூறுவர். இளம்பூரணர் ஒரே கூற்றுகளாகக் கொண்ட தலைவி கூற்றை நச்சினார்க்கினியர் மூன்று கூற்றுகளாகக் கொண்டது ஒரு காரணமாகும். இவ்வாறு இவர்கள் வேறுபடுமிடங்கள் உண்டு. மேலும் இளம்பூரணர் தலைவன் கூற்றாகக் கொள்வனவற்றை நச்சினார்க்கினியர் தலைவி கூற்றாகக் கொண்டிருப்பதும் மற்றொரு காரணமாகும்.

தலைவி கூற்றாக வரும் பாடல்கள் யாவும் இயற்கைபுணர்ச்சி, இடந்தலைப்பாடு, பாங்கற்கூட்டம், பாங்கிமதியுடன்பாடு, பாங்கியிற் கூட்டம், பகற்குறி, பகற்குறி இடையீடு, இரவுக்குறி, இரவுக்குறி இடையீடு, வரைவு வேட்கை, வரைவு கடாதல், அம்பலும் அலரும், இற்செறித்தல், வெறியாட்டு,

அறத்தொடு நின்றல், ஒருவழித்தணத்தல், வரைவிடை வைத்துப் பொருள்வயிற் பிரிதல், உடன்போக்கு என்ற பதினெட்டு வகைகளுள் அடங்குகிறது.

இயற்கை புணர்ச்சி, இடந்தலைப்பாடு, பாற்கற்கூட்டம் ஆகிய இம்மூன்றும் கூட்டங்களிலும் தலைவியிடத்து அரிதாகக் கூற்று நிகழும்.

இயற்கைப்புணர்ச்சி

முன்வினைப்பயனால் ஓர் ஆடவனும் ஒரு பெண்ணும் தாங்களறியாமலே ஒரு தனியிடத்தை எதிர்பட்டுத் தங்கள் உள்ளத்தை முதற்கண் ஒருவருக்கொருவர் பரிமாற்றம் செய்து கொள்ளும் நிகழ்ச்சிக்குப் பெயர்தான் இயற்கைப்புணர்ச்சியாகும். இதனைத் தொல்காப்பியர்,

‘பாலதாணையின் ஒத்த கிழவனும் கிழத்தியும் காண்ப’¹⁶

என்றார். இதுவே இயற்கைப் புணர்ச்சிக்கு முதற்படியாகிறது. இயற்கைப்புணர்ச்சியென்பது, காட்சி, ஐயம், துணிவு குறிப்பறிதல், தெளிவு, பின்னர்ப் புணர்வு என்ற சிறுசிறு நிகழ்ச்சிகளின் தொகுப்பாகும். களவு வாழ்க்கைக்கு இந்நிகழ்ச்சிகளே அடிப்படையாகவும் ஆதாரமாகவும் விளங்குகின்றன. மேற்சொன்ன களவு மணம், காதல் மணம் என்ற இரண்டிற்குமே இவை முதன்மையானவை என்பதாலும் எல்லோருக்குமே இவை இயற்கையில் (வாழ்வியலில்) நிகழக்கூடியவை என்பதாலும் இதனை இயற்கை புணர்ச்சி என்றனர் இலக்கண நூலார்.

மெய்ப்பாடுகள்

உள்ளது உணர்வுகளைப் புற உறுப்புகளின் வாயிலாய் வெளிப்படுத்தும் நிலையை மெய்ப்பாடு எனலாம். மெய்யின் வாயிலாய்ப்படுதல் மெய்ப்பாடாகும். இலக்கண நூலார் பலரும் இதற்கு அரிய விளக்கங்களைத் தந்துள்ளனர். இதனை,

“உய்த்துணர்வின்றித் தலைவரு பொருண்மையின்

மெய்ப்பட முடிப்பது மெய்ப்பாடாகும்”¹⁷

எனத் தொல்காப்பியமும்.

“மெய்க்கண் பட்டு விளங்கிய தோற்றம்

செவ்வியல் தெரிந்து செப்பால் மற்றதுவே”¹⁸

என்று வீரசோழியமும் நவிலுகின்றன. இத்தகைய மெய்ப்பாடுகளை அகம், புறம் ஆகியவற்றிற்குரிய பொதுவான மெய்ப்பாடுகள் என்னும் அகவொழுக்கத்திலும் களவிற்கே உரியமெய்ப்பாடுகள் என்றும் கற்பிற்கே உரிய மெய்ப்பாடுகள் என்றும் பிரித்துக் காண்பர் இலக்கண நூலார். களவிலுங்கூடத் தலைவிக் கே உரிய மெய்ப்பாடுகள் என்றும் சிலவற்றைப் பிரித்துக் காட்டுவர் தொல்காப்பியர். புறத்திற்குரிய மெய்ப்பாடுகளை விட அகத்தில் களவிற்குரிய மெய்ப்பாடுகளை விதந்தோதுவார் அவர். அதற்குக் காரணம் களவிற்குரிய மெய்ப்பாடு சிறந்தது என்பதனால் களவிற்கு இலக்கணங் கூறவந்த தொல்காப்பியர், “வேட்கை ஒருதலை உள்ளுதல்”¹⁹ (தொல்கள:9) எனத் தொடங்கும் நூற்பாவை இயற்கைப் புணர்ச்சி முதலாகக் களவு வெளிப்படுங்காலம் தலைவன் தலைவி ஆகிய இருவருக்குமிடையேயுள்ள ஒன்பது அவத்தைகளையும் கூறுகிறார். இவற்றிற்கு முன்னர்க் காட்சி அதன் விகற்பமாகிய ஐயம், துணிவு என்ற அவத்தைகளையும் சேர்த்து களவிற்குரியவை பத்தாகும். எந்த ஒரு ஆடவனும் பெண்ணும் முதற்கண் தாம் ஒருவரையொருவர் காணுகின்ற காட்சியும் புகுமுகம், புரிதல், பொறிநுதல் வியர்த்தல் முதலாகக் கலங்கி மொழிதல், கையறவுரைத்தல் ஈறாகவுள்ள மெய்ப்பாடுகள் இருபத்தைந்துமின்றிக் கண்டு காழுறுதலில்லை என்பது இலக்கண நூலார் விளக்கும் உண்மை. இவ்விலக்கணத்தைப் பொதுவாழ்விலும் தனி வாழ்விலும் காணலாம்.

இத்தகைய மெய்ப்பாடுகள், அறத்தின் வழிவந்த களவு மணமாயினும், அறத்தின் வழிவராக் காதல் மணமாயினும் நடைபெறுதல் இயல்பு. இவ்வாறு நடைபெறும் மெய்ப்பாடுகள் திருமணத்திற்கு முன்பும் திருமணத்திற்குப் பின்பும் நடைபெறும் என்பது நோக்கத்தக்கது.

இடந்தலைப்பாடு

ஊழின் காரணமாகத் தற்செயலாக ஒரு நாள் ஓரிடத்தில் சந்தித்து உள்ளத்தையும் மெய்யையும் பரிமாறிக்கொண்ட இருவரும் ஒருவரையொருவர்

பார்க்க விழைகின்றனர். முதன் முதலில் சந்தித்துக்கொண்ட இடத்திற்குத் தலைவன் வரமாட்டானா என்று தலைவியும் தலைவி வரமாட்டாளா என்று தலைவனும் ஏங்குவர். இருவர்தம் வேட்கையும் பெருகும். முதல்நாள் கண்டவிடத்து மறுநாளும் காணலாம் என்ற நம்பிக்கையோடு தலைவன் தானே அவ்விடம் நோக்கிச் செல்வான். தலைவனைப் பார்க்க வேண்டுமென்று மிக்க வேட்கை கொண்ட ஆரக்காதலையுடைய தலைவி அவனுக்கு முன்னரே அவ்விடத்திற்கு வந்து நிற்குகொண்டிருப்பாள். இயற்கைப் புணர்ச்சியில் கண்டு வந்த தலைவனும் தலைவியும் மீண்டும் அதே இடத்தில் தலைப்பட்டுச் சந்தித்துக் கொள்வர். இது களவு வாழ்வில் இயல்பாக நடைபெறுவதாகும். முதல் நாள் சந்தித்த அதே இடத்தில் மீண்டும் தலைப்பட்டு சந்தித்துக் கலப்பதனால் இந்நிகழ்ச்சியை 'இடந்தலைப்பாடு' என்று இலக்கணம் கூறும்.

பாங்கற் கூட்டம்

தலைவன், தான் இயற்கைப் புணர்ச்சியில் தலைவியைக் கூடி மகிழ்ந்ததையும் இடந்தலைப்பாட்டில் நிகழ்ந்ததையும் பாங்கனிடம் கூறித் தலைவியை மீண்டும் சந்திக்கப் பாங்கனின் உதவியை நாடுதல் பாங்கற்கூட்டம். இதில் தலைவிக்கு கூற்று நிகழ்வதில்லை.

பாங்கிமதியுடன்பாடு

ஒரு தலைவியின் களவு வாழ்க்கையைப் பற்றி முதன் முதலில் அறிந்து கொள்பவள் அவளின் உயிர்த்தோழியே. தலைவி பிறந்தநாள் முதல் தலைவியுடன் இருப்பவளும், அவள் எண்ணங்கள் அனைத்தையும் பகர்ந்து கொள்பவளும் அவளே. தலைவி தன்னுடைய களவு வாழ்க்கையைத் தோழியிடம் தானே கூறமாட்டாள். தலைவியிடம் காணப்படும் மாறுபாடுகளைக் கண்டு தோழியே தன்னுடைய மதியால் அவள் தன் களவு வாழ்வினை உணர்ந்து கொள்வாள். இத்தகைய வாழ்வியலை நிகழ்ச்சியே இலக்கியத்தில் பாங்கிமதியுடன்பாடு எனப்படுகிறது. தலைவியின் மதியினையறிந்து தோழி அதற்குத்தகத்தன்னை உடன்படுத்திக் கொள்ளுதல் எனலும் முறையாகும். தலைவியின் வளர்ப்புத் தாயான செவிலியின் மகளாகிய தோழியே பாங்கி எனப்படுவாள். தலைவியின் களவை

ஆராய்தல், தலைவன் பொருட்டுத் தலைவியைக் குறைநயப்பித்தல், பிரியும் தலைவனைச் செலவழுங்குவித்தல், தலைவன் பிரிந்தக்கால் தலைவியைத் தேற்றுதல் ஆகிய அனைத்துத் துறைகளிலும் தோழி முன்னிற்பாள். எனவே மதியுடன்பாடு குறையுறவுணர்தல், முன்னுற உணர்தல், இருவரும் உள்வழி வுணர்தல் என மூவகைப்படும் என்பது புலப்படுகிறது.

பாங்கியிற் கூட்டம்

எந்தவொரு காரியத்தையும் நாமே சென்று முடிக்கத்தடை ஏற்படும் பொழுது அதற்குரிய ஒருவரைத் தூதராக அனுப்பினால் அக்காரியம் எளிதில் வெற்றிபெறும். இது களவு வாழ்வில் ஈடுபட்டுள்ள தலைவன், தலைவியை அடைதற்குத் தோழனை அனுப்புவதைவிட தோழியைத் தூதராக அனுப்புவதே சிறந்தது எனத் தேர்கிறான். தோழி பலவகையானும் நாடி மதியுடன்பட்டதனை அறிந்த பின்பு தலைவன் தோழியை அணுகித் தன் குறையை முடித்துக் கொள்ள முயல்வான். தலைவன் தன்னைப் பலபடியாக வேண்டியும், தோழி இணக்கம் காட்டாமல் மறுத்தும், நகையாடியும் இவ்விடத்துக் காவலர் கடுகுவர், நீவிர் விலகிச் செல்லுவதில் என்று அவனைத் தம்பால் நெருங்க விடாமல் விலக்கி நிறுத்துவாள். இங்ஙனம் நிறுத்தி அலைக்கும் பகுதி 'சேட்படை' எனப்படும். அதாவது தலைவியை அடைதல் எளிதென்று நினைத்த தலைவனின் நினைவை, அஃது அத்துணை எளிதன்று தோன்றும்படித் தோழி அகற்றுதல்,

இறையனாரகப் பொருள் இதனைச்,

'சிறையுறக் கிளந்து சேட்பட நிறுத்தலும்'²⁰

என்று குறிப்பிடும்.

குறை நயப்பு

குறை நயப்பில் தலைவி நிகழ்த்தும் கூற்றுகளாகத் தொல்காப்பியர் இரண்டினைக் குறிப்பிடுகிறார்.

- தலைவியைத் தலைவனது குறைநயக்கச் செய்ய வேண்டித் தோழி, தலைவன் நிற்பொருட்டு மடலேறுவன் என்கிறான் என்று கூறியவிடத்துத் தலைவி அதனைப் பொய்யெனக் கூறிய விடத்தும்.
- ஊழ்வயத்தால் மனமொத்த காதலராகியக்கால் தலைவனுக்குள்ள உறுகுறை தெளித்து மனன் அழிவிற்புப் பெருமை சான்ற இயல்புடன் நிற்குமிடத்தும் தலைவி கூற்று நிகழும்.

இருவகைக் குறியீடு

தலைவியின் இருவகைக் குறியில் நிகழும் கூற்றுகளாகத் தொல்காப்பியர் பதினைந்தினை மொழிகின்றார்.

- பகற்குறி இரவுக்குறி ஆகிய இருவகைக் குறியும் பிழைத்தவிடத்தும்,
- குறிவழிச் செல்லும் தலைவனை இப்பொழுது காண்பது அரிது என்று ஆற்றாமல் சேட்கழியுமிடத்தும் கூற்று நிகழும்,

“ஊர்துஞ்சாமை, தாய்துஞ்சாமை, காவலர்கடுகுதல், நிலவு வெளிப்படுதல், நாய்துஞ்சாமை முதலியவற்றால் தலைவன் குறியின்கண் தலைவி வரப்பெறாலாய் மீண்டும் தலைவன் சிறைப்புறமாகத் தலைவி, அவன் கேட்குமாறு தான் எய்திய இடையூறுகளைத் தோழிக்குச் சொல்லுவதாக இப்பாடல் அமைந்துள்ளது.”²¹

- அல்லகுறிப்பட்டுத் தலைவன் மனைப்புறம் வந்து சென்றவன் ஏதும் குறிசெய்து சென்றிருப்பான் என்று விடியலில் ஆசையுடன் சென்று அங்கு அவன் வைத்துச் சென்ற அடையாளங்களைக் கண்டு கலங்கியவிடத்தும்,
- இரவுக்குறி வந்த தலைவன் செய்யும் குறி பிறிதொன்றனால் நிகழ்ந்துவிட அதனை மெய்யென உணர்ந்து தலைவி மயங்கியவிடத்தும்,

- உண்டிக்காலத்துத் தலைவி இல்லத்துத் தலைவன் புகுந்தவழி விருந்து ஏற்றுக்கொள்ளுமிடத்தும்,
- தலைவன் புணர்ந்து நீங்கும் போது, தன் காதல் மிகுதியால் அவன் உருவம் மறையுமளவும் நின்று காணுமிடத்தும்,
- தன்னை அவன் காணாத வகை நாணத்தால் மறைந்து ஒழுகினும் தன் நிலையை அவனுக்குக் காட்டல் வேண்டுமிடத்தும்,
- தலைவி காதல் மிகுதியால் தலைவன் பரத்தைமையை எதிர்கூற நினைத்து, கூறாது குறைபடுமிடத்தும்,
- தலைவனை எதிர்பட்ட தலைவி, தன் நாணுடைமையைக் கூறி அவனை ஏற்றுக்கொள்ளாது நிற்குமிடத்தும்,
- தலைவன் களவு அலராகு முன் பிரியப், பிரிவைக் கருதப்பெறாத தலைவி அவ்வாறின்றிப் பிரிந்த வழிக் கலங்குமிடத்தும் தலைவியிடத்துக் கூற்று நிகழும்,
- தலைவி இடையீடின்றித் தலைவனை எதிர்ப்படப் பெற்றவழி மகிழுமிடத்தும் தலைவிக்கு கூற்று நிகழும்,
- தலைவன் இடைவிடாது வருவதற்கு அங்கு நிகழும் இடையூறுகளைத் தோழியிடம் கூறுமிடத்தும்,
- தலைவற்கு வாயிலாகக் குறைநயப்பத் தோழி கூறியவழியும் பிறவழியும் அவள் கூற்றினைத் தலைவி ஏற்றுக்கொள்ளாதவிடத்தும்,
- நால்வகைப் புணர்ச்சியால் நிகழும் களவில், எப்பொழுதும் இடையீடின்றித் தலைவன் வந்து கூடுதல் இன்பத்திற்குப் பாதுகாவல் அமைந்த உவகையினைத் தலைவி எய்தியவிடத்தும் தலைவிக்கு கூற்று நிகழும்.

ஒருவழித்தணத்தல்

இருவகைக் குறியிடத்தும் தலைவன் தலைவியைக் காணச் செல்வதால், தலைவியின் மீது அம்பலும் அலரும் எழும். இவை தோன்றத் தலைவனே காரணம். தலைவன் ஓரிரு நாட்கள் தலைவியைத் தான் காணாதிருப்பின் அலர் மறையும் என்றெண்ணித் தன் ஊரிலேயே தங்கி விடுவான். இத்தகு குறுங்காலப் பிரிவே, 'ஒருவழித்தணத்தல்' ஆகும். தலைவன் இவ்வாறு மேற்கொள்ளும் பிரிவினைத் தலைவியும் தோழியும் நலன் வேண்டி விரும்புவார்கள், இதனைத் தலைவிக் கூற்றில் 'இட்டுப்பிரிவிரங்கினும்' என்றும் தோழி கூற்றில், 'வேண்டாப் பிரிவு' என்றும் தொல்காப்பியர் கூறுவர். இப்பிரிவில் தலைவிக்கு கூற்று ஆறு இடங்களில் நடைபெறுகிறது.

- ❖ இட்டுப்பிரிவில் தோழியிடம் தலைவி இரங்கிக் கூறுமிடத்தும்
- ❖ தலைவன் தன்னை அரியனாக மறந்தானாகச் செய்துகொண்டு தம்மை மறந்தவிடத்தும்
- ❖ பெரியதாகிய இடையீட்டினுள் அரிதாகத் தலைவன் வந்தபோதும் பெறாத ஞான்றைத் துன்ப மிகுதியால் பெற்றதனையும் கனவுபோல் நினைத்துத் தலைவனை இகழுமிடத்தும்
- ❖ கரைந்த மறையினைத் தலைவி தமர்க்கு உரைக்க வேண்டித் தோழிக்கு வாய்விட்டுக்கூறி, அக்கூற்றையே தமர்கேட்பக் கூறாது தவிர்த்தவிடத்தும்.
- ❖ வரைவு நீட்டித்த வழி தலைவன் உரைத்த தெளிவு மொழியைப் பொய் என்று நொந்து கொள்ளுமிடத்தும் தலைவியின் கூற்று நிகழும்.
- ❖ தலைவன் வாராது பொய்த்து விடுவானோ என்ற அச்சம் நீட்டித்தவழி தலைவியிடத்துக் கூற்று நிகழும்.

வரைவு வேட்கை

பகற்குறி இரவுக்குறி ஆகிய இருவகைக் குறிகளால் தலைவனைக் கூடி மகிழ்ந்த தலைவி ஊரில் எழுந்த அலரை எண்ணித் தாங்க இயலாத துயரில் ஆழ்வாள். இனி அவனை வரைந்து, இன்பத்தில் நிலைபெற வேண்டும் என வேட்கை கொள்வான். அவ்வழியே வரைதல் வேட்கை பிறக்கும். இவ்வேட்கை பிறக்கும் சூழல்களாவன,

❖ பொழுதும் ஆறும் இன்னாமை

இச்சூழலில் தலைவியிடத்து நிகழும் கூற்றாகத் தொல்காப்பியர் மொழிவன ஒன்று

❖ தலைவியும் தோழியும் தலைவன் இரவுக்குறியால் வரும் பொழுது வழியானது கொடுமை உடையனவாய் விளங்குவதை அறிந்து, தான் துன்புற்றுச் சிந்தை கலங்கும் பொழுது தலைவியிடத்தில் கூற்று நிகழ்கின்றது.

அன்னை அறிந்தமை

தலைவியின் மேனி வேறுபாடு கண்டோ அலர் அறிந்தோ செயல் மாறுபாடுகளைக் கண்டோ அன்னை களவினை அறியுமிடத்து தலைவிக்கு கூற்று நிகழ்கின்றது.

இற்செறிப்பு

தலைவியது அலரினை அன்னை அறிந்த பின் இல்லத்தை விட்டு போகாதபடி காவல் வைக்கும் சூழலிலும் தலைவிக்கு கூற்று நிகழ்கிறது. இச்சூழலில் தலைவி நிகழ்த்தும் கூற்றுகளாகத் தொல்காப்பியர் மொழிவன நான்கு.

- தலைவியின் களவை அறிந்த பின்னர், செவிலி முதலிய சுற்றத்தவர் தலைவியைக் காத்தற்கு ஏதுவாகிய காரணப் பகுதி கண் தலைவி கூற்று நிகழும்.

- காப்பு மிகுதியில் மனையில் அடைபட்டுக் கலங்கி உணர்வு அழிந்தவழித் தலைவி ஆராய்ச்சி உடைத்தாகிய அருமறையினைத் தோழிக்குக் கூறும் பொழுதும்.
- தலைவனோடு தன்திறத்து ஒருவரும் பேசிக்கொள்ளாதவழித் தனது ஆற்றாமை மீதுரத் தன்னோடும் அவனோடும் பட்டன சிலவற்றைக் தலைவி தானே கூறும் பொழுதும்.
- இரவுக்குறி இடையீட்டின் கண்ணும் தலைவிக்குக் கூற்று நிகழும்.

“தன்குறி தள்ளிய தெருளாக் காலை
வந்தனன் பெயர்ந்த வறுங்கள் நோக்கி
தன்பிழைப் பாகத் தமிழித் தேறலும்”²²

என்னும் தொல்காப்பிய அடிகள் சுட்டும்.

வெறியாட்டு

தலைவி இற்செறித்து அவளின் மேனி வேறுபாட்டிற்கான காரணத்தை வெறியயர்ந்து அன்னையர் காண முற்படுவர். அச்சமயத்தில் அச்சத்தால் தலைவியிடத்து கூற்று நிகழும்.

நொதுமலர் வரைவு

வேலன் வெறியாட்டிற்கு அஞ்சாத தலைவி, நொதுமலர் வரைவுக்கு அஞ்சுவாள். தலைவியும் தோழியும் தன் சுற்றத்தார்கள் வேற்றுமணம் பேசுவதை அனுமதிக்கமாட்டார்கள். தலைவி தன் அன்னையரின் இப்பேச்சை முறியடிக்க உண்ணா நோன்பும் இருப்பாள். இந்நொதுமலர் வந்தவிடத்துக் தலைவி கூற்றாகத் தொல்காப்பியர் மொழிவது ஒன்று. உயிர் செல்லுமாறு துன்பம் பயத்தலால், அத்துன்பம் நீங்க வேண்டித் தோழியிடம் கூறும் பொழுது தலைவிக்கு கூற்று நிகழும்.

அறத்தொடுநிலை

களவைக் கற்பாக மாற்றும் இல்லறமாகிய அறத்தின் முக்கியக் கூட்டத்தை நிலைநிறுத்த உதவுவதால் இத்துறையை 'அறத்தொடுநிற்றல்' என்பர் தொல்காப்பியர். இற்செறிப்பு, வெறியாட்டு, நொதுமலர்வரைவு முதலான வழியெல்லாம் பயனற்ற காலத்து, 'அறத்தொடுநிற்றல்' என்னும் வழியைத் தலைவி, தோழி முதலானோர் மேற்கொள்வர். இப்பிரிவில் தொல்காப்பியர் மொழியும் கூற்று ஒன்று.

❖ தோழிக்கு இன்னவாறு கூட்டம் நிகழ்ந்ததெனக்கூறி, அதனை சுற்றத்தார் கூறல் வேண்டுமென்றும் தலைவனுக்கு நம்வருத்தம் அறியக் கூறல் வேண்டும் என்றும் கூறும் பொழுதில் தலைவிக்கு கூற்று நிகழும்

வரைவு கடாதல்

தோழி தலைவனை வரைவு கடாவும் பொருட்டு பல்வேறு சூழல்களில் தலைவி வரைவு வேட்கை புலப்படக் கூற்று நிகழ்த்துவாள். இப்பகுதியில் தொல்காப்பியர் கூறும் கூற்றுக்கள் நான்கு.

- தோழி தலைவனை வரைவு கடாதற் பொருட்டு, அவனை இயற்பழித்த வழி அவனது இயல்பு தோன்றத் தலைவி மொழியும்போது தலைவிக்கு கூற்று நிகழும்.
- தமர்விரைவுக்கு உடம்பட்டதைப் தலைவி எண்ணி மகிழும் போதும்.
- தமர்வரைவுக்கு உடன்படாததை எண்ணித் தலைவி வருந்தும் போதும்.
- தலைவன் தமர் வரைவொடு வந்தபோதும் தலைவியிடத்து கூற்று நிகழும்.

வரைவுநீட்டிப்பு – வரைவிடைப் பிரிவு

தோழி தலைவனைப் பன்முறை வரைவு கடாவியும் அவன் களவிற்பமே காழற்று வரைவு நீட்டிக்கும் போதும் தலைவியை வரைந்து கொள்வதற்கு வேண்டிய பொருள் குறித்துப் பிரியும் போதும் தலைவியிடத்தில் கூற்று நிகழ்கிறது. இக்கூற்று ஏழு இடங்களில் நிகழ்கிறது.

தலைவன் வரைவு நீட்டிக்கும்போது வரைவிடை வைத்துப் பொருள்வயிற் பிரியும் காலத்தும் வருந்திக் கூறும் பொழுது தலைவிக்கு கூற்றுநிகழும்.

தன்னை ஆற்றுவான் வேண்டித் தோழி, தலைவனை இயற்பழிக்க வழி, அவனியல்பு தோன்றக் கூறுமிடத்தும்,

தலைவனைப் பிரிந்தமையால் காமம் மிகுந்த போதும்,

தலைவியை ஆற்றுவிக்கும் பொருட்டுத் தோழி அவளது கண்ணீரைத் துடைக்கும் போதும்,

வரைவு நீட்டித்த தலைவன் வரையா நாளிடை, செவிலி முதலானோரை எதிர்ப்படும் போதும் தலைவியிடத்துக் கூற்று நிகழும்,

தலைவிக்குக் காமம் மிக்க கழிபடர்களிவி சிறந்தாற் போலத் தலைவன் அளி சிறந்து தோன்றும் போதும்,

தலைவன் முயற்சியோடு பொருளீட்டிப் பிரியும் பிரிவின் போதும் தலைவியிடத்தில் கூற்று நிகழும்.

இறுதியாக கூறிய ஏழுகூற்றுகளுள், முதல் நான்கு கூற்றுகள் வரைவு நீட்டித்த வழியும் வரைவிடைவைத்துப் பொருள்வயிற் பிரிவு வழியும் நிகழும். ஐந்து ஆறு ஆகிய இரு கூற்றுகளும் வரைவு நீட்டிப்பில் மட்டும் நிகழும். இறுதியாக உள்ள ஏழாவது கூற்று வரைவிடை வைத்துப் பொருள்வயிற் பிரிவில் மட்டும் நிகழும்.

உடன்போக்கு

“நொதுமலர் வரைவு போன்ற இன்னாச் சூழ்நிலைகளைக் கடத்தற்கு இருவழிகள் உள்ளன. ஒன்று அறத்தொடு நின்றல் மற்றொன்று உடன்போக்கு. இவற்றுள் ஒன்று நிகழின் பிரிதொன்று நிகழாது அறத்தொடு நின்றபின் உடன்போகார். உடன்போய பின் அறத்தொடு நின்றல் நிகழ வாய்ப்பில்லை. இவ்விரண்டில் ஒன்றே களவு நாடகத்தின் இறுதிக்காட்சியாகும் என்பர் வ.சுபமாணிக்கனார்.”²³ “இச்சூழலில் தலைவி கூற்றாகத் தொல்காப்பியர் ஏதும் குறிப்பிடவில்லை. உடன்போக்கில் நற்றாய், தோழி கண்டோர், தலைவன் ஆகியோர் கூற்றுகளைக் கூறுகின்றார்.”²⁴ “உடன் போக்கில் தலைவி கூற்று இருந்திருக்க வேண்டும் அது காலப்போக்கில் மறைந்திருக்க வேண்டும் என்றும் இளம்பூரணர் கூறுகின்றார்.”²⁵ தொல்காப்பியர் பொருளியிலில்,

“அம்பலும் அலருங் களவு வெளிப்படுக்குமன்

றஞ்ச வந்த ஆங்கிரு வகையிலும்

நோக்கொடு வந்த இடையூறு பொருளினும்

போக்கும் வரைவும் மனைவி கண் தோன்றும்”²⁶

என்ற மரபினைத் தலைவிக்கு உரியதாக மொழிகின்றார்.

எனவே அவர் உடன்போக்கில் தலைவி கூற்றுகளை அகத்தினை கூறியிருக்க வேண்டுமென்ற இளம்பூரணர் கருத்து வலியுறுகிறது. நச்சினார்க்கினியர், தொல்காப்பியர் கூறிய,

“நானுநெஞ் சலைப்ப விடுத்தற் கண்ணும்”²⁷

என்னும் கூற்றை உடன் போக்கில் தலைவிக்குரிய கூற்றாகக் கொள்கின்றார். சங்கப்பாடல்களில் தலைவி நிகழ்த்தும் உடன்போக்குக் கூற்றுகள் பலவாறாகக் காணப்படுகின்றன. அவற்றையெல்லாம், ‘எஞ்சியோர்க்கும் எஞ்சுதல் இலவே’ என்னும் நூற்பாவினை இளம்பூரணரும் நச்சினார்க்கினியரும் அமைத்துக் கொள்கின்றனர். தொல்காப்பியர் தலைவிக்குரிய கூற்றாக கொள்வது ஒன்று.

தலைவிக்கு இன்றியமையாத நாணம் அவள் நெஞ்சினை அலைத்தலின் அவள் அந்நாளினைக் கைவிடுதலின் போதும் தலைவிக்கு கூற்று நிகழும்.

‘எஞ்சியோர்க்கும் எஞ்சுதல் இலவே’²⁸

என்னும் நூற்பா வாயிலாகச் செவிலிக்கும் தலைவிக்கும் ஆயத்தோர்க்கும் அயலோர்க்கும் கூற்று நிகழ்தல் உண்டு. ஆதலால் தலைவிக்கு உடன்போக்கின் பொழுது கூற்று நிகழும் என்பது தெளிவாகிறது.

வழுவமைதிக் கூற்றுகள்

தொல்காப்பியர் களவியலில் தலைவியின் இரு கூற்றுக்களை வழுவமைதியாகக் கொண்டு கூறியுள்ளார் இவை இரண்டும் வரைவு வேட்கை உணர்த்த வேண்டி நிகழ்கின்றன.

“உயிரினுஞ் சிறந்தன்று நாணே நாணினுஞ்

செய்தீர் காட்சிக் கற்புச் சிறந் தன்றெனத்

தொல்லோர் கிளவி புல்லிய நெஞ்சமொடு

காமக் கிழவ னுள்வழிப் படினும்”²⁹

என்னும் சூழலிலும், தலைவன் இருக்குமிடத்தில் தலைவி தானே செல்லும் மனவலிமையின்றி நன்மொழி கூறும் போதும் தலைவிக்கு கூற்றுநிகழும்.

கற்பியலில் தலைவி

தொல்காப்பியத்தில் கற்பு என்று வரும் இடங்கள் இல்லறம் என்ற பொருளையே குறிக்கும். கற்பு என்பதற்கு இளம்பூரணர் மகளிர்க்கு மாந்தர்மாட்டு நிகழும் மனநிகழ்ச்சி என்றும் நச்சினார்க்கினியர் தன் கணவனைத் தெய்வமென்று உணர்வதொரு மேற்கோள் எனவும் கூறுவர். தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் கற்புக் கூறுகள் இரண்டு ஒன்று களவில் ஈடுபட்டு அன்புரிமை கொண்ட தலைமகன் தன் மீது காதல் கொண்ட தலைவியைத் தமர் கொடுப்பப் பலரறிய மணந்து வாழும் மன வாழ்க்கை கற்பெனப்படும். இதனை,

“கற்பெனப்படுவது கரணமொடு புணரக்
கொளற்குறி மரபின் கிழவன் கிழத்தியைக்
கொடைக்குறி மரபினோர் கொடுப்பக் கொள்வதுவே”³⁰

என்று தொல்காப்பியர் கூறுவர். மற்றொன்று,

“கொடுப்போர் இன்றியும் கரணம் உண்டே
புணர்ந்துடன் போகிய காலையான”³¹

என்பதாகும். உடன்போக்குச் செல்லும் தலைவன், தலைவியைக் கொடுப்போறின்றி மணந்து கொள்ளுதலுமுண்டு என்பது பொருளாகும். நான்கு வகையான குலத்தொழில் நிலைகளில் அந்தணர், அரசர், வணிகர், வேளாளர் சடங்குடன் பெண்ணைக் கொடுப்பவர் மேல் மூவராவர். இந்தச் சடங்கு முறையை வேளாளரும் பின்பற்றுவதுண்டு. சடங்கைப் பெற்றோர்களும், மற்றவர்களும் கூடிச் செய்வது வழக்கம். இதில் பொய்யும் குறைபாடுகளும் தோன்றிய பின்னர் ஐயர் சடங்குகளைச் செய்து வைத்தனர்.

கற்பின் பாகுபாடு

தலைவனும் தலைவியும் பலர் அறியத் திருமணம் செய்து கொண்டு வாழ்க்கை நடத்துதல் கற்பு நெறியாகும் இக்கற்பு நெறியினைத் தொல்காப்பியர்,

“மறைவெளிப்படுத்தலும் தமிற்பெறுதலும்
இவை முதலாகிய இயல்நெறி பிழையாது
மலிவும் புலவியும் ஊடலும் உணர்வும்
பிரிவொடு புணர்ந்து கற்பெனப்படுமே”³²

எனக் கூறுவர். மணவினை நிறைவேறிய பின்னர் மலிவு, புலவி, ஊடல், உணர்வு, பிரிவு ஆகிய ஐந்து கூறுகளும் அடங்கிய பகுதி கற்பென வழங்கப்பெறுவதாகும்.

கற்பு காலத்தில் தலைவிக்கு மலிவு, ஊடல், பிரிவு ஆகிய மூன்று நிகழ்வுகளில் கூற்றுகள் ஏற்படுகின்றது.

மலிவு

தலைவனும் தலைவியும் திருமணம் முடிந்து இல்லின்கண் மனக்குறை தீரக்கூடிக் கலந்து இன்புற்று வாழும் வாழ்க்கையைக் கூறுவது இவ்வாழ்க்கை அல்லது மலிவு ஆகும். தொல்காப்பியம் மலிவில் தலைவனுக்கு அதிகப்படியான கூற்றுக்களை வகுத்தது போல் தலைவிக்கு வகுக்கவில்லை. தலைவியின் கூற்றுகளை,

“அவனறி வாற்ற அறியும் ஆகலின்
ஏற்றற் கண்ணும் நிறுத்தற் கண்ணும்
உரிமை கொடுத்த கிழவோன் பாங்கின்
பெருமையிற் றிரியா வனப்பின் கண்ணும்”³³

என்பதன் வழி விளக்குகின்றது.

தலைவனது நினைவைத் தலைவி மிகவும் அறிதலால் அவனை உயர்த்திக் கூறும் போதும் தலைவனது பண்பினைத் தோழி கூறும் போது தான் நிறுத்திக் கூறுதலின் போதும், தலைவிக்கு உரிமையைக் கொடுத்த தலைவனிடம் பெருமையில் திரியாத அன்பு செலுத்தும் போதும் தலைவிக்குக் கூற்று நிகழ்வதாகக் கூறுகிறது தொல்காப்பியம்.

ஊடல்

புலவி, ஊடல், உணர்வு இவை மூன்றும் பிரிக்க முடியாத பொருளுடையனவாகும். ‘புலவி அண்மைக் காலத்தது; ஊடல் அதனினும் மிக்கது’ என்பர் இளம்பூரணர் இப்பகுதியானது கற்பில் சிறந்த பகுதியாகவும், உளவியல் நுட்பம் செறிந்த பகுதியாகவும், காதலர்களின் உள்ளக்கிடக்கையை அப்படியே படம் பிடித்துக் காட்டும் பகுதியாவும் தலைவன் தலைவியரின் அன்பினை எத்தகையதென எடுத்துக்காட்டும் பகுதியாகவும் அமைவது ஆகும்.

கற்பில் தலைவியின் கூற்றுக்கள் பெரும்பாலும் தலைவனின் பரத்தையற் பிரிவால் தோன்றும் ஊடல் தொடர்பாகவே நிகழ்வதாகத் தொல்காப்பியம் கூறுகின்றது. ஊடலின் போது, தலைவிக்குத் தலைவனோடு

1. புதல்வன் பிறந்த போது, நெய்யணி விழாவில் தலைவியை விரும்பிய தலைவனை நெஞ்சு புண்படுமாறு செய்து நெருக்கத்தை நீக்கிய இளிவருநிலையிலும்,
2. புற ஒழுக்கத்தில் தங்கிய தலைவனை நீ உன் அன்பை என் தங்கையராகிய பரத்தையர்க்குக் கூறுக என இரந்து வேண்டுகண்கண்ணும்,
3. தனது கொடிய ஒழுக்கத்தைப் பொறுத்துக் கொள்ளல் வேண்டும் எனத் தலைவி காலில் தலைவன் வீழ்ந்த போது உம்முடன் காதலுடைய எம் தங்கையர் இதைக் காணின் நன்று என்று கூறும் போதும்.
4. தலைவன் காமக்கிழத்தியர் நலம் கூறித் தன்னை அயன்மை செய்யும் நிலையை முடிக்கும் போதும் கூற்றுக்கள் நிகழும் எனத் தொல்காப்பியம் கூறுகின்றது (தொல்.பொருள்.145: 8-37). தலைவனோடு மட்டுமல்லாது தோழியிடமும், வாயில்களிடமும் கூற்றுக்கள் நிகழ்வதனை,

“கொடுமை யொழுக்கத்துத் தோழிக்குரியவை
வடுவரு சிறப்பிற் கற்பில் திரியாமைக்
காய்தலும் உவத்தலும் பிரித்தலும் பெட்டலும்
ஆவியின் வருஉம் பல்வேறு நிலையினும்
வாயிலின் வருஉம் வகையொடு தொகைஇக்
கிழவோள் செப்பல் கிழவதென்ப”³⁴

என்ற நூற்பா வரிகளின் மூலம் விளக்குகின்றது.

மாறனகப்பொருள் ஊடலில் நிகழும் கூற்றுக்களை இரண்டு நிலைகளில் விளக்குகின்றது.

1. தலைவி தனிமையிலிருந்து புலம்பி இரங்கும் போதும்
2. தலைவன் பரத்தமை ஒழுக்கத்தை மேற்கொண்டான் என்று தலைவி பாங்கியிடம் உணர்த்தும் போதும்
3. தலைவன் பரத்தையை விட்டு நீங்கி வரும்போது தலைவி எதிர்கொண்டு பணிதல் ஆகிய கூற்றுக்களை 'உணர்த்த உணரும் ஊடற்குரியவை' என்றும் (மாறன்.அகப்.230)

1. பரத்தையிடம் இருந்து திரும்பி வந்த தலைவனிடம் தலைவி ஊடல் கொள்ளுதல்,
2. பாணன் முதலாகப் பாங்கன் ஈறாக உள்ள வாயில்களைத் தலைவன் அனுப்பத் தலைவி அவ்வாயில்களை மறுத்துக் கூறுதல்,
3. தலைவன் தலைவியின் சீறடி தொழும் போது இதனை என் தங்கையராகிய பரத்தையர் கண்டால் குற்றமாய் முடியும், இது நன்று அல்ல எனக் கூறும் போதும்,
4. தலைவி தலைவனோடு காமக் கிழத்தியைக் கண்டதைக் கூறும் போதும்,

ஆகிய சூழல்களில் ஏற்படும் கூற்றுக்கள் 'உணர்த்த உணரா ஊடற்குரியவை' என்றும் கூறுகிறது (மாறன்.அகப்.231).

மேலும்,

1. தலைவி புதல்வனையும், ஆற்றாமையையும் தூதாகக் கொண்டு தலைவனை எதிர்கொள்ளுதல்
2. புணர்ந்த தலைவன் போன பின்பு தலைவி தோழியோடு தன் மைந்தனை இன்புறப் புகழ்ந்து கூறுதல்
3. அதன் பின்பு தலைவி தலைவனைப் புகழ்ந்து கூறுதல் ஆகிய சூழல்களில் நிகழும் கூற்றுக்களை உணர்வதோடு உணரா ஊடற்குரியவையாகக் கூறுகிறது (மாறன்.அகப்.231).

தொல்காப்பியமும், மாறனகப்பொருளும் ஊடல் காலத்துத் தலைவியின் கூற்றுக்களை மிக விரிவாக விளக்குகின்றன. தொல்காப்பியக் கூற்றுக்களில் குறிப்பிட்ட சில கூற்றுக்களை மாறன் அகப்பொருள் விளக்கி பல புதிய கூற்றுக்களைக் கூறுவதிலும், புதல்வனையும், ஆற்றாமையையும் வாயிலாகக் கூறுவதிலும் வேறுபட்டு நிற்கிறது.

பிரிவு

தலைவன் பொருள் முதலிய காரணங்களால் பிரியும் போது, அவன் பிரிவை உணரும் நிலையிலிருந்து அவன் மீண்டு வந்து சேரும் நிலை வரைத் தலைவி கூற்று நிகழ்த்துவாள் இதனைத் தொல்காப்பியம்,

“கிழவனை மகடுஉப் புலம்புபெரி தாகலின்

அலமரல் பெருகிய காமத்து மிகுதியும்

இன்பமும் இடும்பையும் ஆகிய இடத்தும்”³⁵

என்ற நூற்பா வரிகளின் மூலம் விளக்குகின்றன. அதாவது, தலைவனை நீங்கித் தலைவி தனிமையுறுதல் பெரிதாவதால் அந்நிலையில் அலமரல் பெருகிய காமத்தின் மிகுதியின் போதும், தலைவிக்கு இன்பமும் துன்பமும் ஒருங்கே நிகழும் போதும் கூற்றுக்கள் நிகழும் எனக் கூறுகின்றது.

மாறனகப்பொருள், தலைவன் பிரிந்த நிலையில் தலைவிக்கு ஏற்படும் கூற்றுக்களைத் தனியே தெளிவாக விளக்கவில்லையாயினும் காவல் முதலிய பிரிவின் வகைகளைக் கூறும் போது “போயுழிக்கலங்கள்” “வந்துழி மகிழ்ச்சி” என்பதன் வழி அறிய முடிகிறது (மாறன்.அகப்.234).

களவில் புணர்ந்து உடன்போகிய தலைவி, கற்புக்கடன் பூண்டொழுகும் காலத்தில் மனையில் இருந்து கொண்டு, தான் முன்னர் இடைச்சுரத்தில் தலைவனுடன் கண்ட கருப்பொருள்கள், அவற்றின் தொழில்கள் குறித்துத் தலைவன் பிரிவுக்கு அஞ்சும் போதும் (தொல்.பொருள்.145)

“தோழியுள் நெறுத்த வாயில் புகுப்பினும்

ஆவயின் நிகழும் என்மனார் புலவர்”³⁶

என்பதன் வழித் தோழி உள்ளிட்ட வாயில்களைத் தலைவனிடம் தூதாக அனுப்பும் போதும், தலைவிக்குக் கூற்றுக்கள் நிகழும் எனத் தொல்காப்பியம் கூறுகின்றது.

மாறனகப்பொருள்,

“புணர்ந்துடன் போய்மீள புரவலன் றன்னோடும்

கணங்குழை மாதர் கடத்தியல் புணர்த்தலும்

தன்றுனி மனத்தொடு மாங்குறை பிறரொடுஞ்

துன்பமுற் றனளாய்ச் சொல்லலு முரியன்” (மாறன்-அகப்.252)

என்ற நூற்பாவின் மூலம் தொல்காப்பியத்தின் கருத்தை வலியுறுத்திக் கூறுகின்றது. அதாவது புணர்ந்துடன் போய் மீண்ட தலைவி, தலைவனிடமும், தோழிமார்களிடமும் சுரத்தின் இயல்பை உணர்த்தலும் தன் வருத்தத்தை நெஞ்சோடும், குறையைப் பிறரோடும் துன்பமுற்றவளாய்க் கூறும் போதும், கூற்றுக்கள் நிகழும் எனக் கூறுகின்றது.

இவ்வாறு சுரத்தின் இயல்பை வாயில்களுக்கு எடுத்துக் கூறி அவனைச் செல்லவிடாமல் தடுக்குமாறு தலைவி, தலைவனிடம் தூது அனுப்புவதாகத் தொல்காப்பியம் கூற, மாறனகப்பொருள் பரத்தையிற் பிரிவில் மட்டுமே தலைவனிடம், வாயில்களைத் தூது அனுப்புவதாகக் கூறியுள்ளதே தவிர, இச்சூழலில் தூது அனுப்புவது பற்றிக் கூறவில்லை என்பது பெறப்படுகிறது.

கற்புக் காலத்தில் பரத்தையிற் பிரிவின் போது தலைவனிடம் தலைவிக்குத் தோன்றும் ஊடலின் காரணமாக அதிகமாக கூற்றுக்கள் நிகழ்கின்றன.

கற்பில் தலைவிக்குரிய மெய்ப்பாடுகள்

கற்பிற்குரிய மெய்ப்பாடுகள்

1. களவுக் கூட்டத்திற்குத் தடையுண்டாய் போது இடித்துரைத்தல்,

2. வெறுப்பை மனத்தில் நிலைநிறுத்தல்,
3. தமர்க்கும் பிறர்க்கும் அஞ்சுதலால் தலைவனைக் காணாது விலகல்,
4. அவன் குறிவருதலை மறுத்தல்,
5. தூது சொல்லுமாறு தான் விரும்புவன நோக்கிக் கூறுதல்,
6. உறக்கமும் சோர்வுமாக இருத்தல்,
7. காதல் மிகுதல்,
8. உரையாடாமை,

என்பவைகள் மனம் அழியாத கூட்டத்திற்குரிய மெய்ப்பாடுகளாகும்.

9. தெய்வத்திற்கு அஞ்சுதல்,
10. உயர்ந்த அறம் ஈதெனத் தெளிதல்,
11. இல்லாததையும் இட்டுச்சொல்லிச் சினம் கொள்ளல்,
12. உள்ளதாம் உயர்வையும் வெறுத்துரைத்தல்,
13. இரவு பகலெனக் கூடியிருந்ததை எண்ணி மகிழ்தல்
14. அவற்றை மறுத்திருத்தல்,
15. அருள்மிகக் கொள்ளல்,
16. அன்புப் பெருக்காதல்,
17. பிரிவு தாங்காமை,
18. தலைவனைப் பற்றிப் பிறர் கூறிய பழிச்சொல் கேட்டு வருந்துதல்,
என்பனவும் அவற்றொடு கூடிய மெய்ப்பாடுகளாகும்.

கற்பில் தலைவிக்கு ஆகாத மெய்ப்பாடுகள்

“நிம்பிரி, கொடுமை, வியப்போடு, புறமொழி,
வன்சொல், பொச்சாப்பு, மடிமையோடு, குடிமை
இன்புறல், ஏழைமை மறப்போடு, ஒப்புமை,
என்றிவை இன்மை என்மனாற் புலவர்”

என்பர் தொல்காப்பியர்,

- ஒருவருக்கொருவர் விட்டுக்கொடுக்காது வீம்புகாட்டும் குடும்பம்
கெட்டுப் போதலும், தன் பிழையை ஒத்துக்கொள்ளாமையும்,
- தன்னைப் பெருமையாகப் பாராட்டுதலும்
- புறங்கூறுதலும்
- வன்சொல் கூறுதலும்
- மறதி கொள்ளலும்
- சோம்பல் தன்மையும்
- தன் குடிப்பெருமைப் பேசி இன்புறுதலும்
- தன் நிலையைத் தாழ்வெனக் கருதுதலும்
- மனைவியைக் கணவன் இன்னவள் போல என்று ஒப்புமை காட்டி
உரைப்பதோ, கணவனை மனைவி இன்னவன் போல என
ஒப்புமைக்காட்டி உரைத்தலும்

இவையனைத்தும் ஆகாத மெய்ப்பாடுகளாகும். இவையனைத்தும் நீங்கிய ஒத்த
உரிமை வாழ்வே உயிர்வாழ்வாகும்.

தலைவியின் பெருமை

‘தலைமகள் எக்காலத்தும் ஒரே தன்மையுடையவளாவாள் தலைமகன் தன்மாட்டு இருப்பினும் பரத்தையர் மாட்டும் இருப்பினும் தகுதியுடைய நங்கையாகவே விளங்குவாள். தலைமகன் முன்னர்த் தன்னைப் புகழ்தல் ஊடற்காலத்திலுமில்லை.’ என்பார் துரை.இராசாராம். எனவே தலைமகன் தன்னை எவ்விடத்தும் புகழ்ப்பெறாளென்பது பெறப்படுகிறது. ஆனால் பரத்தை தலைவனிடம் தன்னைத்தானே புகழ்ந்துகொள்வாள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. பரத்தையர் வீட்டில் இருந்து வந்த தலைவன் தன்னை விட தலைவி சிறந்தவளென்று எண்ணுமாறு தாய் போன்று அவனை இடித்துரைத்து அவனது மனக்கவலையைப் போக்கி, முன்பு போல் கொண்டு தழுவியொழுகும் பெருந்தன்மை மனைக்கிழத்திக்கு உண்டு என்று கூறுவர் தொல்காப்பியர். இதனை,

“தாய்போல் கழறித் தழீஇக் கோடல்

ஆய்மனைக் கிழத்திக்கும் உரித்தென மொழிய

கவவொடு மயங்கிய காலையான”³⁷

என்று நூற்பா மூலம் அறியமுடிகின்றது. கணவன் எவ்வளவு தவறுகள் செய்துவிட்டு வந்தாலும் அதையெல்லாம் மன்னித்து மறந்து அவனை ஏற்றுக்கொள்ளும் மனைவியை இன்று காண முடிகின்றது.

உவமை

தெரிவிக்க விரும்பும் பொருளைத் தெரிந்த பழைய பொருளோடு போல, புரைய என்பன போன்ற இணைப்புச் சொற்களால் ஒப்பிட்டு விளக்குவது உவமையாகும். “புலனல்லாதன புலனாதலும் அலங்காரமாகிக் கேட்டோர்க்கு இன்பம் பயத்தலும்”³⁸ உவமை என்று இளம்பூரணர் கூறுகிறார். உவமையின் நோக்கம் பொருளைப் புலப்படுத்துவதும் என்பதும், அணியாக அமைவது அதன் வளர்ச்சி என்பதும் அறியவேண்டிய செய்தியாகும். அழகுள்ள ஒரு பொருளை மற்றொன்றன் அழகோடு ஒப்பிட்டுக் காணும் இந்த உவமையே கலைகள்

பலவற்றிற்கும் அடிப்படை என மு.வரதராசனார் கூறுவர். இத்தகு உவமை குறித்து தொல்காப்பியர் உவமையியல் எனும் தனி இயல் அமைத்து விளக்கியுள்ளார்.

உவமைத்தோற்றம்

உவமை என்பது பொருளைத் தெளிவுற புலப்படுத்த உதவுவதாகும். உவமையானது வினை, பயன், மெய், உரு என்னும் பாகுபாட்டில் பொருள்களின் தன்மைகளைச் சிறப்பிக்கின்றதாகத் தொல்காப்பியர் இயம்பியுள்ளார். “தொல்காப்பியத்தின் வினை, பயன், மெய், உரு என்ற பகுப்பு உயிருள்ள உயிரில்லாதன என்று உலகப் பொருள்களை பகுக்கும் முறைக்கும் பொருந்துவதாகும்.” என அர.சிங்கார வடிவேலன் தொல்காப்பியரின் பகுப்பு முறையின் சிறப்பு குறித்து எடுத்துக்காட்டுவார். தண்டியலங்கார ஆசிரியர் உவமையின் பாகுபாட்டினை,

**“பண்பும் தொழிலும் பயனும் என்றிவற்றின்
ஒன்றும் பலவும் பொருளொடு பொருள்புணர்ந்து
ஒப்புமை தோன்றச் செப்புவது உவமை.”³⁹**

என்று மூன்றாக வகுத்துக் கூறியுள்ளார். வினை, பயன், மெய், உரு என்ற நான்கும் ஒவ்வொரு பொருளான் வருதலின்றி தனித்தும் அல்லது இரண்டும் பலவுமாக விரவியும் வரும். இதனை,

“விரவியும் வரூஉம் மரபின என்ப”⁴⁰

எனும் நூற்பாவில் விளக்கியுள்ளார் தொல்காப்பியர்.

உவமைப் பொருள்

“உயர்ந்ததன் மேற்றே உள்ளுங்காலை”⁴¹

என்பதில் உவமையானது உவமிக்கப்படும் பொருளை விட உயர்ந்ததாக இருக்க வேண்டும் என உரைக்கப்பட்டுள்ளது. “உவமை என்பது கவிஞனின் அனுபவப்

பொருளாகும். பொருள் என்பது அவன்காணும் புதிய பொருளாகும். அவன் ஏற்கனவே கண்டு வைத்த பொருளைப் புதிதாகக் காணும் பொருளோடு பொருத்தி வைத்து அப்பொருளின் உயர்வு தாழ்வுகளை அளந்து அறிவிக்கிறான் எனக் கூறுலாம். பொதுவாகப் பொருளின் சிறப்பை வற்புறுத்தவே உவமை அமைக்கப்படுகிறது. அதன் உயர்வைக் காட்ட அதனினும் உயர்ந்த பொருளையே வரையறையாக அமைக்க வேண்டியுள்ளது. எனவே உவமை பொருளை விட உயர்ந்ததாக இருக்க வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கப்படுகிறது” என்பர் ரா.சீனிவாசன்

உவமையின் நிலைக்களம்

உவமையானது சிறப்பு, நலன், காதல், வலி எனும் நான்கு நிலைக்களங்களில் அமையும். இதனைத் தொல்காப்பியர்,

“சிறப்பே நலனே காதல் வலியோடு

அந்நாற் பண்பும் நிலைக்கள மென்ப”⁴²

என்ற சூத்திரத்தில் சூட்டியுள்ளார்.

சுட்டிக் கூறா உவமை

உவமிக்கப்படும் பொருளுக்கு இது தான் உவமை எனச் சுட்டி கூறாவிடினும் பொருளோடு பொருள் புணர்த்து உவமை உள்ளது எனக் கொள்ளல் வேண்டும்.

“சுட்டிக் கூறா உவமை மாயின்

பொருளெதிர் புணர்த்துப் புணர்த்தன கொளலே”

என்னும் அடிகள் இதனை எடுத்துக்காட்டுவனவாய் உள்ளன.

உவமையின் மரபுகள்

உவமையும், பொருளும் தம்முள் ஒத்த தன்மையுடையவனவாக அமைதல் வேண்டும். இதனை,

“உவமமும் பொருளும் ஒத்தல் வேண்டும்”⁴⁴

எனும் நூற்பா மொழிகிறது. ‘பொருளைச் சிறப்பிப்பதற்காகப் பெருகக்கூறலும், சிறுகக் கூறலும் சிறப்பென்னும் நிலைக்களத்து அமையும்’ என மற்றொரு மரபினையும் தொல்காப்பியம் உணர்த்தியுள்ளது.

உவம உருபுகள்

உவம உருபுகள் 36 என்று தொல்காப்பியத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

“அவை தாம்

அன்ன ஏய்ப்ப உறழ ஒப்ப

கூறுங் காலைப் பல் குறிப்பினவே”⁴⁵

என்பதில் 1. அன்ன, 2. ஏய்ப்ப 3. உறழ, 4. ஒப்ப, 5. என்ன, 6. மான 7. ஒன்ற, 8. ஒழுங்க, 9. ஒட்ட, 10. ஆங்க, 11. என்ற, 12. வியப்ப, 13. எள்ள, 14. விழைய, 15. இறப்ப, 16. நிகர்ப்ப, 17. கள்ள, 18. கடுப்ப, 19. காய்ப்ப, 20. மதிப்ப, 21. தகைய, 22. மருள, 23. மாற்ற, 24. மறுப்ப, 25. புல்ல, 26. பொருவ, 27. பொற்ப, 28. போல, 29. வெல்ல, 30. வீழ, 31. நாட, 32. நளிய, 33. நடுங்க, 34. நந்த, 35. ஓட, 36. புரைய, எனும் உவம உருபுகளைத் தொல்காப்பியர் வகைப்படுத்திக் காட்டியுள்ளார்.

‘அன்ன பிறவும்’ என்பதனால் இளம்பூரணர் ‘நோக்க, நேர, அனைய, அற்று, இன், ஏந்து, ஏர், நீர், கெழு, செத்து, ஏர்ப்ப, ஆர என்ற உருபுகளைக் கூடுதலாகக் குறிப்பிடுகின்றார். பேராசிரியர் இவற்றோடு துணைப்ப, மலைய, அமர’ என்னும் உவம உருபுகளை இணைத்துக் கூறியுள்ளார் என்பது சுட்டத்தக்கது.

உள்ளுறை உவமம்

உள்ளுறை என்ற சொல் உள்-உறை எனப்பிரியும். உள் உறை என்ற சொல்லுக்கு ‘உள்ளே தங்குதல்’ என்று பொருள். உவமையின் ஒருவகையே

உள்ளுறை உவமமாகும். இஃது குறிப்புமுறை வெளியீடு நெறியாகக் காணப்படுகிறது. கருப்பொருளின் துணைகொண்டு அறியக்கூடியக் குறிப்புப் பொருளை உள்ளுறை உவமம் விளங்குகிறது. உள்ளுறை உவமையினைப் பற்றித் தொல்காப்பியர் அகத்திணையியல், பொருளியல், உவமையியல் ஆகிய மூன்றியல்களில் விளக்கி கூறியுள்ளார்.

“உள்ளுறை உவமம் ஏனை உவமம் எனத்

தள்ளாது ஆகுந் திணையுனர் வகையே”⁴⁶

என்பதில் உள்ளுறை உவமம், ஏனை உவமம் என்ற இரண்டும் அகத்திணைப் பாடல்களை இன்ன திணை என்பதனை அறிதற்கு உறுதுணையாய் அமைகின்றன எனும் பொருள் பொதிந்துள்ளது.

“உள்ளுறை தெய்வம் ஒழிந்ததை நிலம் எனக்

கொள்ளும் என்ப குறி அறிந்தோரே”⁴⁷

என்பது உள்ளுறைக் கருப்பொருட்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு கூறப்படும் போது ஒவ்வொரு திணைக்கென வகுக்கப்பட்டத் தெய்வத்தைத்தவிர ஏனைய கருப்பொருட்களை நிலைக்களமாகக் கொண்டு வரும் எனும் பொருளினை உள்ளடக்கி உள்ளது.

கூறப்பட்ட கருப்பொருளோடு ஒப்புமை கொண்டு அறியும் முறையில், கருப்பொருளில் உரிப்பொருளை உள்ளடக்கி கூறுவதே உள்ளுறை உவமையாகும்.

“உள்ளுறுத்து இதனோடு ஒத்துப்பொருள் முடிகென

உள்ளுறுத்து உரைப்பதே உள்ளுறை உவமம்”⁴⁸

உரிப்பொருளாகிய திணையைக் கருப்பொருள் வருணனையால் உணர்த்தும் முறையே உள்ளுறை என்பதும், தெய்வம் உள்ளுறை அமைக்கும் கருப்பொருளில் அமையக் கூடாது என்பதும், உரிப்பொருளை ஒப்பிட்டு நோக்கி

உணரும் முறையில் உள்ளுறை அமைக்க வேண்டும் மேற்கண்ட நூற்பாக்களின் சாராம்சம் ஆகும்.

உள்ளுறை உவமையின் வகைகள்

“உடனுறை, உவமம், சுட்டு, நகை, சிறப்பு”⁴⁹ என உள்ளுறை உவமை ஐந்து வகையாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளது. சிறப்பினாகிய காதல் இன்பத்தைத் தெரிவிக்கும் போது உள்ளுறை கூறுதல் முன்னோர் வகுத்த பண்பாகும். இதனை,

“அந்தமில் சிறப்பின் ஆகிய இன்பம்

தன் வயின் வருதலும் வகுத்த பண்பே”⁵⁰

எனும் அடிகள் புலப்படுத்துகின்றன.

இறைச்சி

இறைச்சி என்ற சொல் தொல்காப்பியத்தில் பல்வேறிடங்களில் சுட்டப்படுகிறது.

“இறைச்சிப் பொருள்வயின் செய்யுளுள் கிளக்கும்

இயற்பெயர்க் கிளவி உயர்திணை சுட்டா

நிலத்துவழி மருங்கில் தோன்றலான”⁵¹

என்ற நூற்பா தொல்காப்பியச் சொல்லதிகாரப் பெயரியலில் வருவது. இந்நூற்பாவால் இறைச்சி என்பது செய்யுளில் வருவது. குறிப்புப்பொருளைத் தருவது, இறைச்சிப் பொருளின்கண் கூறப்படும் கருப்பொருட்கள் அந்நிலத்தில் தோன்றியவை. அகத்திணைச் செய்யுள்களுள் வரும் இறைச்சிப் பொருளின்கண் கூறப்படும் வருணனைகளில் உயர்திணை ஈறு பெற்றுவரும் அஃறிணைகள் உயர்திணையைச் சுட்டாது எனும் கருத்துக்கள் இதனுள் காணக்கிடைக்கின்றன. “இறைச்சி என்பது உரிப்பொருளுக்கு புறத்தாய் அமையக் கூடியது”⁵² இறைச்சியினாற் கிடைக்கக் கூடிய பிறிதொரு பொருளும் உண்டு. திறன்

உடையவர்கள் இறைச்சியின் பொருளினை உணர்வர் எனத் தொல்காப்பியர் கூறியுள்ளதனை,

“இறைச்சியிற் பிறக்கும் பொருளுமாருளவே

திறத்தியல் மருங்கில் தெரியுமோர்க்கே”⁵³

என்ற சூத்திரம் விளக்குகின்றது.

“அன்புறு தகுவன இறைச்சியிற் சுட்டலும்

வன்புறையாகும் வருந்திய பொழுதே”⁵⁴

என்பது அஃறிணைகளின் அன்புக் காட்சிகளைக் காட்டுதலும் இறைச்சியாகும் தலைவனைப் பிரிந்த தலைவி ஆற்றியிருக்குமாறு வற்புறுத்தும் பொருட்டு இடைவழியில் உள்ள உயிரினக் காதல் காட்சிகளைச் சுட்டலும் இறைச்சியுள் உண்டு எனும் பொருளினை உள்ளடக்கியுள்ளது. உவமைகள் பற்றித் தொல்காப்பியத்தில் கூறப்பட்டுள்ள செய்திகள் மேற்கூறப்பட்டவைகள். இவை தவிர உவமை செப்பும் மாந்தர் குறித்தும் தொல்காப்பியர் கூறியுள்ளார். அம்மாந்தர்களுள் பிறரைத் தவிர்த்துத் தலைவிக்கானக் கோட்பாடே இவ்வாய்வுக்கு இன்றியமையாததாகிறது.

உவமை கூறும் மாந்தர்களுக்கான மரபுகள்

தொல்காப்பியர் உவமையியலில் கிழவன், கிழத்தி, தோழி, செவிலி ஆகியோர்களுக்கான உவமைப் பொருள்கள் குறித்த வரையறையினைப் பதிவு செய்துள்ளார்.

‘கிழவி சொல்லின் அவளறி கிழவி’⁵⁵

என்பதில் தலைவி உவமை கூறினால், அவள் அறிந்த அளவிலான இடச்சூழல் அளவுக்குள்ளேயே, காணப்படும் பொருள்களை வைத்தும், அவளது அறிவு அனுபவ எல்லைக்குட்பட்டும் அமைந்திருக்கும் என உணர்த்தியுள்ளார். மேலும்.

“இனிதுறு கிளவியும் துனியும் கிளவியும்

உவம மருங்கின் தோன்றும் என்ப”⁵⁶

எனும் நூற்பாவில் தலைவி உவமை கூறும் பொழுது இனிமை தரும் மகிழ்ச்சி குழல்களிலும், வருத்தத்தைத் தரும் பிரிவு பற்றிய புலவித் தொடர்பான குழல்களிலும் அமையும், அகப்படல்களில் இன்பச் சூழலும் துன்பச் சூழலுமே உவமை தோன்றக் கூடிய குழல்கள் ஆகும். தலைவன் உவமைக் கூறின் அது அவனது அறிவோடு கிளக்கப்படும் என்றும் கூறியுள்ளார். தோழிக்குரிய உவமைப் பொருளாக அவள் தான் வாழும் நிலத்துள்ளவன்றிப் பிற நிலத்துள் உள்ளவற்றை உவமையாகக் கூறப் பெறாள் எனும் கோட்பாட்டினையும் வரையறுத்துத் தொகுத்துள்ளார். இதனை

‘தோழிக் காயின் நிலம் பெயர்ந்துரையாது’⁵⁷

எனும் நூற்பாவில் உணர்த்தியுள்ளார். இதற்கு உரை எழுதிய இளம்பூரணர் “தோழி உவமை சொல்லின் அந்நிலத்தினுள்ளவன்றிப் பிற நிலத்துள்ளவன் கூறப்பெறாள்”⁵⁸ எனக் கூறுகிறார்.

இளம்பூரணர் உவமை எனக் கூறுவதனைப் பேராசிரியர் உள்ளுறை என எடுத்தியம்பியுள்ளார். “இது மேற்கூறிய உள்ளுறை உவமைக்காவதோர் இலக்கணம். ஐந்து வகைப்பட்ட உவமப் போலியும் பிறிதோடு படாது பிறப்பு நோக்கி உணரக்கூறியவழி அக்கூற்றுத் தலைமகட்டுந் தோழிக்கும் உரித்தாகுங்கால், தலைவிக்காயின் அவளறியுங் கருப்பொருளானே செய்யல் வேண்டும்; தோழிக்காயின் அந்நிலத்துள்ளவன் வெல்லாஞ் சொல்லவும் பெறும், பறி நிலத்துள்ளவன் அறிந்து சொல்லினளாகச் செய்யுள் செய்யப் பெறார்”⁵⁹ என்பதன் வழி இதனை அறியமுடிகிறது. உள்ளுறை உவமம், ஏனை உவமம் என உவமையின் ஒருவகையாக உள்ளுறையைக் காண இடமுண்டு. ஆகையால் தோழி உவமையும், உள்ளுறையும் கூறுகையில் நிலம் பெயர்ந்து உரைப்பதாக செய்யுள் செய்யக் கூடாது எனப் பொருள் கொள்ள இது இடமளிக்கிறது.

“தோழியுந் செவிலியம் பொருந்துவழி நோக்கிக்

கூறுதற் குரியர் கொள்வழியான”⁶⁰

என்பதில் தோழியும், செவிலியம் உவமைக் கூறுமிடத்துப் பொருந்துமிடம் பார்த்துக் கூறுதற்குரியவர்களாகவர் எனத் தொல்காப்பியர் கூறும் கோட்பாடு பொதிந்துள்ளது. இதனை காலத்திற்கும் இடத்திற்கும் பொருந்து மாற்றான் உள்ளுறையுவமங் கூறுதற்குரியர் தோழியுஞ் செவிலியம் என விளக்கி உரைப்பர். தோழியும், செவிலியம் சூழல்களுக்கேற்ப இடமறிந்து உவமைக் கூறுவர் என்பதனை இதன்வழி அறியமுடிகின்றது. மேற்கண்ட தலைவிக்கான உவமைப்பொருள் குறித்துக் கூறும் நூற்பாக்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு சங்க இலக்கியத்தில் தலைவி கூற்று உவமைப் பாடல்களைக் காண்பதே இவ்வாய்வின் நோக்கமாக அமைகிறது.

தொகுப்புரை

தலைவி எனும் அகமாந்தர் குறித்தத் தொல்காப்பியர் அகத்திணையியல், களவியல், கற்பியல், பொருளியல், உவமையியல், செய்யுளியல் எனும் ஆறு இயல்களில் தொகுத்துள்ளார்.

தலைவி தலைவனுக்கு இணையாக வைத்து மதிக்கப்பட்டவள். கற்பு, காமம், ஒழுக்கம், பொறைநிறை, விருந்து, புறந்தருதல், சுற்றம் ஒம்பல் போன்றவற்றைத் தலைவிக்கு இலக்கணமாகத் தொல்காப்பியர் கூறியுள்ளார்.

தலைவி கூற்று பல சூழல்களில் நிகழ்கிறது. அவ்வாறு நிகழும் கூற்று அறுபது என்று தொல்காப்பியம் நவில்கிறது. அவை நிகழும் சூழல்களையும் விரிவாக எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது.

தலைவி கூற்று பாடல்கள் இயற்கை புணர்ச்சி, இடந்தலைப்பாடு, பாங்கற்கூட்டம், பாங்கிமதியுடன்பாடு, பாங்கியற் கூட்டம், இருவகைக் குறியீடு, வரைவு வேட்கை, வரைவு கடாதல், அம்பலும் அலரும், இற்செறித்தல், வெறியாட்டு, அறத்தொடு நின்றல், ஒருவழிதணத்தல், வரைவிடை வைத்துப் பொருள்வயிற்பிரிதல், உடன்போக்கு என்ற வகையில் நிகழ்கின்றன.

செவிலியும், நற்றாயும் நெருங்கிய தோழிகளாய் விளங்குபவர்கள். இவர்களது நட்பே தலைவி, தோழியின் நட்பிற்கு வித்தாய் அமைந்துள்ளன.

தலைவியின் மிகுந்த நம்பிக்கைக்கு உரியவள் தோழி, எனவே தலைவியினுடைய செயல்பாடுகள் அனைத்தும் தோழியின் செயல்களை மையமாகக் கொண்டே அமைந்துள்ளன.

தலைவி எனும் சொல்லுக்கு இணையாக தலைமகள், தலைவி, கிழத்தி, கிழவி, ஆயிழை, பெண், பெண்டு, பெண்மகள், மகள், காதலி, கிழவோள், தாய், மனையோள், மனைவி எனத் தொல்காப்பியம் சுட்டுகிறது.

கற்பில் தலைவிக்கு மலிவு, புலவி, ஊடல், உணர்வு, பிரிவு, ஆகிய ஐந்து கூறுகளில் மலிவு, ஊடல், பிரிவு என்ற மூன்று நிகழ்வுகளில் கூற்றுகள் ஏற்படுகின்றன.

தலைமகள் எக்காலத்திலும் ஒரே தன்மையுடையவளாவாள் தலைமகன் முன்னர் தன்னை புகழ்ந்து கொள்வதில்லை

பரத்தையர் வீட்டிலிருந்து வந்த தலைவன் தன்னைவிடத் தலைவி சிறந்தவளென்று எண்ணுமாறு தாய்போன்று அவளை இடித்துரைத்து, தலைவனது மனக்கவலையை போக்குபவள்

களவில் தலைவிக்குரிய மெய்ப்பாடுகள் வேட்கை ஒருதலை உள்ளதல் முதலாக ஐயம், துணிவு என்ற அவத்தைகளையும் சேர்த்து பத்து மெய்ப்பாடுகள் ஆகும்.

கற்பில் தலைவிக்குரிய மெய்ப்பாடுகள் பதினெட்டு ஆகும் ஆகாதமெய்ப்பாடுகள் சிலவற்றினையும் தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுள்ளார்.

அழகுள்ள ஒரு பொருளை அதனோடு தொடர்புடைய மற்றொரு பொருளோடு ஒப்பிட்டு இது போலும் அது என ஒப்புமைத் தோன்றச் செப்புவது உவமையாகும்.

வினை, பயன், மெய், உரு எனும் பொதுமையாளாலேயே உவமைகள் தோன்றுகின்றன.

உவமையானது சிறப்பு, நலன், காதல், வலி எனும் நான்கு நிலைக்களன்களை

கொண்டமையும். தொல்காப்பியர் உவம் உருபுகளை 36 ஆக வகைப்படுத்தியுள்ளார்.

உள்ளுறை உவமைக் குறித்துத் தொல்காப்பியர் அகத்திணையியல், பொருளியல், உவமையியல் எனும் மூன்று இயல்களில் விளக்கிக் கூறியுள்ளார்.

உள்ளுறை உவமை முதற்பொருளுடன் கூடியக் கருப்பொருள்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு பாடல்களில் பயின்று வரக்கூடியது எனவே ஒரு அகப்பாடல் இன்ன திணை என்பதனை உணர்த்தற்குக் கருப்பொருளுடன் அமையும் உள்ளுறை உவமை உறுதுணையாய் அமையும்.

உடனுறை, உவமை, சுட்டு, நகை, சிறப்பு என உள்ளுறை உவமை ஐந்துவகையாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளது.

இறைச்சி என்பது செய்யுளில் காணக்கிடைப்பது. குறிப்புப் பொருளினைத் தரக்கூடியது. இறைச்சிப் பொருளின்கண் கூறப்படும் கருப்பொருள்கள் அந்நிலத்தில் தோன்றியவை. அகத்திணைச் செய்யுள்களுள் வரும் இறைச்சிப் பொருளின் கூறப்படும் வருணனைகளில் உயர்திணை ஈறு பெற்று வரும் அஃறிணைகள் உயர்திணையைச் சுட்டாது என இறைச்சிகுறித்து சுட்டுவர் தொல்காப்பியர்

தொல்காப்பியர் உவமையியலில் கிழவன், கிழத்தி, தோழி ஆகியோர்களுக்கான உவமைப்பொருள்கள் குறித்த வரையறையினைப் பதிவு செய்துள்ளார். இதில் தலைவிக்குரிய உவமைப் பொருளாக தானறிந்த பொருட்களை தான் வாழும் இடச்சூழல்களுக்கு உட்பட்டனவற்றை மட்டும் கொண்டு உவமை கூறுவாள் என்று வரையறுத்துள்ளார்.

இவ்வரையறைகள் அடிப்படையாகக் கொண்டே இவ்வாய்வு அமையப்பெற்றுள்ளது சுட்டத்தக்கது.

சான்றெண் விளக்கம்

1. முனைவர் தாயம்மாள் அறவாணன், பெண்ணின் பெருந்தக்து இல், ப.38
2. wikipedia.com
3. இளம்பூரணர் (2.ஆ). தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், கற்.149
4. இளம்பூரணர் (2.ஆ). தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், கற்.171
5. மேலது, கள.113 (1-2)
6. மேலது, களவு நூற். 113 (3-6)
7. மேலது, அகத்திணையியல் நூற்.39
8. மேலது, களவு நூற்.113 (8-9)
9. மேலது, அகத்திணையியல் நூற் - 39
10. மேலது, களவு நூற். 113 (11)
11. மேலது, அகத்திணையியல். நூற் - 40
12. மேலது, செய்யுளியல். நூற்
13. மேலது, களவியல் நூற்.112
14. மேலது, களவு. நூற்.144
15. அகம்
16. மேலது, களவு. நூற் - 90
17. மேலது, செய்யுளில் நூற் -505
18. கோவிந்தராச முதலியார். கா.ர, (பதி) வீரசோழியம் நூற்.102

19. இளம்பூரணர் (2.ஆ), தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், கள.97
20. இராசராம், துரை, இறையனாரகப் பொருள்.12
21. அகம்.122
22. இளம்பூரணர் (2.ஆ), தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், கள.109 (27-29)
23. மாணிக்கம், வ.சுப., தமிழ்க்காதல் பக்.82-83
24. இளம்பூரணர் (2.ஆ), தொல்காப்பியம், அகத்திணையியல் (36, 39, 40, 41)
25. மேலது, நூற். 45
26. மேலது, பொருளியல். 221 (3-6)
27. மேலது, களவு. 105 (10)
28. மேலது, அகத்திணையியல் நூற்.45
29. மேலது, களவு. நூற்.111
30. மேலது,கற்பு.நூற்.140
31. மேலது, 141
32. மேலது, செய்யுளியல் நூற்.175
33. மேலது, கற்பு.நூற்.145
34. மேலது, நூற். 145 (38-43)
35. மேலது, நூற்.145 (5-7)
36. மேலது, நூற்.147
37. மேலது, நூற். 171

38. இளம்பூரணர் (2.ஆ), தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், உவமையியல்
39. கழகவெளியீடு. தண்டி, பொருளணியியல், நூற் (31)
40. இளம்பூரணர் (2.ஆ), தொல்.உவமையியல் நூற்.273
41. மேலது, நூற்.274
42. மேலது, நூற்.275
43. மேலது, நூற்.278
44. மேலது, நூற்.279
45. மேலது, நூற்.282
46. மேலது, அகத்திணையியல். நூற்.49
47. மேலது, நூற்.50
48. மேலது, நூற்.51
49. மேலது, நூற்.238
50. மேலது, நூற்.239
51. தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம் பெயர். நூற்.193
52. தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம்.பொருளியியல் நூற்.225
53. மேலது, நூற். 226
54. மேலது, நூற் 227
55. இளம்பூரணர் (2.ஆ) தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம். உவமையியல்.
நூற்.297
56. மேலது, நூற்.301

57. மேலது, நூற். 298

58. இளம்பூரணர் (2-ஆ) தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம், ப.390

59. பேராசிரியர் (2-ஆ) தொல்காப்பியம், பொருளதிகாரம், ப.93

60. தொல்காப்பியம். பொருளதிகாரம், உவமை, நூற்.304

இயல் – 2

குறிஞ்சியில் தலைவி
கூற்று உவமைகள்

குறிஞ்சி நிலம் என்பது பண்டைத் தமிழகத்தில் பகுத்து அறியப்பட்ட ஐந்து வகைத் தமிழர் நிலத்திணைகளில் ஒன்றாகும். மலையும் மலை சார்ந்த இடங்களும் குறிஞ்சி என அழைக்கப்படுகின்றன. குறிஞ்சி நிலத்திற்கு சேயோன் குலதெய்வமாக பண்டைய மக்களால் வழிபடப்பட்டார். குறிஞ்சி நிலத்து ஊர்கள் சிறுகுடி, பாக்கம் என்று அழைக்கப்பட்டன. “சேயோன் மேய மைவரை உலகமும்” எனத் தொல்காப்பியம் குறிஞ்சி நிலம் பற்றிக் கூறுகிறது. கூதிரும் யாமமும் இத்திணைக்குரிய பொழுதுகளாகும். குறிஞ்சி நில மலை வளமும், அதன் பின்புலமும் “புணர்தல்” எனும் உரிப்பொருளுக்கு உற்றத்துணை செய்கின்றன. குறவன், கானவன், வெற்பன், புனவன், சேணோன், குறத்தி, கொடிச்சி என இந்நிலமக்களை அழைப்பர். இங்குச் சுவை நீர் உண்டு. மலையருவிகளும் உண்டு. குறிஞ்சி, காந்தள், குவளை, வேங்கை, கோங்கு, சாந்தம் முதலான மலர்கள் காணப்படுகின்றன. பலா, சந்தனம், வேங்கை, மூங்கில் ஆகிய மரங்களும் குரங்கு, கரடி, யானை, புலி, பன்றி, நாய், மான் போன்ற விலங்கினங்களும் மயில், கிளி, கூகை, அன்றில் ஆகிய பறவைகளும் குறிஞ்சி நிலப்பகுதியின் எழிலுக்கு மேலும் மெருகூட்டுகின்றன. மலைகளிலும் மலைச்சாரல்களிலும் ஐவனநெல்லையும், திணையையும், அரிசியையும் பயிர் செய்தார்கள். மலையுச்சியிலுள்ள பாறைகளில் மலைத்தேன் கிடைத்தது. வள்ளிக் கிழங்கு பயிராயிற்று. பலா மரங்களில் பலாப் பழங்கள் கிடைத்தன. யானைகளையும் காட்டுப்பன்றிகளையும் வேட்டையாடினார்கள்.

தேனை மூங்கிற் குழாய்களில் ஊற்றிப் பதப்படுத்தி ஒரு வகை மதுவை உண்டாக்கினார்கள். மிகத் தாழ்வான சிறிய குடில்களைக் கட்டி அதன் மேல் திணைத்தாளையும் ஐவன நெல்லின் தாளையும் கூரையாக வேய்ந்த குடில்களில் வசித்தார்கள். இத்தகு செழிப்புமிகு குறிஞ்சி நில மலைப்பகுதியே சங்கப்புலவர்களின் மனம் கவர்ந்ததாக உள்ளதனைச் சங்க இலக்கியக் குறிஞ்சித் திணைப் பாக்களின் எண்ணிக்கை மிகுதியினைக் கொண்டு உணர முடிகிறது. குறிஞ்சி நிலத்திணைத் தன் வாழ்விடமாகக் கொண்ட தலைவியானவள் தான் சார்ந்த நிலத்திணையும், காலத்திணையும் முதற்பொருளாகவும், இந்நிலத்தின்கண் தோன்றும் பொருட்களைக் கருப்பொருளாகவும் கொண்டு உவமைகள்

கூறியுள்ளாள் எனவும், உரிப்பொருளைச் சிறப்பிக்க முதல்பொருளையும், கருப்பொருளையும் எவ்வாறெல்லாம் பயன்படுத்தியுள்ளாள் எனவும் ஆராய்வதே இவ்வியலின் நோக்கமாகும்.

குறிஞ்சித் திணையில் தலைவி கூற்றுகள்

சங்க இலக்கியக் குறிஞ்சித் திணைப் பகுப்பில் அமைந்த தலைவி கூற்றுப்பாடல்களின் எண்ணிக்கை 122 ஆகும். இவை நற்றிணையில் 25, குறுந்தொகையில் 50, ஐங்குறுநூற்றில் 19, கலித்தொகையில் 4, அகநானூற்றில் 24 என அமைந்துள்ளன. தலைவி கூற்றுப் பாக்களில் உவமைகள் கொண்டமைந்துள்ளவைகளாக 104 பாடல்கள் காணப்படுகின்றன. இவை நற்றிணையில் 24 எனவும், குறுந்தொகையில் 39 எனவும், ஐங்குறுநூற்றில் 13 எனவும், கலித்தொகையில் 4 எனவும், அகநானூற்றில் 24 எனவும் காணக்கிடைக்கின்றன.

குறிஞ்சித் திணை தலைவி கூற்றுப் பாடல்கள் களவுப் பாடல்கள், கற்புப் பாடல்கள் என்றவாறு பிரித்தறியப்பட்டுள்ளன. களவுப்பாடல்கள் 114 எனவும், கற்புப் பாடல்கள் 8 எனவும் காணக்கிடைக்கின்றன. நற்றிணையில் களவுப்பாடல்கள் 23 எனவும், குறுந்தொகையில் 47 எனவும், ஐங்குறுநூற்றில் 17 எனவும், கலித்தொகையில் 4 எனவும், அகநானூற்றில் 23 எனவும் அமைந்துள்ளன. இதே போன்று கற்பு பாடல்கள் நற்றிணையில் 2 ஆகவும், குறுந்தொகையில் 3 ஆகவும், ஐங்குறுநூற்றில் 2 ஆகவும், கலித்தொகையில் ஒன்றுமில்லை, அகநானூற்றில் 1 ஆகவும் அமைந்துள்ளன.

தலைவி கூற்றில் இன்பநிலை களவுப்பாடல்கள்

குறிஞ்சித் திணையில் காணப்படும் தலைவி கூற்றுக் களவுப் பாடல்கள் யாவும் இன்பத்துப் பாடல்கள், துன்பத்துப் பாடல்கள் என்று பிரித்தறியப்படுகின்றன. அவற்றில் இன்பத்துப் பாடல்கள் 21 ஆகும். இவை நற்றிணையில் 1 ஆகவும், குறுந்தொகையில் 9 ஆகவும், ஐங்குறுநூற்றில் 5 ஆகவும், கலித்தொகையில் 3 ஆகவும், அகநானூற்றில் 3 ஆகவும் காணக்கிடைக்கின்றன. துன்பத்துப்

பாடல்கள் 101 ஆகும். இவை இன்பத்துப் பாடல்களைக் காட்டிலும் மிகுதியாகும். நற்றிணையில் 24 எனவும், குறுந்தொகையில் 41 எனவும், ஐங்குறுநூறு 14 எனவும், கலித்தொகையில் 1 எனவும், அகநானூற்றில் 21 எனவும் அமைந்துள்ளன.

களவில் இன்பநிலைப்பாடல்கள்

குறிஞ்சி நிலத்தில் வாழும் தலைவியானவள் களவு காலத்தில் இன்பநிலையில் பாடக்கூடிய பாடல்களின் எண்ணிக்கை 21 ஆகும். இவை அனைத்தும் தலைவி தோழியோடு சொல்லாடுவதாக அமைந்துள்ளன.

தலைவி - தோழியுடன் சொல்லாடல்

குறிஞ்சித் திணையானது “புணர்தல்” எனும் உரிப்பொருளினை அடிப்படையாகக் கொண்டமைவது. இப்புணர்தல் களவுக் காலத்தில் நிகழக் கூடியதாகையால் தோழியின் துணை தலைவிக்கும், தலைவனுக்கும் இன்றியமையாததாகிறது. தலைவியின் பொருட்டு பல்வேறு நிலைகளில் செயல்படும் கடமை கொண்ட தோழியினைச் குறிஞ்சித்திணைப் பாடல்களில் காண முடிகிறது. தோழிக்கும் தலைவிக்கும் உரிய உரிமை உயிர் உரிமை. அதனால் பிறர்க்கெல்லாம் தலைவியாக இருப்பரும் தோழிக்குத் தோழியாகவே விளங்குகிறாள். ஈருடலும் ஓர் உயிருமாகத் திகழ்கின்றனர். தோழி தலைவி இருவருமே “தோழி” என்று அழைத்துக் கொள்கின்றனர். தலைவி தோழி இருவரும் ஒருவரையொருவர் “தொழீஇ” என்றும் அன்னை, அன்னாய் என்றும் அழைத்துக் கொள்கின்றனர். வேறுபாடில்லா தன்மையும் அன்புடைமையும் புலனாகிறது. குறிஞ்சித் திணையில் தலைவி தோழியிடத்தில் சொல்லாடும் பாடல்களின் எண்ணிக்கை 21. நற்றிணையில் 1 எனவும், குறுந்தொகையில் 9 எனவும், ஐங்குறுநூற்றில் 5 எனவும், கலித்தொகையில் 3 எனவும், அகநானூற்றில் 3 எனவும் இவை அமைந்துள்ளன. இவற்றில் 1 பாடலில் உவமை அமையப் பெறவில்லை.

நற்றிணையில் தலைவி தோழியோடு சொல்லாடல்

தலைவன் தலைவியை விட்டு பிரிந்து செல்லவிருப்பதை அறிந்த தோழி, தலைவியிடம் கூறுகையில் தலைவியானவள், தலைவன் தன்னைப் பிரியும் எண்ணம் இல்லாதவர் என்பதை புகழும் வண்ணமாக,

“நின்ற சொல்லர்; நீடுதோறு இனியர்;
என்றும் எந்தோள் பிரிபு அறியலரே;
தாமரைத் தண் தாது ஊதி, மீமிசைச்
சாந்தில் தொடுத்த தீம் தேன் போல,
புரைய மன்ற, புரையோர் கேண்மை;
நீர் இன்று அமையா உலகம் போலத்
தம் இன்று அமையா நம் நயந்தருளி
நறுநுதல் பசத்தல் அஞ்சிச்
சிறுமை உறுபவோ? செய்பு அறியலரே!”

(நற் - குறி. 1)

என்ற பாடலின் மூலம் கபிலர் தலைவி தலைவன் மீது கொண்டுள்ள மதிப்பினையும், நம்பிக்கையினையும் உவமைகள் மூலம் எடுத்துரைக்கிறார். தலைவன் தன் மீது கொண்ட நட்பிற்கு உவமையாக, தேனி தாமரையின் குளிர்ந்த மகரந்தங்களை ஊதி, உயர்ந்து நிற்கும் சந்தன மரத்தின் தாதினையும் ஊதி, சந்தன மரத்தின் உச்சியில் கொண்டு சென்று வைத்த தேனைப் போல உறுதியாக உயர்ந்து என்று தலைவி தன் மீது தலைவன் கொண்டுள்ள அன்பின் உயர்வினை எடுத்துரைக்கிறாள். இப்பாடலில் இடம்பெற்றுள்ள உவமைப் பொருள்கள் குறிஞ்சித் திணைக்குரிய கருப்பொருள் ஆகும். இவை, தலைவி தானறிந்த பொருட்களுள் ஒன்று, தான் வாழும் திணைக்கு உட்பட்டதாக அமைந்துள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.

குறுந்தொகையில் தலைவி தோழியோடு சொல்லாடல்

குறுந்தொகையில் தலைவி தோழியோடு சொல்லாடுவதாக 9 பாடல்கள் காணக் கிடைக்கின்றன. இவற்றுள் உவமைகள் அமைந்துள்ள பாக்களின் எண்ணிக்கை 8 உள்ளது.

தலைவியானவள் தலைவனொடு கொண்ட நட்பிற்கு நிலம், வான், நீர் ஆகியன உவமையாகக் கூறப்பட்டன. நிலம், நீர், வான் ஆகியவை வெவ்வேறாகப் பெருகி விளங்குவன. தலைமக்கள் நட்பு ஒரே இடத்தில் பெருகி விளங்குவது. இவை மூன்றும் போல் தலைவியினுடைய நட்பும் இயைந்த நட்பு என்பதை,

“நிலத்தினும் பெரிதே; வானினும் உயர்ந்தன்று;
நீரினும் ஆர் அளவின்றே - சாரல்
கருங்கோற் குறிஞ்சிப் பூக் கொண்டு
பெருந்தேன் இழைக்கும் நாடனொடு நட்பே.”

(குறு : 3 : 1-4)

எனும் அடிகள் உணர்த்துகிறது.

“பெருந்தேன் கண்ட இருங்கால் முடவன்,
உட்கை சிறுகுடை கோலி, கீழ் இருந்து,
சுட்டுபு நக்கியாங்கு”

(குறு : 60 : 2 - 4)

எனும் பாடலடிகளில் முடவன் தேனைக் கையில் ஏந்தி, அத்தேனைச் சுவைத்து இன்புறுவது போன்று நினைத்துக் கொண்டு, வெறுங்கையை நக்கி இன்பமடைதல் போல தலைவனைக் கண்ட அளவிலேயே அவனை மெய்யுறுவதால் பெறப்படும் இன்பத்தினை உவமையாகக் கூறுகிறாள். இவை குறிஞ்சி நிலத்திற்குரிய கருப்பொருளைக் கொண்டு அமைந்துள்ளது. தலைவி தான் வாழும் நிலத்திற்கு உரிய கருப்பொருள்களை தன் பாடல்களில் உவமைப் பொருளாக அமைந்துள்ளாள்.

“அருவி வேங்கைப் பெருமலை நாடற்கு
யான் எவன் செய்கோ?”

(குறு : 96 : 1 - 2)

அருவியானது தன்னைச் சார்ந்து வளர்ந்துள்ள வேங்கை மரத்தைக் குறைவின்றிக் காத்து வளம் பெறச் செய்வதைப் போன்று தலைவனும் தலைவியை நாடி இரவினும் பகலினும் சென்று இன்பத்தை பெறுவான் என்பது உவமையாகக் கொள்ளப்பட்டது. “இதில் குறிப்பிடப்பட்ட ‘வேங்கை’ என்ற சொல்லானது மரத்தினையும் மற்றொன்று விலங்கையும் (புலி) குறிப்பிடுகிறது. இவ்விடத்தில்

மரத்திற்கு ஆகி வந்துள்ளது. இதன் அறிவியல் பெயர் “பெரோகார்பஸ் மார்க்பிசம்” (Pteroc corpus marsupicem) என்று பெயரிட்டு அழைப்பர். பசுமை மாறாத மரம் மரப்பட்டை கடினமாகவும் பிளவுபட்டும் காணப்படும். “இலைகள் சிறகு வடிவம் போன்றவையாகும். மலர் பொன் மஞ்சள் நிறமுடையது. மலைச் சரிவுகளிலும் வெயில் நிறைந்த சூழலிலும் மிக பரவலாகக் காணப்படும்”¹ என்று வேங்கை மரம் பற்றித் தாவர நூலார் குறிப்பிடுவர்.

வேங்கை மரம் பற்றி ஐங்குறுநாறு கூறுகையில்,

“வேங்கை கொய்யுநர் பஞ்சரம் விளிப்பினும்
ஆர்இடைச் சொல்வோர் ஆறு நனி வெருஉம்”²
(ஐங் : 3 : 1)

என்கிறது.

வேங்கை மலரைப் பறிப்பவர்கள் “பஞ்சரம்” என்னும் பண்ணைப் பாடுவர். அதைக் கேட்டு வழிப்போக்கர் அஞ்சுவர் எனத் தோழி தலைவன் பொருள் தேடிச் செல்லும் வழி அருமையை கூறும் இடத்தில் வேங்கையைப் பற்றி கூறப்பட்டுள்ளது.

“பலரும் கூறுக, அஃது அறியாதோரே
அருவி தந்த நாட்குரல் எருவை
கயம் நாடு யானை கவளம் மாந்தும்
மலைகெழு நாடன் கேண்மை” (குறு : 170 : 1 - 4)

கோடையில் நீர் நிலையை நாடிச் சென்ற யானைக்கு, அருவியால் தரப்பட்ட இனிய கொறுக்கச்சித் தட்டை உணவாகக் கிடைத்தது. யானை அதனைக் கவளமாக உண்டது. அருவி நீரும் பருகுவதற்குக் கிடைத்தது போல வேட்டை குறித்துச் சென்ற தலைவனுக்குப் பால்வரை தெய்வத்தால் தலைவி எதிர்பட, அவன் அவளைத் துய்த்து மகிழ்ந்தான் என்பது உள்ளுறையாக அமைந்துள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது. இப்பாடலில் குறிஞ்சிக்குரிய கருப்பொருள்களுள் உரிப்பொருளும் அமைந்துள்ளன.

கடிநகர் புக்கு, வேறுபடாது நன்கு ஆற்றினாய்! என்று தோழிக்குத் தலைவி உரைத்ததில்,

**“அமிழ்தம் உண்க நம் அயல் இலாட்டி
பால் கலப்பன்ன தேக்கொக்கு அருந்துபு”**

(குறு : 201 : 1 - 2)

எனும் உவமை அமைந்துள்ளது. மாம்பழத்தின் இனிய சுவைக்கு பாலொடு தேன் கலந்த சுவையினை ஒப்புமைப்படுத்திக் கூறுகிறாள். இப்பாடலில் இடம்பெற்றுள்ள மூங்கில், மாம்பழம், தேன் என்ற உவமைப்பொருள்கள் குறிஞ்சி நிலத்திற்குரியது. முதற்பொருளும் அமைந்துள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.

தலைவன் நாட்டுக் குன்றத்தினைக் கண்ட மகிழ்ச்சியானது தலைவனை நேரில் காணுதலைப் போன்ற இன்பத்தினைத் தந்தது என்னும் உவமையினை

**“படுமழை பொழிந்த சாரல் அவர் நாட்டுக்
குன்றம் நோக்கினென் - தோழி: -**

பண்டையற்றோ, கண்டிசின், நுகலே” (குறு : 249 : 3 - 5)

எனும் பாடலடிகள் உணர்த்தி நின்றன. இப்பாடலில் குறிஞ்சிக்குரிய கருப்பொருளும், முதற்பொருளும், உரிப்பொருளும் அமைந்துள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது. பலாவின் கனி கொத்துக்களாய் வேரில் தாழ்ந்து காணப்படுதல் போன்று தலைவன் தலைவியிடம் தாழ்ந்து பணிந்து நடக்கும் எளியன் என்று தலைவனின் பண்பு நலனுக்கு உவமைக் கூறுகிறாள் என்பதனை,

**“வேரும் முதலும் கோடும் ஓராங்குத்
தொடுத்த போலத் தூங்குபு தொடரிக்**

கீழ்தாழ்வு அன்ன வீழ் கோட் பலவின்” குறு : 257 : 1 - 3)

எனும் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. இப்பாடலில் இடம் பெற்றுள்ள பலாவானது குறிஞ்சி நிலத்தில் இடம் பெறுவது. வேர்ப்பலா, காணுப்பலா எனும் இருவகைகளாகக் கூறப்படுகிறது. இது மலைப்பாங்கான சூழலில் வளரும் தன்மை உடையது என்பதை,

“சாரற் பலவின் கொழுந்துணத் நறும் பழம்” (ஐங் : 214)

என்று சுட்டுக்கின்றது.

“அமார்க்கண் ஆமான் அம் செவிக் குழவி
கானவர் எடுப்ப வெரீஇ, இனம் தீர்ந்து,
கானம் நுண்ணிய சிறுகுடிப் பட்டன,
இளையர் ஓம்ப மரீஇ, அவண் நயந்து,
மனை உறை வாழ்க்கை வல்லியாங்கு
மருவின் இனியவும் உளவோ?” (குறு: 322 : 1 - 6)

காட்டுப்பகவானது கானுறை வாழ்க்கையை விடுத்து மனையுறை வாழ்க்கையில்
வலிமையுடையதாய் வளர்வதாயிற்று என்பதைப் போல தலைவியானவள் தன்
பிறந்த வீட்டை விட்டு தலைவனின் வீட்டில் வாழ்வதை இனியதாக கருதுகிறாள்
என்பது உவமையாக அமைந்துள்ளது.

ஐங்குறுநூற்றில் தலைவி தோழியோடு சொல்லாடல்:

ஐங்குறுநூற்றில் தலைவி தோழியோடு சொல்லாடுவதாக 4 பாடல்கள்
அமைந்துள்ளன. இவற்றில் அனைத்தும் உவமைகள் அமைந்து
காணப்படுகின்றது. தலைவி தலைவனிடத்தில் சொல்லப்படுவதாக 1 பாடல்
அமைந்துள்ளது. இவற்றில் உவமை அமையப்பெறவில்லை என்பது
குறிப்பிடத்தக்கது.

நொதுமலர் வரைவின் கண் செவிலி கேட்குமாற்றால் தலைமகள் தோழிக்கு
அறத்தொடு நிலை குறித்துச் சொல்லும் விதமாக,

“அன்னாய், வாழி! வேண்டு, அன்னை ! என்னை
தானும் மலைந்தான் எமக்கும் தழை ஆயின;
பொன் வீ மணி அரும்பினவே
என்ன மரங்கொல், அவர் சாரலல்வே” (ஐங் : 201 : 1-4)

என்னும் உவமையினை மொழிகிறாள்.

“பொன் வீ மணி அரும்பினவே” (ஐங் : 201 - 3)

எனும் இப்பாடல் அடிகளின் மூலம் தலைவியானவள் வேங்கைப்பூவிற்கு மாணிக்கத்தினை ஒப்புமைப்படுத்தி கூறுகிறாள்.

வேங்கைப் பூவானது அரும்பான நிலையில் மாணிக்கம் போன்றிருந்தது. அதுவே மலர்ந்த நிலையில் பொன்னிறம் பெற்றிருந்தது என்பதனை உவமையாகக் கூறுகிறாள்.

இதே போன்று அகநாநூற்றில் - 232 வது பாடலில்,

**“வேங்கையின் வீயும் அரும்பும்:
மன்ற வேங்கை மணநாட் பூத்த
மணியேர் அரும்பின் பொன் வீ தா அய்”⁴** (அகம் 232)

எனும் இப்பாடலடிகளின் மூலம் மன்றத்தின் கண் உள்ள வேங்கை மரங்கள் மணநாளை அறிவிப்பது போல் பூத்து நின்றன; அம்மரங்களின் மணி போன்ற அரும்புகள் மலர்ந்த பொன்னிறப் பூக்கள் உதிர்ந்து வீழ்ந்து பரவி, அகன்ற பாறைகளால் ஆன முற்றத்தினை அழகு செய்யும் என்பதனை விளக்குகிறாள். இதில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள வேங்கை குறிஞ்சிக்குரிய கருப்பொருளாகும்.

**“அன்னாய் வாழி வேண்டன்னை நம் படப்பைத்
தேன்மயங்கு பாலினும் இனிய அவர் நாட்டு
உவலைக் கூவர் கீழ்
மான் உண்டு எஞ்சிய கலிழி நீரே.”** (203 : 1 - 4)

தலைவனது நாட்டில் உள்ள உதிர்ந்த தழைகளால் மூடப்பட்ட கிணறுகளின் அடியில் விலங்குகளால் உண்ணப்பட்டு எஞ்சி நிற்கும் கலங்கிய சின்னீருக்கு தோனோடு கலந்த ஆவின் பாலின் இனிமை உவமையாகக் கூறப்பட்டுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது. இதனால் தன் தந்தை வீட்டு வளமையினும் தன் காதலன் வீட்டு வறுமை தனக்குச் சிறந்தமையை விளக்கிய தலைவியின் கற்புள்ளத்தின் மாண்பு விளங்குகிறது.

“நன் பொன் அன்ன புனிறு தீர் ஏனல்
கட்டளை அன்ன கேழல் மாந்தும்
குன்றுகெழு நாடன் தானும்
வந்தனன்; வந்தன்று - தோழி - என் நலனே”
(குறு:263:1-4)

எனும் பாடலடிகளில் தினைக் கதிரின் நிறத்தினை பொன்னிறத்தை ஒப்பிட்டும், பன்றியின் கரு நிறத்திற்கு பொன்னுரைக்கும் கட்டளைக் கல்லையும் உவமையாகக் கூறியுள்ளாள். இப்பாடலில் குறிஞ்சிக்குரிய முதற்பொருளும், கருப்பொருளும் அமைந்துள்ளது. பொன்னுரைக்கும் கட்டடைக் கல் தலைவி அறிந்த பொருள்களுள் ஒன்றாகக் கருதப்படுகிறது.

கலித்தொகையில் தலைவி தோழியோடு சொல்லாடல்

கலித்தொகையில் தலைவி தோழியோடு சொல்லாடுவதாக 3 பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. இவை அனைத்திலும் உவமைகள் அமையப் பெற்றுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

தலைவி - தோழி

“தன்னைப் புறம்பு அழித்து நீவ, மற்று என்னைக்
கடைக் கண்ணால் கொல்வான் போல் நோக்கி, நகைக்
கூட்டம் செய்தான், அக்கள்வன் மகன்” (கலி : 51 : 14-16)

தலைவனது கடைக்கண் பார்வைக்கு உவமை கூறும் வகையில் தன்னை கொலை செய்யக் கூடியதாக பார்வை இருந்தது என்று தலைவனின் பார்வைக்கு உவமை கூறுகிறாள்.

“கொடியவும் கோட்டவும் நீர் இன்றி நிறம் பெற
பொடி அழல் புறந்தந்த பூவாய் பூம் பொலன் கோதை
கொடி செறி யாப்பு அமை அறிமுன்கை, அணைத்தோளச்
அடிவறை அருளாமை ஒத்ததோ, நினக்கு”.

“-----

நறாஅ அவிழ்ந்தன்ன என்மேல் விரற் போது கொண்டு

செறாஅச் செங்கண் புதைய வைத்து”

(கலி : 54 : 1-4 : 9-10)

எனும் பாடல் அடியில் தலைவியானவள், கொடிப்பூவும் கோட்டுப்பூவும் நீர் இன்றியே அழகு பெற்றதை கோதைக்கும், அணைபோலும் தன்மையுடைய தலைவியினது தோளுக்கும், விரல்களுக்கு நரவம் பூ மலர்ந்தனையும், கொல்லனது உலை மூக்கு வெவ்விதாய் உயிர்ப்பதனை தலைவனது நெட்டுயிர்ப்புக்கும், தன் பிடியை மையல் கொண்டு தழுவும் களிற்றை தன் மேனியைத் தடவும் தலைவனுக்கும் ஒப்புமைக் கூறுகிறாள்.

மின் ஒளிர் அவிர் அறல் இடைபோழும் பெயலே போல்,
பொன் அகைதகை வகிர்வகை நெறி வயங்கிட்டு

இன்நகை இலங்கு எயிற்று, தேமொழி, துவர்ச்செவ்வாய்
நன்னுதால்! நுனக்கு ஒன்று கூறுவாம்:

நுதலும், முகனும், தோளும், கண்ணும்,
இயலும், சொல்லும், நோக்குபு, நினைகி,
ஐ தேய்ந்தன்று, பிறையும் அன்று,
வேய் அமன்றன்று, மலையும் அன்று,
பூ அமன்றன்று, கனையும் அன்று,
மெல்ல இயலும், மயிலும் அன்று:
சொல்லத்தளரும், கிளியும் அன்று
என ஆங்கு

வலைவர் போல, சோர்பதன் ஒற்றி,
புலையர் போல, புன்கண் நோக்கி,
தொழலும் தொழுதோன்: தொடலும் தொட்டான்:
காழ்வரை நில்லாக் கடுங்களிறு அன்னோன். (கலி - 55)

கொடி மின்னல்கள் இடையே பிளந்தோடும் மேகங்கள் போல் பொண்ணைக் கூறுபடுத்தியதையும், தலைவியின் சிவந்த வாயிற்கு பவளத்தையும், தன்னெஞ்சைப் பற்றிக் கோடலின் வலையரையும் நாகரிகமின்றி நோக்குதலின் புலையரையும் உவமிக்கின்றாள். மதத்தால் அறிவு கெட்டுப் பரிக்கோலுக்கும் அடங்காது

நிலையில்லாத களிற்றினை தலைவனுக்கும் தலைவி உவமை கூறுகிறாள். தலைவனை களிற்றுக்கு இணையாக உவமிக்கிறாள்.

கலித்தொகையில் இடம்பெற்றுள்ள மூன்று பாடல்களிலும் தலைவியானவள் தான் வாழும் நிலத்திற்குட்ட கருப்பொருளாக தான் அறிந்த பொருள்களையும் தனது பாடல்களில் உவமையாக அமைந்துள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.

அகநானூற்றில் தலைவி தோழியோடு சொல்லாடல்

அகநானூற்றில் தலைவி தோழியோடு சொல்லாடுவதாக 3 பாடல்கள் காணக் கிடைக்கின்றன. இவை அனைத்திலும் உவமைகள் அமைந்துள்ளன.

பின்னின்ற தலைமகற்குக் குறை நோந்த தோழி தலைமகட்குக் குறை நயப்பக் கூறியதும் தோழிக்குத் தலைவன் சொல்லியதும்,

**“புரவலன் போலும் தோற்றம் உறழ்கொள,
இரவல் மாக்களின் பணிமொழி பயிற்றி”** (அகம். 32 : 3 - 4)

எனும் உவமை அமைந்துள்ளது.

தலைவன் மன்னன் போன்ற தோற்றத்தினைப் பெற்றும் இரந்து கேட்கும் மக்களைப் போல் பணிவான சொற்களை பேசுகிறான் என்று உவமை கூறுகிறாள்.

இதே போன்று,

**“ஒன்று இரப்பான் போல் எளிவந்துஞ் சொல்லும் உலகம்
புரப்பான் போல்வதோர் மதுகையுமுடையன்”** (கலி : 47 : 1 - 2)

என்ற பாடல் அடிகளில் ஏதோ ஒரு காரியத்தை இரந்து வேண்டுகிறவர்கள் போல, தன்னை மிகவும் எளிமை உடையவன் போலக் காட்டி பேசாமல் நிற்பான் தலைவன் என்று கலித்தொகையிலும் தலைவனை மன்னனாகவும், இரந்து கேட்கும் மக்களாகவும் தலைவி உவமிக்கிறாள்.

**சூர மகளிரின் நின்று நீ மற்று
யாரையோ? எம் அணங்கியோய்!** (அகம் : 32 : 7 - 8)

என்ற பாடல் அடிகளில் தலைவியை தூர மகளிருக்கு இணையாக உவமிக்கிறாள்.

**“இகுபெயல் மண்ணின் நெகிழ்பு, அஞர் உற்றஎன்
உள் அவன் அறிதல் அஞ்சி”** (அகம் : 32 : 10 - 11)

என்ற அடிகளில் மழை பெய்யப் பெற்ற மண் நெகிழ்தலைப் போல தலைவன் சொல்லினால் தலைவி உள்ளம் நெகிழ்ந்தாத உவமை கூறுகிறாள்.

**“கடிய கூறி, கை பிணி விடாஅ,
வெளுஉம் மான் பிணையின் ஓர்இ”**
(அகம் : 32 : 12 - 13)

என்ற பாடலடிகளில் தலைவி பயம் கொண்ட மானினை தனக்கு ஒப்புமைப் பொருளாகக் கூறுகிறாள்.

**“சொல்ல வல்லியற்றும் இலனே: அல்லாந்து
இனம் தீர் களிற்றின் பெயர்ந்தோன் இன்றும்
தோலாவாது இல்லை”** (அகம் : 32 : 15 - 17)

என்பதில் களிறு தன் காதற்பிடியை நீங்கிச் செல்லுதல் போன்று தன்னை விட்டு தலைவன் சென்றதாக உவமைக் கூறப்பட்டது. இதனுள் குறிஞ்சி நில பின்னணிகள் இடம் பெற்றுள்ளன. இப்பாடல்களில் தலைவி கூறிய உவமைகள் அனைத்தும் அவள் அறிந்த செய்திகளாகும்.

இரவுக் குறிக்கண் தலைமகன் சிறைப்புறமாக, தோழி தலைமகட்குச் சொல்லுவாளாய்ச் சொல்லியதும், தலைமகன் பிரிவின் கண் தோழிக்குத் தலைமகள் சொல்லியதிலும்,

**“பெருமலைச் சிலம்பின் வேட்டம் போகிய,
செறிமடை அம்பின், வல்வில், கானவன்
பொருதுதொலை யானை வெண்கோடு கொண்டு
நீர்திகழ் சிலம்பின் நன்பொன் அகழ்வோன்,
கண்பொருது இமைக்கும் தின்மணி கிளர்ப்ப,**

வைந்துதி வால்மருப்பு ஓடிய உக்க
தெண்ணீர் கலி கடுக்கும் முத்தமொடு”.

(அகம் : 282 : 1 - 7)

எனும் உவமை அமைந்துள்ளது.

வலிமை பொருந்திய வில்லினை உடைய வேட்டுவன், பெரிய மலையின் பக்கத்தில் வேட்டைக்குச் சென்றதில் தன்னோடு போரிட்ட யானை இறந்தது. இறந்த யானையின் வெண்ணிறக் கொம்பினைக் கருவியாகக் கொண்டு நீர்வளம் மிக்க நெடுவரையில் பொன்னை அகழ்ந்தெடுத்தான். அப்பொழுது யானையின் கொம்பு ஓடிந்தமையால் ஆலங்கட்டியைப் போன்று தெளிந்த முத்துக்கள் தெறித்து வீழ்ந்ததாக உவமைக் கூறப்பட்டுள்ளது. இப்பாடலில் குறிஞ்சிக்குரிய முதற்பொருளும், கருப்பொருளும் அமைந்துள்ளன. இவை தலைவி வாழும் நிலத்திற்கு உட்பட்டு அமைந்துள்ளன.

கற்பில் இன்பநிலைப்பாடல்கள்

குறிஞ்சித்திணையில் வாழும் தலைவி கற்பு காலத்தில் இன்ப நிலையில் பாடக்கூடிய பாடல்களின் எண்ணிக்கை 5 ஆகும். இவை அனைத்தும் தலைவி தோழியோடு சொல்லாடுவதாக அமைந்துள்ளன. 1 பாடலில் உவமை அமையப் பெறவில்லை.

நற்றிணையில் தலைவி தோழியோடு சொல்லாடல்

நற்றிணையில் இன்பநிலை கற்பு பாடல்களில் தலைவி தோழியோடு சொல்லாடுவதாக பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. இவை உவமைகளுடன் அமைந்துள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.

தலைமகள் வாயில் மறுத்த போது,

“இசைபடவாழ்பவர் செல்வம் போலக்
காண் தொறும் பொலியும், கதழ்வாய் வேழம்
இருங்கேழ் வயப்புலி வெரீஇ, அயலது
கருங்கால் வேங்கை ஊறுபட மறலி,

என்பதில், ஆண் யானை, தன்னிடம் புலி அஞ்சியோடிதால் தன் சினத்தை அயலிலுள்ள வேங்கை மரத்தில் மோதி தணித்து கொள்வதைப் போல தலைவி தான் கொண்ட புலவிக்குத் தலைவி அஞ்சி அகலும் அவனது பரந்தமையை இழந்து கூறி சினம் தணிவதாக உள்ளுறை கூறப்படுகிறது. இப்பாடலில் குறிஞ்சி நிலத்திற்குரிய முதற்பொருளும், கருப்பொருளும், உரிப்பொருளும் அமைந்துள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.

குறுந்தொகையில் தலைவி தோழியோடு சொல்லாடல்

குறுந்தொகையில் கற்பு பாடல்கள் 2 பாடல்களில் அமைந்துள்ளன. இவற்றுள் 1 பாடலில் உவமை அமையப் பெறவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

தலைமகள் தூதுகண்டு, கிழத்தி தோழிக்கு கூறியதில்,

“புல்வீழ் இற்றிக் கல் இவர் வெள்வேர்

வரை இழி அருவியின் தோன்றும் நாடன்”

(குறு : 106 : 1 - 8)

எனும் பாடலடிகளில் கல்லில் படரும் இற்றி மரத்தின் வேர்களுக்கு மலையிலிருந்து வழிகின்ற அருவியானது உவமையாகக் கூறப்பட்டு குறிஞ்சித் திணையில் இடம் பெறும் மரங்களின் இற்றி மரமும் ஒன்றாகும். இம்மரம் இந்தி என்ற பெயரில் பாடல்களில் பயின்று வந்துள்ளது. “மரப்பட்டை வெண்மையும் வழவழப்பானவையாகும். இலைகள் நீண்டு உருண்டு முட்டை வடிவாகக் காணப்படும். மலர்கள் முதிரும் போது மஞ்சள் நிறமாகக் காணப்படும். மலைகள், சோலை, காப்பித் தோட்டங்களில் காணப்படும்.”⁵ என்று தாவர நூல் வழியாக இற்றி மரம் பற்றி அறிந்து கொள்ள முடிகிறது.

“நாமும்

நெய்பெய் தீயின் எதிர் கொண்டு,

“தன் மணந்தனையம்” என விடுகம் தாதே”

(குறு:106 : 4 - 6)

என்பதில் இற்றிமரமானது தனது இடத்திலுள்ள மலையினை விடாது தன் விழுதுகளால் பற்றிக் கொள்வதைப் போன்று தலைவனும் பரத்தமைக்கொண்டு ஒழுகினும் தனக்கு இடமான மனையை விடாது தூதுமொழியால் பற்றிக் கொண்டான்.

தீயில் நெய் பெய்யப்பட்ட போது, அத்தீயானது மேலே எழுந்து, நெய்யினை ஏற்றுக்கொண்டு கிளர்ந்து எழுவது போன்று தலைவனின் தூது மொழிகளை ஏற்று மனம் தளராமல் ஆறுதல் அடைவதாக கற்பு நெறி மேற்கொண்ட தலைவியானவள் உவமைக் கூறுகிறாள். இச்செய்தி தலைவி அறிந்திருக்க கூடிய செய்திகளுள் ஒன்று. குறிஞ்சித் திணைக்குரிய முதற்பொருளும், கருப்பொருளும் இப்பாடலில் அமைந்துள்ளது.

வரைந்து எய்திய பின்றை மண மனைக்கண் சென்ற தோழிக்குத் தலைமகள் சொல்லியதில்,

“முடவுமுதிர் பலவின் குடம்மருள் பெரும்பழம்

பல்கிளைத் தலைவன் கல்லாக் கடுவன்

பாடுஇமிழ் அருவிப் பாறை மருங்கின்

ஆடமயில் முன்னது ஆக, கோடியர்

விழவு கொள் மூதூர் விறலி பின்றை

முழுவன் போல அகப்படத் தழீஇ,”

(352 : 1 - 6)

ஆடுகின்ற மயிலின் பின்னே கடுவன் குடம்போன்ற பலாபழத்தைத் தழுவி நிற்கும் காட்சியானது ஆடுகின்ற விறலியின் பின் முழவினையுடையவன் நிற்பது போன்று தோற்றமளிக்கும் என உவமைக் கூறப்பட்டுள்ளது. இதனுள் உள்ளுறையாக பல சுற்றத்திற்குத் தலைவனாகிய கடுவன் பலாமரத்தின் முதுகனியைத் தழுவியவாறு மந்தியை அழைக்கும் குன்றநாடன் என்பது தலைவன் சுற்றத்தார் பலரையும் போற்றிப் பாதுகாத்துத் தலைவியிடம் பேரன்பு உடையவனாக இருப்பான் என்று கூறப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறாக தலைவிதான் வாழும் குறிஞ்சி நிலப்

பின்னணிகளைக் கொண்டு முதற், கரு, உரிப்பொருள் அமைத்து உவமை அமைத்துள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.

துன்பநிலை பாடல்கள்

சங்க இலக்கியக் குறஞ்சித் திணைப் பகுப்பில் துன்பநிலையில் அமைந்த களவு பாடல்களின் எண்ணிக்கை 97 ஆகும். நற்றிணையில் 22 பாக்களும், குறுந்தொகையில் 41 பாக்களும், ஐங்குறுநூற்றில் 12 பாக்களும், கலித்தொகையில் 1 பாவும், அகநானூற்றில் 21 பாக்களும் என்றவாறு அமைந்துள்ளன. துன்ப நிலையில் அமைந்த கற்பு பாடல்களின் எண்ணிக்கை 2 ஆகும். நற்றிணையில் 1 எனவும், ஐங்குறுநூற்றில் 1 எனவும் அமைந்துள்ளன.

நற்றிணையில் தலைவி தோழியோடு சொல்லாடல்

நற்றிணை குறிஞ்சித் திணையில் துன்ப நிலை களவுப் பாடல்களின் எண்ணிக்கை 22 ஆகும். இவற்றில் 21 பாடல்களும் தலைவி தோழியோடு சொல்லாடுவதாக அமைந்துள்ளது. 1 பாடல் தலைவி கிளியிடம் பேசுவதாக அமைந்துள்ளது.

முன்னிலைப் புறமொழியாகத் தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியதில்,

“நாள் மழை தலைஇய நல்நெடுங் குன்றத்து
மாஸ்கடல் திரையின் இழிதரும் அருவி

காந்தள் ஊதிய மணி நிறத் தூம்பி
தீம் தொடை நரம்பின் இமிரும்”

(நற் : 17: 1-2 : 9-10)

எனும் உவமை அமைந்துள்ளது.

விடியற்காலத்தில் பெய்த மழையானது குன்றத்திலிருந்து பெருகி வருவதனை கரிய கடலின் அலை போல் பெருகி அருவியாக வருவதாக ஒப்பிட்டு உவமைக் கூறுகிறாள். காந்தள் மலரில் தேனை உண்ட வண்டின்

நிறத்திற்கு நீலமணியின் நிறத்தினையும், அவ்வண்டு எழுப்பும் ஒலிக்கு யாழின் நரம்பினை மீட்டுவதால் வரும் இசைக்கு ஒப்புமைக் கூறுகிறாள். சங்க இலக்கியத்தில் போற்றப்படும் அழகிய 'பூ' காந்தள் மலராகும். இம்மலர் மழைக்காலங்களில் பூக்கும் வகையாகும். தாவர நூலார் காந்தள் கொடிவகையைச் சார்ந்தது என்கின்றனர். இதன் தண்டு மெல்லியதாகவும், இலைகள் வடிவில் சிறியதாகவும், அழகாகவும் காணப்படும். "தாவர நூலார் இதற்கு குளொரியோசா சூப்பெர்பா எனப் பெயரிட்டுள்ளனர். இம்மலர் கோடல், செங்காந்தள், தோன்றி என வெவ்வேறு பெயர்களில் அழைக்கப்படுகிறது."⁶ ஐங்குறுநூறு காந்தள் மலரை,

"நறுந்தண் சிலம்பின் நாறு குலைக் காந்தள்" (ஐங் : 226)

என்று சுட்டுகிறது. நறுமையும் தண்மையும் கொண்ட மலையில் வளரும் மணம் நாறும் மலர்களில் உள்ள தேனை வண்டினம் உண்ணும் என்று புலவர் காந்தள் மலரைச் சுட்டுகின்றார். காந்தள் நீர்நிலைகள் நிறைந்த சூழலில் கார்காலத்தில் பூக்கும் தன்மையுடையது. நீர்நிலைகள் நிறைந்த சூழ்நிலையில் காந்தள் எங்கு பார்த்தாலும் கார்காலத்தில் பூத்துக் கிடப்பதைக் காணலாம்"⁷ என பி.எல்.சாமி இம்மலர் குறித்துக் குறிப்பிடுகிறார். இவ்வாறாகத் தலைவியானவள் தான் வாழும் குறிஞ்சி நிலப் பின்னணி கொண்டு, முதல்பொருள், கருப்பொருள், உரிப்பொருள் அமைய உவமைக் கூறியுள்ளாள்.

பெருந் தண் குளவி குழைத்த பா அடி,
இருஞ் சேறு ஆடிய நுதல, கொல்களிறு
பேதை ஆசினி ஓசித்த
வீ ததர் வேங்கைய மலை கிழவோற்கே?

(நற் : 51 : 8 - 11)

என்ற பாடலடிகளின் மூலம் தலைவியானவள் தலைவன் தன்னை மணம் புரிய வேண்டி உள்ளுறையாகக் கூறியது. பச்சிலை மரத்தை முறித்த களிறு, சேற்றினை நெற்றியில் பூசிக் கொண்டு அறியாமையால் ஆசினியை முறித்து வேங்கையின் கீழ்தங்கியிரு ஊரார் பழிச்சொல்லுக்கு ஆளாக்கி தன்னை இன்னும் மணம் புரியாமல் இருப்பதைப் போன்று தன்னை வாட வைத்துத் தலைவன்

சிறைப்புறமாக இருந்த நிலையில் தோழியிடத்துக் கூறுவதாக இப்பாடல் அமைந்துள்ளது. இதில் குறிஞ்சி நில கருப்பொருளும் முதற்பொருளும் அமைந்துள்ளது.

மரல் நார் உடுக்கை மலை உறை குறவர்
அறியாது அறுத்த சிறியிலைச் சாந்தம்
வறனுற்று ஆர முருக்கி, பையென
மரம் வறிதாகச் சோர்ந்து உக்காங்கு, என்
அறிவும் உள்ளமும் அவர்வயின் சென்றன,
வறிதால் இருளை! என் யாக்கை: (நற் : 64 : 4 - 7)

என்ற பாடலடிகளின் மூலம் தலைவி மரல்நாரினால் பின்னிய உடையிணையடைவராகிய மலையில் வாழும் குறவர்கள், சிறிய இலைகளையுடைய சந்தன மரத்தின் மேற்பட்டையினை அறியாமையில் அறுத்தனர். அதனால் அம்மரம் வற்றத் தொடங்கி வறிதாகிச் சோர்ந்தது. சந்தன மரத்தின் நீர்ச்சத்து குன்றிய பின் அது வற்றலாய்ப் பின் இறந்துபடுவதைப் போன்று தலைவியின் அறிவும் உள்ளமும் வற்றிய பின் தலைவியின் உயிர் இறந்து படும் என்று உவமை கூறப்படுகிறது.

பகக்குறியிலும் இரவுக்குறியிலும் வந்தொழுகும் தலைவன் இடையீடுபட்டு வராத நிலையில், வரைவு வேண்டும் தலைவி கிளிளை நோக்கி, தலைவனுடைய இச்சாரலானது தலைவியைக் கைவிட்டதாயினும் பலர்க்கும் பயன் நல்கும் பலாக்கனிகளைப் பெற்றது என்று தலைவன் தனக்கு பயன்தராததை இறைச்சி தோன்ற,

“பல்கோட் பலவின் சாரல் அவர் நாட்டு,
நின்கிளை மருங்கின, சேறி ஆயின்
அம்மலை கிழவோற்கு உரைமதி” (நற் : 102 : 5 - 7)

என்ற பாடலடிகளின் மூலம் தலைவி கூறுகிறாள்.

“தொண்டகச் சிறுபறைப் பாணி அயலது
பைந்தாட் செந்தினைப் படுகிளி ஒப்பும்”

(நற் : 104 : 5 - 6)

என்ற பாடல் அடிகளின் மூலம் தலைவி தலைவன் இரவில் வரும் போது, வழியில் ஏற்படக் கூடிய விளைவுகளைக் கூறி, தன்னை மணக்க வேண்டி தோழியிடம் கூறுகிறாள். குறவர்கள் கிளிகள் திணையைக் கவர வரும் போது தொண்டகப்பறையை ஒலிக்கச் செய்து அதனை விரட்டுவர். அது போல வேற்றவர் வரைவு நிகழ்ந்தாலும் நிகழும் என உள்ளுறையாகக் கூறுகிறாள். இப்பாடலில் இடம் பெற்றுள்ள, கிளி, பலா, தினை, தொண்டகப்பறை குறவர்கள் என்பன குறிஞ்சிக்குரியவைகளாகும்.

“இரு வெதிர் ஈன்ற வேல் தலைக் கொழுமுளை,
சூல்முதிர் மடம்பிடி, நாள்மேயல் ஆரும்
மலைகெழு நாடன் கேண்மை, பலவின்
மாச்சினை துறந்த கோள் முதிர் பெரும்பழம்
விடர் அளை வீழ்ந்து உக்கா அங்கு”. (நற் : 116 : 4 - 8)

என்ற பாடலடியில் தலைவியானவள் தலைவன் மீது கொண்ட நட்பிற்கு உவமையாக பலாமரத்தின் கிளையிலிருந்து பழுத்து விழும் பெரிய முற்றிய பழம் பிறர் உண்ணயிலாதவாறு மலைப்பிளவிடத்தில் வீழ்ந்து பயனற்று போனதனை தலைவனின் தொடர்பற்றுப் போன நட்பிற்கு உவமைப்படுத்திக் கூறுகிறாள்.

இதே பாடலில் உள்ளுறையாக, சூல் முற்றிய பிடியானை மூங்கில் முளையைத் தின்றால தனது சூல் கெட்டுப் போகும் என்பதை அறியாமல் அதனைத் தின்று சூல் கெட்டு வருந்துவதைப் போன்று நாண் முதலியவற்றால் மேம்பட்ட தலைவி அன்பிலாக் காதலனை விரும்பினால் அலர் எழுந்து அவளது நலனைக் கெடுக்கும் என்பதற்கும் ஒப்புமையாக கூறுகிறாள். இதில் இடம் பெற்றுள்ள பிடி, மூங்கில், பலா முதலியன குறிஞ்சிக்குரிய பின்புலத்தினை உணர்த்துவதாக உள்ளமை சுட்டத்தக்கது.

“பகல் எரி சுடரின் மேனி சாயவும்,
பாம்பு ஊர் மதியின் நுதல் ஒளி காப்பவும்
எனக்கு நீ உரையாயினை: நினக்கு யான்
உயிர் பகுத்தன்ன மாண்பினை ஆகலின்”

(நற் : 128 : 1 - 4)

என்ற பாடலடிகளில் தலைவி, தனது மேனி ஒளியிழந்து விளங்குவதற்கு பகலில் வைத்த விளக்கினை ஒப்புமையாகவும், தலைவியின் நெற்றி ஒளி குன்றியதற்கு இராகு பற்றிய நிலவினை ஒப்புமைப்படுத்தியும் கூறுகிறாள். இப்பாடலில் இடம்பெற்றுள்ள உவமைப் பொருள் தலைவி அறிந்திருக்கக்கூடிய செய்திகளுள் ஒன்றாகும்.

“தோளே தொடி கொட்டி ஆனா: கண்ணே
வாள் ஈர் வடியின் வடிவு இழந்தனவே;

மணி ஏர் ஐம்பால் மாயோட்கு என்று

இரும்பு செய் கொல்லன் வெவ் உலைத் தெளித்த
தோய் மடற் சீல் நீர் போல”

(நற் : 133 : 1-2 : 5 , 9-10)

என்ற இப்பாடலடிகளில் தலைவி தன்னுடைய கூந்தலுக்கு நீலமணியினை ஒப்புமையாகவும், தன்னுடைய கண்களுக்கு வாளாற் பிளந்த மாவடு வினையும், ஒப்புமைப்படுத்தி தன்னுடைய அழகு நலனுக்கு உவமைக் கூறுகிறாள். தலைவியானவள் இரும்பு வேலை செய்யும் கொல்லன், தனது வெம்மை மிகுந்த உலையில் பனைமடலில் தோய்த்துத் தெளிக்கும் நீர்த்துளிகள் உலையின் நெருப்பினைச் சிறிது குறைக்கும் என்று கூறுவது, தோழி கூறும் தேறுதல் அமைந்த மொழிகள் தலைவியின் காம நோயினைச் சிறிது தணிக்கும் என்பதற்கு இணையாக ஒப்புமைப்படுத்தி உவமை கூறுகிறாள். மேற்கண்ட உவமைகளில் பயின்று வந்துள்ள மாவடு, பனைமடல் போன்ற குறிஞ்சி நிலத்திற்குரிய கருப்பொருள்கள் ஆகும்.

திருந்துகோல் எல் வளை வேண்டி யான் அழவும்,
 அரும்பிணி உறுநர்க்கு, வேட்டது கொடா அது,
 மருந்து ஆய்ந்து கொடுத்து அறவோன் போல,
 என்னை - வாழிய, பலவே!- (நற் : 136 : 1 - 4)

என்ற பாடல்களில் தலைவியானவள் தனக்குத் திருத்தமாகவும், கைவினைத் திறம் அமைந்ததும் ஒளி பொருந்தியதுமான தோள்வளையை செய்து தந்து, தான் காதலன் பிரிவினால் உடம்பு இளைத்தாலும் கழன்று விழாதவண்ணம் அது பிறர் அலர் மொழிகளிலிருந்து தன்னைக் காக்கும் வண்ணம் இருந்ததால் தன் தந்தையை மருத்துவனோடு ஒப்பிட்டுக் கூறுகிறாள். இதே போன்று குறுந்தொகை பாடலிலும் உவமை இடம்பெற்றுள்ளதை,

“நுதல் பசப்பு இவர்ந்து, திதலைவாடி,
 நெடுமென் பணைத்தோள் சாஅய், தொடி நெகிழ்ந்து”⁸

எனும் பாடல் அடியிலும் தலைவிக்கு பசலை படர்ந்து அல்குலின் திதலை ஒளியிழந்து, நெடிய மெல்லிய மூங்கில் போன்ற தோள்கள் மெலிந்து, வளைகள் நெகிழ் பெற்று வேறுபாட்டை உண்டாக்கியனதாக கூறப்படுகிறது.

“பெருங்களிறு உழுவை தாக்கலின், இரும்பிடி
 கருவி மா மழையின் அரவம் அஞ்சுபு,
 போது ஏர் உண்கண் கலுழவும், ஏதில்
 பேதை நெஞ்சம் கவலை கவற்ற
 ஈங்கு ஆகின்றால் - தோழி!” (நற் : 144 : 1 - 5)

என்ற பாடல் அடிகளின் மூலம் தலைவி களிறு முழங்குவதற்கு இணையாக கரிய மேகம் முழங்குவதனை ஒப்புமைப்படுத்திக் கூறுவதோடு,

இப்பாடலில் உள்ளுறையாக தலைவி புலியால் களிறு கொல்லப்படப்பிடி புலம்பும் என்றது வழியில் ஏற்படும் தொல்லைகட்டுத்தலைவன் ஆளாவானோ என்று தலைவி புலம்பி நிற்பதும் குறிப்பிடப்படுகிறது. மேற்கண்ட உவமைகளில் இடம்பெற்றுள்ள களிறு, புலி, பிடி போன்றன குறிஞ்சியைக் குறித்து நிற்பன.

இரும்பு கவர் கொண்ட ஏனற்
பெருங்குரல் கொள்ளாச் சிறு பசங் கிளிக்கே?”

(நற் : 194 : 9 - 10)

என்ற பாடலடிகளில் தலைவி தினைக்கதிருக்கு இணையாக இரும்பு கவர்த்தல் போன்ற அமைப்பினை ஒப்புமைப்படுத்திக் கூறுகிறாள். இப்பாடலில் தினை, கிளி போன்றன குறிஞ்சித்திணையைச் குறித்து நின்றன.

“நோயும் கைம்மிகப் பெரிதே; மெய்யும்
தீ உமிழ் தெறலின் வெய்தாகின்றே -
ஒய்யெனச் சிறிது ஆங்கு உயிரியர், பையென
முன்றில் கொள்ளே நந்துவள் பெரிது” என,
நிரைய நெஞ்சத்து அன்னைக்கு உய்த்து ஆண்டு
உரை, இனி - வாழி, தோழி: - புரை இல்
நுண் நோர் எல்வளை நெகிழ்த்தோன் குன்றத்து
அண்ணல் நெடுவரை ஆடி, தண்ணென
வியல் அறை மூழ்கிய வளி என்
பயலை ஆகம் தீண்டிய, சிறிதே” (நற் : 236)

எனும் பாடலில் தலைவியானவள் தன்னுடைய காமநோயின் வெப்பத்திற்கு நெருப்பின் அனலை ஒப்புமைப்படுத்தியும், தன்னை இல்லத்தில் வைத்து காவல் செய்வதால் அன்னையை நரகத்திற்கு ஒப்புமைப்படுத்தியும் உவமைக் கூறப்படுகிறது.

இப்பாடலில் இறைச்சி வாயிலாக, சிகரத்தில் காற்று அளாவிச் சுழல்தல் போலத் தலைவியுனுடைய உள்ளமானது தலைவனின் தோளில் தோய்ந்து அளாவிச் சூழ்ந்து விளங்குவதாக தலைவி குறிப்பிடுகிறாள். இப்பாடலில் கூறப்பட்டுள்ள உவமையானது தலைவி அறிந்த செய்திகளுள் ஒன்றாகக் கருதப்படுகிறது.

அறத்தொடு நிலை வலித்த தோழியிடத்தில் தலைவி கூறியதில்,

“விழுந்த மாரிப் பெருந்தண் சாரல்,
கூதிக் கூதளத்து அலரி நாரும்
மாதர் வண்டின் நயவரும் தீம்குரல்
மணம் நாறு சிலம்பின் அசுணம் ஓர்க்கும்

உயர்மலை நாடற்கு உரைத்தல் ஒன்றோ”

(நற் : 244 : 1 - 5)

எனும் உவமை அமைந்துள்ளது.

கூதளமலரில் தேனுண்ட வண்டின் இசையை யாழிசை என்று அசுணப்பறவையானது செவி கொடுத்து கேட்டு ஆராய்வதைப் போல தலைவனுடன் முயங்கியதால் தலைவி கொண்ட வேறுபாட்டைக் காணும் தாய், முரகன் அணங்கியதால் வந்த வேறுபாடு என்று உள்ளுறையாகக் கூறுகிறாள் தலைவி. “உள்ளுறை கருத்தைக் குறிப்பாகப் புலப்படுத்தும் ஓர் இலக்கிய நெறி என்பதும் மிகுதியாக அகத்திணை செய்யுட்களிலேயே பயிலும் அறிய நெறி என்பதும் கூறுவோர் கேட்போர் நுண்ணுணர்வைப் பொறுத்தே விளங்கும் நுட்ப நெறி என்பதும் சங்க உள்ளுறைகளும் தொல்காப்பிய விளக்கமும் காட்டும் உண்மைகளாம்”⁹ என உள்ளுறையின் நுட்பத்தினை விளக்கிக் கூறுவர். இவ்வுள்ளுறையில் இடம் பெற்றுள்ள கூதளம், தேன், வண்டு, முரகன் முதலியன குறிஞ்சி நிலப்பின்னணியினைப் பதிவு செய்வனவாக உள்ளன.

நீல மணி போன்ற நெடிய மலையில் அழகுற உயர்ந்து தோன்றும் அசோக மரத்தின் அழகிய தளிர் போன்றது தலைவியின் மேனி, இந்த மேனி அழகு கெடுமாறு பசலை பாய்ந்தது என்பதை,

“மணிகெழு நெடுவரை அணி பெற நிவந்த

செயலை அம் தளிர் அன்ன, என்

மதன் இல் மா மெய்ப் பசலையும் கண்டே”

(நற் : 244 : 9 - 11)

எனும் பாடலடிகள் உவமையை விளக்கி நிற்கின்றன. இப்பாடலில் இடம் பெற்றுள்ள, மலை, அசோகமரம் போன்றன குறிஞ்சிக்குரிய முதற்பொருளும், கருப்பொருளும் ஆகும்.

“கழுது கால் கிளர ஊர் மடிந்தன்றே

உருகெழு மரபின் குறிஞ்சிபாடி,

கடியுடை வியல் நகர்க் கானவர் துஞ்சார்

வயக்களிறு பொருத வாள் வரி உழுவை”.

(நற் : 255 : 1 - 4)

என்பதில் தலைவன் இரவில் தலைவியைக் காண வரும் வழியில் பேயினங்கள் காற்றைப் போல இயங்கும் என்றும், புலிகளின் உடம்பில் உள்ள கோடுகள் வாள் போன்றும் காணப்படுவதாக உவமைக் கூறப்பட்டுள்ளன. இந்த பாடலில் இடம் பெற்றுள்ள புலி, கானவர், குறிஞ்சிப்பண், நடுயாமம், பாம்பு, மலை போன்ற கருப்பொருள்களும், முதற்பொருள்களும் குறிஞ்சித் திணையைக் குறித்து நின்றன.

“வாரல் மென்தினைப் புலர்வுக் குரல் மாந்தி,
சாரல் வரைய கிளையுடன் குழீஇ,
வளி எறி வயிரிங் கிளி விளி பயிற்றும்
நளி இருஞ் சிலம்பின் நல்மலை நாடன்
புணரின், புணருமார் எழிலே பிரியின்
மணிமிடை பொன்னின் மாமை சாய, என்
அணிநலம் சிதைக்குமார் பசலைக் அதனால்
அசுணம் கொல்பவர் கைபோல், நன்றும்
இன்பமும் துன்பமும் உடைத்தே,
தண்கமழ் நறுந் தார் விறலோன் மார்பே”.

(நற் : 304)

இப்பாடல்களில் கிளிகள் எழுப்பும் ஒலிகளுக்கு கொம்பு வாத்திய ஒலியினை உவமையாகவும், அவன் தலைவினைப் பிரிந்த பொழுது நீலமணிமிடையேயிருக்கும் பொன்னினையும், மாந்தளிரின் நிறத்தினை தலைவியின் மேனி நிறத்திற்கு உவமைப்படுத்தியும், தலைவனுடைய மார்பு இன்பமும் துன்பமும் தரக்கூடியது. ஆதலால், அதனை அசுணப்பறவையைக் கொல்பவர்களுடைய கைகளுக்கு உவமைப்படுத்தியும் கூறுகிறாள்.

இதே பாடலில் தலைவியானவள், கிளிகள் கூட்டமாக வந்து திணையை உண்டு ஒலி எழுப்பி ஒன்றையொன்று அழைத்துக் கொள்வதைப்போல, தலைவன் சுற்றத்தாரோடு வந்து தன்னை மணந்து நலம் துய்த்து மகிழ்வதை உள்ளுறையாகக் கூறுகிறாள். இப்பாடலில் இடம் பெற்றுள்ள கிளி, மாந்தளிர், அசுணப்பறவை, தினை போன்றன குறிஞ்சித்திணைக்குரிய முதற்பொருள்களையும், கருப்பொருளையும் உணர்த்தி நின்றன.

“வாழைக்

கொழுமடல் அகல் இலைத் தளி தலைக் கலாவும்,

பெருமலை நாடன் கேண்மை நமக்கே

விழுமமாக அறியுநர் இன்று”

(நற் : 309 : 4 - 7)

இப்பாடலடிகளின் மூலம் தலைவி உள்ளுறையாக, நீர்வாழை மடலில் தங்கிக் கலக்குவதைப் போல, தலைவியின் உள்ளத்தில் தலைவன் எப்போதும் தங்கியிருப்பான் என்பதைக் குறிப்பிடுகின்றது.

“நெகிழ்ந்த தோளும், வாடியும் உரியும்

தளிர் வனப்பு இழந்த என் நிறனும், நோக்கி”

(நற் : 309 : 1 - 2)

தலைவி தன் மேனியின் நிறத்தினை மாந்தளிரின் நிறத்தினோடு ஒப்பிட்டு உவமைக் கூறுகிறாள்.

“ ----- வேய் உயர்ந்து,

எறிந்து செறித்தன்ன பிணங்கு அரில் விடர் முகை,

ஊன் தின் பிணவின் உயங்கு பசி களை இயர்,

ஆன் இயங்கு அரும் புழை ஒற்றி, வாள்வரிக்

கடுங்கண் வயப்புலி ஒடுங்கும் நாடன்”

(நற் : 322 : 3 - 7)

ஆண்புலியானது பெண் புலியுற்ற பசியினைப் போக்கச் சுரத்திடைச் சென்று மறைந்திருக்கும், என்பது தலைவியின் பிரிவுத்துயர் போக்க வரைந்தெய்துதற்கு வேண்டும் பொருளைத் தலைவன் ஈட்டச் சென்று வருவானாக என்று உள்ளுறையால் தலைவிக் குறிப்பிடுகிறாள். மேற்கண்ட உவமைகளில் இடம்பெற்றுள்ள புலி, மூங்கில், முருகன், வெறியாட்டு போன்ற குறிஞ்சிக்குரிய கருப்பொருளாகும்.

“இருளை தோழி! இஃது என் எனப்படுமோ

குவளை குறுநர் நீர் வேட்டாங்கு”

(நற் : 332 : 1 - 2)

நீரில் இறங்கிக் குவளை மலரைக் கொய்பவர் நீர் வேட்கையால் வருந்தியதைப் போன்று நாள்தோறும் உடனிருந்தும் தலைவனின் தழுவுதலைப் பெறாததனை உவமையாகக் குறிப்பிடுகிறாள்.

“----- விடர் முகை,
ஈன் பிணவு ஒடுக்கிய இருங்கேழ் வயப்புலி
இரை நசை இப் பரிக்கும் மலை முதல் சிறுநெறி,
தலை நான் அன்ன போனலன்”. (நற்.332 : 5 - 8)

என்று இறைச்சியானது அமைந்துள்ளது.

பெண்புலியின் பசியினைப் போக்க வேண்டி இரை தேடியவாறு ஆண்புலி பதுங்கியிருக்கும் என்று தலைவி கூறியதற்கு இத்தகைய வழியில் வந்து புலியின் இயல்பினை அறிந்த போதும் தலைவியின் துயர் நீங்குமாறு மணம் முடிக்க வேண்டி கூறுவதாக இப்பாடல் அமைந்துள்ளது. இவ்விறைச்சியில் பயின்று வந்துள்ள பெண்புலி, ஆண்புலி, குவளைமலர், மலை எனும் கருப்பொருட்களும், புணர்தல் எனும் உரிப்பொருளும் குறிஞ்சியைக் குறிப்பனவாய் உள்ளன. இவைப் போன்றே நற்றிணையில் 357, 379, 399, 102 எனும் பாடல்களிலும் குறிஞ்சித் திணைக்குரிய முதல், கரு மற்றும் உரிப்பொருட்களையே தலைவி உவமைகளாகக் கையாண்டுள்ளமையை அறிய முடிகிறது.

குறுந்தொகையில் தலைவி தோழியிடம் சொல்லாடல்

குறுந்தொகையில் குறிஞ்சித் திணையில் துன்பநிலையில் பாடும் களவுப்பாடல்களின் எண்ணிக்கை 37 ஆக காணக் கிடைக்கின்றன இவை அனைத்திலும் உவமையுண்டு.

தலைவன் தோழியிற் கூட்டம் கூடி, ஆற்றும் வகையான் ஆற்றாவித்தும் பிரிய, வேறுபட்ட கிழத்தி தோழிக்கு உரைத்ததில்,

“மாக அறக் கழீஇய யானை போலப்
பெரும் பெயல் உழந்த இரும்பிணர்த் துறுகல்

பசலை ஆர்ந்த, நம் குவளை அம் கண்ணே”

(குறு : 13 : 1 - 5)

எனும் உவமை அமைந்துள்ளது.

மேல்படிந்துள்ள புழுதி நீங்கும்படி பாகனால் கழுவப் பெற்ற யானையைப் போல, பெருமழையினால் உருண்டையான கல்லானது கழுவப்பட்டது என்று உவமைக் கொள்ளப்படுகிறது. தலைவியின் கண்களுக்கு குவளைமலர் உவமிக்கப்படுவதும் குறிப்பிடத்தக்கது. இதனுள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள யானை, குவளை போன்ற உவமைப் பொருள்கள் குறிஞ்சி நிலப் பின்னணிகளை உணர்த்தி நின்றன.

தினைத்தாள் அன்ன சிறுபசுங்கால

ஒழுக நீர் ஆரல் பார்க்கும்”.

(குறு : 25 : 3 - 4)

இப்பாடல் அடிகளில் நாரையினது அடிகளுக்கு தினைத் தாளினை ஒப்பிட்டு உவமிக்கிறாள். தினை குறிஞ்சி நிலப்பின்னணியாகும்.

“துறுகல் அயலது மாணைக் கொடி

துஞ்சு களிறு இவரும் குன்ற நாடன்”

(குறு : 36 : 1 - 2)

எனும் பாடல் அடிகளில் மாணைக் கொடி உறங்கிக் கிடக்கும் யானையின் மீது படர்ந்தததைப் போன்று, களவில் தலைவி தலைவனைத் தழுவியதாக உவமித்தும் யானை துயில் நீங்கி எழுந்தவுடன் பற்றுக்கோடு இல்லாமல் மாணைக் கொடி தவிப்பது போல தலைவன் புணர்ந்து நீங்கிய விடத்து தலைவியின் எழில் நலம் நலிவுற்றது என்று உவமிக்கிறாள். மேற்கூறப்பட்ட உவமையில் யானை, மாணைக்கொடி எனும் கருப்பொருளும் புணர்தல் எனும் உரிப்பொருளும் அமைந்துள்ளது.

கான மஞ்ஞை அறைஈன் முட்டை

வெயில் ஆடு முகவின் குருளை உருட்டும்

குன்றநாடன் கேண்மை எனும்

நன்று மன் வாழி - வாழி!”

(குறு : 38 : 1 - 4)

என்பதில் மயிலின் முட்டையைக் கருங்குரங்கின் குட்டி வெயிலில் உருட்டி விளையாடியது, இவ்விளையாட்டு நீட்டித்தால் முட்டையிலுள்ள குஞ்சு இறந்து படுதல் போல், தலைவன் வரையாது நீட்டிப்பது தனக்கு இடர் விளைவிப்பதாக ஆகும் என்று உவமைக் கூறுவதாக அமைந்துள்ளது. இப்பாடலில் இடம் பெற்றுள்ள மயில், குரங்கு, குறிஞ்சித்திணையைக் குறித்து நின்றன.

“கான யானை கைவிடு பசங்கழை

மீன் எறி தூண்டிலின் நிவக்கும்

கானக நாடனோடு”

(குறு : 54 : 3 -5)

என்பதில் யானை மூங்கிலை உண்பதற்காக விரும்பி வளைத்தது. திணைப்புனங் காப்பவர் எழுப்பிய கவண் ஒலி கேட்டு அஞ்சி அதனைக் கைவிட்டது. மீன் பிடிப்பவன், மீன் அகப்பட்டவுடன் விசையுடன் தூண்டிலை மேலே தூக்கும் பொழுது அத்தூண்டில் நிமிர்வது யானையால் கைவிடப்பட்ட மூங்கில் நிமிர்ந்தது என்பதோடு ஒப்பிட்டு இவ்வாறு நிமிர்ந்த மூங்கிலுக்கு மீன் எறி தூண்டிலை உவமையாகக் கூறுகிறாள். மேற்கூறியவற்றில் மூங்கில், திணை, யானை என்பன குறிஞ்சி நிலப்பின்னணியாகும்.

“பெருந்தேன் கண்ட இருங்கால் முடவன்,

உட்கை சிறுகுடை கோலி, கீழ் இருந்து,

சுட்டுபு நக்கியாங்கு”

(குறு : 54 : 3 -5)

எனும் பாடலடிகளில் தலைவி முடவன் தேனைக் கையில் ஏந்தியது போலவும், அத்தேனைச் சுவைத்து இன்புறுவது போலவும் நினைத்துக் கொண்டு வெறுங்கையை நக்கி இன்பமடைதல் போல தலைவனைக் கண்ட அளவிலேயே அவனை மெய்யுறுவதால் பெறப்படும் இன்பத்தை உவமையாகக் கூறுகிறாள். இப்பாடலில் குறிஞ்சி திணைக்குரிய முதற், கரு, உரிப்பொருள்கள் அமைந்துள்ளன.

“காந்தள் வேலி ஒங்குமலை நல்நாட்டுச்

செல்ப என்பவோ கல்வரை மார்பர்

சிலம்பில் சேம்பின் அலங்கல் வள்ளிலை

பெருங்குன்றுச் செவியின் மானத்தை இ”

(குறு : 76 : 1 - 4)

எனும் பாடலடிகளில் தலைவி ‘கல்வரை மார்பர்’ என்பது கற்களையுடைய மலை போன்ற மார்பினையுடைய தலைவன் என்று தலைவனின் மார்பிற்கு மலையினை உவமையாகவும் களிற்றின் செவிக்கு சேம்பின் இலையும் அதன் அசைவிற்கு வாயையில் சேம்பியின் அசைவும் உவமையாகக் கொள்ளப்படுகின்றன. மேற்கண்ட உவமைகளில் பயின்று வந்துள்ள காந்தள் களிறு, மலை, போன்றன குறிஞ்சிக்குரிய பின்புலத்தினை உணர்த்துவதாக உள்ளமைச் சுட்டத்தக்கது.

“பெருங்குன்று வாங்க முரிந்து நிலம் படாஅ

நாருடை ஓசியல் அற்றே”

(குறு : 112 : 3 - 4)

பெருங்குன்று தான் உண்பதற்காக வளைக்க வளைந்த, நிலத்தைத் தீண்டாத, பட்டையையுடைய ஓடிந்த மரக்கொம்பு போன்றது தலைவியின் பெண்மை நலன் என்று தலைவியின் பெண்மை நலனுக்கு ஓடிந்த மரக்கொம்பினை உவமிக்கிறாள்.

“மெய்யே, வாழி ! தோழி - சாரல்

மைப்பட்டன மாமுக முகக்கலை

ஆற்றப் பாயாத் தப்பல் ஏற்ற

கோட்டொடு போகியாங்கு”

(குறு : 121 : 1 - 4)

இப்பாடலடிகளில் தலைவி ஆண்குரங்கின் முகத்தின் நிறத்திற்கு மலைப்பக்கத்தில் மை பட்டது போன்ற கருமை நிறத்தினை ஒப்பிட்டு உவமிக்கிறாள். இவ்வுமைகளில் பயின்று வந்துள்ள கருப்பொருள்கள் குறிஞ்சியின் பின்புலத்தை உணர்த்தி நிற்கின்றன என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

“கல்பொருது இரங்கும் கதழ்வீழ் அருவி,

நிலம்கொள் பாம்பின், இழிதரும்..”

(குறு : 134 : 5 - 6)

இப்பாடல் அடிகளின் மூலம் தலைவி அருவிகளுக்கு பாம்பினை ஒப்பிட்டு உவமை கூறுகிறாள். இதே போன்று அருவி நீருக்கு பாம்பினை ஒப்பிட்டு அகநானூற்றிலும் கூறப்படுகிறது என்பதை,

“பாம்பு என முடுகு நீர்”¹⁰

எனும் பாடல் அடிகளின் மூலம் அறியப்படுகிறது. (அகநானூறு. 339). இப்பாடலில் பயின்று வந்துள்ள பாம்பு, அருவி என்பன குறிஞ்சி நிலத்திற்குரியன.

“சேணோன் மாட்டிய நறும்புகை ஞெகிழி

வானமீனின் வயின் வயின் இமைக்கும்”.

(குறு : 150 : 1-3)

தினைப்புனத்தைக் காவல் புரிவோர் விலங்குகளை விரட்ட பரணில் அமர்ந்து வீசி எறியும் கொள்ளிகள் ஆகாயத்தின் மேலுள்ள வின்மீன்களுக்கு உவமையாகக் கூறப்படுகிறது.

“யாவதும் அறிகிலர், கழறு வோரே—

தாய் இல் முட்டை போல, உட்கிடந்து

சாயின் அல்லது, பிறிது எவன் உடைத்தே

யாமைப் பார்ப்பின் அன்ன

காமம் காதலர் கையற விடினே”

(குறு : 152)

தாய்முகம் நோக்கி வளரும் யாமைப் பார்ப்புபோல தலைவியானவள் கற்பு வாழ்வில் இடைவிடாது தலைவன் முகம் நோக்கி மகிழ்ந்து வளரும் இயல்புடையதாய் உவமிக்கிறாள்.

தலைவன் தலைவியை பிரிய நேருமாயின் தாயில்லாத முட்டையுள் பார்ப்பின் கரு அசையாது கிடந்து அழிவது போல் தான் மெலிந்து அழிய நேரிடும் என்று யாமை முட்டையை தலைவி தன் காமத்திற்கு உவமைக் கூறுகிறாள்.

“நெருப்பின் அன்ன செந்தலை அன்றில்

இறவின் அன்ன கொடுவாய்ப் பெடையொடு

தடவின் ஒங்குசனைக் கட்சியில் பிரிந்தோர்”

(குறு : 160 : 1-3)

எனும் பாடல் அடிகளின் மூலம் தலைவி ஆண் அன்றில் பறவையின் தலை நெருப்பினது சிவந்த நிறத்திற்கு ஒப்புமையாகவும், இறாமீனின் வளைந்த அலகு பெண் அன்றில் பறவையின் அலகிற்கு உவமையாகவும் கூறப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கது.

“தன்மலை

ஆரம் நாறும் மார்பினன்

மாரி யானையின் வந்து நின்றனனே?” (குறு : 161 : 6-8)

இப்பாடல் அடிகளில் தலைவி, மழையில் நனைந்த யானை பிடியின் உறவிற்குக் காத்திருத்தல் போல தலைவன் தலைவியின் வருகைக்காக இரவுக்குறியில் காத்திருந்தமைக்கு உவமை கூறுகிறாள். யானை, பிடி எனும் கருப்பொருள்கள் குறிஞ்சி நிலத்திற்குரியனவாகும். “புணர்தல்” எனும் உரிப்பொருளும் அமைந்துள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.

“..... விடர் முகைச்

சிலம்புடன் கமழும் அலங்கு குலைக் காந்தள்

நறுந்தாது ஊதும் குறுஞ்சிறைத் தும்பி

பாம்பு உமிழ் மணியின் தோன்றும்”

(குறு : 239 : 2 - 5)

எனும் பாடல் அடிகளில் தலைவி காந்தள் மலரில் தேனை உண்டு அதனின்றி வெளிப்படும் தும்பி எனும் வண்டிற்கு பாம்பினால் உமிழ்ப்பட்ட மாணிக்க மணியினை உவமையாகக் கூறுகிறாள்.

வண்ணம், வடிவு, செயல் ஆகிய உவமைகள் விரவிக் தொடுக்கப்பட்டதாகும். மேற்கண்ட உவமைப்பொருள்களான காந்தள், தேன், தும்பி, பாம்பு எனும் கருப்பொருள்கள் குறிஞ்சி நிலத்தை உணர்த்தி நின்றன.

“மன்ற வேங்கை மலர்பதம் நோக்கி,

ஏறாது இட்ட ஏமப் பூசல்

விண்தோய் விடரகத்து இயம்பும்” (குறு : 241 : 4 - 6)

எனும் பாடல் அடிகளில் தலைவி வேங்கையின் மலர்ச்சி யாவராலும் அறியப்படுதல் போலத் தலைவியின் உடல் மெலிவும் பலரால் அறியப்படுதலால் வேங்கை உவமைக் கூறப்பட்டது.

இதே போன்று அகநானூற்றுப் பாடலிலும்,

“ஒலிசினை வேங்கை கொய்குவம் சென்றுழிப்

புலி புலி என்னும் பூசல் தோன்ற”¹¹ (அகம் : 48 : 6 - 7)

“பழமழை பொழிந்தெனப் பதன் அழிந்து உருகிய

சிதட்டுக்காய் எண்ணின் சில் பெயற் கடைநாள்,

சேற்றுநிலை முனைஇய செங்கட் காரன்

----- காவலர்

கணங்கு ஆய் வகையின் வழுந்தி என்

நெஞ்கு புண் உற்ற விழுமத்தானே”.

(குறு : 261 : 1-2, 6-8)

பழமையால் பதம் கெட்டு உருகிய எள்ளின் காய், சின்மழையால் இனிதாய் விளங்குதல் போல களவுக் காலத்துத் தலைவன் இரவினும் பகலினும் பலர் அறிய வருதலால் ஊரில் அலர் எழ வருந்திய தலைவி, தலைவன் சில நாள் வருதலால் இனிமை பெறுவதற்கு உவமையாகக் கூறுகிறாள்.

ஊர்க் காப்பாளர் இரவில் துயிலாது நாழிகையை எண்ணிக் கொண்டிருத்தல் போல தலைவியின் கண்கள் தலைவனது நினைவால் தூங்கமாலிருத்தலுக்கு உவமைக் கூறப்படுகின்றது.

“கறிவளர் அடுக்கத்தி ஆங்கண், முறி அருந்து

குரங்கு ஒருங்கு இருக்கும் பெருங்கல் நாடன்

இனியன்; ஆகலின், இனத்தின் இன்ற

இன்னாமைமினும், இனிதோ -

இனிது எனப் படுஉம் புத்தேள் நாடே?" (குறு : 288)

குரங்குகள், இனிய கனியை உண்ணும் சமயம் தம் கிளையுடன் ஒருங்கு கூடி இருத்தல் போல தலைவி சிறுசோறாயினும், பெருஞ்சோறாயினும் தலைவனோடு கூடி உண்ணுவாள் என்று உவமைக் கூறப்பட்டுள்ளது.

"முடிவு முதல் அசைய தடவுநிலைப் பெண்ணைக்

கொழுமடல் இழைத்த சிறுகோற் குடம்பைக்

கருங்கால் அன்றிற் காமர் கடுஞ்சூல்

.....

மன்றம் போழும் இன்மணி நெடுந்தேர்

வாராது ஆமினும், வருவது போலச்

செவிமுதல் இசைக்கும் அரவமொடு"

(குறு : 301 : 1- 8)

எனும் பாடல் அடிகளில் தலைவி பணையின் கொழுவிய மடல்களின் அடிப்பக்கத்தினை முழவிற்கு ஒப்பிட்டு கூறுகிறாள். தலைவனின் நெடிய தேர் வாராததாயினும் வருவது போலத் தலைவியின் காதில் ஒலிக்கும், என்று உவமிக்கிறாள். பனை, முழவு எனும் கருப்பொருள்கள் குறிஞ்சி நிலத்திற்குரியன என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

"எழுதரு மதியம் கடற்கண்டா அங்கு

ஒழுகு வெள் அருவி ஓங்குமலை நாடன்

ஞாயிறு அணையன் - தோழி!

நெருஞ்சி அணைய என் பெரும்பணைத் தோளே"

(குறு : 315 : 1-4)

நெருஞ்சி மலர் ஞாயிற்றை நோக்கி நிற்கும் இயல்புடையதால், தலைவனை, தலைவி நோக்கி காத்திருப்பதாக உவமிக்கிறாள். நெருஞ்சி மலரினை தலைவிக்கும், ஞாயிற்றை தலைவனுக்கும் ஒப்புமைப்படுத்தி உவமை கூறுகிறாள். திங்களின் கதிர்க்கு அருவியும், கடலின் அலைக்கு அவ்வருவி தோன்றும் மலைமுகடும் உவமங்களாயின.

தலைவனின் தண்ணளிக்கு மதியம் கண்ட கடல் பொங்குதல் உவமை கூறப்படுகிறது. தலைவியின் பருத்த தோள்களுக்கு மூங்கில் உவமையாக முன்பு மூங்கிலைப் போன்று பருத்த தோள்கள், தலைவனை பிரிந்ததும் நெருஞ்சியைப் போன்று பூத்ததாக உவமைகள் கூறப்பட்டுள்ளது. இப்பாடலில் இடம் பெற்றுள்ள நெருஞ்சி, மூங்கில் குறிஞ்சி நிலத்தைக் குறிப்பதாக அமைந்துள்ளது.

“..... சாரல்
பிடிக்கை அன்ன பெருங்குரல் ஏனல்
உண்கிளி கடியும் கொடிச்சிகைக் குளிரே”

(360 : 4-5)

எனும் பாடலடிகளில் தலைவி பெண் யானையின் துதிக்கையினை மலைச்சாரலில் விளைந்த பெரிய கதிர்க் கொத்துக்களைக் கொண்ட தினைக்கு ஒப்புமைப்படுத்தி உவமிக்கிறாள்.

இதே போன்று குறுந்தொகை - 198 வது பாடலிலும், பெண்யானையின் துதிக்கையினை உவமிப்பதாக தோழிக் கூற்றில் அமைந்துள்ளது.

“மடப்பிடித் தடக்கை அன்ன பால்வாப்பு
கரிக்குறட்டு இறைஞ்சிய செறிக் கோட் பைங்குரல்
படுகிளி கடிகம் சேறும்” (குறுந் : 198 : 3-5)

பெண் யானையின் துதிக்கையினை சந்தன மரக்கட்டைக்கு இணையாக ஒப்பிட்டு உவமை கூறப்படுகிறது.

“மைபடு சிலம்பின் ஐவனம் வித்தி
அருவியின் விளைக்கும் நாடனொடு
மருவேன்.”

(குறு : 371 : 2-4)

தலைவன் தலைவி மேல் கொள்ளும் நட்பிற்கு மலை நெல்லை மழைக்கு நம்பி விதைத்தலுக்கு உவமையாகவும் அருவி நீரால் மலை நெல் வளர்க்கப்படுதல் வதுவையால் இன்னும் தலைவி நிறைவு அடையாததற்கு உவமைப்படுத்துகிறாள்.

“மலர்ஏர் உண்கண் மாண்நலம் தொலைய
வளைஏர் மென்தோள் நெகிழ்ந்ததன் தலையும்”

(குறு : 377 : 1-2)

எனும் பாடலடிகளில் தலைவி தன் கண்களுக்கு குவளை மலரை ஒப்புமைப்படுத்திக் கூறுகிறாள்.

“சிலைவிற் கானவன் செந்தொடை வெரீஇ,
செருஉறு குதிரையின் பொங்கி, சாரல்
இருவெதிர் நீடு அமை தயங்கப் பாயும்
பெருவரை அடுக்கத்துக் கிழவோன் என்றும்
அன்றை அன்ன நட்பினன்”

(குறு : 385 : 2-6)

எனும் பாடலடிகளில் தலைவியானவள் மலைச் சாரலில் வளர்ந்துள்ள பெரிய திண்ணிய மூங்கிலுக்கு போர் உற்ற குதிரையினை (உயர எழுதல்) உவமையாகவும், தலைவன் தலைவியின் மீது எந்நாளும் குன்றாத அன்பையும் நட்பினையும் உடையவன் என்பதற்கு இயற்கை புணர்ச்சி புணர்ந்த நாளினை ஒப்பிட்டுக் கூறுகிறாள்.

கானவன், குரங்கினை விரட்ட எழுப்பும் வில்லிலிருந்து வரும் ஒலியினைக் கேட்டு அஞ்சி ஒலிதல் போல் தலைவன் தலைவியை மணக்க வரும் முரசொலி கேட்டு தலைவியை மணம் முடிக்க வந்த அயலவர் ஓடி ஒளிந்தனர் என்பதை உவமிக்கிறாள்.

ஐங்குறுநூற்றில் தலைவி தோழியிடத்தில் சொல்லாடல்

ஐங்குறுநூறு குறிஞ்சித் திணையில் துன்ப நிலையில் பாடும் களவுப் பாடல்களின் எண்ணிக்கை 12 ஆகும். இவற்றில் தலைவி தலைவனிடம் 1 பாடலும், தலைவி தன்னுள் 1 பாடலும், தலைவி வாயில்களிடம் 1 பாடலும் என காணக்கிடைக்கின்றன. இவை அனைத்திலும் உவமையுண்டு. வரையாது வந்தொழுகும் தலைமகன் சிறைபுறத்தானாகத் தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியதில்,

**“வரையர மகளிரின் நிறையுடன் குழீஇ,
பெயர்வுழிப் பெயர்வுழித் தவிராது நோக்கி”**

(ஐங் : 204 : 2-3)

எனும் உவமை அமைந்துள்ளது. மலையில் வாழும் தூர மகளிர் போல, ஊர்மகளிர் பலர் காணப்பட்டதாக உவமைக் கூறப்படுகிறது. மேற்கண்ட பாடல்களில் இடம்பெற்ற உவமைப் பொருள்கள் குறிஞ்சி நிலத்தைக் குறிப்பிடுகின்றன. இவை தலைவி அறிந்திருந்த செய்திகளுள் ஒன்றாகக் கருதப்படுகின்றது.

**“கொண்டல் அவரைப் பூவின் அன்ன
வெண்தலை மா மழை சூடி
தோன்றல் ஆனாது, அவர் மணி நெடுங்குன்றே”**

(ஐங் : 209 : 3-5)

மலைக்கு நீலமணியினையும், அவரைப்பூவின் வெண்ணிறத்திற்கு மேகத்தின் உச்சியின் வெண்மை நிறத்தினையும் ஒப்பிட்டு உவமிக்கிறாள். ஆகையால் தலைவி தானறிந்த பொருட்களான, மலை, அவரைப்பூ போன்ற குறிஞ்சி நிலத்திற்குரிய பொருட்களை தனது உவமையில் அமைந்துள்ளமைக் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

**“ஈர்ந்தன் - பெருவடு பாலையில் குறவர்,
ஊறை வீழ் ஆலியின் தொகுக்கும் சாரல்**

மீமிசை நல் நாட்டவர் வரின்.”

(ஐங் : 213 : 1-3)

தலைவனது நாட்டின் மலைகளின் சிறப்பிற்கு உவமையாக, பாலை நிலக் குறவர்கள் மழைத்துளியுடன் வீழும் ஆலங்கட்டிகளைத் தொகுப்பது போல் மாமரத்தினின்று, காம்பு இற்று வீழ்ந்த ஈரமான, குளிர்ந்த பெரிய வடுக்களை குறவர்கள் தொகுத்துவைத்தனர் என்று ஆலங்கட்டிற்கு - மாவடுக்களை இணையாக வைத்து உவமிக்கிறாள். இப்பாடலில் தலைவி தானறிந்த குறிஞ்சித் திணைக்குரிய பொருட்களான, மலை, குறவர், மாமரம், மாவடு என்பனவற்றைத் தனது பாடலில் அமைத்துள்ளமைக் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

**கட்டளை அன்ன மணி நிறத்தும்பி,
இட்டிய குமின்ற துளை வயின் செலீஇயர்”**

(ஐங் : 215 : 1-2)

இப்பாடல் அடிகளில் தலைவி, பொன்னுரைக்கும் கட்டளைக் கல்லைத் தும்பிக்கு இணையாக உவமிக்கிறாள்.

(கட்டளைக் கல்லின் கருநிறத்தையும் இடையிடையே அதன் சிறகுகளில் உள்ள பொன்னிறக் கோடுகளைக் கருதியும் இதற்கு உவமிக்கப்படுகிறது).

“பாவையன்ன என் ஆய்கவின் தொலைய,

நல் மா மேனி பசப்ப”

(ஐங் : 221 : 2-3)

இப்பாடலடிகளில் தலைவி பாவையினை தன் அழகிற்கு இணையாக உவமிக்கிறாள்.

“..... நம் மலை,

மணி நிறம் கொண்ட மா மலை பெற்பில்”

(ஐங் : 224 : 1-2)

எனும் இப்பாடலடிகளில் தலைவி தலைவனது நாட்டில் உள்ள மலையின் நிறத்திற்கு நீலமணியினை இணையாக உவமிக்கிறாள்.

“நம் பொன் அன்ன புனிறு தீர் ஏனல்

கட்டளை அன்ன கேழல் மாந்தும்

குன்றுகெழு நாடன் தானும்”

(ஐங் : 263 : 1-3)

இப்பாடல் அடிகளின் வாயிலாகத் தலைவி திணைக்கதிரின் நிறத்திற்கு பொன்னிறத்தையும், பன்றியின் கரு நிறத்திற்கு கட்டளைக் கல்லினையும் ஒப்பிட்டு உவமிக்கிறாள்.

“சிலம்பின் வெதிரத்துக் கண்விடு கழைக்கோல்

குரங்கின் வன்பறழ் பாய்ந்தென, இலஞ்சி

மீன் எறி தூண்டிலின் நிவக்கும் நாடன்”

(ஐங் : 268 : 4-3)

குரங்கின் வலிமையுடைய குட்டியானது அமர்ந்திருந்த கோல் அது வேறிடம் நோக்கிப் பாய்ந்தவுடன் நிமிரும் அதனைப் போன்று மீன் இரையைப் பற்றியவுடனே மேலே நிமிரும் தூண்டிற்கோல் என்று உவமைக் கொள்ளப்படுகிறது.

தலைவி – வாயில்கள்

தலைவியானவள் வாயில்களிடம் கூற்று நிகழ்த்துவதாக (265) ஒரு பாடல் மட்டுமே உள்ளது. இப்பாடலடிகள்,

“புலி கொல் பெண்பால் பூவரிக் குரளை

வளை வெண் மருப்பின் கேழல் புரக்கும்

குன்று கெழு நாடன் மறந்தனன் –

பொன் போல் புதல்வனோடு என் நீத்தோனே”

(ஐங் : 265 : 3-4)

இப்பாடலில் தலைவியானவள் தனது மகனை பொன்னிற்கு ஒப்பிட்டும், பொன்னினை எவ்வாறு பேண வேண்டுமோ அது போல தனது புதல்வனையும் பேணிக் காத்திட வேண்டும் என்றும் உவமிக்கிறாள்.

பூவரிக் குருளை - பூ போன்ற வரிகளைக் கொண்ட குருளை (புலி)

தலைவி - தன் நெஞ்சிற்கு உரைத்தது

தலைவி தானாகவே தன் நெஞ்சோடு பேசிக் கொள்வதாக ஐங்குறுநூற்றில் இப்பாடல் மட்டுமே உள்ளது.

“வருவது கொல்லோ தானே - வாராது
அவண் உறை மேவலின், அமைவது கொல்லோ -
புனவர் கொள்ளியின் புகல் வரும் மஞ்ஞை
இருவி இருந்த குருவி வருந்துற
பந்து ஆடு மகளிரின் படந்தரும்” (ஐங் : 295)

வேடர்கள் கொளுத்திய கொள்ளியைக் கண்டு அஞ்சிய மயில்கள், குருவிகள் எழுவதும் விழுவதுமாய் வருந்திடத் தம் சிறகை விரித்தும் பறக்கும் காட்சியினை பந்தாடு மகளிருக்கு இணையாக உவமிக்கிறாள் தலைவி. தனைறிந்த பொருட்களான வேடர், மயில், குருவிகள் என்பனவற்றைத் தனது பாடல்களில் உவமையாக அமைத்துள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது. இவை குறிஞ்சிக்குரிய பின்புலத்தை உணர்த்துவதாக அமைந்துள்ளது.

அகநானூற்றில் தலைவி - தோழியிடம் சொல்லாடல்

அகநானூறு குறிஞ்சித் திணையில் துன்பநிலையிலுள் களவுப் பாடல்களின் எண்ணிக்கை 21 ஆகும். இவை அனைத்திலும் உவமையுண்டு.

தலைமகன் சிறைப்புறத்தானாக, தோழிக்குச் சொல்லுவளாய்த் தலைமகள் சொல்லியதில்,

“மின்னு விடச் சிறிய ஒதுங்கி, மென்மெல
துளி தலைத் தலை இய மணி ஏர் ஐம்பால்”

(8 : 14 - 15)

என்ற பாடலடிகளில் தலைவி மழைத் துளிகளைத் தன்னிடத்தே கொண்ட நீலமணியின் நிறத்தினை அழகிய கூந்தலுக்கு உவமிக்கிறாள்.

**“பெரிய கேழல் அட்ட பேழ்வாய் ஏற்றை
பலா அமல் அடுக்கம் புலாவ ஈர்க்கும்” (8 : 6-7)**

என்ற அடிகளின் மூலம் தலைவி உள்ளுறையாக புலியேறு தான் நுகரும் பொருட்டு ஆண்பன்றியினைக் கொண்டு பழநாற்றத்தையுடைய பலாமரங்கள் நிறைந்த பக்கமலையில் புலால் நாறும்படி இழுத்துச் சென்றது போல தலைவரும் இன்பம் துயக்கும் பொருட்டு தன்னைக் கூடி புகழ்ச்சியுடைய தன்குடியை இகழ்ச்சியுடையச் செய்தார் என்று தலைவி கூறுகிறாள்.

இவற்றில் தானறிந்த பொருள்களான புலி, ஆண் பன்றி, பலாமரம் என்ற குறிஞ்சி நிலத்திற்குரியவற்றை உவமைப் பொருள்களாக அமைத்துள்ளாள்.

**“குறும்பி வல்சிப் பெருங் கை ஏற்றை
தூங்கு தோல் துதிய வள் உகிர் ததுவலின்
பாம்பு மதன் அழியும் பானாட் கங்குலும்”**

(8 : 2-4)

என்ற அடிகளில் கரடிக்குப் பாம்பினை வருத்தும் கருத்து இல்லாத விடத்து அது புற்றில் இரையை அகழ்ந்தெடுக்கும் போது அதன் கூறிய நகம்பட்டு பாம்பு வலியுழிந்தாற் போல, தலைவருக்கு தன்னை வருத்தும் கருத்து இல்லாதபோது களவிற்பத்தின் காரணமாக ஆறின்னாமை, ஊதின்னாமை ஆகியவற்றால் வருந்தும்படி நேரிட்டது.

தலைவியானவள் தானறிந்த கரடி, பாம்பு போன்ற குறிஞ்சி நிலத்திற்குரிய உவமைப் பொருள்களை அமைத்துக் கூறுகிறாள்.

**“களித்து இரை தெரீஇய பார்வல் ஒதுக்கின்
ஒளித்து இயங்கும் மரபின் வயப்புலி போல” (22 : 14-15)**

இப்பாடல் அடிகளின் மூலம் தலைவி, தலைவன் தன்னை காவலர் அறியா வண்ணம் காண வருதல் போல, களிற்றினை உண்பதற்கு பதுங்கி வரும் ஆண்புலியினை உவமையாகக் கூறுகிறாள்.

“கிளர்ந்த வேங்கைச் சேண் நெடும் பொங்கர்ப்
பொன் நேர் புதுமலர் வேண்டிய குறமகள்

ஆய்மலர் உண்கண் பசலை

“காம நோய்” எனச் செப்பாதீமே” (அகம் : 52 : 2-3: 14-15)

இவற்றில் வேங்கை மரத்தின் பூக்கள் நிறத்திற்கு பொன்னினை உவமித்தும்,
தலைவியின் மையுண்ட கண்களுக்கு அழகிய மலரினை உவமித்தும் கூறுகிறாள்.

“இன்ன இசை உருமொடு கனை துளி தலை இ,
மன் உயிர் மடிந்த பன்னாட் கங்கல்,

வனைந்து வரல் இளமுலை ஞெழுங்க, பல் ஊழ்
விளங்கு தொடி முன்கை வளைந்து புறம் சுற்ற”

(58 : 1-2: 7-8)

என்ற பாடல் அடிகளில் தலைவி கூதிர் காலத்தில் மழையானது இடியுடன்
பெய்வதை இசைமுழக்கத்திற்கு இணையாகக் கொண்டு உவமிக்கிறாள்.

“இருள் கிழிப்பது போல் மின்னி, வானம்
துளி தலைக் கொண்ட நளி பெயல் நடுநாள்
மின்மினி மொய்த்த முரவு வாய்ப் புற்றம்
பொன்றி பிதிரின் சுடரவாங்கி
குரும்பி கெண்டும் பெருங்கை ஏற்றை
இரும்பு செய்கொல் எனத் தோன்றும் ஆங்கண்

வாள் நடந்தன்ன வழக்கு அருங்கவலை,
உள்ளுநர் உட்கும் கல் அடர்ச் சிறுநெறி:”

(அகம் : 72 : 1-6 : 16-17)

என்ற பாடலடிகளில் தலைவி நள்ளிரவில் மேகமானது இருளைக் கிழித்து
மின்னல் மின்னுவதாக உவமைக் கூறுகிறாள்.

இரும்பினைக் காய்ச்சி அடிக்கும் போது சிதறும் தீப்பொறிகளுக்கு மின்மினி பூச்சிகள் ஒளிவிட்டுப் பறக்கும் காட்சி உவமைப்படுத்தப்படுகிறது. இந்த பாடலில் தலைவி, பெரிய கையினையுடைய ஆண்கரடியினை இரும்பு வேலை செய்யும் கொல்லனோடு ஒப்பிட்டுக் கூறுகிறாள். தலைவன் கடந்து வரும் பாதையில் காணப்படும் கூர்மையுடைய கற்களுக்கு வாள் முனையினை ஒப்பிட்டுக் கூறுகிறாள்.

**“கழை வளர் அடுக்கத்து, இயலி ஆடுமயல்
நனவுப் புகு விறலியின் தோன்றும் நாடன்”**

(அகம் : 82 : 9-10)

என்ற பாடல் அடிகளின் மூலமாகத் தலைவியானவள் மலையில் மயில்கள் உலவி ஆடுகின்ற காட்சிக்கு, ஆடுகளத்தில் புகுந்தாடும் விறலியினை ஒப்புமைப்படுத்திக் கூறுகிறாள்.

**“ஓவத்தன்ன வினை புனை நல் இல்,
பாவை அன்ன பலர் ஆய் மாண் கவின்**

**வேறி அயர் வியன் களம் பொற்ப, வல்லோன்
பொறி அமை பாவையின் தூங்கல் வேண்டின்,**

பண்டையின் சிறவாது ஆயின்”

(அகம் : 98 : 11-12: 19-20: 23-24)

என்ற பாடல் அடிகளின் மூலம் தலைவி, ஓவியம் வரைந்தது போன்ற வீடானது நல்ல வேலைப்பாடுகளுடன் அமையப் பெற்றிருந்ததற்கு உவமிக்கிறாள்.

தலைவியின் அழகிற்கு பாவையினை ஒப்பிட்டும், வெறியாடும் களத்தில் பெண்களுக்கு வேலன் வெறியாடிய பின்னும் தலைவியினுடைய மேனி முன்பு போல சிறக்கவில்லையென்றும் உவமிக்கிறாள்.

“உளைமான துப்பின், ஓங்கு தினைப்பெரும் புனத்துக்
கழுதில், கானவன் பிழி மகிழ்ந்து வதிந்தென”

(அகம் : 102 : 1-2)

இப்பாடலடிகளில் தலைவி சிங்கத்தின் வலிமைக்கு கானவனின் வலிமையினை ஒப்பிட்டு உவமிக்கிறாள்.

“----- கொடிச்சி

பெருவரை மருங்கில் குறிஞ்சி பாட;
குரலும் கொள்ளாது, நிலையினும் பெயராது,
படா அப் பைங்கண் பாடு பெற்று, ஓய்யென
மறம் புகல் மழகளிறு உறங்கும் நாடன்,”

(அகம் : 102 : 5-9)

என்ற பாடலடிகளில் தலைவி, கொடிச்சி தன் கானவனுக்கு இன்பம் உண்டாகப் பாடிய குறிஞ்சிப்பாடல், திணையை நகரச் சென்ற யானையை நுகரவொட்டாமற் செய்த தன்றி, பசி ஒருபுறம் வருத்த அதனை உறங்கவும் வைத்தது அது போல, அம்பற் பெண்டிர் தாய்க்கு உணர்த்திய அலரானது, தலைவியைக் களவில் நுகர வந்த தலைவனை நுகரவிடாமல் தடுத்ததன்றி வேட்கை ஒருபுறம் வருத்த, அவனைக் கையற்ற நெஞ்சினனாய்ச் சிறைப்புறத்தே இருக்குமாறு செய்தது என்று உள்ளுறையாகக் கூறுகிறாள்.

இப்பாடலில் தலைவி தானறிந்த பொருள்களான கொடிச்சி, கானவன் என்ற குறிஞ்சி நில மக்களையும், குறிஞ்சி நிலத்தில் வாசிக்கக்கூடிய குறிஞ்சிப் பண்ணினையும், குறிஞ்சி நிலத்தில் வசிக்க கூடிய விலங்கினமான யானையையும், குறிஞ்சி நில பயிர்திணையினையும் கொண்டு உள்ளுறையாகக் கூறுகிறாள்.

“பிணிகோள் அருங்கிறை அன்னை துஞ்சின்,

துஞ்சாக் கண்ணர் காவலர் கடுகுவர்;

பகல் உரு உறழ் நிலவுக்கான்று விசும்பின்

அகல்வாய் மண்டிலம் நின்று விரியும்மே;

திங்கள் கல்சேப்பு கனை இருள் மடியின்
இல் எலி வல்சி வல்வாய்க் கூகை
கழுது வழங்கும் யாமத்து அழிதகக் குழறும்

நொச்சி வேலித் தித்தன் உறந்தைக்
கல்முதிர் புறங்காட்டு அன்ன”

(அகம்:122 : 5-6: 10-14: 21-22)

என்ற பாடல் அடிகளின் மூலம் தலைவி, தன்னைக் காவல் புரிதலைக் கடுங்காவல்
புரியும் சிறைச்சாலைக்கு ஒப்பிட்டுக் கூறுகிறாள். இரவுப் பொழுதில் திங்கள்
தோன்றி வெளிச்சத்துடன் காணப்படுதல் என்பதனை பகல் பொழுதிற்கு
ஒப்புமைப்படுத்துகின்றாள். தலைவனும், தலைவியும் மேற்கொண்டொழுகும்
களவொழுக்கத்திற்கு தித்தனின் இடையூறுகள் நிறைந்த புறங்காட்டினை
உவமைப்படுத்துகிறாள்.

இவ்வாறாக தலைவியானவள் சிறை, பகல் தித்தன் காவற்புற்காடு என்று
தான் அறிந்தவற்றை உவமைப் பொருள்களாகக் குறிப்பிடுகிறாள்.

“மன்றுபாடு அவிந்து மனைமடிந்தன்றே;
கொன்றோ ரன்ன கொடுமையோடு இன்றே

கான நாடன் வருஉம், யானைக்
கயிற்றுப் புறத்தன்ன, கல்மிசைச் சிறுநெறி”

(அகம்: 128 : 1-2: 10-11)

என்ற இப்பாடல் அடிகளில் தலைவி, தலைவனைப் பிரிந்து அடையக் கூடிய
துன்பத்தினை, கொலை புரியும் தொழிலுடன் ஒப்பிட்டுக் கூறுகிறாள்.

துலைவன் இரவுப்பொழுதில் தலைவியைக் காணவரும் பொழுது அவன்
கடந்துவரும் பாதையானது யானையின் முதுகின் மீதுள்ள கயிற்றுத் தழும்பினை
ஒத்துச் சிறிதாக காணப்படுகிறது என்று தலைவி தலைவன் கடந்து வரும்

வழிக்கு யானை முதுகில் காணப்படும் கயிற்றுத் தழும்பிற்கு உவமையாகக் கூறுகிறாள்.

“சுவளை உண்கண் தென்பினி மல்க” (அகம் : 138 : 2)

தலைவியானவள் தன் கண்களுக்கு சுவளை மலரினை ஒப்புமைப்படுத்திக் கூறுகிறாள்.

**“உடலுநர்க் கடந்த கடல் அம் தானை,
திருந்து இலை நெடுவேற் தென்னவன் – பொதியில்
அருஞ்சிமை இழிதரும் ஆர்த்து வரல் அருவியின்.”**
(அகம் : 138 : 6 – 8)

எனும் பாடல் அடிகளின் மூலம் தலைவி, களவொழுக்கத்தால் வேறுபட்ட தன் மெய்வேறுபாடு கண்டு செவிலி வேலனை அழைத்து வெறியாட்டு எடுத்த பொழுது, பாண்டியனுடைய படைகளுக்கு கடலினை உவமையாகவும், அருவியின் ஒலிக்கு, வாத்தியங்களின் இசை முழக்கத்தினை உவமிக்கிறாள்.

**“இடம்படுபு அறியா வலம்படு வேட்டத்து
வாள்வரி நடுங்கப்புகல் வந்து, ஆளி

எறிதிரைத் திவலை தூஉம் சிறுகோட்டுப்
பெருங்குளம் காவலன் போல,
அருங்கடி அன்னையும் துயில் மறந்தனளே?”**

(அகம் : 252 : 1-2 : 12-14)

இப்பாடல் அடிகளில் தலைவி, புலியின் மேலுள்ள வரிகளுக்கு ஒப்புமையாக வாலினை, அதாவது புலியின் மேலுள்ள வரிகள் வாலினைப் போன்று காணப்படுகிறது என்றும், குளத்தைக் களவில் புரியும் காவலனுக்கு ஒப்புமையாக தனக்கு காவல் புரியும் தன் அன்னையினையும் உவமையாகக் கூறுகிறாள்.

“வைந்நுதி வால்மருப்பு ஓடிய உக்க

தெண்ணீர் ஆலி கடுக்கும் முத்தமொடு” (அகம் : 6-7)

வலிமைப் பொருந்திய வேட்டுவன் தன்னோடு போரிட்டு இறந்துவிட்ட யானையின் வெண்ணிறக் கொம்பினைக் கருவியாக கொண்டு நீர்வளம் மிக்க நெடுவரையின் பொன்னை அகழ்ந்தெடுத்தான்^௧ அப்பொழுது யானையின் கொம்பு ஓடிந்தமையால் அதனின்றி முத்துக்கள் தெறித்து விழுந்த அம்முத்துக்களை ஆலங்கட்டிக்கு இணையாகக் கொண்டு உவமிக்கிறாள்.

“கடுவிசைக் கவணின் எறிந்த சிறுகல்

உறுஉறு கணையின் போகி சாரல்

வேங்கை வரிஇணர் சிதறி” (அகம் : 292 : 11-13)

இப்பாடல் அடிகளில் தலைவி, கானவன் பரண்மீது ஏறி இருந்து கடிய வேகங்கொண்ட கவணையிற் சிறிய கல்லை வைத்து எறிதலினை, சிறுகமைந்த அம்பு விரைந்து செல்வதற்கு ஒப்புமையாக் கூறுகிறாள்.

“வேய்பயில் அடுக்கம் புதையக்கால் வீழ்த்து,

இன் இசை முரசின் இரங்கு, ஒன்னார்

ஒடுபுறம் கண்ட, தாள் தோய் தடக்கை

அடுபுகழ் எஃகம் போல,

கொடிபட மின்னிப் பாயின்றால் மழையே!”

(312 : 9-11: 14-15)

இப்பாடலடிகளில் தலைவி மேகத்தின் முழக்கத்தினை, முரசின் ஒலிக்கு உவமையாகவும், பாண்டியன் வெற்றி பெற்று போர்க்களத்துத் தூக்கிய கொல்லும் புகழ்வாய்த்த வேலின் ஒளியினை மின்னல் ஒளிக்க உவமையாகவும் கூறுகிறாள்.

“வழை அமல் அடுக்கத்து, வலன் ஏர்பு, வயிரியர்
முழவு அதிர்ந்தன்ன முழக்கத்து ஏறோடு”

(அகம் : 328 : 1-2)

என்ற பாடல் அடியில் தலைவி, கூத்தரது முழவின் அதிர்வுக்கு, மேகத்தில்
எழுகின்ற இடியின் அதிர்வினை ஒப்பிட்டு உவமிக்கிறாள்.

“----- மடப்பிடி

மழைதவழ் சிலம்பில் கடுஞ்சூல் ஈன்று,
கழைதின் யாக்கை விழை களிறு தைவர,
வாழை அம் சிலம்பில் துஞ்சும்

சாரல் நாடன் சாயல் மாப்பே!” (அகம் : 328 : 11-15)

இப்பாடல்களில் தலைவியானவள், பெண் யானை மேகம் தவழும் மலையில்
சூல் ஈன்று அதன் யாக்கையினைக் களிறு தடவ, அது மலையில் தூங்குவது
போன்று தலைவி தலைவனுடைய வளமிக்க மனையில் மகவினைப் பெற்றுத்
தலைவன் அன்பு பாராட்டிச் சிறப்புச் செய்ய இல்லறம் நடத்துதலை விரும்புவாள்
என்றதனை உள்ளுறையின் வாயிலாக எடுத்துரைக்கிறாள்.

“யாழ் இசைப் பறவை இமிர, பிடிபுணர்ந்து,
வாழை அம் சிலம்பில் துஞ்சும் நாடன்

----- வேட்டோர்க்கு

அமிழ்தத்து அன்ன கமழ்தார் மாப்பின்
வண்டு இடைப் படாஅ முயக்கமும்,
தண்டாக் காதலும், தலைநாள் போன்மே!.

(அகம் : 332 : 8-9 : 12-15)

என்ற பாடல் அடிகளில் தலைவி, வண்டினங்கள் எழுப்புகின்ற ஒலிக்கு யாழின்
இசையினை உவமையாகவும், தலைவனின் மாப்பிற்கு, (அமிழ்தம் போன்று
இனிமை வாய்ந்தது என்பதனால்) அமிழ்தத்திற்கு, உவமித்துக் கூறுகிறாள்.

“----- அரியல்
 நெடுங்கண் ஆடு அமைப் பழுநி, கடுந்திறல்
 பாப்புக் கடுப்பு அன்ன தோப்பி வான்கோட்டுக்
 கடவுள் ஓங்கு வரைக்கு ஓக்கி” (அகம் : 348 : 5-8)

என்ற பாடல் அடிகளில் தலைவி, வீட்டின் முற்றத்தில் உள்ள திரண்ட அடிப்பகுதியைக் கொண்ட மாமரத்தின் தேனோ எனக் கூறத்தகும் சுவையினையுடைய கோடைக்காலத்து இனிய முதிர்ந்த கனிகளுடன் தேனும் நாற்றமும் உடைய பூநாறு பலாப்பழத்தின் சுளைகளையிட்டுத் தேன் கலந்து கூட்டியாக்கிய கள்ளினை நீண்ட மூங்கிற் குழாயுள் ஊற்றி அடைத்ததினாலும், நான்பட்டு முதிர்ந்தமையாலும் கடிய வேகங்கொண்ட பாம்பினது சீற்றத்தை ஒத்த வெறியுடையது கள், என்று கள்ளிற்கு வேகங்கொண்ட பாம்பின் சீற்றத்தினை உவமை கூறுகிறாள்.

“நிதியம் துஞ்சம் நிவந்து ஓங்கு வரைப்பின்,
 வதுவை மகளிர் கூந்தல் கமழ் கொள,
 வங்கூழ் ஆட்டிய அம்குழை வேங்கை
 நன்பொன் அன்ன நறுந்தாது உதிர,
 காமர் பீலி ஆய்மயில் தோகை
 வேறுவேறு இனத்த வரைவாழ் வருடைக்
 கொடுமுற்று இளந்தகர்ப் பாடுவிறந்து, அயில
 ஆடுகள வயிரின் இனிய ஆலி”.

(அகம் : 378 : 1 - 8)

இப்பாடலில் தலைவியானவள், வேங்கை மரத்தின் பொன்னிறத் தாதுக்களின் நறுமணத்திற்கு, பெருஞ்செல்வமிக்க சிறந்து விளங்கும் இல்லத்தில் திருமணம் செய்து கொண்ட மகளிர் தம் கூந்தலை ஒப்பிட்டுக் கூறுகிறாள்.

தலைவன் - தலைவி

அகநானூற்று குறிஞ்சிப் பாடல்களில் தலைவியானவள் தலைவனுடன் கூற்று நிகழ்த்துவதற்கான பாடல் இது ஒன்றே ஆகும். இப்பாடலில் தலைவி தனது பிரிவாற்றாமையும், தனது துன்பத்தில் பங்கு கொண்டு தனக்கு உறுதுணையாக

இருந்த தோழியின் மாண்பும் தோன்றுமாறு தலைவனுக்கு கூறுவதாக இப்பாடல் அமைந்துள்ளது.

“பயம்கெழு திருவின் பல்கதிர் ஞாயிறு
வயங்கு தொழில் தரீஇயர், வலன்ஏற்பு விளங்கி
மல்குகடல் தோன்றி யாங்கு, மல்குபட,
மணிமருள் மாலை மலர்ந்த வேங்கை
ஒண்தளிர் அவிர்வரும் ஒலிகெழு பெருஞ்சினைத்
தண்துளி அசைவளி தைவரும் நாட!”

(அகம் : 298 : 1-6)

எனும் பாடலடிகளில் தலைவி உலகில் வாழும் உயிர்களுக்குப் பயன்மிக்க செல்வத்தைத் தரும் கதிர்களுடைய ஞாயிறு நீர்மிக்க கடலில் தோன்றுதல் போல வேங்கை மலர்கள் பூத்துக் குலங்குவது ஒப்புமையாகக் கூறுகிறாள்.

தலைவி ஆற்றை நோக்கிக் கூறியது

இழைநிலை நெகிழ்ந்த எவ்வம் கூர,
படர்மலி வருத்தமொடு பலபுலந்து அசைகி,
மென்தோள் நெகிழ்ச் சாஅய், கொன்றை,
ஊழுறு மலரின் பாழ்பட முற்றிய
பசலை மேனி நோக்கி

அழல்சினை வேங்கை நிழல்தவிர்ந்து அசைக,
மாரி புறந்தர நந்தி, ஆரியர்
பொன்படு நெடுவரை புரையும் எந்தை
பல் பூங் கானத்து அல்கி, இன்று, இவண்
சேந்தனை செலினே சிதைகுவது உண்டோ?
முயவரி இரும்போத்துப் பொருத புன்கூர்ந்து,
உயங்குபிடி தழீஇய மதன்அழி யானை

வாங்கு அமைக் கழையின் நரலும், அவர்

ஒங்கு மலை நாட்டின் வருஉ வோயே! (அகம் : 398)

எனும் இப்பாடலில் தலைவியானவள் தன் பசலையுற்ற வாடிய மேனிக்கு கொன்றையின் மலர்ந்த பூக்களினை ஒப்பிட்டும், பெரிய ஆண்புலியால் தாக்கப் பெற்றுப் புண் மிகுந்து வருந்தும் பெண் யானையினால் தழுவப்படும் வலிமை குன்றிய ஆண்யானை, மூங்கிலால் செய்யப்பெற்ற தூம்புபோல் ஒலிக்கும் என்று உவமித்தும், வேங்கை மலர்களுக்கு தீயின் நிறத்தின் அடிப்படையில் ஒப்பிட்டும், பொன் கொழிக்கும் நீண்ட இமயமலையைப் போன்ற பூக்களும் பூத்துக்குலுங்குவதாக ஒப்பிட்டுக் கூறுகிறாள்.

ஐங்குறுநூற்றில் தலைவி தோழியோடு சொல்லாடல்

ஐங்குறுநூற்றில் கற்பு நிலையிலுள்ள துன்பத்துப் பாடல்கள் 1 ஆகும். பரத்தையிடத்தானாக ஒழுகுகின்ற தலைமகன் விடுத்த வாயில் மாக்கட்குத் தலைமகள் சொல்லியதில்,

புலி கொல் பெண்பால் பூ வரிக் குருளை

வளை வெண் மருப்பின் கேழல் புரக்கும்

குன்று கெழு நாடன் மறந்தனன் -

பொன் போல் புதல்வனோடு என் நீத்தோனே.”

(ஐங் : 265 : 1-4)

எனும் உவமை அமைந்துள்ளது. தலைவியானவள் தன் மகனைப் 'பொன்போற் புதல்வன்' என்றது பெறுதற்கு அரிய அருமை நோக்கி கூறுகிறாள். பொன் போலப் பேண வேண்டியும் குறிப்பிடுகிறாள்.

நற்றிணையில் தலைவி தோழியோடு சொல்லாடல்

“முருகு உறழ் முன்பொடு கடுஞ்சினம் செருக்கிப்

பொருத யானை வெண்கோடு கடுப்ப,

வாழை ஈன்ற வை ஏந்து கொழு முகை,

மெல் இயல் மகளிர் ஓதி அன்ன
பூவொடு, துயல் வரும் மால் வரை நாடனை”

(நற் : 225 : 1-4)

என்பதில் முருகப்பெருமானது வலிமையை ஒத்த யானையின் வெண்மையான தந்தம் குருதி படிந்து சிவந்திருக்கும். அத்தந்தம் போல வாழை ஈன்ற கூரியதும் உயர்ந்து காணப்படக்கூடிய கொழுத்த அரும்பைப் போன்று மகளிரின் முடித்த கூந்தல் பூவொடு அசையும் என்று உவமைக் கூறப்பட்டுள்ளது. இதே போன்று சிறுபாணாற்றுப்படை (21-2) பாடலிலும் வாழைப்பூவும் ஓதியும் ஒத்திருத்தலைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறது.

“வாழைப் பூசிவனப் பொலிந்த ஓதி”¹²

எனும் பாடலடி விளக்குகின்றது. இப்பாடலில் குறிஞ்சிக்குரிய முதற்பொருளும், கருப்பொருளும், அமைந்துள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.

தொகுப்புரை

குறிஞ்சி நிலத்தினைத் தன் வாழ்விடமாகக் கொண்ட தலைவியின் கூற்றுக்களில் குறிஞ்சிக்குரிய பின்னணிச் சூழல்களே உவமைகளாகக் கையாளப்பட்டுள்ளன.

குறிஞ்சித் திணையில் தலைவி கூற்று பாடல்களின் எண்ணிக்கை 122 ஆக உள்ளன. இவர்கள் உவமைகள் 112 பாக்களில் அமையப் பெற்றுள்ளன. குறிஞ்சிக்குரிய முதற்கரு, உரிப்பொருட்களை உவமைகளாகக் கொண்டமைந்துள்ள பாக்களின் எண்ணிக்கை 120 ஆகும்.

குறிஞ்சித் திணைத் தலைவி கூற்றுப் பாடல்கள் களவு பாடல்கள் 114 எனவும், கற்பு பாடல்கள் 8 எனவும் காணக் கிடைக்கின்றன. இவற்றுள், இன்ப பாடல்கள் 21 எனவும், துன்ப பாடல்கள் 101 எனவும் அமைந்துள்ளன. இவை களவில் இன்ப நிலையில் 18 ஆகவும், களவில் துன்பநிலையில் 97 ஆகவும், கற்பில் இன்பநிலைப் பாடல்கள் 5 எனவும், கற்பில் துன்பநிலைப் பாடல்கள் 2 எனவும் காணக் கிடைக்கின்றன. இவற்றில் தலைவி தோழியோடு சொல்லாடுவதாக அமைந்த பாடல்களே அதிகமாகும்.

குறிஞ்சி நிலத் தலைவியானவள் தான் வாழும் நிலத்திலுள்ள சந்தனம், மூங்கில், வேங்கை, அசோகம், மாமரம், வாழை, இற்றிமரம், பலாமரம் போன்ற மரவகைகளும், குவளை, காந்தள், நீலமலர், கொன்றைமலர், கொடிப்பூ, கோட்டுப்பூ, கூதள மலர், அவரைப்பூ, வாழைப்பூ போன்ற பூவகைகளும், கிளி, மயில், அசுணப்பறவை, அன்றில்பறவை போன்ற பறவையினங்களும், யானை, புலி, பசு, மான், வண்டு, பாம்பு, ஆமை, மின்மினிப்பூச்சி போன்ற விலங்கினங்களும், குறிஞ்சிப்பண், பஞ்சுரம் பண் போன்ற பண்களும், புலையர், குறவர், கானவர் போன்ற மக்கட் பெயர்களும், முழவு, கொம்பு வாத்தியம், போன்ற குசைக் கருவிகள் பற்றியும், முத்து, பவளம், மாணிக்கம், பொன் போன்ற நவரத்தினங்கள் பற்றியும், தனது உவமைகளுள் அமைந்துள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.

இராகு பற்றிய நிலவு என்று தலையின் நெற்றிக்கு உவமித்தலில் கிரகணங்கள் பற்றி அறிந்திருப்பதும் நன்கு புலப்படுகிறது.

பாலொடு தேன் கலந்த சுவை என்று மாம்பழத்தின் சுவைக்கு உவமைக் கூறும் பொழுது சுவையினைப் பற்றியும் தலைவியானவள் அறிந்திருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

தலைவி ஓவியக்கலைப் பற்றியும் அறிந்துள்ளாள் என்பது தன்னை ஒரு புனையா ஓவியம் என்று வருணிப்பதிலிருந்து அறிய முடிகின்றது. இவ்வாறாக தலைவியானவள் கூறும் உவமையானது களவிலும் கற்பிலும் தான் வாழும் திணைக்கு உட்பட்டு உவமைக் கூறுவது புலனாகின்றது.

சான்றெண் விளக்கம்

1. எஸ்.ஜான்பிரிட்டோ, "மையத்தமிழகக் களவகைத் தாவரவியல்" ப.210
2. ஜங்குறுநூறு பா.311
3. மேலது பா.214
4. அகநானூறு பா.232
5. எஸ்.ஜான்பிரிட்டோ, "மையத் தமிழகக் களவகைத் தாவரவியல்" ப.694
6. கு.வி.கிருஷ்ணமூர்த்தி "தமிழரும் தாவரமும்" ப.378
7. பி.எல்.சாமி, சங்க இலக்கியத்தில் செடிகொடி விளக்கம்" ப.72
8. குறுந்தொகை பா.185
9. அர.சிங்காரவடிவேலன், சங்க இலக்கிய உவமைகள் ப.129
10. அகநானூறு பா.339
11. மேலது பா.48
12. சிறுபாணாற்றுப்படை பா.21

இயல் – 3

முல்லையில் தலைவி
கூற்று உவமைகள்

முல்லை நிலம்

முல்லை நிலம் என்பது காடும் காடு சார்ந்த பகுதியும் ஆகும். இந்நிலம் குறிஞ்சி, பாலை ஆகிய வலிய நிலங்களாகும். மருதம், நெய்தல் ஆகிய மென்மையான நிலங்களுக்கும் இடைப்பட்ட இயல்பினது. ஆதலால், இடைநிலம் எனப் பெயர். இதனால் இந்நில மக்கள் இடையர் எனப்பட்டனர். “மாயோன் மேய காடுறை உலகமும்” எனத் தொடங்கி நானிலப் பாகுபாட்டையும் கூறும் நூற்பாவில் முதலாவதாக முல்லையையே கூறுகிறார் தொல்காப்பியர்.¹ திருமாலை முழுமுதற்கடவுளாகக் கொண்ட காட்டுப் பகுதியே முல்லை நிலமென வரையறுக்கப்படுகிறது. முல்லை நிலத்திற்குரிய சிறப்பு முல்லை மலராகும். முல்லை மலர் அரும்பும் காலம் கார் காலம் ஆகும். கார்காலம் என்பது ஏறக்குறைய ஆவணியும் புரட்டாசியும் ஆகிய திங்களுமாகும். முல்லை மலரும் பொழுது மாலைப் பொழுது எனவே முல்லைத் திணைக்குரிய பெரும் பொழுதையும், சிறுபொழுதையும் வரையறுக்கும் தொல்காப்பியர்,

“காரும் மாலையும் முல்லை”²

என்று கூறுகிறார். முல்லைத் திணைக்குரிய உரிப்பொருள் ‘இருத்தல்’ ஆகும். இருத்தலாவது தலைமகன் வரும்வரை ஆற்றிருப்பது ஆகும்.

பொதுவாக காடு, காடு சார்ந்த பகுதி என்றாலே உடன் நினைவுக்கு வருபவை அடர்த்தியான மரங்களும், மிகுதியான விலங்குகளும், கவின்மிகு பறவைகளுமே ஆகும். காட்டுப்பகுதியில் வாழும் மக்கள் ஆயர், இடையர் என்றழைக்கப்படுவர். அஃதாவது ஆநிரைகளை (பசுக்களை) மேய்ப்பவர்கள் என்ற பொருளடிப்படையில் அவர்கள் அவ்வாறு அழைக்கப்பட்டனர். அதே போல் வேட்டைத் தொழிலைச் செய்யும் எயினராகிய வேட்டுவர் என்பவரும் முல்லைத் திணைக்குரிய மக்களாவர்.

பெரும்பாலும் முல்லை நில வருணனையில் காணப்படுவது கார்கால வருணனையும், மழை பெய்தலால் ஏற்படும் உயிரினங்களின் மகிழ்ச்சியும் ஆகும். முல்லை நிலத்தைக் குறிக்கச் சங்க இலக்கியங்களில் காடு, கானம், குறும்பொறை,

கொல்லை, புறவு, புன்புலம், மென்புலம், வன்புலம் போன்ற பெயர்கள் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. அகநானூற்றில் இடம்பெறும் நாற்பது முல்லைத் திணைப் பாடல்களில் முல்லை நிலம் சிறப்பிக்கப்படக் காரணம் கார் காலமும், மழைப் பொழிவால் தளிர்ந்த முல்லை நில அழகும், அங்கு வாழும் உயிரினங்களின் எழுச்சியும் எழிலும் ஆகும்.

தமிழகத்தில் வாழ்ந்த பண்டைய தமிழ் மக்களுள் சீரும் சிறப்பும் பெற்று வாழ்ந்தவர் இம்முல்லை நில மக்களாகிய ஆயிரினத்தவர் ஆவர். அவர்களது வாழ்வு காடும் காடு சார்ந்த இடமான முல்லை நிலத்தில் அமைந்தது. இங்கு காடு என்பது குறிஞ்சி நிலக்காடு போன்ற மரச்செறிவுடையதன்று: இளங்காடு என்று கூறும்வகையில் அமைந்த நிலப்பகுதியாகும். இங்கு ஆடு, மாடுகளின் மேய்ச்சலுக்குரிய புல்வெளிகள் நிறைந்திருக்கும்.

இங்குள்ள மக்களுள் பெரும்பாலோர் ஆநிரைகளை மேய்க்கும் தொழிலில் ஈடுபட்டனர். இங்குப் பல்வகைப் பறவைகளும், விலங்குகளும் மிகுதியாகக் காணப்படும். எனினும், கானக் கோழியும், சிவலும் மிகுதியாகக் காணப்படும் பறவைகள் ஆகும். அதே போல, முயல், உழைமான் முதலியன பெரும்பான்மையாய்க் காணப்படும் விலங்கினங்கள் ஆகும். முல்லை நில மக்கள் ஆநிரைகளைக் காத்தோம்புதலால் அவர்களைப் புறநானூற்றுப் பாடலொன்று 'அறவை நெஞ்சத்து ஆயர்' என்று புகழ்ந்து கூறுகிறது. (புறம் : 390).³

மழைக்காலத் தொடக்கத்தைக் கூறும் தொடர்தல், கொன்றை, காயா, பித்திகம், பிடவு மற்றும் பல மலர்கள் முல்லையோடு கூட அழகுற மலர்ந்தன என்று முல்லைப் பாடல்களில் அடிக்கடி எடுத்துரைக்கப் பெறுகின்றது.⁴

முல்லை நிலத்தில் ஆநிரைகள் மிகுதியாக இருந்தன. இடையருள் உயர்ந்தோர், குறும்பொறை நாடன், தோன்றல், மனைவி, கிழத்தி எனப் பெயர் பெற்றனர். பொது மக்கள், இடையர், இடைச்சியர், ஆயர், ஆய்ச்சியர் எனப்பட்டனர். இந்நிலப் பறவைகளுள் காட்டுக் கோழி சிறந்தது: விலங்குகளுள் மானும் முயலும் சிறந்தவை. இடையர் குடியிருப்பு 'பாடி' எனப்பட்டது. குறுஞ்சனை நீரும், கான்யாற்று நீரும் நீராடவும் பருகவும் இவர்களுக்குப் பயன்பட்டன. முல்லை நில

மரங்களுள் கொன்றை, காயா, குருந்தம் என்பன குறிப்பிடத்தக்கவை. வரகு, சாமை, முதிரை என்பன முல்லை என்பன முல்லை நிலத்து விளைபொருள்கள். முல்லை யாழும், சாதாரிப் பண்ணும், ஏறுகோட்பறையும் இவர்களுக்கு உரியவை. கால்நடைகளை மேய்த்தல், காட்டாற்று நீரிலே விளையாடுவது, ஏறுதழுவுதல், குரவைக் கூத்தாடுதல், கொன்றைக் குழல் ஊதுதல் முதலியன இந்நிலத்தார் தொழில்களாகும்.

முல்லை நில மக்களின் உணவு

“முல்லை நில மக்களாகிய ஆயர், பாலுடன் கலந்த தினை அரிசிச் சோற்றையும், அவரை விதையினது பருப்புடன் கலந்த வரகரிசிச் சோற்றையும் உண்டனர் என்று பெரும்பாணாற்றுப்படை குறிக்கின்றது.”⁵ “முல்லை நிலத்தில் பாலும் பாற்சோறும் மிகுதியாகக் கிடைத்தன. அவரை விதையும் மூங்கில் அரிசியும் புளியுடன் கலந்து கூழாகச் சமைத்துண்டனர். இறைச்சி கலந்த நெற்சோற்றை முல்லை நில மக்கள் உண்டனர்”⁶ என்று மலைபடுகடாம் தெரிவிக்கின்றது. இவையன்றி நெய், பால், தயிர், மோர், வெண்ணெய் என்பன அந்நில மக்கள் விரும்பிக் கொண்ட உணவுப் பொருள்களாகும்.

முல்லை நில மக்களின் கற்பு வாழ்க்கை

முல்லை நிலத்தில் கார்காலத்தில் மாலைப் பொழுதில் பூத்து மணம் கமழும் மலர்களில் தூய்மையான அழகும் இன்பமான மணமும் பெற்று விளங்குவது முல்லை மலர். காட்டில் திரிந்து வீட்டிற்குத் திரும்பும் கணவர்க்கும் வீட்டிலிருந்தவாறே கணவரை எதிர்நோக்கும் மனைவியர்க்கும் ஒருங்கே உள்ளதைக் கவர்வது இத்தகைய முல்லை மலரே. ஆதலின் காதலின் தூய இன்ப வாழ்வுக்கு முல்லை மலர் ஓர் அடையாள மலராக அமைந்தது. முல்லை என்பது கற்பு என்றும் பொருள் உடையதாயிற்று.

நாட்டின் பகைவர் படையெடுத்து வருவாராயின் அல்லது படையெடுத்தல் கூடும் என்ற ஐயம் எழுவதாயினும் நாட்டின் தலைவன் பகைவர்மேல் படையெடுத்துச் செல்லுதற்கு உரிய காலமும் இதுவாகும். சிறுபான்மை,

பொருள் தேடும் காரணமாக வெளிநாட்டுக்குச் சென்று கார்காலத்திற்குள் திரும்பி வருவதாகக் கூறிப் பிரிவதும் உண்டு. அதுவும் முல்லைத் திணையாகப் பாடப்படும். இவ்வாறு தம் கணவன்மாரின் வருகையை எதிர்பார்த்து நம்பிக்கையுடன் ஆற்றியிருத்தலையே இருத்தல் என்று சுருங்கக் குறிப்பிட்டனர். முல்லைத் திணையின் உரிப்பொருள் 'இருத்தல்' என்றனர். இந்நிலத்தில் வாழக் கூடிய தலைவியான அந்நிலத்தில் உள்ள கருப்பொருள்களையும், உரிப்பொருள்களையும் உவமைப் பொருள்களாக அமைத்து உவமிக்கிறாள் என்பதும் இவை அவள் வாழும் திணைக்கு உட்பட்டும், அவள் அனுபவ அறிவுக்கு உட்டும் அமைகிறது என்பதை இவ்வாய்வின் வழி அறிய முடிகிறது.

முல்லையில் தலைவி கூற்றுப் பாடல்கள்

சங்க அக இலக்கியங்களுள் முல்லைத் திணையில் தலைவி கூற்றுக்களாக அமைந்த பாடல்களின் எண்ணிக்கை 58 ஆகும். இவை நற்றிணையில் 6 ஆகவும், குறுந்தொகையில் 29 ஆகவும், ஐங்குறுநூற்றில் 14 ஆகவும், கலித்தொகையில் 3 ஆகவும், அகநாநூற்றில் 6 ஆகவும் காணக்கிடைக்கின்றன. இவை களவுப் பாடல்கள், கற்பு பாடல்கள் என்று பிரித்தறிப்படுகின்றன. களவு பாடல்கள் 5 ஆகவும், கற்புப் பாடல்கள் 53 ஆகவும் அமைந்துள்ளன. இவை இன்ப நிலைப் பாடல்களாகவும், துன்பநிலைப் பாடல்களாகவும் அமைந்துள்ளன. இன்பநிலைப் பாடல்கள் 1 எனவும், துன்பநிலைப் பாடல்கள் 57 எனவும் காணப்படுகின்றன.

களவில் துன்பநிலைப்பாடல்கள்

சங்க அக இலக்கிய தலைவி கூற்று முல்லைத் திணைப் பாடல்களில் களவு பாடல்கள் அனைத்தும் துன்ப நிலையில் அமைந்துள்ளன. நற்றிணையில் 1 பாடலும், குறுந்தொகையில் 1 பாடலும், கலித்தொகையில் 3 பாடலும் என்று அமைந்துள்ளன.

நற்றிணையில் தலைமகள் பருவங் கண்டழிந்ததில்,

“வறம் கொல வீந்த கானத்து, குறும்பூங்
கோதை மகளிர் குழூஉ நிரை கடுப்ப,

பாம்பு பை மழுங்கல் அன்றியும் மாண்ட
கனியா நெஞ்சத்தானும்”.

(நற் : 238 : 1 - 3)

எனும் உவமை அமைந்துள்ளது.

இதில் கோடை வறட்சியால் பட்டுப் போன காட்டில், சிறிய மலரை அணிந்த கூந்தலையுடைய ஆயர் மகளிர் கூடும் கூட்டம் போல, வண்டுகள் வாய் திறந்து தேனுண்ணுமாறு பிடவ மலர்கள் மலரும் என்று உவமைக் கூறப்பட்டுள்ளது. மேற்கூறிய உவமைகளில் கையாளப்பட்டுள்ள பிடவம், அந்தி மாலை எனும் சிறுபொழுதும் முல்லைத் தினைக்கு உரியன. “ஆயர் கோட்டினத்தாயர், கோவினத்தாயர், புல்லினத்தாயர் என மூவகையர் அவர் வதியும் இடம் குறும்பென்றும் சிறுகுடி என்றும் கூறப்படும். மூவகை ஆயருள் எவன் அஞ்சாது ஏறுதழுவி அடக்குகின்றானோ அவனையே ஆயத்தியர் நயப்பர்: உவந்து கூடுவர்: ஏனையோரை ஆயத்தியர் உள்ளத்தாலும் உள்ளார்; காதற்குறிப்புத் தோன்றப் பாரார்; ஏறதழுவலுதுகின்ற இடம் ஒரு பரந்த வெளியாய் இருக்கும் ஆண்டு ஆயர் பிடவம், செங்காந்தள், காயா முதலிய மலர்களாற் கட்டிய கண்ணியினைத் தலையிலே சூடித் தொகுவர். மகட் கொடை நேரும் ஆயரும் ஆண்டுக் கூடுவர் என்பர் நடேசசர்மர்.

கலித்தொகையில் தலைவி தோழியோடு சொல்லாடல்

கலித்தொகையில் 3 பாடல்கள் களவில் துன்பநிலையில் அமைந்துள்ளன. இவற்றில் 2 பாடல்களில் உவமை அமையப் பெறவில்லை. ஒரு பாடல் உவமையுடன் அமைந்துள்ளது.

களவுக் காலத்தில் தலைவன் கொடுத்த பூவைத் தலைவி பிறர் அறியச் சூடுதல் வழக்கம் இல்லை. மறைவாகவே சூடுவாள். களவொழுக்கத்தை இதுவரை

மறைத்து வந்த அப்பூ, நற்றாய் நாணும்படி செவிலி முன்னர் வீழ்ந்தது. தன் களவு வெளிப்பட்டதற்கு ஒப்புமையாக பெற்றோர்க்கு மறைத்துக் கள்ளுண்ட ஒருவன், வெறியின் மிகுதியால் தன் உடல் கட்டுப்பாடற்றுப் போயின நிலையில் அவர் முன் செல்வதற்கு நாணாது சென்று, பேச்சைக் கொட்டுபவன் நிலை போல தன் நிலைமை ஆனது என்று உவமை கூறுவதை,

**“தோழி! நாம், காணாமை உண்ட கடுங்கள்ளை, மெய்கூர
நாணாது சென்று நடுங்க உரைத்தாங்குக்,
கரந்த கூம் கையோடு கோட்பட்டாம் கண்டாய்”**

(கலி : 115 : 1 - 3)

எனும் பாடலடிகள் உணர்த்தி நிற்கின்றன. தலைவியின் களவொழுக்கம் அறிந்த நற்றாய் நெருப்பினைத் தொட்டவர் போன்று அவ்விடத்தை விட்டு களவு அறியாதவன் போன்று சென்றதாகவும் உவமிப்பதை,

**“நெருப்புக்கை தொட்டவர் போல விதித்திட்டு
நீங்கிப் புறங்கடைப் போயினாள்;”** (கலி : 115 : 11 - 12)

எனும் பாடலடிகள் விளக்கி நிற்கின்றன. இப்பாடலில் கூறப்பட்ட செய்திகள் யாவும் அவளைச் சுற்றி நிகழ்வன. அவள் அறிந்த செய்திகளுள் ஒன்று.

கற்பில் துன்பநிலைப்பாடல்கள்

சங்க அக இலக்கியங்களில் முல்லை நிலத்தலைவி கூற்றுப் பாடல்கள் கற்பு பாடல்கள் துன்ப நிலையில் 53 பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. நற்றிணையில் 5 பாடலும், குறுந்தொகையில் 28 பாடல்களும், ஐங்குறுநூற்றில் 14 பாடல்களும், அகநானூற்றில் 6 பாடல்களும் என்று அமைந்துள்ளன.

நற்றிணையில் தலைவி தோழியோடு சொல்லாடல்

நற்றிணையில் தலைவி தோழியோடு சொல்லாடுவதாக 5 பாடல்கள் அமைந்துள்ளன.

வினைவயிற் பிரிதல் ஆற்றாளாய தலைவி

குடம்பையிற் பிரிந்து சென்ற புள்ளினம் திரும்பிய காலத்தும் தலைவர்
வரவில்லை. அஃறிணை பெற்ற உணர்ச்சியும் அவர் பெற்றிருக்கவில்லை.
இரலை பிணையைத் தழுவினாற் போல அவர் வந்து தழுவவில்லை என்று தன்
ஆற்றாமையை,

“பல்கதிர் மண்டிலம் பகல் செய்து ஆற்றி,
சேய் உயர் பெரு வரைச் சென்று, அவன் மறைய,
பறவை பார்ப்புவயின் அடைய, புறவில்
மா எருத்து இரலை மடப்பிணை தழுவ,
முல்லை முகை வாய் திறப்ப, பல் வயின்
தோன்றி தோன்னுபு புதல் விளக்கு வறா அ,”

(நற் : 69 : 1 - 6)

எனும் பாடலடிகள் உணர்த்தி நிற்கின்றன. மேலும் இப்பாடலுள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள
கலைமான், முல்லைமலர், காந்தள், பசு, ஆயர், குழல் போன்றன
கருப்பொருட்களும், மாலை என்னும் முதல்பொருளும் இருத்தல் எனும்
உரிப்பொருளும் முல்லைத் திணையைக் குறித்து நிற்பன.

பருவம் கண்டு ஆற்றாளாய தலைவி உரைத்ததில்,

“அழுந்துபடு விழுப்புண் வழும்பு வாய் புலரா
எவ்வ நெஞ்சத்து எஃகு எறிந்தாங்கு,
பிரிவில புலம்பி நுவலும் குயிலினும்,
தேறு நீர் கெழீஇய யாறு நனி கொடிதே;
அதனினும் கொடியள் தானே, மதனின்
துய்த்தலை இதழ பைங் குருக்கத்தியொடு
பித்திகை விரவு மலர் கொள்ளீரோ?”

(நற் : 97 : 1 - 7)

எனும் உவமை அமைந்துள்ளது. நீண்ட காலத்திற்கு முன்பு ஏற்பட்ட ஆழமான
அகன்ற புண்ணின் வாய்த்தசை காயாத துன்ப மிக்க மார்பில்
வேலைச்செலுத்தியது போல தெளிந்த நீர் பெருகி வருகின்ற ஆறு மிகவும்
கொடியது எனும் உவமை அமையப் பெற்றுள்ளது. குயில் கூவி, ஆற்றில் நீர்
பெருகி, குருக்கத்தி, சண்பகம் முதலான மலர்கள் மலரும் பருவம்

கார்காலத்தைக் குறிக்கிறது. இதில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள குயில், குருக்கத்தி, சண்பகம் முதலான மலர்கள் முல்லை நிலத்தைக் குறிக்கிறது.

“கொல்லைக் கோவலர் எல்லி மாட்டிய
பெருமர ஓடியல் போல,
அருள் இலேன் அம்ம: அளியேன் யானே”

(நற்289 : 8 - 10)

என்பதில் பெருமரத்தின் ஓடிந்த பகுதி கோவலர்களால் கொளுத்தப் பெற்று பின் அணைப்பாரின்றித் தானே அணைவது போன்று தன் காம நோயும் அணைப்பாரின்றித் தானே அவிந்தடங்கும் என்று உவமைக் கூறப்பட்டுள்ளது. இதனுள் முதற்பொருளும், கருப்பொருளும், உரிப்பொருளும் முல்லைத் திணையை குறித்து நின்றன.

தலைவி - தனக்குள் சொல்லாடல்

தலைவி தனக்குள்ளே கூறிக் கொள்வதாக 1 பாடல் அமைந்துள்ளது.

“கரைபொருது இழிதரும் கான்யாற்று இகுகரை
வேர்கிளர் மராஅத்து அம்தளிர் போல,
நடுங்கல் ஆனா நெஞ்சமொடு, இடும்பை

தேர்வீச இருக்கை போல
மாரி இரீஇ மான்ற்றன்றால் மழையே.”

(நற் : 381 : 3-2 , 9-10)

என்பதில் அஞ்சி என்பான் இரவலர்களுக்கு தேர்களைப் பரிசிலாக வழங்கி தன்புகழ் நெடுந்தொலைவில் சென்று நிலைக்குமாறு செய்வது போல மேகமானது மழையைப் பொழிந்தது என்று உவமைக் கூறப்பட்டுள்ளது. இதில், கார்காலம் வந்தும் தலைவன் வராததை நினைத்து தலைவி வருந்துவதாக அமைந்துள்ளது. காட்டாற்றின் இடிகரையில் வேர்களெல்லாம் அசைந்து பிடிப்பற்றுத் தோன்றிக் காற்றால் அசையும் மரத்தினது அழகிய தளிரினைப் போன்று நடுக்கத்தையுடையது தலைவியின் நெஞ்சு என்றும் உவமைக்

கூறப்பட்டுள்ளது. மேற்கண்ட உவமைகளில் கார்காலம் முல்லைத் திணைக்குரிய பின்னணியாக அமைந்துள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.

குறுந்தொகையில் தலைவி - தோழியுடன் சொல்லாடல்

குறுந்தொகையில் கற்பு நிலையில் முல்லை நிலத் தலைவி கூற்றுப் பாடல்கள் மொத்தம் 28 ஆகும். இவற்றில் தலைவி தோழியுடன் கூற்று நிகழ்த்தும் பாடல்கள் 27 பாடல்களும், தலைவி பருவம் கண்டு ஆற்றாமல் தனக்குள்ளே பேசிக் கொள்வதாக 2 பாடல்களும் உள்ளன. குறுந்தொகையில் தலைவி தோழியுடன் கூற்று நிகழ்த்தும் பாடல்களே அதிகம் ஆகும்.

பருவம் வருந்துணையும் ஆற்றாவித்த தலைவி,

**“பொன் செய் புனைஇழை கட்டிய மகளிர்
கதுப்பிற் தோன்றும் புதுப்பூங் கொன்றை!”**

(குறுந்.21 : 2 - 3)

என்பதில் கொன்றை மரத்தின் புதிய பூக்களுக்கு மகளிரின் பொன் அணிகளும், கொன்றை மரத்திற்கு மகளிரையும், தழைக்கு மகளிரின் கூந்தலையும் ஒப்பிட்டு உவமைக் கூறப்பட்டுள்ளது. கொன்றை மரம் மலர்ந்தது கார்காலம் வந்ததைக் குறிக்கிறது. இதில் இடம் பெற்றுள்ள கொன்றை, கார்காலம் கானம் என்பன முல்லைத் திணையைக் குறித்து நின்றன.

இப்பாடலுள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள கொன்றை மலர் முல்லைக்குரிய மலராகும். இது பற்றி “முல்லை நிலத்திற்குரிய மரங்களுள் ஒன்று. இது கார்காலத்தில் மலர்வது முல்லை நிலத்தினர் இதன் மலர் கண்டு கார்காலம் வந்ததை அறிந்து கொள்வர்”⁷ என உரைப்பர்.

**“பல் ஆ நெடுநெறிக்கு அகன்று வந்தென,
புன்தலை மன்றம் நோக்கி, மாலை
மடக்கண் குழவி அலம் வந்தன்ன
நோயேம் ஆகுதல் அறிந்தும்”.**

(குறுந்.64 : 1 - 4)

கன்று தன்னுடைய தாயை எதிர்நோக்கி ஆர்வத்துடன் காத்திருத்தல் போல கன்றின் தாய்ப்பசுவும் அதனைக் காண வேண்டும் என்ற ஆர்வம் உடையதாக விரைந்து கன்றை நோக்கி ஓடி வரும். இவ்வாறே தலைவனும் வினை முடித்த வழி, இடைச்சுர செய்யானாய் தன் காதலியைக் காண வேண்டும் என்ற வேட்கையுடன் திரும்புவான் என்பது குறிக்கப்பட்டது. இப்பாடலுள் மாலை என்ற முதற்பொருளும், பசு என்ற கருப்பொருளும் முல்லைத் திணையில் பின்புலங்கள் ஆகும்.

பருவம் கண்டு அழிந்த தலைவி தோழியிடத்தில்,

“வன் பரற் தெள் அறல் பருகிய இரலை தன்
இன்புறு துணையொரு மறுவந்து உகள,
தான் வந்தன்றே, தளிதரு தண்கார் -
வாராது உறையுநர் வரல் நசை இ,
வருந்தி நொந்து உறைய இருந்திரோ எனவே”

(குறுந்.65 : 1 - 5)

இன்புறுவதற்குத் துணையாகிய பெண்மானுடன் வலிய பரல் கற்களிடையே தேங்கியுள்ள தெளிந்த நீரைக் குடித்த ஆண்மான், மீளவும் தம் இடம் வந்து துள்ளி விளையாடக் கூடிய கார்காலத்தில் தலைவன் வாராமையால் தலைவி ஆற்றாளாயினாள். இதனால் கார்காலம் தன்னை 'வருந்தி, நொந்து, இருந்திரோ எனக் கேட்பது போல் இருந்ததாக உவமிக்கிறாள். மான், கார்காலம் என்பன முல்லைத் திணையின் பின்புலங்கள் ஆகும்.

“இன்னள் ஆயினள் நன்றுதல் என்று, அவர்த்
துன்னச் சென்று செப்புநர்ப் பெறினே,
நன்றுமன் - வாழி - தோழி! நம் படப்பை
நீர்வார் பைம்புதற் கலித்த

மாரிப் பீரத்து அலர்சில கொண்டே.” (குறுந்.98 : 1 - 5)

பருவம் கண்டு அழிந்த தலைமகள் தோழிக்கு, மழைக்காலத்தில் மலரும் பீர்க்கின் மலர்களை தன் நெற்றியின் பசலைக்கு ஒப்பிட்டு உவமிக்கிறாள்.

தலைவன், பிரிவினால் பசலை நோயுற்று மெலிந்தமை கூறுதலும், அவனிடம் தூது அனுப்பத் துணிந்தமை கூறுதலும் ஆகிய மெய்ப்பாடுகள், இப்பாடலால் உணர்த்தப்பட்டது. கார்பருவத்தில் புதர்கள் தோறும் மழை பெய்து நீர் பெருகியமையும், பீர்க்குப்பூத்தமையும் கூறி, தலைவன் வருவதாகத் தெளிவித்த பருவ வருகையை அவனிடம் தூது அனுப்பி உணர்த்த விரும்பியது குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. பீர்க்கு மலரும், கார்காலமும் முல்லைத் திணைக்குரியனவாகும்.

“பெயல் புறந்தந்த பூங்கொடி முல்லைத்
தொகு முகை இலங்கு எயிறு ஆக
நகுமே - தோழி! நறுந்தண்காரே”. (குறுந்.126 : 3 - 5)

கார் பருவத்தில் முல்லையில் அரும்புகள் தோன்றுதல், கார்பருவம் சிரிப்பது போன்றதாக உவமிக்கப்பட்டது.

கார்பருவம் வந்த பின்னும், தலைவன் வாராமையால், தலைவி உயிரோடு உள்ளமையைச் சுட்டிக் காட்டி மேகங்கள், தலைவியின் நிலை கண்டு சிரிப்பதாயிற்று என்று குறிப்பிடப்படுகிறது. இதைப் போலவே,

“முகைவாய் திறந்த நகைவாய் முல்லை”⁸

என்ற பாடலிலும் உவமை அமையப் பெற்றுள்ளது.

“செல்வச் சிறா அர் கீறடிப் பொலிந்த
தவளை வாய பொலம்செய் கிண்கிணிக்
காசின் அன்ன போது ஈன் கொன்றை
குருந்தோடு அலம்வரும் பெருந்தண் காலையும்”

(குறுந் : 148 : 1 - 4)

எனும் பாடல் அடிகளில் கார்காலத்தினை அறிந்து வருந்திய தலைவியைத் தோழி தேற்ற முயன்ற போது தலைவி, செல்வத்தோடு பிறந்த சிறுபிள்ளைகளின் காலில் அணியப்படும் ஒரு வகை அணியான கிண்கிணி பிளந்து காணப்படுதல் தவளையின் வாய் பிளந்து காணப்படுதலுக்கு இணையாக உவமித்தும், அதனுள்

பரல்களாய் விளங்கும் பொற்காசுகளைப் போல கொன்றை மரம் மொட்டுக்கள் பொன்னிறமாக மலர்ந்தமையும் உவமிக்கப்பட்டுள்ளன. மேலும் இப்பாடலுள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளக் குருந்தமலரும், கொன்றை மலரும் முல்லைக்குரிய மலராகும். இவை முல்லைத் திணையின் பின்புலங்கள் ஆகும்.

**“சென்ற நாட்ட கொன்றை அம் பசு வீ
நம் போல் பசக்கும் காலை, தம்போல்
சிறுதலைப் பிணையின் தீர்ந்த நெறிகோட்டு”**

(குறுந்.183 : 1 - 3)

கார் பருவத்தில் மழை பெய்வதற்கு முன் பொலிவிழந்து காணப்பட்ட காயாஞ்செடி, பூக்களோடு கூடிய பெரிய கொம்புகளுடன் மழை பெய்த பின் மயிலின் கழுத்தைப் போல் தோன்றும் எனும் உவமை அமையப் பெற்றுள்ளது.

கொன்றை மரத்தின் அழகிய செவ்வி மலர்கள் தலைவியின் பசலைக்கு இணையாக உவமிக்கப்படுகிறது.

இதில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள கார்காலம், காயாஞ்செடி, கொன்றை போன்றன முல்லைத் திணையைக் குறித்து நின்றன. இதில் சுட்டப்பட்டுள்ள மயில் குறிஞ்சிக்குரிய புள்ளாக இளம்பூரணர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

பூவும், புள்ளும் வந்த நிலத்தோடு கொள்ளத்தக்கனதாகத் தொல்காப்பியர் வரையறை செய்துள்ளார். “பூவும் புள்ளும் ஒவ்வொரு நிலத்திற்கென தனியுரிமை பெரும் என்பதும் பெறப்படுகிறது. ஆயினும் வந்த நிலத்தின் பயத்தவாகும் என்று கூறியிருப்பதால் பூ, புள் எனும் கருப்பொருளின் மயக்கம் திணை மயக்கமாகக் கொள்ளப் பெறமாட்டா என்பது விளங்கும்”⁹

**“ஆர்கலி ஏற்றொடு கார்தலை மணந்த
கொல்லைப் புனத்த முல்லை மென்கொடி
எயிறு என முகையும் நாடற்குத்
துயில் துறந்தனவால்”**

(குறுந்.186 : 1 - 4)

காடுகளின் புனத்தில் உள்ள, முல்லையாகிய மெல்லிய கொடிகள் முறுவலிக்கும் பற்களுக்கு இணையாக உவமிக்கப்படுகிறது.

நீலமணியின் நிறம் கள்ளைப் பெய்த கலத்திற்கும், சுனையின் சிறிய வாய்ப்பகுதி, கள் ஊற்றி வைக்கப்பட்ட கலத்திற்கும், சுனையில் அடைந்து கிடக்கும் தேரைகள் எழுப்பும் ஒலி தட்டைப் பறையின் ஒலிக்கும் இணையாக உவமிக்கப்படுகிறது என்பதை,

“மட்டம் பெய்த மணிக்கலந்தன்ன
இட்டுவாய்ச் சுனைய பகுவாய்த் தேரை,
தட்டைப் பறையின், கறங்கும் நாடன்” (குறுந்.93 : 1 - 3)

எனும் பாடலடிகளின் மூலம் உணர்த்தப்படுகிறது.

“இருவி சேர் மருங்கில் பூத்த முல்லை,
வெருகு சிரித்தன்ன, பசுவீ மென் பிணிக்
குறுமுகை அவிழ்ந்த நறுமலர்ப் புறவின்
வண்டு சூழ் மாலையும், வாரார்;” (குறுந்.220 : 3 - 6)

கார்காலத்தில் முல்லையின் மெல்லிய சிறிய அரும்புகள், மலர்தல் காட்டுப் பூனையின் சிரிப்பிற்கு இணையாக உவமிக்கப்படுகிறது. ‘வெருகு சிரித்தன்ன’ என்பது இல்பொருள் உவமமாகும்.

இதைப் போலவே புறநானூற்றின் 117 வது பாடலும் அமைந்துள்ளது.

“பிள்ளை வெருகின் முள் எயிறு புரையப்
பாசிலை முல்லை முகைக்கும்”¹²

“பனிப்புதல் இவர்ந்த பைங்கொடி அவரைக்
கிளிவாய் ஒப்பின் ஒளிவிடு பல்மலர்
வெருக்குப் பல் உருவின் முல்லையொடு கருவி
வாடை வந்த தன் தலையும் -----

கடல் ஆழ் கலத்தின் தோன்றி,

மாலை மறையும் அவர்மணி நெடுங்குன்றே”

(குறுந்.240 : 1 - 7)

எனும் பாடலடிகளில் புதர்களில் படர்ந்துள்ள, பசிய கொடிகளையுடைய அவரையின் பனியில் பூத்த பலமலர்கள், கிளியின் அலகு போல ஒளிவிட்டுத் தோன்றும். அவை காட்டுப்பூனையின் பற்களைப் போன்ற உருவத்தையுடைய, முல்லை மலர்களோடு செறிந்து விளங்கும் என்றும் தலைவன் நாட்டில் காணப்படும் குன்றானது கடலில் ஆழ்கின்ற மரக்கலத்தைப் போலத் தோன்றி மாலையில் மறையும் என்றும் உவமைக் கூறப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறாக இதில் இடம்பெற்றுள்ள கார்காலம், மாலைப்பொழுது, காட்டுப்பூனை, முல்லை போன்றன முல்லைத் திணையை குறித்து நின்றன.

**“வளர்பிறை போல வழி வழிப் பெருகி,
இறைவனை நெகிழ்த்த எவ்வ நோயொடு
குழை பிசைந் தணையேம் ஆகிச் சா அய்”**

(குறுந்.289 : 1 - 3)

என்பதில் கார்ப்பருவமும், வளர்பிறையும் மாலையில் தோன்றித் தலைவியைத் துன்புறுத்துவதாக உவமையால் விளக்கப்பட்டுள்ளது. வளர்பிறை போன்று தலைவியின் பிரிவுத்துயரம் பெருகியதாகவும், தலைவியின் உடல் மெலிவு, தளிரைப் பிசைந்தது போன்றதாகவும் உவமிக்கப்பட்டுள்ளது.

**“பூஞ்சினை இருந்த போழ்கண் மஞ்ஞை
நா அம் நீர் நனந்தலை புலம்பக்”**

என்னும் பாடலடிகளில் மயில்களின் கண்களுக்கு, பிளந்தாற் போன்ற கண்கள் என்று உவமைக் கூறப்பட்டுள்ளது.

தலைவி பருவம் கண்டு ஆற்றாமல் தனக்குள் கூறும் பாடல்கள்

குறுந்தொகையில் தலைவி பருவம் கண்டு ஆற்றாமல் தனக்குள்ளே கூறிக் கொள்ளும் பாடல்கள் 24^{வது} பாடலும், 155வது பாடலும் ஆகும். இப்பாடல்களில் 155வது பாடலில் உவமையில்லை. 24வது பாடலில் உவமையுள்ளது.

**“ஆற்று அயல் எழுந்த வெண்கோட்டு அதவத்து
எழுகுளிறு மிதித்த ஒரு பழம் போலக்
குழைய, கொடியோர் நாவே,
காதலர் அகல கல்லென்றவ்வே”** (குறுந்.24 : 3 - 6)

தலைவன் சொல்லிச் சென்ற பருவம் வந்தும் வராமையால் தலைவி வருந்தினாள். ஏழு நண்டுகள் மிதித்த ஒரு பழம் போலக் கொடியோர் நாவினால் கூறும் அலர்மொழிகளால் மேலும் மெலிவுற்றதாக உவமைக் கூறப்பட்டுள்ளது.

நண்டுகள், கனியின் அழகு சிதைய மிதித்தமை போல, தலைவனும் தலைவியின் நலம் சிதைய நீங்கினான் என்று உவமைக் கூறப்பட்டுள்ளது. தன் காதலனை கொடியவன் என உரைப்போர் கொடியோர். அவ்வாறு கூறுவோர் நாக்குகள், பலகாலும் பழி தூற்றினதால், குழையாது கல்லைப் போல் வலிமையுடைதாகியது என்றும் உவமைக் கூறப்பட்டது.

இப்பாடலில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள வேம்பு பூக்கும் இளவேனில் பருவம் தலைவன் வினை முடித்து வருவதாகக் கூறிச் சென்ற பருவமாகும். பாண்டியரும், அவர்படையும் சூடும் சிறப்பால் ‘ஒண்பூ’ எனப்பட்டது.

ஐங்குறுநூற்றில் தலைவி - தோழியோடு சொல்லாடல்

ஐங்குறுநூற்றில் கற்பு நிலையில் தோழியோடு பேசுவதாக அமையப் பெற்றுள்ள பாக்களின் எண்ணிக்கை 9 ஆகும். இவற்றில் மூன்று பாடல்களில் உவமைகள் இடம் பெற்றுள்ளமை சுட்டத்தக்கது. தலைவன் வினைவயிற் பிரிந்து சொல்லிச் சென்ற கார்ப்பருவம் வந்தும் வாராத நிலையில் தலைவி வருந்தி தோழியோடு உரையாடுகிறாள்.

அப்போது,

“நிலவின் அன்ன நேர் அரும்பு பேணி” (ஐங்.454 : 2)

எனும் உவமை கூறப்பட்டுள்ளது.

நிலவொளி போன்று முல்லைக் கொடியின் மலர்கள் மலர்ந்தன என்று நிலவொளியை முல்லை அரும்புகளின் வெண்மை நிறத்திற்கு ஒப்புமைப்படுத்திக் கூறப்பட்டுள்ளது. இதனுள் இடம்பெற்றுள்ள முல்லை மலரானது முல்லைத் திணையைக் குறிக்கிறது.

“என் மாமைக் கவினே” (ஐங்.454 : 4)

என்பதில் மாமைக் கவின் என்றது தலைவிவினது மேனி மாந்தளிருக்கு இணையாக ஒப்பிட்டு உவமைக் கூறப்படுகிறது.

**“உள்ளார் கொல்லோ – தோழி! வெள் இதழ்ப்
பகல்மதி உருவின் பகன்றை மா மலர்”**

(ஐங் : 456 : 1 – 2)

குறித்த பருவத்தில் வராத தலைமகனை நினைத்து ஆற்றாத தலைமகள், தோழியிடத்தில் வெண்மையான இதழ்களைக் கொண்ட பகன்றை மலருக்கு பகலில் தோன்றும் நிலவினை உவமையாக கூறுகிறாள்.

“பகன்மதி உருவின் பகன்றை மாமலர்” என்பதற்கு, “வெள்ளிய இதழ்களை உடையதால் பாதித் திங்கள் வடிவினையுடைய பகன்றை” என்று உரை வகுப்பார் பெருமழைப்புலவர்.

தலைவன் பிரிந்து சென்ற பின் ஆற்றாது வருந்திய தலைவியின் கண்கள் பிளந்த மாவடுவிற்கு உவமைக் கூறப்பட்டுள்ளது. இதனை,

“தொடி நிலை கலங்க வாடிய தோளும்
வடிநலன் இழந்த என் கண்ணும் நோக்கி”

(ஐங்.475 : 1 - 2)

என்ற பாடலடிகளின் மூலம் அறியலாகிறது.

இதே போன்று இருபதாம் நூற்றாண்டுக் கவிஞர் பாவேந்தர் பாரதிதாசனும் தலைவியின் கண்களுக்கு மாவடுவினை ஒப்பிட்டுக் கூறுவதை,

“வடுப்போன்ற விழிப்பூங் கோதை”¹⁰ (எதிர்பாராத முத்தம்) எனும் பாடல் அடியின் மூலம் எடுத்துரைப்பது சுட்டத்தக்கது.

தலைவி - பாணனோடு சொல்லாடல்

ஐங்குறுநூற்றில் கற்பு நிலையில் தலைவி பாணனோடு சொல்லாடும் பாடல்கள் 3 ஆகும். இதில் இரண்டு பாடல்களில் உவமையில்லை. ஒரு பாடலில் மட்டும் உவமை அமைந்துள்ளது.

தலைவியைக் காணச் சென்ற பாணன், அவள் பொருட்டுத் தலைவன் பிரிந்து உறையும் நாட்டிற்குத் தூது செல்ல விரும்பினான். அவன் விருப்பத்தைக் கேட்ட தலைவி தலைவனை பொய்வலாளர் என்று உவமிக்கிறாள். அதாவது தான் கார்பருவத்திற்கு முன்பே வந்து விடுவதாகப் பலகாலும் சொல்லித் தன்னை நம்பச் செய்து பிரிந்து சென்றதால், இனம் இனத்தோடு சேரும் என்ற தற்கொப்பத் தலைவனின் கொடையை நம்பி அவனுக்கு இனமாய் ஒழுகும் பாணனும் பொய் கூறுபவன் ஆகக் கூடும் என்று பொய்வலாளர் எம் மறவாதீர் என்றாள்.

“இன்னா அரும்படர் எம் வயின் செய்த

பொய்வலாளர் போல -

கைவல் பாண! - எம் மறவாதீமே”. (ஐங்.473 : 3 - 5)

எனும் உவமையினைக் கையாளுகிறாள். ஒரு பொய்யை உரைத்தவிடத்து அதனை மறைக்கப் பல பொய்களைப் படைத்து மொழிதற்கு அறிவும், மனமும்

வன்மை மிக வேண்டுதலின், பொய்கூறுவோரைப் பொய்வளாளர் என்ப” என்பார்
ஒளவை துரைசாமிப் பிள்ளை.

தலைவி - பருவமுதிர்ச்சியில் தலைவன் வாராமையால் தனக்குள் கூறியது

ஐங்குறுநூற்றில் தலைவி பருவ முதிர்ச்சியில் தலைவன் வாராமையால்
தனக்குள் கூறிக் கொள்ளும் பாடல்கள் 2 ஆகும். இதில் இரு பாடலிலும்
உவமை அமைந்துள்ளது சுட்டத்தக்கதாகும்.

**“துணர்க் காய்க் கொன்றை குழற்பழம் ஊழ்த்தன:
அதிர் பெயற்கு எதிரிய சிதர் கொள் தண் மலர்
பாணர் பெருமகன் பிரிந்தென,
மாண் நலம் இழந்த என் கண் போன்றனவே!”**

(ஐங்.458 : 1 - 4)

தலைவன் குறித்துச் சென்ற கார்காலத் தொடக்கம் வரை பொறுமையாகக்
காத்திருந்த தலைமகள், அப்பருவம் வந்து பலகாலமானபின்பும் வாராததால்,
கொன்றை மலர்வது கார்காலத்தின் தொடக்கத்தையும், அதன் பழம் முதிர்தல்
அக்காலத்தின் முதிர்ச்சியையும் குறிக்கிறது. அதிர்ந்து பெய்த மழையால்
கொன்றைப் பூக்கள் சிதைதல் போல் தலைவன் பிரிவின் துன்பத்தால் தன்
கண்களும் அழகிழந்து பசந்தன என்று தன் கண்களுக்கு கொன்றை பூக்களை
உவமையாகக் கூறுகிறார். கொன்றை பூ முல்லை நிலத்தில் வளரும் மலர்
என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

பசந்த கண்ணுக்குக் கொன்றை மலர் உவமையாதலை (ஐங் - 500)வது
பாடலிலும்,

“கொன்றைப் பூவின் பசந்த வுண்கண்”

என்ற பாடலும் குறிப்பிடப்படுகிறது.

**“பெருஞ்சின வேந்தனும் பாசறை முனியான்:
இருங்கலி வெற்பன் தூதும் தோன்றா:**

ததை இலை வாழை முழு முதல் அசைய:

இன்னா வாடையும் அலைக்கும்” (ஐங் : 460 : 1 - 4)

இப்பாடலடிகள் வேந்தனுக்குப் படைத்துணைவனாகத் தலைவன் பிரிந்து, குறித்த பருவத்தில் வாராமல் தலைவி வருந்திக் கூறுவதாக அமைந்துள்ளது. இதில் உவமையாக, வாழையின் அடிப்பகுதி அசைவது அதன் வீழ்ச்சிக்குக் காரணமாவதைப் போல வாடையின் வீச்சும், தலைவன் வாரமையும் தன் வாழ்வின் முடிவிற்குக் காரணமாகும் என்பது அமைந்துள்ளது.

தலைவி - பிறரிடம் சொல்லாடல்

ஐங்குறுநூற்றில் தலைவன் கார்காலத்திற்கு முன் வருவதாகக் கூறிச் சென்றான். பருவம் வந்தும் வாராமல் பகைவரை வெல்லும் முயற்சியில் ஈடுபட்டதை பிறர் கூறக் கேட்ட தலைவி வருந்திக் கூறியதாக இப்பாடல் அமைந்துள்ளது.

“பகை வெங் காதலர் திறை தரு முயற்சி
மென்தோள் ஆய்கவின் மறைய
பொன்புனை பீரத்து அலர் செய்தன்றே”.

(ஐங் : 452 : 3 - 5)

என்பதில் குறித்த பருவத்தில் தலைவன் வாராமையால் தலைவியின் மெல்லிய தோள்களின் சிறந்த கவின் மறைந்தொழியப் பொன்னிறம் உடைய பீர்க்க மலர் போன்ற பசலையை அடைந்ததாக உவமைக் கூறப்பட்டுள்ளது.

பீர்க்கங்கொடி கார்காலத்தில் மலரும் என்றும் இதன் மலர் பொன்னிறம் உடையது என்றும் ஐங்குறுநூறு விளக்குகிறது. மலர் உச்சியில் கொத்தாகத் தொகுக்கப்பட்டு அடியில் தளர்ந்து இருக்கும், மலர் அகன்று மணி வடிவானவை. பொன் மஞ்சள் நிறமாக காணப்படும்”¹² என்று பீர்க்கங் கொடியின் மலரினைப் பற்றித் தாவர நூலோர் கூறும் கருத்தை ஐங்குறுநூற்றிலேயே காண முடிகின்றது. நெடுநெல்வாடையும் பீர்க்கங் கொடியின் மலர் நிறம் பற்றிக் கூறும் போது,

**“புன் கொடி முகண்டைப் பொறிப்புறவான்
பொன் போல் பீரமொடு புதற்புதல்மலர்”¹³**

என்று குறிப்பிடுகிறது. இப்பீர்க்கங் கொடிகளை சங்க கால மக்கள் தங்களது வீட்டின் அருகே உள்ள வேலியில் பயிரிட்டு வளர்த்தனர். இதன் காய்களை அன்றாட உணவிற்குப் பயன்படுத்தியுள்ளனர் என்பதை நற்றிணையிலும், புறநானூற்றிலும் காண முடிகின்றது.

**“நுண் முள் வேலித் தாதொடு பொதுளிய
தாறு பீரம் ஊதி வேறுபட”**

நுண்ணிய முட்களால் ஆகிய வேலியில் பூக்களுடன் காய்த்து காணப்படும் என நற்றிணைப் பாடல்வரியும்,

“பீரை நாறிய சுரை இவர் மருங்கின்”¹⁴

என்று புறநானூறும் குறிப்பிடுகின்றது. மேற்கண்ட உவமைகளில் இடம் பெற்றுள்ள பீர்க்கமலர் என்ற கருப்பொருளும், கார்காலம் என்ற முதற்பொருளும், இரங்கலுக்குரிய உரிப்பொருளும் முல்லைத் திணைக்குரியனவாகும்.

அகநானூற்றில் தலைவி – தோழியுடன் சொல்லாடல்

அகநானூற்றில் கற்பு நிலையில் முல்லை நிலத் தலைவி கூற்றுப் பாடல்கள் மொத்தம் 6 ஆகும். இவற்றில் தலைவி தோழியிடம் கூற்று நிகழ்த்தும் பாடல்கள் 5 ஆகும். தலைவி பாங்கனுடன் கூற்று நிகழ்த்தும் பாடல் 1 ஆகும். முல்லை நிலத்தில் தலைவி தலைவனுடன் கூற்று நிகழ்த்தும் பாடல் அமையப் பெறவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். தலைவி தோழியுடன் கூற்று நிகழ்த்தும் பாடல்களே அதிகம் ஆகும்.

தலைவன் தலைவியை வினைவயிற் பிரிந்ததால் பிரிவாற்றாது வருந்திய தலைவி தன் ஆற்றுதற்கு ஏலாமைக்கு காரணம் தெரிவிக்கும் வகையில் உவமை அமைந்துள்ளதனை,

“குருதி உருவின் ஓண் செம் மூதாய்
பெரு வழி மருங்கில் சிறுபல வரிப்ப,
பைங்கொடி முல்லை மென் பதப் புது வீ”

(அகம்.74 : 4 - 6)

எனும் பாடலடிகள் விளக்குகின்றன.

வண்டுகள் அரும்புகளை மலரச் செய்யும் குளிர்ச்சி பொருந்திய மணங்
கமழும் முல்லை நிலத்தில், குளிர்ந்த மழை பெய்தமையால் பசுமையுடன்
காணப்பட்டது. அக்காலத்தில் குருதியைப் போன்று சிவந்த நிறத்தினைக்
கொண்ட ஒளிரும் இந்திர கோபப் பூச்சிகள் வழிகள் தோறும் வரிவரியாய்ப் பறந்து
சென்று அழகு செய்தன என்று இந்திர கோபப் பூச்சிகளின் நிறத்திற்கு குருதியின்
நிறம் உவமங்களாயின.

“ஊன் கிழித்தன்ன செஞ்சுவல் நெடுஞ்சால்,
வித்திய மருங்கின் விதைபல நாறி,
இரலை நல் மானினம் பரந்தவை போல்,
கோடுடைத் தலைக்குடை சூடிய வினைஞர்

கிலிகடி மகளிரின் விளிபடப் பயிரும்
கார்மன் இதுவால் - தோழி!”

(அகம்.194 : 4 - 7, 15 - 16)

இப்பாடலடிகளில் செம்மண் நிலத்தினை உழவர்கள் ஏர் கொண்டு
உழுதலின் போது அந்த மேட்டு நிலம் பிளந்து காணப்படுதல் ஊனினைக்
கிழித்தலின் போது குருதியுடன் சிவந்து காணப்படும் தன்மைக்கு இணையாக
ஒப்பிட்டு உவமிக்கப்படுகிறது.

கொல்லை உழவர்கள் மழைக்காகத் தலைவியில் கவிழ்த்திருக்கும் குடலை
இருபறமும் கொம்பினை உடையதாக இருக்குமாதலின் அதனைக் கவிழ்த்துக்
கொண்டு களை எடுக்கும் தோற்றம், இரு மருங்கும் நீண்ட கொம்புகளைக்
கொண்ட இரலை மான்களின் கூட்டம் எங்கும் பரந்து மேய்வது போல்

காணப்படுவதாக உவமிக்கிறாள். இதில் சுட்டப்பட்டுள்ள இரலை மான்கள் முல்லை நிலத்திற்குரிய விலங்கினமாகும். இதன் ஆண் கலை, இரலையெனவும் பெண் பிணையெனவும், குட்டி மறியெனவும் வழங்கப்படும். புள்ளியையுடைய மாணை புகரி என்பர். ஆண்மானின் கொம்புகள் நெறித்தும் திரிந்தும் கவைத்தும் இருக்கும்”¹⁵ என உரைப்பர்.

பருவம் கண்டு வன்புறை எதிர் அழிந்து தலைமகள்,

“மழை இல் வானம் மீன் அணிந்தன்ன:
குழை அமல் முகண்டை வாலிய மலர்”

(அகம்.264 : 1 - 2)

என்ற பாடல் அடிகளில் மேகமற்ற வானத்தில் விண்மீன்கள் பூத்து அழகு செய்தது போன்று முகண்டையின் வெண்ணிறப் பூக்கள் மலர்ந்து அணி செய்கின்றன என்று உவமை கூறப்பட்டுள்ளது. இவ்வுவமையில், கூறப்பட்டுள்ள முகண்டை செடியின் மலர் முல்லை திணைக்குரிய மலராகும்.

தலைவனது பிரிவாற்றாமையால் வருந்திய தலைவியை ஆற்றாவித்த தோழிக்கு தலைவி,

“மங்குல் மாமழை விண் அதிர் புழுங்கி,
துள்ளுப் பெயல் கழிந்த பின்றை, புகைஉறப்
புள்ளி நுண் துவலை பூவகம் நிறைய,
காதலர்ப் பிரிந்த கையறு மகளிர்
நீர்வார் கண்ணின் கருவினை மலர்,
துய்த்தலைப் பூவின் புதல்இவர் ஈங்கை
நெய்த்தோய்த்தன்ன நீர் நனை அம்தளிர்
இருவகிர் ஈருளின் ஈரிய துயல்வர்”

(அகம்.294 : 1 - 8)

என்ற பாடலடிகளில் புகை போன்ற பனித்துளிகள் பூக்களின் உள்ளே நிறைந்தன என்று முன்பனிக் காலத்தையும், மகளிரது நீர் சொறியும் கண்களுக்கு கருநிறக் காக்கணம் பூவினையும், இண்டஞ்செடியின் தளிர் இரு பிளவாக ஈரல் போன்று காணப்பட்டதாகவும் உவமைகள் கூறப்பட்டுள்ளன.

மேற்கூறிய உவமைகளில் பயின்று வந்துள்ள காக்கணம் பூவும், இண்டஞ்செடியும் முல்லை நிலத்தில் காணப்படுபவை.

பருவம் கண்டு அழிந்த தலைமகள் தோழியிடத்தில்,

----- அவல் தோறு

ஆடுகளப் பறையின் வரிநுணல் கறங்க,

ஆய் பொன் அவிர் இழை தூக்கி யன்ன

நீடு இணர்க் கொன்றை கவின் பெற, காடு உடன்

சுடர்புரை தோன்றிப் புதல்தலைக் கொளா அ,

முல்லை இல்லமொடு மலர, (அகம்.364 : 2 - 7)

என்பதில் பள்ளங்கள் தோறும் கூத்தர் ஆடுகின்ற களத்தின் ஒலிக்கின்ற பறை ஒலிபோன்று தேரைகள் ஒலித்தன என்ற உவமையும், பொன்னாற் செய்யப் பெற்ற அணிகலன்களைத் தொங்கவிட்டாற் போன்று கொன்றை நீண்ட பூங்கொத்துகளுடன் அழகு பெறக் காணப்பட்டதாகவும் விளக்குப் போன்ற தோன்றிப் பூக்களும், முல்லைப் பூக்களும், தேற்றாவின் பூக்களும் மலர்ந்தன என்று உவமைகள் கையாளப்பட்டுள்ளன. இவை பெரும்பொழுதான கார்பருவத்தின் தொடக்கத்தை குறிக்கின்றன. கொன்றை, தோன்றி, முல்லை, தேற்றா இவற்றின் பூக்கள் முல்லை நிலத்திற்குரியனவாகும்.

“தோடு ஆர் தோன்றி குருதி பூப்ப”¹⁶ என முல்லைப்பாட்டிலும் தோன்றிப்பூ குறித்துக் கூறப்பட்டுள்ளது. காதலரைப் பிரிந்த மகளிர்க்கு மாலைப்பொழுது கொல்வது போல் வரும் என்னும் உவமை.

“நோதகக்

கொலை குறித்தன்ன மாலை”

(அகம்.364 : 13 - 14)

என்ற பாடலடிகளில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. இதே போன்று,

“காதலர் இல்வழி மாலை கொலைக் கலந்து

ஏதலார் போல வரும்”¹⁷

(குறள் : 1224)

என்று திருக்குறளிலும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

முல்லையில் திணை மயக்கம்

முல்லை எனக் குறிக்கப்பட்டத் தலைவி கூற்றுப் பாடல்களில் பிற திணைக்குரிய முதல், கருப்பொருட்கள் மயங்கிய நிலையில் அவை திணைமயக்கமாக கருத இடமளிக்கின்றன. இவ்வாறு இத்திணைமயக்கம் குறுந்தொகையில் இரண்டு பாக்களில் அமைந்துள்ளன. அவை முறையே முல்லையுள் குறிஞ்சியாக விரவி அமைந்துள்ளன.

முல்லையுள் குறிஞ்சி

முல்லை எனக் குறிக்கப் பெறும் தலைவி கூற்றுப் பாக்களுள் குறிஞ்சிக்குரிய முதல், கருப்பொருட்கள் மயங்கிய நிலையில் அமைந்த பாடல்கள் முல்லையுள் குறிஞ்சி எனக் கருதத்தக்கனவாய் உள்ளன. முல்லையுள் குறிஞ்சி மயங்கியதாக இரண்டு பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. இவை தலைவி தோழியோடு பேசுவதாக அமைந்துள்ளன.

தலைவி தோழியோடு சொல்லாடல்

வற்புறுத்தும் தோழிக்குக் கிழத்தி உரைத்ததாக,

“மழை கழுஉ மறந்த மா இருந் துறுகல்
துகள்தூழ் யானையின் பொலியத் தோன்றும்
இரும்பல் குன்றம் போகி,
திருந்து இறைப் பணைத்தோள் உள்ளதோரே!”

(குறுந்.279 : 5 - 8)

என்னும் பாடல் அமைந்துள்ளது. மழை பெய்து கழுவப் பெறாத, கரிய பெரிய பாறையானது, புழுதியால் சூழப்பெற்ற யானைக்கும், தலைவியின் தோள்களுக்கு மூங்கிலும் உவமங்களாயின. மேற்கூறிய உவமைகளில் கூறப்பட்டுள்ள பாறை முதற்பொருளாலும், யானை, மூங்கில் கருப்பொருளாலும் குறிஞ்சியைக் குறித்து நின்றது. இவை முல்லையோடு கலந்து திணை மயக்கமாக இடம் பெற்றுள்ளன. “தமிழகம் நில இயற்கையின் படி ஐவகை நிலங்களாகப் பகுக்கப்பட்டிருப்பினும் இவை ஐந்தும் முற்றிலும் தனித்தனியான ஒன்றுக்கொன்று தொடர்பற்ற நிலங்கள்

அல்ல என்பதாகும். குறிஞ்சி என்பது மலை நிலம், முல்லை காட்டு நிலம் ஆனால் இவை இரண்டும் அடுத்தடுத்து உள்ளவை. எனவே முல்லைத்திணைப் பாடல்களில் அவ்வப்போது குறிஞ்சி நிலம் பற்றியக் குறிப்புகளை நாம் காண்கிறோம்”¹⁸ எனத் தமிழண்ணல் கூறுவது இங்கு சுட்டத்தக்கது. தலைவன் குறித்துச் சென்ற கர்கால வருகையை உணர்த்தும் பொருட்டே இவ்வுவமைகள் கூறப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

பொன்ஏர் மேனி நல்நலம் சிதைத்தோர்

இன்னும் வாரார் ஆயின்

என் ஆம், தோழி நம் இன் நிலையே?” (319 : 6 - 8)

கர்காலம் தொடங்குவதற்கு முன் வருவதாகக் கூறிச் சென்ற தலைவர் மழை வந்த பின்னும் வரவில்லை. அவர் வருவதை எண்ணி உயிருடன் ஆற்றியிருந்த தலைவி, தோழியிடம் மான்கள், துணையொடு கூடிய மகிழ்ச்சியினாலும், இராப்பொழுது வந்தமையாலும், புலியின் வரவும் அறியாது. மயங்கிப் புதர்களில் புகுந்தன. யானைகள், தம் இனத்துடன் பாதுகாப்பாக மலைகளின் உள் இடத்தை நாடிச் சென்றன. மானும், யானையும் துணையுடன் இன்பமாக வாழும் காட்சியைக் கண்டு தம்மை வருத்துமாறு செய்தவர். ஆதலால் தலைவனைப் “பொன்னேர் மேனி நலம் சிதைத் தோர்” என்றாள். (பொன் போல் பசுலை பூத்த மேனி என்னும் பொருள்). இதில் குறிப்பிட்டுள்ள புலி, யானை, குறிஞ்சி நிலத்திற்குரிய கருப்பொருள்கள் ஆகும். மலை குறிஞ்சிக்குரிய முதற்பொருளாகும். ஆகவே இவ்வுவமைகளில் முல்லையுள் குறிஞ்சி மயங்கி நிற்பதை அறிய முடிகின்றது. “திணைமயக்கம் என்பது நடைமுறை சார்ந்த அடிப்படையிலும் இடம் பெறுவதாக உள்ளது. இதில், முதல், கரு, உரி என்று திணைக்கூறுகள் திணைகளில் மயங்கி கலந்து விடும் நிலையே பேசப்பட்டுள்ளது”¹⁹ என பெ.மாதையன் திணைமயக்கம் குறித்துக் கூறுகிறார்.

தொகுப்புரை

திணையிலக்கிய மரபில் உரிப்பொருளுடன் இயைந்த முதல், கருப்பொருள் மரபுகளைத் தலைவி சிறப்பாகக் கையாண்டுள்ளமையை அறிய முடிகின்றது.

முல்லைத் திணையில் தலைவியின் கூற்றுக்காக அமைந்த சங்க பாக்களின் எண்ணிக்கை 58 ஆகும். இவை நற்றிணையில் 6 ஆகவும், குறுந்தொகையில் 29 ஆகவும், ஐங்குறுநூற்றில் 14 ஆகவும், கலித்தொகையில் 3 ஆகவும், அகநானூற்றில் 6 ஆகவும் அமையப் பெற்றுள்ளன.

இவற்றுள் உவமைகள் அமைந்துள்ள பாக்களின் எண்ணிக்கை 39 ஆகும். இவை நற்றிணையில் 6 எனவும், குறுந்தொகையில் 18 எனவும், ஐங்குறுநூற்றில் 6 எனவும், கலித்தொகையில் 3 எனவும், அகநானூற்றில் 6 எனவும் அமைந்துள்ளது.

சங்க அக இலக்கியங்களின் முல்லைத்திணைத் தலைவி கூற்று களவு பாடல்கள் 5 எனவும், கற்பு பாடல்கள் 53 எனவும் காணக்கிடைக்கின்றன. இவற்றுள் இன்ப நிலையில் 1 எனவும், துன்ப நிலையில் 57 எனவும் அமைந்துள்ளன. இவை களவில் இன்பநிலையில் பாடல்கள் அமையப் பெறவில்லை. களவில் துன்பநிலையில் 5 பாக்களும், கற்பில் துன்பநிலையில் 53 பாக்களும் காணக் கிடைக்கின்றன. கற்பில் இன்பநிலை பாடல்கள் அமையப் பெறவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

தலைவி தோழியுடன் உரையாடுவதாக அமைந்த பாடல்களின் எண்ணிக்கையே அதிகமாகும். அதற்கடுத்த நிலையில் தலைவனுடன் சொல்லாடுகிறாள்.

முல்லைத்திணைப் பாடல்களில் தோழி செவிலியோடு சொல்லாடும் பாடல்கள் காணப்பெறவில்லை.

முல்லைக்குரிய பெரும் பொழுதான கார்காலமும், சிறுபொழுதான மாலையும் சிறப்பாக உவமிக்கப்பட்டுள்ளன.

குறுந்தொகையின் 108 பாடலில் முல்லை, பெண்கள் தன் கற்பிற்கு அடையாளமாகச் சூடும் மலர் என்று முல்லையினை சிறப்பித்துக் கூறப்பட்டுள்ளது சுட்டத்தக்கது.

முல்லைக்கலியில் சிற்றில் இழைத்தல் மகளிர் விளையாட்டு: இன்றும் வழக்கில் கிராமப் புறங்களில் காணக் கூடியது என்னும் குறிப்பும் இடம்பெற்றுள்ளது சுட்டத்தக்கது.

நற்றிணையில் அஞ்சி என்ற மன்னனின் நாற்படை பற்றிய குறிப்புகள் இடம் பெற்றுள்ளன.

இரலைமான், பசு, காட்டுப்பூனை எனும் விலங்குகளும், இந்திரகோபப்பூச்சி எனும் பூச்சிகளும், மயில், குயில், கிளி எனும் பறவை இனங்களும், காஞ்சிப்பூ, கொன்றை, பிடவம், பீர்க்கம்பூ, அவரைப்பூ, பகன்றை, தேற்றா போன்ற மலர்களும் உவமைகளில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

முசுண்டை, காயாஞ்செடி போன்ற தாவரங்களும் தலைவிக் கூற்று உவமைகளில் இடம் பெற்றுள்ளன.

தலைவியானவள், தான் அறிந்தவற்றை மட்டுமே உவமைகளாக அமைத்துள்ளாள். அவை தான் வாழும் நிலத்தை மட்டுமே சார்ந்து அமைந்துள்ளது என்பது முல்லைத் திணைப் பாடல்களின் வழி அறியலாகிறது.

மிகக்குறைந்த பாடல்களில் திணை மயக்கம் இடம் பெற்றுள்ளது. முல்லையுள் பிற திணைகள் மயங்குவதாக 2 பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. அவற்றுள் முல்லையுள் குறிஞ்சி மட்டுமே மயங்கி வந்துள்ளன என்பது சுட்டத்தக்கது.

சான்றெண் விளக்கம்

1. இளம்பூரணர், தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம், (அகத்திணையியல் - புறத்திணையியல்) ப.9
2. மேலது, ப.10
3. முனைவர்.கு.வெபாலசுப்பிரமணியன் (உள்ளிட்ட நால்வர்), புறநானூறு, பக். 850
4. டாக்டர்.இரா.செகதீசன், தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரவழி அகநானூறு - ஓர் ஆய்வு - பக்.146
5. முனைவர். இரா.மோகன், பத்துப்பாட்டு (பெரும்பாணாற்றுப்படை) பக்.
6. முனைவர் விநாகராசன் (மலைபடுகடாம்) பக். 380
7. உ.வே.சாமிநாதையர், குறுந்தொகை மூலமும் உரையும், ப. 57
8. அகநானூறு, பா. 244
9. முல்லைப்பாட்டு, பா. 96
10. பாரதிதாசன், எதிர்பாரத முத்தம், ப.30
11. புறநானூறு, பா.117
12. எஸ்.ஜான் பிரிட்டோ, மையத்தமிழகக் களவகைத் தாவரவியல்” ப. 310
13. நெடுநல்வாடை, பா. 13 -14
14. புறநானூறு, பா.117
15. உ.வே.சாமிநாதையர், குறுந்தொகை மூலமும் உரையும், பக். 51
16. முனைவர். இரா.மோகன், முல்லைப்பாட்டு, பா. 96
17. எஸ்.கௌமாரீஸ்வரி, பதினெண்கீழ்க்கணக்கு மூலமும் உரையும் பக். 874
18. தமிழண்ணல், சங்கமரபு, பக்.206, 207
19. அ.அறிவு நம்பி, சங்க இலக்கியங்களும் கோட்பாடுகளும், ப.142.

இயல் - 4

மருதத்தில் தலைவி
கூற்று உவமைகள்

சங்க இலக்கியங்களின் வனப்பிற்கும் செல்வாக்கிற்கும் அடிப்படை இயற்கையோடு இயைந்த வாழ்க்கை குறித்தப் பதிவுகளேயாம். இயற்கைச் சமூகத்தின் அங்கமாக வாழ்ந்த பண்டைய மனிதனின் ஒவ்வொரு செயலிலும் இயற்கை பரிணமித்தது. அவற்றுள் மருதத்திணையில் மக்கள் இயற்கையோடு மிகவும் இணக்கமுற வாழ்ந்துள்ளனர். அவர்தம் வாழ்வியல் வளமும் காதலும் அழகுணர்வும் பொதிந்த தன்மையதாய்க் காணப் பெற்றது.

மருதத்திணைச் சமூகம்

திணைச் சமூகம் என்பது இயற்கை வளங்களுடன் பின்னிப் பிணைந்து காதலையும் வீரத்தையும் பேணிய சமூகம். வாழும் பகுதியில் நிறைந்திருந்த இயற்கைக் கூறுகள் மனிதர்களின் வாழ்வியலை வெகுவாகப் பாதித்தன. ஏறக்குறைய இயற்கைக் கூறுகளின் கட்டளைப்படி மனிதன் வாழ்வான் எனலாம். அவ்வடிப்படையில் மருதம் நீங்கலான நான்கு நிலத்தோர்கள் இயற்கையை அதன் நிலையிலேயே எதிர்கொண்டு வாழ்ந்தார்கள். மருத நிலத்தவர் மாத்திரம் இவர்களிலிருந்து விலகி நின்று காடுகொன்று கழனி சமைத்து பயிர் விளைவித்து நிலம்புதுக்கினர். இதிலிருந்தே மருத நிலமக்களின் தனித்துவத்தினை அறியலாம். மருதத் திணையின் நீர் வளமே அகத்திணையின் வளர்ச்சிக்கு அடிப்படையாகும். அவ்வகையில் நீர்நிலை குறித்த செய்திகள் மருதப்பாடல்களில் மிகுதியாக உள்ளன.

மருத நிலம்

மலைக்கும் கடலுக்கும் இடைப்பட்ட காட்டுப் பகுதியே மருத நிலமாகும். பல்வகைப் பயிர்வகைகள் வளர்ப்பதற்கு ஏற்ற நில வளமும் நீர் வளமும் கொண்டதோடு, மக்கள் மிகுதியாக வாழ்கின்ற இடமும் இதுவேயாகும். ஆதலால் மருத நில ஊர்களைச் சுற்றிலும் வயல் பரப்புகள் காணப்படுவதால் அவற்றில் செந்நெல், வெண்ணெல் முதலிய தானியங்கள் விளைந்தன. அதனால் இதனை மென்புலம், (புறம், 42)¹ எனப் புறநானூறு கூறுகின்றது.

மருத நிலக் கடவுள் இந்திரன், இந்நிலத் தலைவர்கள் ஊரன், மகிழ்நன் எனச் சிறப்பிக்கப்பட்டனர். மற்ற மக்கள் உழவர், உழத்தியர், கடையர், கடைச்சியர் என்றழைக்கப்பட்டனர். அன்னம், நாரை, குருகு, வண்டானம், மகன்றில், கம்புள்,

தாரா ஆகிய புட்களின் ஒலி போர் செய்யுமிடத்தே தோன்றும் ஒலியை ஒப்ப மருத நிலத்தில் என்றும் கேட்ட வண்ணமிருக்கும். நீர் நிலைதோறும் நீர் நாய்களும், எருமைகளும் காணப்பட்டன. வயற்புறத்தே எருதுகள் அசைபோட்டு நின்றன. தாமரை, குவளை, கழுநீர் ஆகிய பூக்களால் மருதநிலம் அழகு பெற்றது. இங்கிருந்த ஊர்கள் பேரூர் என்றோ மூதூர் என்றோ அழைக்கப்பட்டன. காஞ்சி, வஞ்சி, மருத மரங்களின் நிழல்கள் உழவர்கட்குப் பேருதவியாய் அமைந்தன. இத்தகு வளம் நிறைந்த மருத நிலத்தினைத் தன் வாழ்விடமாகக் கொண்டத் தலைவியானவள் தான் வாழும் நிலத்திற்குட்பட்டு தானறிந்த பொருள்களைக் கொண்டும் நிலத்தினையும், காலத்தினையும், முதற்பொருளாகவும், இந்நிலத்தின் கண் தோன்றும் பொருட்களைக் கருப்பொருளாகவும் கொண்டு உவமைகள் கூறியுள்ளாள். உரிப்பொருளைச் சிறப்பிக்க முதல் பொருளையும், கருப் பொருளையும் பயன்படுத்தியுள்ளாள் என ஆராய்வதே இவ்வியலின் நோக்கமாகும்.

மருதத்திணையில் தலைவி கூற்றுக்கள்

சங்க அக இலக்கியங்களில் மருதத் திணையில் தலைவியின் கூற்றுக்களாக அமைந்த பாக்களின் எண்ணிக்கை 101 ஆகும். இவை நற்றிணையில் 7, குறுந்தொகையில் 22, ஐங்குறுநூற்றில் 40, கலித்தொகையில் 21, அகநானூற்றில் 11 என அமைந்துள்ளன. தலைவி கூற்றுப் பாக்களில் உவமைகள் கொண்டமைந்துள்ளவைகளாக 85 பாடல்கள் காணப்படுகின்றன. அக இலக்கியங்களில் மருதத்திணைப் பாடல்கள் களவுப் பாடல்கள் 8 ஆகவும், கற்பு பாடல்கள் 93 ஆகவும் காணக் கிடைக்கின்றன. இவை களவில் இன்ப நிலைப் பாடல்கள் என்றும் களவில் துன்ப நிலைப் பாடல்கள் என்றும் பிரித்தறியப்படுகின்றன. களவில் இன்பநிலைப் பாடல்கள் அமையப் பெறவில்லை. களவில் துன்பத்தில் பாடும் பாடல்களாக 8 பாடல்களும், கற்பில் இன்பநிலையில் 1 ஆகவும், கற்பில் துன்பநிலையில் 92 ஆகவும் அமைந்துள்ளன.

களவில் துன்பநிலைப்பாடல்கள்

களவில் சங்க அக இலக்கியங்களில் தலைவி கூற்றில் துன்ப நிலையில் அமைந்த மருதத் திணைப் பாடல்கள் 8. இவை நற்றிணையில் 1 ஆகவும், குறுந்தொகையில் 7 ஆகவும் காணக் கிடைக்கின்றன.

நற்றிணையில் தலைவி நாரையிடம் சொல்லாடல்

தலைவி வரைதல் வேட்கைக் கொண்டு நாரையிடம் கூறுவதான இப்பாடலில்

சிறு வெள்ளாங்குருகே! சிறு வெள்ளாங்குருகே!
துறைபோகு அறுவைத் தூமடி அன்ன
நிறம் கிளர் தூவிச் சிறு வெள்ளாங்குருகே!

(நற்.70 : 1 - 3)

எனும் உவமை அமைந்துள்ளது.

சிறிய வெண்மையான குருகுப் பறவையே! சிறிய வெண்மையான குருகுப் பறவையே! நீர்த்துறைகளில் துவைத்து வெளுத்த தூய ஆடை போன்ற வெண்மையான குருகே என்று குருகின் நிறத்திற்கு உவமைக் கூறப்பட்டுள்ளது. “குருகு என்று வழங்கும் சங்க இலக்கியப் பறவை தற்காலம் கூழைக்கடா என்றழைக்கப்படுகிறது.”² என்று பி.எல்.சாமி குறிப்பிடுகிறார்.

“குருகு உடைத்து உண்ட வெள் அகட்டு ஆமை”

(ஐங் : 81)

என மேற்காட்டிய பாடல் அடி மூலம் குருகு மீனை மட்டும் உண்பதில்லை ஆமை போன்ற பெரிய உயிரினங்களை உண்ணும் என்பது தெளிவாகிறது. ஆமையின் வயிற்றுப் பகுதியை குருகு உடைத்து உண்பதற்கு ஏற்ப இதன் அலகு நீண்டும் உறுதியாகவும் காணப்படும் என்பதை உணர முடிகிறது. “குருகு குள்ளமான பருமனான பறவை, இதன் மூக்கு கொல்லன் உலை மூக்கு போல் இப்பறவையின் மூக்கு காணப்படும். அலகு நீண்டு பெரியதாக இருக்கும்,

கீழலகு தொங்கிய தோற்பை போல காணப்படும். உடல் வெண்மை நிறமாக இருக்கும். கால் விரல் இடையில் சவ்வு தோல் காணப்படும்”³ என்று மேற்காட்டி விளக்கங்களை பறவை நூல் தருகிறது. மேற்கண்ட உவமைகளில் இடம்பெற்றுள்ள குருகு, கழனி என்ற கருப்பொருள்கள் மருத நிலத்தைக் குறிக்கிறது. இதில் மருதத்திற்குரிய உரிப்பொருள் அமையப் பெறவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

குறுந்தொகையில் தலைவி - தோழியோடு சொல்லாடல்

களவில் குறுந்தொகையில் தலைவிக் கூற்றில் அமைந்த துன்ப பாடல்கள் 8 ஆகும்.

பூப்பெய்திய தலைமகள் தோழியிடத்தில் கூறியது,

குக்கூ என்றது கோழி; அதன் எதிர்
துட்கென்றன்று என் தூஉ நெஞ்சம் -
தோள் தோய் காதலர்ப் பிரிக்கும்
வாள்போல் வைகறை வந்தன்றால் எனவே.

(குறுந்.157 : 1 - 4)

குக்கூவென்றது கோழி; அதற்கு நேரே எனது தோளை மணந்த தலைவரைப் பிரியச் செய்யும் வாளைப் போல விடியற்பொழுது வந்ததென்று தனது மாசற்ற நெஞ்சம் அச்சத்தையடைந்தது என்று தலைவி பூப்புத் தோன்றியமையை மறைபொருளாகக் கூறுகிறாள். பூப்பு காதலர் இருவரையும் வேறுபடுத்தற்குப் புறப்படுதலால், பூப்பு வாள் போன்றதாக உவமிக்கப்பட்டது.

இப்பாடலில் இடம்பெற்றுள்ள மனையுறை கோழி என்ற கருப்பொருளும், வைகறை என்ற முதற்பொருளும் மருத நிலப் பின்னணியாகும்.

வரைவிடை ஆற்றாள் எனக் கவன்ற தோழிக்குத் தலைமகள் சொல்லியதில்,

“காண் இனி வாழி - தோழி - யாணர்க்
கடும்புனல் அடைகரை நெடுங்கயத்து இட்ட

மீன் வலை மாப் பட்டா அங்கு,
இது மற்று எவனோ, நொதுமலர் தலையே?”

(குறு : 171 : 1 - 4)

எனும் உவமையினைக் கையாளுகிறாள்.

புது வெள்ளம் பாயும் போது உண்பதற்குரிய மீன் சிக்குவதற்காக இடப்பட்ட வலையில் உண்பதற்கு ஆகாத நீர்நாய் அகப்பட்டாற் போல தன் நலம் தலைவனுக்கு ஆகாமல் நொதுமலர் பிறரால் துய்க்கப்படுவதற்கு உரியதாகிவிடும் என்று உவமிக்கப்படுகிறது. இதில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள நீர்நாய் மருதத்திணையில் வாழும் விலங்கினங்களில் ஒன்றாகும். தற்காலத்தில் நீர்நிலைகளில் அரிதாகக் காணப்படும். இதனை சங்கப்புலவர்கள் தெளிவாகக் கண்டு தமது பாடல்களில் பதிவு செய்துள்ளனர். வரைவு நீட்டித்த இடத்துத் தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியதில்,

“ஊர் உண்கேணி உண்துறைத் தொக்க
பாசி அற்றேபசலை - காதலர்
தொடுவுழித் தொடுவுழி நீங்கி
விடுவுழி விடுவுழிப் பரத்தலானே”

(குறு : 399 : 1 - 4)

என்ற உவமை அமைந்துள்ளது.

பாசி படிந்த நீர் உண்பதற்குப் பயன்படாமை போல பசலை படர்ந்த தலைவியின் மேனியும் தலைவனுக்குப் பயன்படாமையைக் குறிப்பிடப்படுகிறது.

தலைவி தனக்குள் கூறியது

தலைவி தன்னுள்ளே ஆற்றாமைத் தோன்றக் கூறியதில்

“உய்த்தனர் விடாஅர் பிரித்து இடை களையார்
குப்பைக் கோழித் தனிப்போர் போல,
களைவோர் இலை - யான் உற்ற நோயே”

(குறு : 305 : 5 - 7)

எனும் உவமையைப் பயன்படுத்தியுள்ளாள். குப்பையில் மேய்ந்து கொண்டிருக்கும் கோழிகள், தாமே தனிமையில் நிகழ்த்தும் போரினைப் போல அதுவாக முடியும் காலத்தில் முடிதல் அன்றி தலைவியின் நோயைக் களைபவர் யாரும் இல்லை என்று உவமைக் கூறுவதாக அமைந்துள்ளது. மேற்கண்ட உவமையில் இடம்பெற்றுள்ள குப்பைக் கோழிகள் மருத நிலத்திற்குரியது ஆகும்.

கற்புப் பாடல்கள்

சங்க அக இலக்கியங்களில் கற்பு பாடல்கள் 93 ஆகும். இவை கற்பில் இன்ப நிலையில் பாடுவதாக 1 பாடலும், துன்ப நிலையில் பாடுவதாக 92 பாடலும் அமைந்துள்ளன. நற்றிணையில் 6 பாடல்களும், குறுந்தொகையில் 15 பாடல்களும், ஐங்குறுநூற்றில் 40 பாடல்களும், கலித்தொகையில் 12 பாடல்களும், அகநானூற்றில் 10 பாடல்களும் என அமைந்துள்ளது.

கற்பில் இன்பநிலைப்பாடல்கள்

அகநானூற்றில் 1 பாடல் தலைவி இன்பத்துடன் பாடுவதாக அமைந்துள்ளது.

தலைவி தோழியோடு சொல்லாடல்

அகநானூற்றில் தலைவி கற்பு நிலையில் பாடும் பாடல் தலைவி தோழியோடு சொல்லாடுவதாக அமைந்துள்ளன.

தலைமகள் தோழியை வாயில் வேண்டி, அவளால் தான் வாயில் பெறாது, ஆற்றாமையே வாயிலாகப் புக்கு, கூடிய தலைமகன் நீக்கத்துக்கண் புக்க தோழிக்குத் தலைமகள் சொல்லியதில்,

“கூன முள் முள்ளிக் குவிகுலைக் கழன்ற,
மீன் முள் அன்ன, வெண் கால் மா மலர்
பொய்தல் மகளிர் விழவு அணிக் கூட்டும்”

(அகம் : 26 : 1 –3)

என்பதில் உள்ளுறை அமைந்துள்ளது. பருவம் காரணமாகத் தாமே கழன்று வீழும் நீர் முள்ளியின் மலர்களை விளையாட்டு மகளிர் தமது விழாவிற்கு அழகு சேர்ப்பதற்காகப் பொறுக்கிச் சேர்ப்பது போல தலைவியின் பருவம் காரணமாக பற்றொழிந்துள்ள தலைவனை பரத்தை மகளிர் கைக்கொண்டனர் என்பது உள்ளுறுத்து சொல்லப்பட்டுள்ளது. இதில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள நீர் முள்ளிச் செடி, மருத நிலத்தில் வளரும் ஒருவகை முட்செடி, இதன் மலர்கள் மீன் முள்ளினைப் போன்று வெண்மையான காம்புகளையுடையது என்று உவமைக் கூறப்பட்டுள்ளது.

தண் துளிக்கு ஏற்ற பல உடு செஞ்செய்
மண் போல் நெகிழ்ந்து, அவர்கலுழந்தே
நெஞ்சு அறைபோகி அறிவினேற்கே?

(அகம்.26 : 23 - 25)

மிக்க மழையில் குளிர்ந்த துளிகளை ஏற்றுக் கொண்ட பலமுறை உழப்பட்ட செம்மையான வயலின் மண்ணைப் போல் தலைவியின் நெஞ்சம் நெகிழ்ந்து ஊடல் தீர்ந்து உவகை கொண்டதாக உவமைக் கூறப்பட்டுள்ளது. இப்பாடலில் இடம் பெற்றுள்ள வயல், ஊடல் என்பன மருதத்திற்குரிய முதற்பொருளும் உரிப்பொருளும் ஆகும்.

தலைவி இன்பத்துடன் பாடும் இப்பாடலில் தானறிந்த பொருட்களைக் கொண்டு உவமையில் அமைந்திருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இது அவள் வாழும் திணையான மருதத்தின் முதற்பொருள், கருப்பொருள், உரிப்பொருள் என்ற மூன்றும் அமைத்துக் கூறியிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

கற்பில் துன்பநிலைப்பாடல்கள்

நற்றிணையில் தலைவி தலைவனுடன் சொல்லாடல்

நற்றிணையில் தலைவி தலைவனுடன் கூற்று நிகழ்த்துவதாக 4 பாக்கள் அமைந்துள்ளன. இந்த 4 பாக்களிலும் உவமைகள் அமையப் பெற்றுள்ளன.

**“செறிதொடி தெளிப்ப வீசி, மறுகில்,
பூப்போல் உண்கண் பெயர்ப்ப நோக்கி”** (நற் : 20 : 5 - 6)

பரத்தையிற் பிரிந்து வந்து தலைமகன் “யாரையும் அறியேன்” என்ற போது தலைவி அவனிடம் உன்னுடைய இளைய பரத்தையின் மார்பில் நேற்று தூங்கி, பின் வண்டுகள் பாயும் வெண் கடம்பின் பூங்கொத்துகள் கமழும் கூந்தல் விளங்கிய வகையில் அசைந்தும், இடையிற் கட்டிய உடை சரியவும் நெருங்கிய வளை ஒலிக்கவும் பூப்போன்ற கண்கள் பெயர்ந்து நோக்கியும் நம் தெருவின் வழி சென்றனள் என்று பரத்தையின் கண்களுக்கு பூவினை ஒப்புமைப் படுத்தியும் கூறப்பட்டுள்ளது.

இதே போன்று முல்லைப் பாட்டில் 22வது பாடலிலும் கண்களுக்கு பூவானது உவமங்களாயின என்பதை,

**“காட்டவும் காட்டவும் காணாள் கலுழ் சிறந்து
பூப்போல் உண்கண் புலம்பு முத்துரைப்பக்”**⁴

என்ற பாடல் அடிகள் உணர்த்துகின்றன.

**“கழுநீர் மேய்ந்த கருந்தாள் எருமை
பழனத் தாமரைப் பனிமலர் முனைஇ,
தண்டு சேர் மள்ளரின் இயலி, அயலது,
குன்று சேர் வெண்மணல் துஞ்சும் ஊர!
வெய்யை போல முயங்குதி”** (நற் 260 : 1 - 5)

தாமரை மலரை வெறுத்துக் கழுநீரை மேய்ந்த எருமை மணற் குன்றில் சென்றுறங்கியது என்பது தலைவி நலனை வெறுத்துக் காதற்பரத்தையிடம் கூடி இன்புற்ற தலைவன் அவளிடத்தும் தங்காது சேரிப்பரத்தையின் இல்லம் சென்று உறங்கியதனை உள்ளுறையாக அமைத்துக் கூறப்பட்டுள்ளது.

இப்பாடலில் எருமையானது தடி கொண்ட வீரரைப் போல நடந்தது என்பதும், வெண்மணல் குன்று போல குவிந்திருந்தன என்பதும் உவமங்களாயின. இப்பாடலில் இடம்பெற்றுள்ள தாமரை மருத நிலத்தில் வளரக்

கூடிய தாவரமாகும். தலைவியானவள் உரிப்பொருள் அமைத்து உவமையுடன் கூறியுள்ளனர்.

**“தெவ்வர்த் தேய்த்த செவ்வேல் வயவன்
மலிபுனல் வாயில் இருப்பை அன்ன”** (நற். 260 : 6 - 7)

தலைவியின் அழகு நலனுக்கு பகைவரை அழித்து வென்றவனும், சிவந்த வேலுடையவனும், வலிமையுடையவனுமான விராஅன் என்றும் மன்னனின் இருப்பை நகருக்கு இணையாக இயையாக உவமைக் கூறப்பட்டுள்ளது.

**“பைங்காற் செறுவின் அணைமுதல் பிறழும்
வாணன் சிறுகுடி அன்ன, என்
கோள்நேர் எல்வளை நெகிழ்த்த நம்மே”** (நற்.340 : 8 - 10)

பிற ஊர்களினும் சிறந்தது வாணனுடைய சிறுகுடி: அது போன்று பிற மகளிரின் வளைகளிலும் சிறந்தன தலைவியின் வளைகள் என்று தலைவியின் வளைகளுக்கு வாணனுடைய சிறுகுடி உவமங்களாயின.

இப்பாடலடிகளில் உள்ளுறையாக குளத்தையுடைத்துச் சென்ற நீருடன் கால்வாய் வழியே சென்ற வாளைமீன், வயலுள் ஓடி, சேறு புறத்தே சிதற, உழவர்க்கும் அஞ்சாது வயலின் வரம்படியில் சென்று தங்கியது, என்பது மனையகத்திலிருந்து புறப்பட்ட தலைவன் பாணன் சென்ற வழியே சென்று பரத்தை ஒருத்தியிடம் புகுந்து ஏனையோர் கூறிய பழமொழியையும் கேட்டுக் கொண்டு பரத்தை இல்லத்தில் துயின்று வந்தான் என்பதை உள்ளுறுத்தி நின்றது.

**“தேர்வண் விரர் அன் இருப்பை அன்ன, என்
தொல்கவின் தொலையினும் தொலைக!”**

(நற்.350 : 4 - 5)

தலைவியின் அழகு நலனுக்கு தம்மை நாடிவரும் இரவலர்களுக்குத் தேரைக் கொடுக்கும் வள்ளன்மை மிக்க விரான் என்னும் அரசன் ஊரான இருப்பையூரானது உவமங்களாயின.

“வெண்ணெல் அரிநர் தண்ணுமை வெஃஇ
பழனப் பல் புள் இரிய, கழனி
வாங்கு சினை மருதத் தூங்குதுணர் உதிரும்
தேர் வண் விராஅன் இருப்பை அன்ன,”

(நற்.350 : 1 - 4)

ஊழவரின் தண்ணுமைக்கு அஞ்சிப் பறவைகள் மருத மரத்திலிருந்து அகன்ற பொழுது அதிலுள்ள பூக்கள் உதிர்ந்ததை உள்ளுறையாகக் கொண்டு தலைவியிடத்து அன்பின்றிப் பழிப்பதற்கு அஞ்சித் தலைவன் அவளை நாடிவருவதாகத் தலைவி கருதுவதாக அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

தலைவி - தோழியுடன் சொல்லாடல்

நற்றிணை மருதத் திணையில் தலைவி தோழியுடன் சொல்லாடுவதாக 2 பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. இரண்டு பாடல்களிலும் உவமைகள் இடம் பெற்றுள்ளன.

“கொக்கினுக்கு ஒழிந்த தீம்பழம், கொக்கின்
கூம்புநிலை அன்ன முகைய ஆம்பற்
தூங்கு நீர்க் குட்டத்து, துடுமென வீழும்
தண்துறை ஊரன் தண்டாப் பரத்தமை
புலவாய் என்றி - தோழி! - புலவேன்
பழன யாமைப் பாசடைப் புறத்து,
கழன் காவலர் சரி நந்து உடைக்கும்
தொன்று முதிர் வேளிர், குன்றார் அன்ன என்
நல்மனை நனி விருந்து அயரும்.” (நற். 280 : 1 - 10)

இப்பாடல் அடிகளில் கொக்கின் கூம்பிய அலகினது ஆம்பல் பூக்களுக்கு உவமங்களாயின.

மரத்திலிருந்து வீழும் பழம் பொய்கையை விரைந்து சேர்வதைப் போல பரத்தையின் நீங்கிய தலைவன் விரைந்து வந்து தலைவியை சேர்வான் என்று உள்ளுறை அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

உழவர் சிறப்பற்ற நத்தையை ஆமையின் முதுகில் வைத்து உடைத்து உண்பர் என்றது, தலைவன் சிறப்பற்ற பரத்தையை சேர்வான் என்று இறைச்சி நயம் கொண்டு அமையப் பெற்றுள்ளது.

“வாளை வாளின் பிறழ், நாளும்
பொய்கை நீர்நாய் வைகுதுயில் ஏற்கும்

வரையாமையோ அரிதே; வரையின்
வரைபோல் யானை, வாய்மொழி முடியன்
வரைவேய் புரையும் நல் தோள்” (நற் : 390 : 1-2: 8-10)

வாளை மீன்கள் வாளினைப் போன்று பிறழ் அவற்றை உண்ணாது நீர்நாய் துயில் கொள்ளும் என்று வாளை மீன்கள் பிறழும் பொழுது அதன் இரு பக்கங்களிலும் வாளைப் போன்று காணப்படும் என்று உவமிக்கப்பட்டுள்ளது. இதனுள் உள்ளுறையாக தலைவன் விழாக் காலத்தில் பரத்தையரோடு மகிழ்ந்திருப்பான் என்பது உணர்த்தப்பட்டது. யானைக்கு மலையும், மாதர்களின் தோள்களுக்கு மூங்கிலும் உவமங்களாயின.

குறுந்தொகையில் தலைவி தோழியோடு சொல்லாடல்

குறுந்தொகையில் கற்பில் துன்பநிலையில் தலைவி தோழி சொல்லாடுவதாக 15 பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. இதில் 2 பாடல்களில் உவமை அமையப் பெறவில்லை.

பிரிவிடை மெலிந்த கிழத்தி தோழிக்கு கூறியது:

“நாண் இல மன்ற, எம் கண்ணே - நாள் நேர்பு
சினைப் பசும் பாம்பின் சூல் முதிர்ப்பன்ன
கனைந்த கரும்பின் கூம்பு பொதி அவிழ்”

(குறுந் : 35 : 1 - 3)

தலைவன் பிரிந்த நாளில் உடன்பட்டு, கருப்பத்தினையுடைய பச்சைப்பாம்பின் முட்டைகளின் முதிர்ச்சியைப் போன்று திரண்ட கரும்பினது குவிந்த அரும்புகள் மலர்ந்தன என்று உவமைக் கூறப்பட்டுள்ளது.

மழை பெய்து, கரும்பின் பொதி அவிழ்வது போல தலைவன் பிரிவு குறித்து ஊரார் உரைக்கும் கடுஞ்சொற்கள் தன்னைத் துன்புறுத்தியதாக உணர்த்தினாள். தலைவி, தன்னுடைய ஆற்றாமையைக் கண்கள் மேல் ஏற்றிக் கூறுவதாக இப்பாடல் அமைந்துள்ளது.

இதனைப் போன்று அகநானூற்றின் 217வது பாடலும் அமைந்துள்ளது.

**“நீடு கழைக் கரும்பின் கணைக்கால் வெண்பூ
கோடைப் பூளையின் வாயையொடு துயல்வர்”**

(அகம் : 217)

பிரிவிடை ஆற்றாள் எனக் கவன்ற தோழிக்கு தலைவி, கூறுவதாக இப்பாடலில்,

**ஆம்பற் பூவின் சாம்பல் அன்ன
கூம்பிய சிறகர் மனைஉறை குரீஇ
முன்றில் உணங்கல் மாந்தி**

(குறு : 46 : 1 - 3)

ஆம்பல் பூவின் வாடலைப் போன்று குவிந்த சிறகுகளைக் கொண்டது மனை உறை குருவி என்று உவமைக் கூறப்பட்டுள்ளது.

காலத்தாலும் இடத்தாலும் ஏற்படும் பிரிவுத் துயரம் மனை உறை குருவிக்கு இல்லாமையை எடுத்துக்காட்டி, அதனை உணர்ந்த தலைவன் தன்னைக் காண வரவேண்டும் என விரும்பி உணவு, விளையாட்டு, உறைவிடம், உடனுறை வாழ்க்கை, உறக்கம் ஆகிய யாவும், தலைவன் பிரிவினால் பெறாமையால் மனை உறை குருவி உவமங்களாயின.

இதே போன்று புறநானூற்றில் 318வது பாடலிலும் அமையப் பெற்றுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.

“மணை உறை குரீஇ, கறை அணல் சேவல்”⁶

(புறநானூறு : 318)

ஆண் பெண் சிட்டுக் குருவி சமைக்க வைத்திருந்த நெல்லரிசியை உண்டுவிட்டு வீட்டுக் கூரையில் மகிழ்ச்சியாக வாழும் என்று குறிப்பிடப்படுகிறது.

“ஓவாது ஈயும் மாரி வண்கை,
கடும் பகட்டு யானை, நெடுந்தேர், அஞ்சி
கொன்முனை இரவு ஊர் போலச்
சில ஆகுக, நீ துஞ்சும் நாளே!”

(குறு : 91 : 5 - 8)

இப்பாடலடிகளில் அதியமான் நெடுமான் அஞ்சியின் வள்ளல் தன்மைக்கு எப்பொழுதும் கொடுக்கும் மழையானது உவமங்களாயின. இப்பாடல் தலைவி, நெஞ்சை முன்னிலைப்படுத்திக் கூறியுள்ளாள். அஞ்சியின் தகடுரின் போர்க்களம் உள்ள ஊராகும். அச்சத்தின் மிகுதியால் தூங்காமல் இருத்தல் போல, தலைவி தலைவனுக்கு உடன்பட்டு அவனோடு கூடி மகிழ்ந்தால் பிரிவு என்ற ஒன்று தோன்றி மீண்டும் துன்புறுத்தும் அதனால் தலைவி துயிலும் நாளும் சிலவாகும் என்று உவமைக் கூறப்பட்டுள்ளது.

“அரில் பவர்ப் பிரம்பின் வரிப்புற விளை கனி
குண்டு நீர் இலஞ்சிக் கெண்டை கதூஉம்
தண்துறை ஊரன் பெண்டினை ஆயின்,”

(குறு : 91 : 1 - 3)

பிரம்பில் பழுத்த கனியைக் கெண்டை மீன் எளிதில் கவர்வது போலப் பரத்தையர்கள் அழகும், செல்வமும் நிறைந்த தலைவனைக் கவர்ந்து கொள்வர் என்று உவமைக் கூறப்பட்டுள்ளது.

வரைவிடை ஆற்றாள் எனக் கவன்ற தோழிக்குத் தலைமகள்,

காண் இனி வாழி - தோழி - யாணர்க்
கடும்புனல் அடைகரை நெடுங்கயத்து இட்ட
மீன் வலை மாப் பட்டா அங்கு,

இது மற்று எவனோ, நொதுமலர் தலையே?

(குறு : 171 : 1 - 4)

புது வெள்ளம் பாயும் போது உண்பதற்குரிய மீன் சிக்குவதற்காக இடப்பட்ட வலையில் உண்பதற்கு ஆகாத நீர்நாய் அகப்பட்டாற் போல தன் நலம் தலைவனுக்கு ஆகாமல் நொதுமலர் பிறரால் துய்க்கப்படுவதற்கு உரியதாகிவிடும் என்று உவமிக்கப்படுகிறது.

‘மா’ என்ற பலபொருள் ஒரு சொல் பொதுவாக எல்லா விலங்குகளையும் குறிக்குமாயினும் நொதுமலர் இழிவு கருதி நீர்நாய்க்கு உவமங்களாயின.

“இது மற்று எவனோ - தோழி! துனியிடை
இன்னர் என்னும் இன்னாக் கிளவி
இருமருப்பு எருமை ஈன்றணிக் காரான்
உழவன் யாத்த குழவியின் அகலாது
பாஅல் பைம் பயிர் ஆரும் ஊரன்”

(குறு : 181 : 1 - 5)

தலைவனுடைய புறத்தொழுக்கத்தைத் தோழி இழித்து சுட்டிக்காட்டியதை தலைவி அதனை மறுத்து அவனை உயர்வாகக் கூறுவதாக இப்பாடல் அமையப் பெற்றுள்ளது. எருமை, தன்னுடைய கன்றை நீங்காமல், அருகில் உள்ள வயலில் மேய்வதைப் போலத் தலைவன், தன்னுடைய மனைவியை நீங்காமல் பரத்தையுருடன் இன்பமாக மகிழ்ந்திருந்தது உவமைகளாகக் கொள்ளப்பட்டன. தன் நாட்டில் உள்ள ஓர் எருமைக்கு உள்ள குடும்பப் பற்று தலைவனிடம் இல்லாததை எண்ணி வெறுப்புற்றதாக இப்பாடலின் வழி அறியலாகிறது.

தோழியிடம் வாயில் மறுத்த தலைவி,

“நோம், என் நெஞ்சே! நோம், என் நெஞ்சே!
புன்புலத்து அமன்ற சிறியிலை நெருஞ்சிக்
கட்கு இன் புதுமலர் முட்பயந்தாஅங்கு,
இனிய செய்த நம் காதலர்
இன்னா செய்தல் நோம் என் நெஞ்சே!”

(குறு : 202 : 1 - 5)

முல்லை நிலத்தில் நெருங்கி முளைத்த சிறிய இலைகளையுடைய நெருஞ்சியினது முன்னர்த் தோன்றிக் கண்ணுக்கு இனிய புதிய மலர் பின்னர் துன்பத்தைத் தரக் கூடிய முள்ளைத் தந்தாற் போல முன்னர் இனியவற்றைச் செய்த தலைவியினால் என் நெஞ்சு நோகின்றது என்று உவமிக்கப்பட்டுள்ளது.

**“கண்ணின் காண நண்ணுவழி இருந்தும்,
கடவுள் நண்ணிய பாலோர் போல”
ஓரிஇனன் ஒழுகும் என்னைக்குப்
பரியலென் மண்யான், பண்டு ஒடு காலே”**

(குறு.203 : 3 - 6)

என்பதில் கண்ணால் காணும்படி விரைவில் வருதற்குரிய அருகிய இடத்திலிருந்தும் முனிவரை அணுகி வாழும் பகுதியினரைப் போல மனத்தால் நீங்கி வாழ்கின்ற தலைவனிடம் தான் முன்பொருகாலத்தில் பரிவுடன் இருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது.

**“ஏதிலாளர் சுடலை போலக்
காணாக் கழிப மன்னே - நாண் அட்டு,
நல் அறிவு இழந்த காமம்
வில் உமிழ் கணையின் சென்று சேண் படவே”**

(குறு.231 : 3-6)

வில்லினிலிருந்து புறப்பட்ட அம்பு போலத் தலைவனுடைய காமம் பரத்தையரிடம் சென்றது போலவும், அதன் விளைவாக சுடலையை ஒருவரும் கண்ணெடுத்துப் பாராமைப் போலவும் தன் நிலை ஆயிற்று என்று தலைவி தோழியிடம் வருந்திக் கூறுகிறாள்.

சுடலை வழியருகே இருந்தாலும் அதனைக் கண்ணெடுத்துப் பார்க்காது போவது இயல்பாகும். சுடலையைக் கண்டாலும், அதனை நெருங்காது நீங்குவார். சுடுகாட்டைப் பற்றிய ஓர் அச்சம் உள்ளத்தில் இருப்பதால் அதனை வெறுத்து ஒதுக்குவது அனைவரிடமும் காணப்படுவதொன்றாகும். தலைவி அச்சுடலை போலத் தானும் நெருங்காமலும், கண்ணெடுத்துப் பார்க்கப் பெறாமலும் வெறுத்து ஒதுக்கப்படுவதாக வருந்தியது உவமிக்கப்பட்டுள்ளது.

இதனை போலவே திருக்குறளில் 1183வது பாடலின் உவமை அமையப் பெற்றுள்ளது.

“சாயலும், நாணும் அவர் கொண்டார், கைம்மாறா
நோயும், பசலையும் தந்து”⁷ (குறள் : 1183)

காம நோயையும் பசலை நிறத்தையும் எனக்குக் கைம்மாறாக கொடுத்து விட்டு என் சாயலையும் நாணத்தையும் அவர் என்னிடமிருந்து பெற்றுக் கொண்டார். அவர் என்னை பிரிகிறபோதே உள்ளத்துன்பத்தையும் பசலையையும் எனக்குக் கொடுத்து விட்டு அவற்றுக்கு ஈடாக என் அழகையும் வெட்கத்தையும் கொண்டு போய்விட்டார் என்று தலைவி தன் நிலையைக் கூறுவதாக இப்பாடல் அமைந்துள்ளது.

“அருவி அன்ன பருஉறை சிதறி
யாறு நிறைபுகரும் நாடனைத் தேறி” (குறு : 271 : 1-2)

அருவியின் திவலைகளைப் போன்று நீர்த்துளிகளைச் சிதறி, ஆறு அதனுடைய கரைப்பகுதிகளை வளம் பெறச் செய்வது போல, தலைவனும் பரத்தையர்க்குப் பயன்பட்டான் என்று உவமைக் கொள்ளப்பட்டது.

பரத்தையிற் பிரிந்து வந்த கிழவற்கு வாயிலாகப் புக்க தோழிக்குக் கிழத்தி உரைத்தது,

“களின் கேளிர் ஆர்த்திய, உள்ளூர்ப்
பாளை தந்த பஞ்சி அம் குறுங்காய்
ஒங்கு இரும் பெண்ணை நுங்கொடு பெயரும்
ஆதி அருமன் மூதூர் அன்ன,
ஆய வெள்ளாம்பல் அம்பகை நெறித்தழை”.

(குறு : 293 : 1-5)

பிறரைக் கவருமாறு உடை உடுத்தலும், புனைந்து கொள்ளுதலும் பரத்தையரின் இயல்பாகும். தலைவன் பரத்தையருக்குக் கொழுநன் ஆகான். இதனை இகழ்ச்சியாகத் தலைவி கூறுவதாக இப்பாடல் அமைந்துள்ளது. கள்ளைப் பருகியோர், அதனோடு அமையாமல் பனையின் நுங்கினையும் உண்பார்.

அதுபோலப் பரத்தையும், தலைவனை நுகர்ந்ததோடு அமையாமல் தனக்கு துன்பம் விளைவிப்பாள் என்று உவமைக் கூறுகிறாள்.

பிரிவிடை வேறுபட்ட கிழத்தி தோழிக்குச் சொல்லியது,

“நலத்தகைப் புலத்தி பசைதோய்த்து எடுத்துத்
தலைப்புடைப் போக்கித் தண் கயத்து இட்ட
நீரின் பிரியப் பருஉத் திரி கடுக்கும்
பேர் இலைப் பகன்றைப் பொதி அவிழ் வான் பூ
இன் கடுங் கள்ளின் மணம் இல கமழும்
புன்கண் மாலையும், புலம்பும்,
இன்கொல் தோழி, அவர் சென்ற நாட்டே?”

(குறு.330 : 1-7)

அழுக்கினை அகற்றித் தூயதாக்கும் நன்மையுடைய கைகளைக் கொண்ட ஆடை வெளுப்பவள், ஆடையைக் கஞ்சியில் தோய்த்து எடுத்து, முதலில் நீளப் புடைத்துப் பின் முறுக்கி அவ்வாடையின் முற்றிலும் அவிழாத முறுக்குப் போல, பெரிய இலைகளையுடைய பகன்றைக் கொடியில் அவிழும் நிலையில் உள்ள வெள்ளிய பூக்கள் தோற்றமளிக்கும். அவை, இனிய கருமையுடைய கள்ளினைக் கொண்டிருக்கும். பகன்றைக் கொடியானது மருதத்தினைக்குரியது. “பகன்றை நீரின் பல்லாண்டு உயிர் வாழும் மட்ட நிலத்தண்டுடைய சிறு செடி தண்டுகள் கொண்டிருக்கும். இலை காம்பு போன்றவை சதைப் பற்றுள்ளவையாகக் காணப்படும். இலைகள் தண்டின் அண்மைக் கணுக்களில் அமைந்திருக்கும். நீரில் மூழ்கியும் மிதந்தும் காணப்படும் தன்மை உடையவை”⁸ எனத் தாவர நூலார் கூறுகிறார். பனிக்காலத்தில் மலர்வது. இவ்வாறு மாலைப் பொழுதானது தலைவிக்கு தலைவனில்லாமல் துன்பத்தினை தருவதாக உவமை நயம் அமையப் புனையப்பட்டுள்ளது.

“நாள் இடைப் படாஅ நளிநீர் நீத்தத்து
இடிகரைப் பெருமரம் போல
தீதுஇல் நிலைமை முயங்குகம் பலவே”

(குறுந்.368 : 6-8)

குளக்கரையில் நின்ற மரம், வளம் பெறுதல் போல், தலைவனோடு இடையீடின்றிக் கலந்து வாழும் வாழ்க்கையால் இன்புறுவேன் என்று தலைவி குறிப்பாக வெளிப்படுத்துகிறாள். இப்பாடலடிகளில் இடம்பெற்றுள்ள குளம், மருதத்திற்குரியப் பின்னணியாகும். வரைவு நீட்டித்த இடத்துத் தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியதில்

**“ஊர் உண் கேணி உண்துறைத் தொக்க
பாசி அற்றே பசலை – காதலர்
தொடுவுழித் தொடுவுழி நீங்கி
விடுவுழி விடுவுழிப் பரத்தலானே”** (குறுந்.399 : 1-4)

என்பதில் பாசி படிந்த நீர் உண்பதற்குப் பயன்படாமை போல பசலை படர்ந்த தலைவியின் மேனியும் தலைவனுக்கு பயன்படாமையைத் தோழிக்கு தெளிவுபடுத்தினாள்.

தலைவி – வாயில்களுடன் சொல்லாடல்

தலைவி வாயில்களுடன் கூற்று நிகழ்த்துவதாக 2 பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. இவற்றில் தலைவி பாணனுடன் கூற்று நிகழ்த்தும் பாடலில் உவமை அமையப் பெறவில்லை. தலைவி வாயில்களுடன் கூற்று நிகழ்த்தும் பாடல்களில் 50வது பாடலில் உவமை அமைந்துள்ளது.

**“ஐயவி அன்ன சிறுவீ ஞாழல்
செவ்வி மருதின் செம்மலொடு தாஅய்த்
துறை அணிந்தன்று அவன் ஊரே!”** (குறுந்.50 : 1 - 3)

என்பதில் ஞாழல் பூ வெண்சிறு கடுகு போலப் பூத்து, சிவந்த மருதம் பூ உதிர்ந்து பழம் பூவாய்க் கிடக்கும் பரப்பின் மேல் உதிரும் ஆற்றுத்துறையால் அழகு பெற்றிருக்கும் ஊருக்குத் தலைவர் அவர். ஆனால் அவரைத் தழுவிய என் தோள் வளையல் கழலும் படி துவண்டு தனிமையால் வாடுகிறது.

இப்பாடலில் இடம் பெற்றுள்ள ஞாழல், மருத மலர்கள், பரத்தையர் போன்றன மருதத்திணைக்குரியது.

தலைவி - காமம் மிக்க கழிபடர் கிளவியால் கூறியது

பொருள் முற்றித் தலைவன் தன் இல்லம் வந்த வழி அவனுடன் கூடி
மகிழ்ந்த தலைவி இரவு புலர்ந்தது கண்டு துயருற்று சேவலிடம் காமம்
மிகுதியால் கூறியதாக இப்பாடல் அமையப் பெற்றுள்ளது.

**“குவி இணர்த் தோன்றி ஒண்பூ அன்ன
தொகுசெந் நெற்றிக் கணம்கொள் சேவல்!**

(குறு : 107 : 1-7)

குவிந்த கொத்துக்களையுடைய செங்காந்தளினது ஒள்ளியப் பூவானது
தொகுதியாக விளங்கும் சிவந்த கொண்டையையுடைய சேவலுக்கு
உவமங்களாயின.

ஐங்குறுநூற்றில் தலைவி - தோழியுடன் சொல்லாடல்

ஐங்குறுநூற்றில் கற்பில் துன்ப நிலையில் மொத்தம் 40 பாக்கள்
அமைந்துள்ளன. அவற்றில் தலைவி தோழியுடன் சொல்லாடுவதாக 13 பாக்கள்
அமைந்துள்ளன. உவமைகளுடன் அமைந்த பாக்கள் 22 ஆகும்.

தலைவன் பரத்தையருடன் உறவாடித் தலைவியைப் பிரிந்திருந்த பொழுது,
தலைவி புணர்ச்சி விரும்பி அது கிடைக்கப் பெறாமல் வருந்தினாள்.
அதனையறிந்த தோழி, தலைவன் கொடுமையை நினைத்து அவனை
வெறுத்தலை விடுத்து அவனைச் சேர விரும்புவது எதனால் என்று கேட்ட
தோழியிடத்தில் தலைவி,

**“கொடிப்பூ வேழம் தீண்டி, அயல
படிக் கொள் மா அத்து வண் தளிர் நுடங்கும்
அணித்துறை ஊரன் மார்பே**

பனித்துயில் கொள்ளும் இன்சாயற்றே”. (ஐங் : 14 : 1-4)

உள்ளுறையாகக் கூறுகிறாள். நீண்ட பூவினையுடைய வேழம் தீண்டுவதால்
பிஞ்சுகளைக் கொண்ட மாந்தளிர் அசையும் என்பதில் உள்ளுறையாக

பரத்தையரால் தலைவி மெலிவுற்றது குறிப்புப் பொருளாகக் கொள்ளப்படுகிறது. இவற்றில் குறிப்பிடப்பட்ட வேழம் பரத்தை, ஊரன் என்பவை மருதத்திற்குரியன.

தலைவனின் பரத்தையர் தொடர்பையறிந்த தலைவி வருந்தி வேறுபட்டதைத் தோழி வினவியதற்கு தலைவியானவள் வேழம் புனலாடும் பெண்டிர்க்கு உதவுதல் போலத் தலைவனும் பரத்தையர்க்கு வேண்டியவைகளை செய்வான் என்பது உள்ளுறையாகக் கூறப்பட்டதனை

“மணல் ஆடு மலிர் நிறை விரும்பிய, ஒண் தழை,
புனல் ஆடு மகளிர்க்குப் புணர்துணை உதவும்
வேழ மூதூர் ஊரன்
ஊரன் ஆயினும் ஊரன் அல்லன்னே”. (ஐங் : 15 : 1 - 4)

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன.

பரத்தையரோடு குலவி மகிழ்தலும் ஆடவர்க்கு இயல்பானது ஆதலால் வருந்த வேண்டாம் என்று அறிவுறுத்திய தோழியிடம் தலைவி,

“புதல்மிசை நுடங்கும் வேழவெண்பூ
விசம்பு ஆடுகுருகின் தோன்றும் ஊரன்
புதுவோர் மேவலன் ஆதலின்,
வறிது ஆகின்றது என் மடம் கெழு நெஞ்சே”
(ஐங் : 17 : 1-4)

பசிய புதர்களிடையே ஓங்கி வளர்ந்த வேழத்தின் வெண்மலர்கள் காற்றால் அசைவது வானவெளியில் பறக்கும் கொக்கிற்கு உவமங்களாயின. இவற்றுள் உள்ளுறையாக சிறப்பில்லாத பரத்தையர் உயர்ந்த குல மகளிர் போலத் தோற்றமளித்து மயக்குகின்றனர் என்பது குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

வேழத்தின் வெண்பூ புதன்மிசை நுடங்கினும் விசம்பாடு குருகு போலத் தோன்றும் என்று கொண்டு, நனவின் கண் நம்பால் அன்பின்றிப் புறத்தொழுகுவானாயினும் களவின் கண் அன்புடையவனாய்த் தோன்றுகின்றான் என்பது பழையவுரைக்காரரின் விளக்கம்.

இப்பாடலில் இடம்பெற்றுள்ள வேழம் மருதத்திணையின் கருப்பொருளாகும். குருகு, பரத்தையரும் மருதத் திணைக்குரியன என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கன.

“எக்கர் மாஅத்துப் புதுப் பூம் பெருஞ்சினை,
புணர்ந்தார் மெய்ம் மணம் கமழும் தண்பொழில்
வேழ வெண்பூ வெள்உளை சீக்கும்
ஊரன் ஆகலின் கலங்கி,
மாரி மலரின் கண் பனி உகுமே” (ஐங் : 19 : 1-5)

மாம்பூவினால் தண்ணிய பொழில் நறுமணம் கமழ்ந்ததை, பூ புணர்ந்தோர் மெய்ம்மணம் போன்றது என்றாள். மணப்பெண் திருமணத்தின் போது பல்வகை மலர்களாலும் சந்தனம் முதலியவற்றாலும் நறுமணம் கமழ்வது பற்றி, காதலரைப் புணர்ந்தோர் என்றும் பொருள் கூறுவது குறிப்பிடத்தக்கது. மாரிக்காலத்தில் அடுத்தடுத்துப் பொழியும் மழையால் பூக்கள் எப்பொழுதும் நீரொழுகுதல் பற்றி, இடையறாது கலங்கும் கண்களுக்கு அவற்றை உவமை கூறினாள்.

இப்பாடலைப் போன்று நற்றிணை 55^{வது} பாடலும் அமைந்துள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.

“பொறிகிளர் ஆகம் புல்லத் தோள்சேர்பு
அறுகாற் பறவை அளவில மொய்த்தலின்”⁹ (நற் - 55)

இப்பாடலில் தலைவனைக் கூடிய பெண்ணின் உடல் மணம் கமழ்ந்து காணப்படுவதாக குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

தலைவி வாயில் மறுத்தல்

“அறுசில் கால அஞ்சிறைத் தும்பி
நூற்றிதழ்த் தாமரைப்பூச் சினை சீக்கும்,
காம்பு கண்டன்ன தூம்புடை, வேழத்துத்
துறை நணி ஊரனை உள்ளி, என்
இறை ஏர் எல் வளை நெகிழ்பு ஓடும்மே”

(ஐங் : 20 : 1 - 5)

இப்பாடலடிகளில் மூங்கிலினுள் காணப்படுகின்ற துளையினை வேழத்தினுள் காணப்படுகின்ற துளைக்கு ஒப்பிட்டு உவமைக் கூறப்பட்டுள்ளது. இப்பாடலுள் உள்ளுறையாக தாமரைப் பூவிலுள்ள தும்பியின் சினையை வேழம் அழித்து விடும் என்பது தன்னிடம் என் மகன் தங்குதலையும் விலக்குதலையும் உடைய பரத்தையரைக் கொண்டான் என்பது குறிப்புப் பொருளாக அமைந்துள்ளது பழைய உரையில். இவ்வுள்ளுறையில் பயன்படுத்தப்பட்டிருள்ள ஊரன், வேழம், தாமரை, பரத்தை, ஊடல் முதலியன மருதத்திற்குரிய பின்னணிகளாகும்.

களவினில் தலைவியைக் கூடிய தலைமகன், உரிய உறுதிமொழிகளைத் தந்து மணந்து கொண்டு இல்லறம் நிகழ்த்திய பொழுது தன் உறுதிமொழிக்கு மாறாக புறந்தொழுக்கம் கொண்டு பிரிந்த காரணத்தால் வருந்திய தலைவி தோழியிடத்தில்,

“அன்னல் ஆடிய புள்ளிக் களவன்
முள்ளி வேர் அளைச் செல்லும் ஊரன்
நல்ல சொல்லி மணந்து, “இனி
நீயேன்” என்றது எவன் கொல்?” (ஐங் : 22 : 1 - 4)

என்று கூறுகிறாள்.

“முள்ளி வேர் அளைக் களவன் ஆட்டி,
பூக்குற்று, எய்திய புனல் அணி ஊரன்
தேற்றம் செய்து நப்புணர்ந்து, இனித்
தாக்கு அணங்கு ஆவது எவன் கொல்? - அன்னாய்”

(ஐங்.23 : 1-4)

இப்பாடலடிகளில் மகளிர், அளையின் கண் வாழும் நண்டுகளை அலைத்துப் பூக்களைப் பறித்து விளையாடி இன்பம் பெறும் ஊரன் என்பது, தலைவன், மனையின் கண் இல்லறம் நிகழ்த்தும் தன்னைத் தன் தீயொழுக்கத்தால் வருத்திப் பரத்தையர் மனையிடத்தே காம இன்பம் நுகர்ந்தான் என்பது உள்ளுறையாக அமைந்துள்ளது.

“உள்ளுறை உவமம் என்பது தமிழ் இலக்கியத்திற்கே உரிய தனிநெறி. காதல் மாந்தர்கள் தம் குறிப்பினை அமைப்பதற்கு நம் முன்னோர் கண்டெடுத்த இனிய, நேரிய நாகரிக வழியே உள்ளுறை உவமம் என்று குறிப்பிடுவர். இவ்வுவமம் மிகவும் வலிவான கட்டுப்பாடுகளை உடையது. அகப்பொருளாம் ஐந்திணையில் மட்டுமே பயன்படுத்துவதற்கு உரியது. கருப்பொருள் என்னும் இயற்கைச் சூழலிலிருந்து புணையப்படுவது. வெளிப்பார்வைக்குச் செடி, கொடி, மரம், பறவை, விலங்குகளின் செயல்களைப் புனைவது போல் காணப்படும். இவற்றை நேரடியாகக் கூறுவது அகப்பொருளின் நோக்கமன்று உட்கருத்தை உள்ளே வைத்துப் புறத்தில் வேறு கருத்து கூறுவர். அகமாந்தர்கள் கேட்போர் உணர்ந்து கொள்ளும் வண்ணம் இவ்வுள்ளுறை வாயிலாகக் குறிப்பிட்ட மனவோட்டங்களை முன்னிறுத்துகின்றனர். இங்கு இடம் பெறும் காட்சிகள் அதாவது முதல் கருப்பொருள்கள் வெறும் இயற்கைப் புனைந்துரைகளாக இலக்கியத்தில் இடம் பெறாமல் அகமாந்தரின் மன உணர்வுகளை விளக்கிக் காட்டும் பின்புலங்களாக அமைந்துள்ளன”¹⁰

வாயில்களுக்கு தலைமகள் சொல்வது போல் தோழியிடத்துக் கூறியது,

“அம்ம வாழி, தோழி! மகிழ்நன்
ஒருநாள் நம் இல் வந்ததற்கு, எழுநாள்
அழுபனன்ப, அவன் பெண்டிர் -
தீ உறு மெழுகின் நெகிழ்வனர் விரைந்தே”.

(ஐங்.32 : 1 - 4)

என்பதில் தலைவன் பரத்தையர் மனையையே தன்மனையாகக் கருதி வாழ்கிறான். தன் வீட்டிற்கு அயலோரைப் போல ஒரு நாள் வந்ததைக் கண்டு தலைவி, தீப்பட்டவுடன் உருகும் மெழுகினைப் போன்று தன் வீட்டிற்கு ஒருநாள் வந்ததற்கே விரைந்து உருகுவார். பல நாள்வரின் உயிர் தரியார் என்று இகழ்ச்சி தோன்ற உவமிக்கிறாள். இதில் ஊடல் எனும் உரிப்பொருள் இடம் பெற்றுள்ளது நோக்கத்தக்கது.

“அம்ம வாழி, தோழி! நம் ஊர்ப்
பொய்கைப் பூத்த, புழைக் கால் ஆம்பல்

தாது ஏர் வண்ணம் கொண்டன -

ஏதிலாளர்க்குப் பசந்த என் கண்ணே". (ஐங்.34 : 1 - 4)

தலைவன் புறவொழுக்கம் காரணமாக தலைவியின் கண்கள் அல்லியின் தாது போன்று பொன்னிறமாக மாறியது என்று தலைவியின் கண்களுக்கு அல்லியின் தாது உவமங்களாயின. ஆம்பல் தண்டு உள்ளே துளையுடையதனை மறைத்துத் தோன்றுவது போல் காதலரும் தன் அன்பின்மையைச் சொல் முதலியவற்றால் மறைத்து ஒழுகுவார். இவற்றில் இடம் பெற்றுள்ள அல்லி, மருதத்திற்குரிய மலர் ஆகும்.

தலைவன் விடுத்த வாயில்கள் தலைவன் நற்பண்பினன் என்பது தோன்றப் பலவாறு புகழ்ந்து அவனை ஏற்றுக் கொள்ள வற்புறுத்தினர். அது கேட்ட தலைவி,

"அம்ம வாழி, தோழி! நம் ஊர்ப்
பொய்கை ஆம்பல் நார் உரிமென் கால்
நிறத்தினும் நிழற்றுதல் மன்னே;
இனிப் பசந்தன்று, என் மாமைக் கவினே"

(ஐங்.35 : 1 - 4)

என்று மொழிகிறாள். ஆம்பலின் தண்டு இயல்பாகவே மென்மையும் மினுமினுப்பும் கொண்டது. அதன் நார் உரிக்கப்பட்ட நிலையில் அதன் ஒளி பன்மடங்கு சிறந்து காட்டும். அத்தகைய அல்லித் தண்டினும் மிகுந்த ஒளியுடையதாக தன்னுடைய மாமையானது தோன்றுகிறது என்று உவமை கூறுகிறாள். தலைவன் பிரிந்த கொடுமையினும் வாயில்களின் பொய்யுரை கொடுமை பெரிது என்றாள். இவற்றில் இடம்பெற்றுள்ள அல்லி, ஊடல் மருதத்திற்குரிய பின்னணிகளாகும்.

தலைவனால் அனுப்பப்பட்ட பாணர் முதலான வாயில்கட்கு, உடம்பட்டு வாயில் நேர எண்ணியிருந்தால் தலைவி. ஆனால் அவள் தோழி, இவள் மனக்கருத்தை அறியாளாய் வாயில் மறுத்த தோழியிடத்தில் தன் கருத்திற்கு இசையுமாறு தலைவி,

“அம்மவாழி, தோழி! ஊரன்
நம் மறந்து அமைகுவன் ஆயின், நாம் மறந்து
உள்ளாது அமைதலும் அமைகுவம் மன்னே
கயல் எனக் கருதிய உண்கண்
பயலைக்கு ஒல்காவாகுதல் பெறினே” (ஐங்.36 : 1 - 5)

என்று கூறுகிறாள். இதில் தலைவியின் கண்களுக்கு கயல் மீன்கள்
உவமங்களாயின. ஊரன், கயமீன் என்பன மருதத் திணைக்குறியனவாகும்.

தலைவி தலைவனோடு சொல்லாடல்

ஐங்குறுநூற்றில் மருதத் திணையில் அமைந்த சங்க இலக்கியப் பாக்களில்
தலைவி தலைவனோடு உரையாடுவதாக 19 பாக்கள் இடம் பெற்றுள்ளன.
இவற்றுள் 13 பாக்களில் உவமைகள் அமையப் பெற்றுள்ளன.

தலைவனுக்கு மிக அன்புடைய பரத்தையொருத்தி தலைவனுக்கு வேறுபல
பரத்தையருடன் உறவிருப்பதறிந்து அவனுடன் ஊடிய பொழுது தலைவனின்
மார்பை காவிரியாற்றின் பெருவெள்ளம் போன்ற மார்பு என்று உவமைக்
கூறுகிறாள். பல பெண்டிரும் அணையும் தன்மை கொண்டதால் தலைவனின்
மார்பிற்கு காவிரியாற்றின் பெருவெள்ளம் உவமங்களாயின என்பது,

“காவிரி மலிர் நிறை அன்ன நின்
மார்பு நனி விலக்கல் தொடங்கியோளே”. (ஐங்.42 : 3 - 4)

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன.

“அம்பணத்து அன்ன யாமை ஏறி,
செம்பின் அன்ன பார்ப்புப் பல துஞ்சம்
யாணர் ஊர! நின்னினும்
பாணன் பொய்யன்: பல துளினனே” (ஐங்.43 : 1 - 4)

என்பதில் யாமையானது நெல் முதலிய கூலங்களை அளக்க உதவும் மரக்காலை
வடிவால் ஒத்திருப்பதாகவும், அதன் பார்ப்புகள் செந்நிறத்திலிருப்பதால் செம்பிற்கும்
உவமைக் கூறுகிறாள்.

பரத்தையர் வீட்டிலிருந்த தலைமகன் தன் இல்லம் மீள் விரும்பித் தன் பாணனைத் தூதுவனாக அனுப்பினான். தலைவி அவனுக்கு வாயில் மறுத்த பின் தலைமகன் அப்பாணனோடு வந்து வாயில் வேண்டிய போது தலைவி கூறுவதாக அமைந்த பாடலில்,

“முள் எயிற்றுப் பாண் மகள் இன் கெடிறு சொரிந்த
அகன் பெரு வட்டி நிறைய, மனையோள்
அரிகாற் பெரும் பயறு நிறைக்கும் ஊர்!
மான் இழை ஆயம் அறியும் - நின்
பாணன் போலப் பல பொய்த்தல்லே”. (ஐங்.47 : 1 - 5)

எனும் உள்ளுறை உவமை அமைந்துள்ளது.

பாண்மகள் கொணர்ந்த இழிந்த மீனுக்குச் சமமாக மனையொட்டி சிறந்த நெல்லைக் கொடுப்பது போன்று தலைவனும் பரத்தையர் தரும் இழிந்த காம இன்பத்திற்கு ஈடாக உயர்ந்தோரிடத்துச் செய்யாமல் நின்றான் என்பது உள்ளுறையாம் என்றார் பெருமழைப்புலவர். தலைமகள் பரத்தையர் மனையிலிருந்து, பரத்தையர் செய்த குறிகளோடு தன் இல்லம் வந்த போது தலைமகள்,

“வலைவமல் பாண்மகன் வால் எயிற்று மடமகள்
வராஅல் சொரிந்த வட்டியுள், மனையோள்
யாண்டுகழி வெண்ணெல் நிறைக்கும் ஊர்!”

(ஐங்.48 : 1 - 3)

என்னும் பாடலடிகளின் மூலம் வரால் மீன் வாங்கிக் கொண்டு வெண்ணெல்லைக் கொடுக்கும் மனையோள் போன்று தலைவனும் பரத்தையிடம் துய்க்கும் காம இன்பத்தின் பொருட்டு உயர்ந்த பண்பாட்டினை இழந்தனை என உள்ளுறை உவமம் கூறுவது குறிப்பிடத்தக்கது.

இப்பாடலில் இடம்பெற்றுள்ள மீன், வெண்ணெல், பரத்தை மருதத்திற்குரிய பின்னணிகளாகும்.

“அம்சில் ஒதி அசைநடைப் பாண்மகள்
சில்மீன் சொரிந்து, பல் நெற்பெறுஉம்
யாணர் ஊர்! நின் பாண்மகன்
யார்நலம் சிதையப் பொய்க்குமோ, இனியே?”. (ஐங்.49:1-4)

இப்பாடலடிகளில் பாண்மகள் சில மீன்களையே தந்து பல்வேறு நெல் வகைகளையும் பெறுவாள் என்று கூறுவது போன்று நின் பாணன் சில பொய்களை திறம்படச் சொல்லிப் பற்பல மகளிரின் அழகினைச் சிதைப்பான் என்னும் உள்ளுறை பொதிந்துள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது. இதில் குறிப்பிடப்பட்ட மீன், நெல், ஊரன் மருதத்திணைக்குரியன இவை உள்ளுறைகளுள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. தலைவி தன் வேறுபாடு குறித்து உணர்த்த விரும்பிய தோழி,

“துறை எவன் அணங்கும், யாம் உற்ற நோயே? -
சிறை அழி புதுப் புனல் பாய்ந்தெனக் கலங்கிக்
கழனித் தாமரை மலரும்
பழன ஊர்? - நீ உற்ற துளே”. (ஐங்.53 : 1 - 4)

எனும் உள்ளுறையினைப் பயன்படுத்தியுள்ளாள். சிறையை அழித்துப் புதுப்புனல் பாயக் கழனித் தாமரை முதற்கண் கலங்கிப் பின் மலரும் பழனங்களை உடைய ஊரன் என்றது, நின் கட்டுப்பாடற்ற தன்மையால் வேறுபட்டுப் பின்னர் மனம் ஒருவாறு தெளிந்து நின்னைக் கூடும் பரத்தையர் பலரை உடையது உன் ஊர் என்று உள்ளுறுத்தி நின்றாள்.

பரத்தை காரணமாகப் பிரிந்த தலைமகன் வாயில் வேண்டி வந்த பொழுது கிழத்தி தலைவனிடம் பேசுவதாக அமைந்த பாடலில்,

“நறு வடிமா அத்து விளைந்து உகு தீம்பழம்
நெடு நீர்ப் பொய்கைத் துடுமென விழுஉம்,
கைவண் மத்தி, கழாஅர் அன்ன
நல்லோர் நல்லோர் நாடி,
வதுவை அயர விரும்புதி நீயே” (ஐங்.61 : 1- 5)

எனும் உள்ளுறை மொழிந்தாள். நறுவடி மாஅத்து விளைந்து உகு தீம்பழம் அதற்கு உரிமையுடையோர்க்குப் பயன்படாமல் பொய்கையில் வீழ்ந்து அங்கு வாழும் மீன்களுக்கு இரையாதல் போன்று நீயும் இல்லற உரிமையுடைய எனக்குப் பயன்படாமல் பரத்தையர் பலர்க்கும் பயன்படுவாய் என்ற உள்ளுறை கொண்டார் பெருமழைப்புலவர்.

இப்பாடலைப் போன்று குறுந்தொகையில் 8^{வது} பாடலிலும் உள்ளுறை அமைந்துள்ளது.

“கழனி மா அத்து விளைந்துகு தீம்பழம்
பழன வாளை கதூஉம் ஊரன்”.

“இந்திர விழவிற பூவின் அன்ன
புன் தலைப் பேடை வரி நிழல் அகவும்
இவ்வூர் மங்கையர்த் தொகுத்து” (ஐங்.62 : 1-3)

என்பதில் புன்றலைச் மயிற்பேடை வரி நிழலில் இருந்து சேவலை அழைத்தது என்றது. தலைவன் பிரிவினால் மனைக்கண் தனித்திருந்து அழுது வருந்தியது உள்ளுறையாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

பரத்தையிற் பிரிந்து வந்த தலைமகனோடு தலைமகள் புலந்து சொல்லியது,

“பொய்கைப் பள்ளிப் புலவு நாறு நீர்நாய்
வாளை நாள் இரை பெறுஉம் ஊர!
எம்நலம் தொலைவது ஆமினும்
துன்னம் – பெரும! – பிறர்த் தோய்ந்த மார்பே”.

(ஐங்.63 : 1-4)

நீர்நாய் பொய்கையை இருப்பிடமாகக் கொண்டிருக்கும் தன்னுடலில் புலால் நாற்றத்தைக் கழுவித் கொள்ளாமல் மீண்டும் புலால் நாறும் வாளையையே இரையாக் கொள்ளும் தன்மையை ஒத்து தலைவனும் அவன் குடிக்கேற்ற உயர் நெறியில் நில்லாமல் இழிந்த காம நுகர்ச்சியால் பரத்தையரை நாடி செல்கின்றனர்

என்பது உள்ளுறையாக அமைந்துள்ளது. நீர்நாய், பொய்கை, வாளை மீன் என்பன மருதத் திணைக்குரிய பின்னணிகளாகும்.

தலைமகளைப் பற்றி குறைக் கூறி வந்த பரத்தை, தன்னைப் புறங்கூறியதாகப் பொய்யைப் பரப்பினாள். அது கேட்ட தலைமகள், தன்பால் மீண்ட தலைவனிடம் சொல்லியதாக,

“கன்னி விடியல், கணைக்கால் ஆம்பல்
தாமரை போல மலரும் ஊர!
பேணாளோ நின் பெண்டே
யான் தன் அடக்கவும், தான் அடங்கலளே?

(ஐங்.68 : 1 - 4)

இப்பாடலடிகளில் காலையில் மலர்வது தாமரை, மாலையில் மலர்வது அல்லி, ஆனால் இருள் இன்னும் புலராததால் முன்னை நாள் மாலையில் மலர்ந்தது இன்னும் தன் இதழ் விரிய நின்றதால் ஆம்பல் தாமரை மலர் போல் தோன்றியதாக உவமைக் கூறப்பட்டுள்ளது. இதில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள தாமரை, ஆம்பல், பரத்தை மருதத்திற்குரியன.

பரத்தையரோடு பொழுது போக்கி நெடிது இன்பம் துய்த்து வந்த தலைமகனிடம், தன் இளமை நலம் குறைந்தமையால் அவன் பரத்தையரை நாடிச் சென்றதால் தலைவி மனம் வெறுத்து,

பழனப் பல்மீன் அருந்த நாரை
கழனி மருதின் சென்னிச் சேக்கும்
மாநீர்ப் பொய்கை யாணர் ஊர!
தூயர்: நறியர் - நின் பெண்டிர்:
பே எய் அணையம், யாம்: சேய் பயந்தனமே.

(ஐங்.70 : 1 - 5)

என்று கூறுகிறாள். தான் மகப்பேறு அடைந்தமையால் தன் உடலழகு நீங்கப் பெற்று தலைவனுடைய கண்ணுக்குப் பேய் போல் தோன்றுவதாக உவமைக் கூறப்பட்டுள்ளது. இதில் கருப்பொருளான மீனும், உரிப்பொருள் ஊடலும் மருத நிலத்திற்குரியதென இடம் பெற்றுள்ளன.

இதே பாடலைப் போன்று நற்றிணை 380வது பாடலிலும் இடம்பெற்றுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.

மகப்பேற்றினால் மேனி நாறுதல்

“நெய்யும் குய்யும் ஆடிமையொடு
மாசு பட்டன்றே கலிங்கமும் தோளும்
திதலை மென்முலைத் தீம்பால் பிலிற்றப்
புதல்வற் புல்லிப் புன்று நாறும்மே
வாலிழை மகளிர் சேரித் தோன்றும்
தேரோர்க்கு ஒத்தனெம் அல்லேம்”¹¹

தலைவன் பரத்தையோடு புனலாடியது அறிந்து ஊடிய தலைவியிடம், தலைவன் தன் செயலை மறைத்த பொழுது தலைவி சொல்லியதில்,

“துது ஆர் குறுந் தொடிச் சூர் அமை நுடக்கத்து
நின் வெம் காதல் தழீஇ, நெருநை
ஆடினை என்ப புனலே: அலரே
மறைத்தல் ஒல்லுமோ, மகிழ்ந்
புதைத்தல் ஒல்லுமோ, ஞாயிற்றது ஒளியே?”

(ஐங்.71 : 1 - 5)

எனும் உவமை அமைந்துள்ளது. இதில் ஞாயிற்றின் ஒளியைக் கையால் மறைக்க முயலும் பேதையர் போல் தலைவன் ஊரறிந்த பழியை மறைக்க முயன்றதாக உவமைக் கூறப்படுகிறது.

“வெண் நுதற் கம்புள் அரிக் குரற் பேடை
தண் நறும் பழனத்துக் கிளையோடு ஆலும்
மறு இல் யாணர் மலி கேழ் ஊர! நீ
சிறுவரின் இனைய செய்தி;”

(ஐங்.85 : 1-4)

தலைவன் பரத்தையர் மேல் அளவற்ற காமம் கொண்டு நெடுநாள் இருந்து பின் அவன் மனைக்கு திரும்பிய போது தலைவி புலந்து, நல்லது கெட்டது எனப் பகுத்தறிய முடியாத சிறார்களைப் போன்று இருப்பதாக உவமைக் கூறப்பட்டுள்ளது.

தலைவி வாயில்களிடம் சொல்லாடல்

ஐங்குறுநூற்றில் தலைவி வாயில்களிடம் சொல்லாடுவதாக 8 பாடல்கள் இடம் பெற்றுள்ளன. இவற்றில் 7 பாக்களில் உவமை அமைந்துள்ளது.

பரத்தையரோடு உறவு கொண்டு வாழ்ந்த தலைமகன் தன் மனையானை மீண்டும் கூட விரும்பிப் பாணன், விறலி முதலியோரைத் தூதுவராக அனுப்பிய போது அவர்க்கு வாயில் மறுத்து,

“மனை நடு வயலை வேழம் சுற்றும்
துறை கேழ் ஊரன் கொடுமை நாணி,
நல்லன், என்றும், யாமே:
“அல்லன்” என்னும், என் தடமென் தோளே”.

(ஐங்.11 : 1 - 4)

தலைவி கூறுகிறாள். வயலைக் கொடியானது வீட்டகத்து மரத்தின் கொம்பினை விடுத்து அயலேயுள்ள வலியற்ற நாணலிற் படரும் என்பது, குலப்பிறப்பினளான மனைவியை விடுத்து இழிகுல மகளிரை நாடிச் செல்கிறான் தலைவன் என்று உள்ளுறையாக குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

“இருஞ் சாய் அன்ன செருந்தியொடு வேழம்
கரும்பின் அலமரும் கழனி ஊரன்:
பொருந்து மலர் அன்ன என் கண் அழ,
பிரிந்தனன் அல்லனோ, பிரியலென், என்றே!

(ஐங்.18 : 1 - 4)

இப்பாடலுல் தலைவி செருத்திப் பூவோடு வேழம் கரும்பு போல அலமரும் என்றது. தம் சேடியரோடு பரத்தை மகளிர் குல மகளிர் போலத் திரிவர் என்ற உள்ளுறை அமையப் பெற்றுள்ளது. இதில் இடம் பெற்றுள்ள நாணல், வேழம், கரும்பு பரத்தை போன்றன யாவும் மருதத் திணைக்குரியவாகும்.

தலைமக்களிடம் நிகழும் பூசல்களை சுட்டிக் காட்டித் தெளிவிக்கும் உரிமை கொண்ட பாணர், கூத்தர், அறிவர் முதலானோர் தலைவனுக்காகத்

தலைவியிடம் முறையிட்ட போது தலைவி தலைவனையும், வாயில்களையும்
இகழ்ந்துரைப்பதான இப்பாடலில் தலைவி,

“தன் பார்ப்புத் தின்னும் அன்பு இல் முதலையோடு
வெண்பூம் பொய்கைத்து, அவன் ஊர் ” என்ப;
தன் சொல் உணர்ந்தோர் மேனி அதனால்
பொன் போல் செய்யும் ஊர் கிழவோனே” (ஐங்.41 : 1-4)

என்று கூறுகிறாள். அன்பில்லாத முதலையென்றது அன்பில்லாத தலைவனை
நோக்கியது என்றும், பொய்கையில் வெண்பூ என்றது புறத்தொழுக்கத்திற்குத்
துணையாகிய அறிவில்லாதாரை நோக்கியது என்றும் குறிப்பிடத்தக்கது. இதில்
குறிப்பிடப்பட்டுள்ள கருப்பொருளான முதலை, பொய்கை மருதத் திணைக்குரியன.

தலைவி வாயில் மறுத்த போது,

“அம்பணத்து அன்ன யாமை ஏறி,
செம்பின் அன்ன பார்ப்புப் பல துஞ்சும்
யாணர் ஊர்! நின்னினும்தான்
பாணன் பொய்யன்; பல சூளினனே.” (ஐங்.43 : 1-4)

என்பதில் யாமையின் வடிவிற்கு நெல் முதலிய கூலங்களை அளக்க உதவும்
மரக்கால் உவமங்களாயின. அதே போல் யாமையின் பார்ப்புகளின் செந்நிற
வடிவத்திற்கு செம்பானது உவமங்களாயின.

தலைவனால் பேரன்பு செய்யப்படும் பரத்தை தன் குறை கூறினாள் எனக்
கேள்வியுற்ற தலைவி அப்பரத்தைக்குச் சார்பாக பணி செய்யும் வாயில்கள்
கேட்குமாறு தலைவனுக்குச் சொல்லியதில்,

“மடவள் அம்ம, நீ இனிக் கொண்டோளே –
தன்னொடு நிகரா என்னொடு நிகரிப்
பெருநலம் தருக்கும்” என்ப; விரிமலர்த்
தாது உண் வண்டினும் பலரே,
ஓதி ஓள் நுதல் பசப்பித்தோரே”. (ஐங்.67 : 1-5)

எனும் உவமை அமைந்துள்ளது. பரத்தையர் நாட்டமுடைய தலைவனை வண்டென இழிவாக உவமிப்பது இதில் குறிப்பிடத்தக்கது.

தலைவி தன்னுள்ளே உரையாடுதல்

ஐங்குறுநூற்றில் தலைவி தன்னுள் பேசிக் கொள்வதாக 1 பாடல் அமைந்துள்ளது. பரத்தையரை நீங்கி வந்த தலைமகளை ஏற்றுக்கொள்ளுமாறு வாயில்கள் தூதாக சென்றனர். அவன் மீண்டு வரமுடியாமல் பரத்தையர் எந்நேரமும் விழித்திருப்பர் என்பதை உவமைநயம் அமையப் பாடியுள்ளார் தலைவி.

“பரியுடை நல்மான் பொங்கு உளை அன்ன
அடைகரை வேழம் வெண்பூப் பகரும்,
தண்துறை ஊரன் பெண்டிர்,
துஞ்ச ஊர் யாமத்தும், துயில் அறியலரே”. (13 : 1-4)

இப்பாடலடிகளில் உயர்ந்த சாதிக் குதிரையின் நீண்ட உளைக்க (உளை- குதிரையின் தலையில் அணியும் கவரி போன்ற அணிவகை) வேழத்தின் வெண்பூக்கள் உவமையாகின. இப்பாடலில் உள்ளுறையாக வேழம் வெண்பூப்பகரும் ஊரன் என்றது, பரத்தையின் பொய்ம்மையை மெய்யான அன்பு எனக் கருதியும், அவர்களது செயற்கையழகை இயற்கையழகு எனக் கருதியும் அவர்களை விட்டுப் பிரியாமனம் உடையவனாக மாறினான் என்பது உள்ளுறையாக அமைந்துள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.

கலித்தொகையில் தலைவி சொல்லாடல்

கலித்தொகையில் கற்பில் துன்ப நிலையில் தலைவி கூற்றுப் பாடல்கள் மொத்தம் 21 ஆகும். இவற்றில் தோழியோடு சொல்லாடுவதாக 6 பாடல்களும், தலைவனுடன் சொல்லாடுவதாக 13 பாடல்களும் தலைவி தன் புதல்வனோடு 1 பாடலும், தன்னுள் பேசிக் கொள்வதாக 1 பாடலும் என்றவாறாக அமைந்துள்ளன.

தலைவி தலைவன்

தலைவி தலைவனோடு கூற்று நிகழ்த்துவதாக மொத்தம் 13 பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. இவை அனைத்திலும் உவமை அமையப் பெற்றுள்ளன.

இல்லற வாழ்க்கையில் பரத்தை காரணமாகப் பிரிந்த தலைவன் தனது ஆற்றாமையே வாயிலாகக் கொண்டு, தலைவி இடத்துச் சென்றான். தலைவி, அவன் முன்னர் வதுவை அயர்ந்ததும், அப்பொழுது புனல் ஆடியதும் கூறி, ஊடல் தீர்க்கின்ற தலைவி,

“வீங்குநீர் அவிழ்நீலம் பகர்பவர் வயற்கொண்ட
ஞாங்கர் மலர் சூழ்தந்து, ஊர் புகுந்த வரி வண்டு,
ஒங்கு உயர் எழில் யானைக் கனைகடாம் கமழ் நாற்றம்
ஆங்கு அவை விருந்து ஆற்றா பகல் அல்கி, கங்குலான்,”

(கலி.66 : 1-4)

என்று உள்ளுறை உவமம் கூறுகிறாள்.

வீங்குநீர் பரத்தை சேரியாகவும்; அதன் கண் அவிழ்ந்த நீலம், காமச் செவ்வியுடைய பரத்தையராகவும், பகர்பவர் பரத்தையரை அழைத்துவரும் பாணராகவும், அம்மலரைச் சூழ்ந்த வண்டு தலைவனாகவும், யானையின் மதநீரை வண்டுகள் மொய்த்தலை சேரிப்பரத்தையர் தலைவனை நுகர்வித்தலாகவும், கங்குலில் வண்டு முல்லையை ஊதுதல், இற்பரத்தையருடன் இரவு துயிலுதலையும், வண்டானது பொய்கை மறத்தல் என்பது தலைவி தலைவனை மறத்தலாகவும் உள்ளுறை உவமம் அமைந்துள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.

பரத்தை இல்லத்தே தங்கித் திரும்பும் தலைவனிடத்துத் தலைவி, “எம் தங்கையரிடத்துக் கூறுக” என இரந்து கூறியதில்,

“அகன்துறை அணிபெற, புதலொடு தாழ்ந்த
பகன்றைப் பூ உற நீண்ட பாசடைத் தாமரை,
கண்டு பொர ஒளி விட்ட வெள்ளிய வன்னத்தால்
தண் கமழ் நறுந்தேறல் உண்பவள் முகம்போல,

வண்பிணி தளை விடுஉம் வயல அணி நல் ஊர்!”

(கலி.73 : 1 - 5)

எனும் உவமை அமைந்துள்ளது. இதில் மருத நிலத்து ஊரிலே ஒரு குளக்கரைக் காட்சி. குளக்குரையின் ஓரம் வரை நீர் பெருகிக்கிடந்தது. அதனையொட்டி வளர்ந்திருந்த பகன்றைக் கொடிகளிலே வெள்ளிக் கிண்ணம் போன்ற மலர்கள் நிறைந்திருந்தன. அம்மலர்களோடு உராயுமாறு நீண்டு வளர்ந்திருந்தது ஒரு தாமரை மொட்டு பகன்றையோடு உராய்ந்து அது மலர்ந்த காட்சி, வெள்ளிக் கிண்ணத்தில் வார்த்திருந்த மதுவைக் குடித்ததும், ஒரு மங்கையின் முகம் களிவெறியால் மலர்ந்தது போன்றிருந்தது என்று உவமைக் கூறப்பட்டுள்ளது. இப்பாடலில் இடம் பெற்றுள்ள பகன்றை, தாமரை எனும் கருப்பொருள்கள் மருத நிலத்துக்குரியன. உரிப்பொருளான பரத்தமை ஊடலும் மருத நிலத்தைச் சட்டுவதாகவும் அமைந்துள்ளது.

பரத்தமை சென்று வந்த தலைவனின் செயலுக்காக தலைவி வருந்தினாள். எனினும் தனக்கு அவன் மேலுள்ள காதலன்பு நீங்காமலிருப்பதையும் உணர்த்தும் தலைவி,

“இணை இரண்டு இயைந்து ஒத்த முகை நாப்பன், பிறிதுயாசம்
துணை இன்றித் தளைவிட்ட, தாமரைத் தனிமலர்:
திருமுகம் இறைஞ்சினள், வீழ்பவற்கு, இணைபவள்
அரிமதர் மழைக் கண்ணீர் அலர்முலைமேல் தெறிப்பபோல்,
தகைமலர்ப் பழனந்த புள் ஒற்ற, ஓசிந்து ஒல்கி”.

(கலி.77 : 1 - 5)

எனும் பாடல் அடிகளில் மூலம் எல்லா வகையாலும் இணை போன்று ஒத்திருப்பவான இரண்டு தாமரை மொட்டுகளின் நடுவிலே, வேறு பிற எதுவும் துணையில்லாமல், இதழ் விரிந்திருந்தது தாமரை மலர். மலர்கள் நிறைந்த அவ்வயலிலே பறவை ஒன்று வந்து அந்தத் தாமரை மலரைத் தாக்க அது சாய்ந்து வளைந்து, இணைந்திருந்த அந்த மொட்டுக்களின் மீது தன் அகவிதழிலேயிருந்த குளிர்ந்த பனிநீரை உதிர்க்கும் செயலானது தன் கணவன் பிரிந்து வாராதுபோக, அவனுக்காக வெட்கி முகங்கவிழ்ந்து அழுபவளின்,

கண்களிலிருந்து வழியும் நீரானது முலைமேல்பட்டு தெறிக்கும் காட்சிக்கு உவமங்களாயின. தாமரை மருதத்திணைக்குரியதாகும்.

அகநானூற்றின் 143 பாடலிலும் இதே போன்று உவமைகள் அமையப் பெற்றுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.

“கண்ணீர் அலர்முலை மேல் தெறிப்ப” – கண்ணீர்
நிறுத்தல் செல்லாள், முலை முகம் நனைப்ப
“பொன் எனப் பசந்த, கண் போது எழில் நலம் செல;
தொல் நலம் இழந்த கண் துயில் பெறல் வேண்டேன் மன்”¹²

(அகம்.77 : 12-13)

தலைவியின் கண்களுக்கு நீல மலரினையும், தலைவனால் வருத்தமுற்ற பொன்னின் தலைவியின் உடல்நலம் ஒளிகெட்டு பசந்ததற்கு பொன்னின் நிறத்தையும் உவமையாகக் கொண்டுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.

பரத்தமை மேற்கொண்ட தலைவன், தன் வீட்டினுள் புதல்வனைக் கண்டதும், அன்புடன் அவனை எடுத்து அணைத்தான். அவன் செயலால் மனம் வெதும்பிய தலைவி புதல்வனின் குறும்பைக் கூறுவது போல தலைவனைப் பழிக்கிறாள் என்ற கூற்றில்,

“புள் இமிழ் அகல்வயல் ஒலி செந்நெல் இடைப்பூத்த
முள் அரைத் தாமரை முழுமுதல் சாய்த்து, அதன்
வள் இதழ் உறநீடி, வயங்கிய ஒரு கதிர்,
அவை புகழ் அரங்கின் மேல் ஆடுவாள் அணிநுதல்
வகைபெறச் செரிஇய வயந்தகம் போல், தோன்றும்
தகைபெறு கழனி அம் தண்துறை ஊர்!”.

(கலி : 79 : 1-6)

எனும் உவமை அமைந்துள்ளது.

புட்கள் ஒலிக்கும் அகன்ற வயல்களிலே, நெற்பயிர் கதிர்முற்றித் தலை சாய்க்கும் பருவத்தில் தண்டில் முள்ளுடன் விளங்கும் தாமரை மலர் ஒன்றும் அப்பயிரிடையே வளர்ந்திருந்தது. பயிர் தலை சாய்க்கும் போது, ஒரு நெற்கதிர்,

தன் அருகே வளர்ந்திருந்த தாமரையின் மலர்ந்த இதழ்களிலேயே சாய்ந்து கிடந்தது. அவையோர் புகழ், ஆடலரங்கின் மேல் ஆடுகின்ற ஆடன்மகள், தன் அழகிய நெற்றியிலே அழகுடன் செருகியிருந்த வயந்தகம் போலத் தாமரை இதழிலே வீழ்ந்து கிடந்த நெற்கதிர் விளங்கும் என்று மருதத் திணையின் வளமானது உவமைகளுடன் விளக்கப்பட்டுள்ளது.

“பூங்கண் புதல்வனைப் பொய்பல பாராட்டி” (கலி : 79 : 20)

என்பதில் புதல்வனின் கண்ணிற்கு பூவானது உவமங்களாயின.

பரத்தையர் சேரியினின்றும் திரும்பிய தலைவனுடம் தலைவி ஊடியும் உறழ்ந்தும் சொல்லில் பொய்ச் சூளுக்கு அஞ்சி ஊடல் தீர்க்கும் தலைவியின் கூற்றில்,

“ஒருஉ; கொடி இயல் நல்லார்” (கலி : 88 : 1)

எனும் உவமை அமைந்துள்ளது. அதாவது பரத்தையரின் இடையானது கொடியைப் போன்றது என்றும், புள்ளியை உடைய நண்டுகள் நடக்கத் தடங்கள் நீர்க்கரையிலே தோன்றுவன போலப் பெரிய நகங்கள் கீரிய வடுக்களும், ஒளியுடைய பற்கள் பதிந்த குறிகளும், ஒள்ளிய பூவிதழ்கள் உதிர்ந்த தலைவனின் கண்ணியும் பரத்தையர் அவனோடு வேறாகிச் சினந்து அடிக்கச் சிவந்த மார்பும் தவறு காண இருப்பது போதாதோ வேறென்ன தவறுகளை வேண்டும் என்பதனை,

**“இஃது ஒத்தன! புள்ளிக் களவன் புனல்சேர் பொதுக்கம்
வள் உகிர் போழ்ந்தனவும், வாள் எயிறு உற்றனவும்,
ஒள் இதழ் சோர்ந்த நின் கண்ணியும், நல்லார்
சிரறுபு சீறச் சிவந்த நின் மார்பும்,
தவறாதல் சாலாவோ? கூறு”.** (கலி : 88 : 10-14)

இப்பாடல் அடிகள் விளக்கி நிற்கின்றன. இவற்றில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள நண்டு (களவன்) உரிப்பொருளான பரத்தமையின் ஊடல் என்பன மருதத்திணைக்குரியன.

தலைவனோடு ஊடி நின்ற தலைவி, முடிவிலே, ”அவன் பொய்ச் சத்தியங்கள் செய்து விடுவானே? என்று கலங்கி, அவன் மீது கொண்டிருந்த சினத்தை மறந்தாளாகி உறவு கொள்ளும் போது, கூறும் கூற்றில்,

“பெருங்காட்டுக் கொற்றிக்குப் பேய்நொடித் தாங்கு,
வருந்தல் நின் வஞ்சம் உரைத்து” (கலி : 89 : 8-9)

எனும் உவமை அமைந்துள்ளது. பெருங்காட்டுக் கொற்றவைக்குப் பேய் நொடி சொல்வது போல, நின் வஞ்சக வார்த்தைகளை வீணாகச் சொல்லி, ஏன் உன்னை நீயே வருத்திக் கொள்கின்றாய் என்று உவமைக் கூறப்பட்டுள்ளது.

பரத்தையிற் பிரிந்து வந்த தலைவனை காலந்தாழ்த்து வந்தது ஏன் எனத் தலைவி வினவ, கடவுளரைக் கண்டு தங்கிணைன் என்ற போது நீ கண்ட கடவுளர் இவர் எனக் கூறி புலந்த தலைவியானவள்,

“சோலை மலர் வேய்ந்த மான்பிணை யன்னார் பலர், நீ
கடவுண்மை கொண்டொழுகுவார்”.

என்றும்,

“ஈர் அணிக்கு ஏற்ற ஓடியாப் படிவத்துச்
தூர்கொன்ற செவ்வேலான் பாடிப், பலநாளும்,
ஆராக் கனைகாமம் குன்றத்து நின்னொடு
மாரி இறுத்த கடவுளைக் கண்டாயோ?”

(கலி.93 : 5- 9: 25-28)

உவமை அமைந்துள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது. சோலையிலே, மலர் துடிவரும் மான்பிணை போன்ற பரத்தையர் பலரிடம், தலைவனை கடவுள் தன்மையைக் கண்டு வந்தாயோ என்று கேட்டு மான்பிணைக்கு பரத்தையரை ஒப்பிட்டு உவமிக்கிறாள்.

பலநாளும் விடாமழைப் போலப் பொழியும் காம வெள்ளத்தால், திருப்பரங்குன்றத்திலே மாரிக்கால மெல்லாம் கழித்தாளே ஒருத்தி, அந்தக் கடவுளைக் கண்டாயோ என்று தலைவி புலந்து கூறியதில் உவமை அமையப்

பெற்றுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது. இதில் மருதத்திற்குரிய ஊடல் எனும் உரிப்பொருள் அமைந்துள்ளது.

தலைவன் குறும்பூழ்ப் போர் கண்டதால் காலந்தாழ்த்திற்று என்று கூறிய போது, தலைவி அவன் பொய் பேசுகிறான் என்பதைக் கண்டு கொண்டு, குறும்பூழ்ப் போரிலே புண் ஏற்பட வேண்டிய சூழ்நிலை இல்லையே? இப்போர் தலைவனுக்கும் பரத்தையருக்குமிடையே நடந்த போர் என்பதை புரிந்து கொண்டாள். தலைவன் தான் செய்த தவற்றை தானே ஏற்றுக் கொண்டு, பொய்யெல்லாம் ஏற்றி, தவறுதலைப் பெய்து கையோடு கண்டாய் பிழைத்தேன்” என்று தலைவன் உடன்பட்டுக் கூறி அருள் செய்யும் படி வேண்டினான்.

தலைவி குறும்பூழ்ப் போர் நிகழ்ந்தவாறு கூறினும் பரத்தையைக் குறும்பூழாகக் கொண்டு தலைவனை இடித்துரைப்பதாக இப்பாடல் அமையப் பெற்றுள்ளது.

குறும்பூழ் என்பது சிவல் என்றும் பறவை இப்பறவை பரத்தையருக்கு உவமைப் பொருளாக அமைந்துள்ளதை,

“குறும்பூழ்ப் போர் கண்டமை கேட்டேன், நீ என்றும்
புதுவன ஈகை வளம் பாடி, காலின்
பிரியாக் கவி கைப் புலையன் தன் யாழின்” (கலி.95 : 8-10)

எனும் பாடலில் அமைந்துள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.

இப்பாடலில் பண்பாடாக சில பதிவுகள் அமைந்துள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது. இப்பாடலில் சங்க கால மக்கள் பொழுது போக்காகப் பல விளையாட்டுக்களைக் கண்டு மகிழ்ந்தனர்; குறும்பூழ்ப் போரும் இத்தகைய விளையாட்டுக்களுள் ஒன்று. சூளுரைக்கும் போது தெய்வத்தின் மீது சூளுரைத்தல் உண்டு. இப்பாடலில் தலைவன் தலைவியினது மெய்யினைத் தொட்டு சூளுரைப்பேன் என்பது,

“போற்றிய நின் மெய் தொடுகு” (கலி.95 : 24)

எனும் பாடலடிகள் உணர்த்துக்கின்றன.

இக்காலத்தே தலையில் அடித்துச் சத்தியம் செய்தலும், கையில் அடித்துச் சத்தியம் செய்தலும் மக்களிடையே அமைந்துள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.

தலைவனது கொடுமை உள்ளத்தைச் சுடுகின்றது என்று கூறிய தலைவியிடத்தில், பாணன் முதலிய வாயிலோர் நயந்து கூறிய போது, தலைவி பரத்தையரைக் குதிரையாக்கி உவமித்ததனை,

“ஏந்தி எதிர் இதழ் நீலம் பிணைந்தன்ன கண்ணாய்!

குதிரை வழங்கி வருவல்”.

அறிந்தேன், குதிரை தான்;

பால் பிரியா ஐங் கூந்தற் பல் மயிர்க் கொய் சுவல்,

(கலி.96 : 5- 6, 7- 8)

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன.

ஞாயிற்றின் கதிர் விரிகின்ற வைகறை வேளையிலே, கையிற் பிடித்த வாருகோலினால் மதுரை முற்றத்தை வாருதலைப் போல தலைவனின் உடலில் நகத்தால் கீறியதும் குதிரை தானோ? என்று தலைவி பரத்தையை இகழ்ந்துரைப்பதை

“சேகா! கதிர்விரி வைகலில் கை வாருஉக் கொண்ட

மதுரைப் பெரு முற்றம் போல, நின் மெய்க்கண்

குதிரையோ, வீறியது”

(கலி : 96 : 22-24)

எனும் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன.

குதிரைக்குப் பூட்டிய அணிகள் எல்லாம் பரத்தைக்கும் பூட்டிய அணிகளாகப் பரத்தைக்கும் பொருந்துவனவாக. தலைவி வருணித்து பரத்தை என்று சுட்டாமல் சுட்டி, அப்பரத்தையே குதிரையாக ஏறித் திரிகின்றான் தலைவன் என்று கூறுகிறான். இதில் மகளிர்க்கான அணிகலன்கள் புல்லிகை, உத்தி, துஞ்சு, மேகலை, முக்காழ், சதங்கை, சிலம்பு, நீலமணிக்கடிகை. குதிரைக்கு அணிவிக்கும் அணிகள் வல்லிகை, துஞ்சு, கன்ன சாமரை, கண்டிகை

குதிரையை வண்ணங்கொண்டு அழகுபடுத்தியுள்ளனர். மூங்கில் உழக்காலும்
நாழியாலும் வண்ணங்களைத் தோய்த்துக் குத்தி குதிரையை அழகுபடுத்தியதை,

“வெதிர் உழக்கு நாழியால் சேதிகைக் குத்திக்
குதிரை உடல் அணி போல, நின் மெய்க்கண்
குதிரையோ, கவ்வியது?” (கலி : 96 : 26 - 28)

எனும் பாடலடிகளால் உவமை விளக்கப்படுகிறது.

குதிரையின் வேகத்திற்கு காற்றானது உவமங்களாயின என்பது,

“ஏதில் பெரும்பாணன் தூது ஆட, ஆங்கே ஓர்
வாதத்தான் வந்த வளிக்குதிரை;” (கலி : 96 : 35 - 36)

எனும் பாடலடிகள் விளக்குகின்றன.

தலைவி பரத்தையரை யானையாகக் கூறிப் புலந்தது:

தலைவி யானையோடு ஒப்பிட்டு வருணனையாக அமைத்து உவமைக்
கூறுவதனை,

ஒக்கும் -

“அவ் யானை வனப்பு உடைத்தாகலும் கேட்டேன்;
அவ் யானை தான் சுண்ண நீறு ஆடி, நறுநறா நீர் உண்டு-
ஒள்ளுதல் யாத்த நிலக அவிர் ஓடை,
தொய்யில் பொறிந்த வன முலை வான் கோட்டு,
தொய்யகத் தோட்டி, குழை தாழ் வடி மணி,
உத்தி பொறித்த புனை பூண் பருமத்து -
முத்து ஏய்க்கும் வெண்பல் நகை திறந்து,

கடா அம் படும்: இடத்து ஒம்பு”. (கலி : 97 : 1 - 31)

என்ற பாடல் அடிகளின் மூலம் அறியப்படுகிறது.

யானை தன் ஒள்ளிய நெற்றியில் நிலைபெறுத்தின திலகமாகிய விளங்கிய பட்டத்தினையும், தொய்யில் எழுதிய அழகினையுடைய முலைகளாகிய வெண்மையுடைய கோட்டினையும், தொய்யகம் என்னும் தலைக் கோலமாகிய தோட்டினையும், தாழ்ந்த மதுரக் குழையாகிய வடித்த மணிகளையும், திருவைப் பொறித்து வைத்த புனைந்த தலைப்பணியாகிய கழுத்து மெத்தையினையும் உடைத்து,

அந்தப் புதிய யானைதான் சுண்ணமாகிய நீற்றை அணிந்து, நறிய கள்ளாகிய நீரை உண்டு, நல்ல மனைவாசலிற் கதவமாகிய கம்பத்தைச் சேர்ந்து, தன் அழகைக் காட்டி, அவ்வழகாலே ஒருவரும் போகாதபடி காலைத்தட்டி வீழச் செய்யுமாறு நின்றது. தன்னைக் கண்டாருடைய நலமாகிய கவளத்தைக் கொள்ளும் என்று தலைவன் பரத்தையை நாடிச் சென்றதனை யானையோடு ஒப்பிட்டுக் கூறுவதாக இப்பாடல் அமைந்துள்ளது.

பரத்தையிடமிருந்து திரும்பிய தலைவன் தலைவியிடத்தில் காலம் தாழ்த்தி வந்ததன் காரணம் கூறுகையில், புதுப்புனல் ஆடியதால் என்றது, பரத்தைக்கு புதுப்புனல் உவமங்களாயின.

“யாரை நீ எம் இல் புகுதர்வாய்? ஓரும்

புதுவ மலர்தேரும் வண்டே போல்” (கலி : 98 : 1 - 2)

என்ற பாடலடிகளில் தலைவி தலைவனை மலர்களை ஆராய்ந்து நுகரும் வண்டைப் போல என்று, பரத்தையரை நுகர்ந்து வரும் தலைவனுக்கு ஒப்பிட்டு உவமைக் கூறப்பட்டுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.

தலைவி பரத்தையை அறல் மீனுடன் ஒப்பிடுவதை,

“நீள்நீர் நெறி கதுப்பு வாரும் ஆறல்ஆக

கார் மலர் வேய்ந்த கமழ் பூம் பரப்பு ஆகம்”

(கலி : 98 : 13 - 14)

எனும் பாடலடிகள் விளக்குகின்றன.

பரத்தையின் கண்கள் அழகு பொருந்திய பிறழும் தன்மையுடைய அறல்
மீன்களைப் போன்று அமைந்துள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.

இப்பாடலில் இடம்பெற்றுள்ள கயல், பரத்தை மருதத்திணைக்குரியன.

தலைவி - தோழி சொல்லாடல்

கலித்தொகையில் தலைவி தோழியுடன் சொல்லாடுவதாக 4 பாக்கள்
அமைந்துள்ளன. இவை அனைத்திலும் உவமை அமைந்துள்ளது.

வாயில் மறுத்த தலைமகள் தோழிக்குக் கூறியதில்,

“கார் முற்றி, இணர் ஊழ்த்த கமழ்தோட்ட மலர் வேய்ந்து,
கீர்முற்றி, புலவர் வாய்ச்சிறப்பு எய்தி, இருநிலம்
தார்முற்றியது போல, தகை பூத்த வையை தன்
நீர்முற்றி, மதில் பொருஉம் பகை அல்லால்”.

(கலி : 67 : 1 - 4)

எனும் உவமை அமைந்துள்ளது. மதுரையைச் சுற்றி வையை விளங்கிய
காட்சியானது மதுரை நகரமே தன்னைச் சுற்றிலும் பூமாலையிட்டு மகிழ்ந்தது
போன்றிருந்தது என்று உவமைக் கூறப்பட்டுள்ளது.

பரத்தையின் இடைக்கு கொடி உவமங்களாகியமை,

“கோடு எழில் அகல் அல்குல் கொடியன்னார் முலைமூழ்கிப்”

(கலி : 67 : 10)

எனும் பாடல் அடிகள் விளக்கி நின்றன என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

தலைவி தோழியை விளிக்கும் போது பிறையை ஒத்த அழகிய
நுதலிணையுடையாய்! என்று உவமிக்கிறாள்.

இதனை,

“பிறைபுரை ஏர்நுதலால்!”

(கலி : 67 : 18)

என்ற அடிவிளக்குகின்றன.

தலைவன் நாள்தோறும் புதுப்புது பரத்தையை வதுவை அயர்ந்து வருவதை பிடிக்காத தலைவி ஊடல் கொள்ளாமல் ஏற்றுக் கொண்டதை தோழி தலைவியிடம் கேட்டதற்குத் தலைவி கூறும் காரணமாக இப்பாடலில்,

“நீர் ஆர் செறுவில் நெய்தலோடு நீடிய
நேர் இதழ் ஆம்பல் நிரை இதழ் கொண்மாய்,
சீர் ஆர் சேயிழை ஒலிப்ப, ஓடும்
ஓரை மகளிர் ஓதை வெரீஇ, எழுந்து,
ஆரல் ஆர்கை அம்சிறைத் தொழுதி
உயர்ந்த பொங்கர் உயர் மரம் ஏறி,
அமார்க்கண் மகளிர் அலப்பிய அந்நோய்
தமார்க்கு உரைப்பன போல், பல்குரல் பயிற்றும்
உயர்ந்த போரின் ஒலி நல் ஊரன்”. (கலி : 75 : 1 - 9)

எனும் உவமை அமைந்துள்ளது. நீர் நிறைந்த வயல்களில் நெய்தல் பூவோடு ஆம்பல் மலரும் மலர்ந்துள்ளதை பறிக்க மகளிர் ஆரவாரத்துடன் சென்றனர். இதனைக் கண்டு ஆரல் மீன்களைத் தின்று கொண்டிருந்த பறவையினங்கள் உயர்ந்த மரத்தின் கிளைகளில் ஏறி அமர்ந்து கொண்டு எழுப்புகின்ற ஒலியானது, அமர்த்த கண்களையுடைய மகளிரைத் தனியே தவிக்கவிட்டு நோய் செய்த அவர்தம் கணவரின் செயலைச் சுற்றத்தார்க் கெல்லாம் கேட்குமாறு சொல்வன போல இருந்தது என்று உவமை அமைந்துள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.

பரத்தையின் கண்களுக்கு மலரானது உவமையாகக் கொள்ளப்பட்டது,

“பூங்கண் மகளிர் புனைநலம் சிதைக்கும்
மாய மகிழ்நன் பரத்தைமை” (கலி : 75 : 31 - 32)

எனும் பாடல் அடிகள் விளக்குகின்றன.

தேவகோட்டங்களைத் தொழுது வலம் செய்து வந்த தன் மகனிடம் காலம் நீட்டித்து வந்ததன் காரணம் கேட்டதான தலைவிக் கூற்றில்,

ஞாலம் வறம் தீர்ப் பெய்ய, குணக்கு ஏர்பு,
காலத்தில் தோன்றிய கொண்மூப் போல், எம்முலை
பாலொடு வீங்கத் தவ நெடிதாயினை: (கலி : 82 : 1 - 3)

எனும் உவமை இடம்பெற்றுள்ளது. உலகம் வறுமை தீர்ப் பெய்வதற்குக்
கீழ்க்கடலிலிருந்து பருவகாலத்தில் எழுகின்ற மழை மேகத்ததைப் போல,
தலைவியின் முலைகளிலிருந்து பெருகும் பாலானது விம்மிருந்தது என்று
உவமையானது அமைந்துள்ளது நோக்கத்தக்கது.

பரத்தை தலைவனை கொண்டு சென்றதற்கு, உவமையாக பருந்தானது
தலைவனை கொத்திக் கொண்டு போனதாக உவமிப்பதை,

“----- நுந்தையை என்றும்
பருந்து எறிந்தற்றாக் கொள்ளும்: கொண்டாங்கே
தொடியும் உகிரும் படையாக நுந்தை”

(கலி : 82 : 26 - 28)

எனும் பாடலடிகள் விளக்குகின்றன.

தலைவி நெஞ்சோடு கூறியது:

கலித்தொகையில் தலைவி தன்னுள்ளே கூறிக்கொண்டதாக 5 பாக்கள்
அமைந்துள்ளன. இவை அனைத்திலும் உவமை அமைந்துள்ளது.

விளையாடி வருமாறு பணிப் பெண்டிருடன் தன் மகனை அனுப்பி
வைத்தாள் தலைவி: அவன் காலம் நீட்டித்து வந்த காரணத்தை அறிந்து
தலைவன் சிறைப்புறத் தானாக தன்னுள்ளே புலந்ததான இப்பாடலில்

அகல் நகர் மீள் தருவனாக, புரி நெகிழ்பு
நீல நிரைப் போது உறுகாற்கு உலைவன போல்,
சாலகத்து ஒல்கிய கண்ணர், உயர் சீர்த்தி”.

(கலி.83 : 11 - 13)

எனும் உவமை அமைந்துள்ளது. முறுக்கவிழ்ந்த நீலமலர்கள் மிக்க காற்றுக்கு அசைவன போலச் சாளரங்களில் ஒதுங்கி ஒதுங்கிப் பார்த்தனர் இள மகளிர் என்று இளமகளிருக்கு நீலமலர்கள் உவமங்களாயின என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

செறியாப் பரத்தை இவன் தந்தை மாப்பில்
பொறி ஒற்றிக் கொண்டு ஆள்வல்” என்பது தன்னை
அறிய செய்த வின” (கலி : 84 : 23 - 28)

எனும் பாடலடிகள் விளக்குகின்றன.

புதல்வனுக்கு பரத்தை அணிவித்த தொடிகள் அவனது தந்தையின் தொடிகள், என்று தன் இகழ்ச்சியைக் கூறி இச்செயல் வெந்த புண்ணில் வேலைப் பாய்ந்தது போன்றிருந்தது என்று தன் துன்பத்திற்கு உவமைக் கூறுகிறாள்.

“முந்தைய கண்டும், எழுகல்லாத என் முன்னர்,
வெந்த புண் வேல் எறிந்தற்றா, இஃது ஒன்று
தந்தை இறைத்தொடி மற்று இவன்தன் கைக்கண்
தந்தார் யார்?” (கலி : 84 : 29 - 32)

பரத்தையை தலைவி வேனிற்காலத்து புதுப்புனலாக உவமிப்பதை,

“வேனிற் புனல் அன்ன நுந்தையை நோவார் யார்?”
(கலி : 84 : 38)

எனும் பாடலடிகள் விளக்குகின்றன. வேனிற் காலத்தே நீரை, வேண்டுவோர் வேண்டியவாறு உண்பர்: தலைவனை விரும்பிய மகளிர் எல்லாம் வேண்டிய பொழுது, ஆர்வத்தோடு அணைந்து ஆடுதற்கு இயைந்து ஒழுகுவன் என்று தலைவனின் பரத்தமைத் தன்மையை நுணுக்கமாகக் கூறுகிறாள்.

நீலமலர்கள், பரத்தை மருதத்திற்குரிய பின்னணிகளாகும்.

மாவினுடைய உயர்ந்த கொம்புகள் மிக்க காற்றால் அசையும் போது அதன் காம்பிலிருந்து முறிந்து பால் வடிவது போல தன் பால் மிகக் குதிக்கையினால் அதிகமாக சுரந்து தன் பிள்ளை உண்ணாமல் பழாய் போகும்படியாயிற்று என்னும் உவமையானது,

“உறுவளி தூக்கும் உயர்சினை மாவின்
 நறுவடி ஆர் இற்றவை போல் அழிப,
 கரந்துயான் அரக்கவும், கைநில்லா வீங்கிச்
 சுரந்த என் மென் முலைப்பால் பழுதாக - நீ
 நல்வாயில் போத்தந்த பொழுதினான்” (கலி : 84 : 1 - 5)

என்ற பாடலடிகளின் மூலம் அறியப்படுகிறது.

எந்நாளும் அடங்காத பரத்தமைக் குணமுடைய தலைவன் மார்பில், காமன் கொடியாகிய மகரத்தை மோதிரத்திலே குழித்தாற் போல, பொறியாக ஒற்றி அடிமை கொண்டு ஆள்வேன் என்பதை தலைவி அறியும் வண்ணம் பரத்தை அணிவித்திருந்தாள் என்று உவமைக் கூறுவதையும், புதல்வனின் சிவந்த விரலுக்கு நறா இதழை ஒப்பிட்டும் உவமைக் கூறுவதை,

அவற்றுள் நறா இதழ் கண்டன்ன செவ்விரற்கு ஏற்பச்
 சுறா ஏறு எழுதிய மோதிரம் தொட்டாள்
 குறி அறிந்தேன்: காமன் கொடி எழுதி, என்றும்
 (கலி.84:22-24)

சங்க காலத்தில் தாயர் தம் குழந்தைகட்கு எவ்வெவ் அணிகள் பூட்டி மகிழ்ந்தனர் என்பது இப்பாடலால் அறிய முடிகின்றது. கிண்கிணி, பொற்காசு, பவளக் கோவை, அவிர்தொடி, எறியவாள், எற்றாமழு, ஆனேற்று அவிர்பூண், முத்துமாலை, கண்ணிமாலை முதலிய அணிகள்.

இதில் தொடிக்கு உவமையாக நண்டுக் கண்ணினைக் கூறியுள்ளாள். நண்டுக்கண் போல முழுவதும் சுற்றியமைத்த, பல அரும்பு வேலைப்பாடுகளுடன் கூடிய தொடி என்று உவமிப்பதை,

“கையதை, அலவன் கண்பெற அடங்கச் சுற்றிய
 பல உறு கண்ணன் சிலகோல் அவிர் தொடி”.

(கலி : 85 : 6 - 7)

எனும் பாடலடிகள் விளக்குகின்றன.

மார்பில் அணிந்திருந்த அணியில் இடப இலச்சினை காணப்படுவது மழைக்காலத்துக் காணப்படும் கருஞ்சிவப்பு நிறமுடைய தம்பலப்பூச்சி போன்ற நிறத்தையுடைய பவளத்தாள் செய்த அணி என்று உவமைக் கூறப்படுவதை

“பெய்புல மூதாய்ப் புகர் நிறத் துகிரின்

மை அற விளங்கிய ஆன் ஏற்று அவிர்நூண்”.

(கலி : 85 : 10 - 11)

எனும் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன.

புதல்வனின் கண்ணிற்கு பூவானது உவமங்களாயின என்பது,

“பூ எழில் உண்கண் பனி பறப்ப”. (கலி : 85 : 27)

என்ற பாடலடிகள் விளக்குகின்றன.

தன் தலைவனைப் போன்று உருவ அழகில் ஒப்பவனாக விளங்கும் தன் மகனை அணைத்துத் தாய் உபதேசம் செய்கிறாள். நல்ல செயல்களில் தன் தலைவனைப் போன்றும் மனைவியைத் தவிக்கவிடாமலும் இருக்குமாறும் தன்னுள்ளே புலந்து கூறுவதலான இப்பாடலில் உவமைகள் நிறைந்துக் காணப்படுவதை,

“மைபடு சென்னி மழ களிற்று ஓடை போல்,

கை புனை முக்காழ் கயந்தலைத் தாழ்”

(கலி : 86 : 1 - 2)

எனும் பாடலடிகள் விளக்குகின்றன. இளங்களிற்றின் மத்தகத்தில் கிடந்து தொங்கும் மலர் வடத்தைப் போல தன் புதல்வனின் மென்மையான தலையில் மூவடக்கோவை கிடந்து தொங்குகின்றது என்றும் அவனது காலடியில் காணப்படும் சதங்கையானது தேரையின் வாயினைப் போன்று பிளந்தும், போர்த் தேரையின் வாயினைப் போன்று பிளந்தும், போர்த் தொழிலையுடைய யானையினைப் போன்று வலிமையுடையவனாகவும், இருப்பதாக உவமை அமைந்துள்ளது.

தேலை வாய்க் கிண்கிணி ஆர்ப்ப, இயலும் என்
போர்யானை வந்தீக ஈங்கு!

எனும் பாடலடிகள் மூலம் அறியப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கது.

காற்று உதிர்க்கும் மலர்களைப் போல தன் அழகினைக் கெடச் செய்து
பரத்தையை நாடிச் செல்லும் தலைவனை இகழ்ந்துரைப்பதான இப்பாடலில்,

“கால் பொரு பூவின் கவின் வாட, நுந்தை போல்,
சால்பு ஆய்ந்தார் சாய விடல்” (கலி : 86 : 19 - 20)

எனும் உவமை அமைந்துள்ளன.

தலைவி தன் புதல்வனை அவனது தந்தையிடத்துச் செல்ல வேண்டாம்
என்று கூறியும் கேட்காமல் அவன் அறனில்லாத தந்தையின் அகன்ற மாப்பில்
பாய்ந்தான் என்பதற்கு மலையடி வார்த்தை நோக்கிச் சிங்கக்குட்டி பாயும்
காட்சியானது உவமங்களாயின இதனை,

“குன்று இறு வரைக் கோண்மா இவ்நந்தாங்கு,
தந்தை வியன் மாப்பில் பாய்ந்தான் - அறன் இல்லா
அன்பிலி பெற்ற மகன்”. (கலி : 86 : 32-34)

எனும் பாடல் அடிகள் விளக்குகின்றன.

அகநானூற்றில் தலைவி தலைவனோடு சொல்லாடல்:

அகநானூற்றில் மருதத்திணையில் துன்பநிலையில் அமைந்த சங்க
இலக்கியப் பாக்களில் தலைவி தலைவனோடு சொல்லாடுவதாக 5 பாடல்கள்
இடம்பெற்றுள்ளன. இவை நற்றிணையில் 4 ஆகவும், ஐங்குறுநூற்றில் 19
ஆகவும், கலித்தொகையில் 11 ஆகவும், அகநானூற்றில் 5 ஆகவும்
காணப்படுகின்றன. இவற்றுள் உவமைகள் அமைந்துள்ளப் பாடல்களின்
எண்ணிக்கை 33 ஆகும். இவை நற்றிணையில் 4, குறுந்தொகையில் தலைவி
தலைவனோடு சொல்லாடுவதாக பாடல் அமையப் பெறவில்லை. ஐங்குறுநூறு 13,
கலித்தொகையில் 11, அகநானூறு 5 என அமையப் பெற்றுள்ளன.

அகநானூற்றில் தலைவி தலைவனோடு சொல்லாடல்:

அகநானூற்றில் தலைவி தலைவனோடு சொல்லாடுவதாக 5 பாடல்கள் காணப்படுகின்றன. இவற்றில் உவமைகளும் இடம் பெற்றுள்ளன.

பரத்தையிற் பிரிந்து வந்த தலைமகற்கு கிழத்தியின் கூற்று,

“அரம்போழ் அவ் வளைப் பொலிந்த முன்கை,
இழை அணி பணைத்தோள், ஐயை தந்தை,
மழைவளம் தருஉம் மா வண் தித்தன்,
பிண்ட நெல்லின் உறந்தை ஆங்கண்

-----பூழியர்
கயம்நாடு யானையின் முகன் அமர்ந்தா அங்கு”.

(அகம் : 6 : 2 - 9)

ஐயை என்பாள் மணிகள் உள்ளிடப்பட்ட சிலம்பினையும், ஆம்பல் மலரால் ஆன அழகிய மாலையினையும் அணிந்தவள் என்றும் அவளது தோளானது மூங்கிலைப் போன்றும் அமைந்துள்ளது எனும் உவமையினை உள்ளடக்கியது. தித்தனின் வள்ளல் தன்மைக்கு மழையானது உவமங்களாயின. காவிரியாற்றின் நீர்ப்பெருக்கில் பரத்தையோடு பூழி நாட்டாரது குளத்தினை நாடிச் சென்று நீர் விளையாடும் களிறும் பிடியும் போல மகிழ்ச்சியாய் தலைவன் புனலாடியதற்கு உவமைக் கூறப்பட்டுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.

“கடர்ப் பூந்தாமரை நீர் முதிர் பழனத்து,
அம் தூம்பு வள்ளை ஆய் கொடி மயக்கி,
வாளை மேய்ந்த வள் எயிற்று நீர் நாய்,
முள் அரைப் பிரம்பின் மூதரில் செறியும்,
பல்வேல் மத்தி, கழா அர் அன்ன எம்,
இளமை சென்று தவத் தொல்லதே:
இனிமை எவன் செய்வது, பொய்ம் மொழி எமக்கே?

(அகம் : 6 : 16 - 22)

என்பதில் நெருப்பு எழுந்தாற் போன்று தாமரைப் பூக்கள் பூத்திருக்கும் எனும் உவமை இடம் பெற்றுள்ளது. மத்தி என்பவனின் வளம் பொருந்திய கழா அர் என்னும் ஊரினை ஒத்ததாக தலைவியின் இளமை நலம் காணப்படுவதாக உவமிக்கப்பட்டுள்ளது. இவற்றுள் இடம் பெற்றுள்ள கழனி, தாமரை, மீன், நீர்நாய் என்ற கருப்பொருள்களும், பரத்தையொழுக்கம் கூறும் உரிப்பொருளும் மருதத்திணைக்குரியனவாகும்.

பரத்தையர் சேரியினின்றும் வந்த தலைமகன்,

“யாரையும் அறியேன்” என்றாற்குத் தலைமகள் கூறியதில்,

“நாயுடை முது நீர்க் கலித்த தாமரைத்
தாதின் அல்லி அவிர் இதழ் புரையும்
மாக இல் அங்கை, மணி மருள் அவ்வாய்”.

(அகம் : 16 : 1 - 7)

தன் புதல்வனின் அழகான உள்ளங்கை நீர் நிலையில் செழித்து வளர்ந்த தாமரையின் அல்லியாகிய விளக்கம் பொருந்திய இதழினை ஒத்ததாகவும், வாய் பவளம் போன்று செந்நிறமாகவும் காணப்பட்டதாக உவமைக் கூறப்பட்டுள்ளது. இவற்றுள் இடம்பெற்றுள்ள தாமரை, அல்லி, நீர்நாய், பரத்தை போன்றவை மருதத்தின் பின்னணிகள் ஆகும்.

பரத்தையிற் பிரிந்துவந்த தலைமகனிடத்தில் புலந்து சொல்லியதில்,

தூண்டில் வேட்டுவன் வாங்க வாராது,
கயிறு இடு கதச் சேப் போல, மதம் மிக்கு,
நாள் கயம் உழக்கும் பூக்கேழ் ஊர்! (அகம் : 36 : 1 - 8)

ஆண் வரால் மீன் ஆம்பற், குவளை, விள்ளை எனும் செடி கொடிகளை சிதைத்தும், தூண்டில் இட்ட வலைஞனிடம் சிக்காததால் கயிறிட்டு இழுக்கப்படும் சினம்மிக்க எருதினைப் போன்று செருக்கு மிகுந்து காணப்படுவதாக உவமைக் கூறப்பட்டுள்ளது. இவற்றுள் இடம்பெற்றுள்ள ஆம்பல், குவளை, வரால் மீன், எருது போன்றன மருதத்திணைக்குரியன.

பரத்தையிற் பிரிந்து வந்த தலைமகற்குக் கிழத்தி சொல்லியதில்,

“நெடுங்கொடி நுடங்கும் நறவுமலி பாக்கத்து,
நாள் துறைப் பட்ட மோட்டு இருவரா அல்
துடிக்கண் கொழுங்குறை நொடுத்து, உண்டுஆடி
வேட்டம் மறந்து, துஞ்சம் கொழுநார்க்குப் பாட்டி
ஆம்பல் அகல் இலை, அமலை வெஞ்சோறு
தீம்புளிப் பிரம்பின் திரள்கனி பெய்து”.

(அகம் : 196 : 1 - 6)

இப்பாடலில் உள்ளுறையாக தலைவன் தலைவியை மறந்து பரத்தையை நுகர்ந்து வருதல் அமைந்துள்ளது. தலைவன் பரத்தையைச் சார்ந்து இரவெல்லாம் அவளுக்குத் தன் மார்பினைத் தந்து, அவள் தரும் இன்பத்ததைத் துய்த்து, தலைவியை மறந்து, வைகறைப் பொழுதில் அவளை நினைத்து வருகின்றான் என்பது உள்ளுறையாக அமையப் பெற்றுள்ளது.

பாணர்கள் வைகறை வேட்டையில் துறையிடத்து அகப்பட்ட பெரிய வயிற்றினையுடைய வரால் மீனின் துடியின் கண் போன்ற கொழுவிய துண்டத்தினை விற்று, அப்பொருள் கொண்டு கள்ளுண்டு களித்து ஆடினர் என்று உவமை அமையப் பெற்றுள்ளது.

“----- தந்தை
கண்கவின் அழித்ததன் தப்பல், தெறுவர,
ஒன்று மொழிக் கோசர்க் கொன்று, முரண்போகிய,
கடுந்தேர்த் திதியன் அழுந்தை, கொடுங்குழை
அன்னி மிஞிலியின் இயலும்
நின்நலத் தகுவியை முயங்கிய மார்பே”

(அகம் : 196 : 8 - 13)

வஞ்சினம் கூறும் இயல்புடைய கோசர்கள் அருளின்றி அன்னி மிஞிலியின் தந்தையின் கண்ணைக் களைந்து அதன் அழகினைப் கெடுத்ததால், அன்னி மிஞிலி விரைந்தோடும் தேரினையுடைய திதியனது அழுந்தார் என்னுமிடத்து, அச்சம் உண்டாக அவர்களைக் கொன்று, தன் பகைதீர்ந்து மகிழ்ந்திருந்தார். இங்ஙனம் களித்திருந்த மிஞிலி போல, தலைவனது நலத்தை நுகர்வதற்குத்

தக்கவளாகிய பரத்தையும், தலைவனை அடைந்த களிப்பு மிகுதியால்
செருக்குற்றுத் திரிகின்றதன் காரணமாக பரத்தையை தழுவிய தலைவனது
மார்பினை தீண்டமாட்டேன் என்று உவமை அமையப் பெற்றுள்ளது
குறிப்பிடத்தக்கது.

இப்பாடலில் அன்னி மிஞிலியின் வரலாறு அமைந்துள்ளது
குறிப்பிடத்தக்கது.

வரால் மீன், பரத்தை, ஊடல் என்பன மருதத்திற்குரியன ஆகும்.

பரத்தையிற் பிரிந்து வந்து கூடிய தலைமகற்குத் தலைமகள் சொல்லியது:

“கோடுற நிவந்த நீடுஇரும் பரப்பின்
அந்திப் பராஅய புதுப்புனல், நெருநை,
மைந்துமலி களிற்றின் தலைப்புணை தழீஇ,

யாழ் இசை மறுகின் நீழர் கிழவோன்
வாய்வாள் எவ்வி ஏவல் மேவார்
நெடுமிடல் சாய்த்த பசும்பூண் பொருந்தலர்
அரிமண வாயில் உறத்தூர் ஆங்கண்,
கள்ளுடைப் பெருஞ்சோற்று எல் இமிழ் அன்ன
கவ்வை ஆகின்றால் பெரிதே:

(அகம் : 266 : 1-3 : 10-15)

கரையின் உச்சியைத் தொடுமளவு உயர்ச்சியையும், நீண்டு அகன்ற பெரிய
பரப்பினையும், பரந்தொழுகும் அழகினையும் உடைய புதுநீர்ப் பெருக்கில்,
வலிமை மிகுந்த யானையைப் போல், தெப்பத்தின் தலைப்பக்கத்தை தழுவிய
தலைவனுக்கு யானையின் வலிமை உவமங்களாயின. எவ்வி என்பவன் குறிதப்பாத
வாட்படையை உடையவன்: யாழ் ஒலிக்கும் தெருக்களையுடைய நீடுரின்
தலைவன்: அவன் தன் ஏவலை ஏற்றுக் கொள்ளாத பூண் அணிந்த பகைவரை
அரிமண வாயில் உறத்தூர் என்னுமிடத்துப் போரிட்டு வென்று அவர்தம்
வலிமையைக் கெடுத்து அவ்விடத்தில் தன் படைவீரர்களுக்குக் கள்ளுடன்

பெருஞ்சோற்றினையும் பகற்பொழுதில் அளித்த போது, அவ்வீரர்கள் உண்டு மகிழ்ந்து எழுப்பிய ஆரவாரம் போன்று தலைவன் பரத்தை மகளிரோடு புனலாடிய போது எழுந்த அலர் காணப்பட்டதாக உவமைக் கூறப்பட்டுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது. இப்பாடலில் உள்ளுறையாக உழவர் எழுப்பிய ஆரவாரத்துக்கு அஞ்சிப் பறந்து சென்ற மயில் தெய்வம் உறையும் மலையாம் பொலிய வந்து தங்கும் என்பதானது, தலைவன் ஊரில் எழுந்த அவருக்கு அஞ்சி தலைவியின் மனையகம் வந்துள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.

“யாமும் காதலம், அவற்கு” எனச் சாஅய்,
சிறுபுறம் கவையினனாக உறுபெயல்
தண் துளிக்கு ஏற்ற பல உழுசெஞ்செய்
மண் போல் நெகிழ்ந்து, அவற்கலுழந்தே
நெஞ்சு அறைபோகி அறிவினேற்கே?”

(அகம் : 26 : 21 - 25)

என்பதில் மிக்க மழையில் குளிர்ந்த துளிகளை ஏற்றுக் கொண்ட பலமுறை உழப்பட்ட செம்மையான வயலின் மண்ணைப் போல் தலைவியின் நெஞ்சம் நெகிழ்ந்து ஊடல் தீர்ந்து உவகை கொண்டதாக உவமைக் கூறப்பட்டுள்ளது.

பரத்தை மனைக்குச் செல்கின்ற பாணன் தன் மனைக்கு வந்தானாக, தோழிக்குத் தலைமகள் சொல்லியதில்,

“நகை ஆகின்றே - தோழி! நெருநல் -
மணி கண்டன்ன துணிநயம் துளங்க
இரும்பு இயன்றன்ன கருங்கோட்டு எருமை,
ஆம்பல் மெல் அடை கிழிய, இவளைக்
கூம்பு விடு பல் மலர் மாந்தி”

(அகம் : 56 : 1 - 5)

எனும் உவமையும் உள்ளுறையும் அமைந்துள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது. இரும்பு போன்ற மனத்தையுடையரான பரத்தை ஊர் முழுவதும் கலங்கத் தாம் முன்பு கூடிய பரத்தையர் தாய்மார் கலங்க, அப்பரத்தையர் அவ்வாம்பல் பூப்போல் குவிய, குவிதல் விட்ட குவளை மலர் போலும் பூப்பெய்து கொள்ளப்பட்ட பரத்தையரை நுகர்ந்து வருகின்ற காலத்தில், வழியில் அகப்பட்ட சேடியர் முதலானவரையும்

நுகர்ந்து தம்மனையில் தங்குதற் பொருட்டு வருகின்றான் எனத் தோழிக்கு வாயில் மறுத்து கூறுவதில் உவமை அமைந்துள்ளது.

பரத்தையிற் பிரிந்த தலைமகற்கு வாயிலாய்ப்புக்க தோழிக்குத் தலைமகள் சொல்லியது,

“பூங்கண் புதல்வனை நோக்கி, நெடுந்தேர்
தாங்குமதி, வலவ என்று இழிந்தனன், தாங்காது,
மணிபுரை செவ்வாய் மார்பகம் சிவணப்”

(அகம் : 66 : 13 - 15)

என்பதில் புதல்வனின் கண்ணிற்கு பூவினையும், அவனது சிவந்த வாய்க்கு பவளத்தினையும் ஒப்பிட்டு உவமைக் கூறப்பட்டுள்ளது.

ஆற்றாமை வாயிலாகப் புக்க தலைமகன் நீக்கத்துக்கண் புக்க தோழிக்குத் தலைமகள் சொல்லியது,

முள்ளிச் செடியின் மலர்களுக்கு நீலமணியினை ஒப்பிட்டும் மாமரத்தின் அசையும் கிளைகளில் உள்ள புதிய பூக்கள் தூவும் மழைத்துகள் போல உதிர்ந்து வீழ்ந்து பரவிக் காணப்படும் என்றும் உவமைக் கூறப்பட்டுள்ளது என்பதை,

“மணிமருள் மலர முள்ளி அமன்ற,

கருங்கோட்டு மா அத்து அலங்குசினைப் புதுப்பூ
மயங்கு மழைத் துவலையின் தா அம் ஊரன்
காமம் பெருமை அறியேன்”.

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன.

“வலிமிகு முன்பின் அண்ணல் ஏ ளறு
பனிமலரப் பொய்கை பகல் செல மறுகி,
மடக்கண் எருமை மாண்நாகு தழீஇ,
படப்பை நண்ணி, பழனத்து அல்கும்

கலிமகிழ் ஊரன் ஒலிமணி நெடுந்தேர்”

(அகம் : 146 : 1 - 5)

இப்பாடலில் உள்ளுறையும், உவமையும் அமைந்துள்ளது. எருமைப் கடா பகலெல்லாம் மலர்ப் பொய்கையில் சுழன்று, பின்னர் இள எருமையைத் தழுவி, படப்பையை அடைந்து, பின்னர் பழனத்தில் தங்கினாற் போலத் தலைவன் பரத்தையர் சேரியில் பல நாள் தங்கி, அவர்களை நுகர்ந்து, பின் இளைய பரத்தை ஒருத்தியோடு சோலைதோறும் விளையாடி சேறு மிகுந்த பழனம் போலும் இழிந்த தன் இல்லத்திற்கு வந்ததாக உள்ளுறையாக தலைவி கூறுகிறாள்.

இப்பாடலில் இடம்பெற்ற பொய்கை, எருமை, சேரி, பரத்தை போன்றன மருதத்திற்குரிய பின்னணிகளாகும்.

தலைவி - விறலியோடு சொல்லாடல்

தலைவி விறலியோடு சொல்லாடுவதாக 1 பாடல் அமைந்துள்ளது. இதில் உவமை அமைந்துள்ளது.

வாயில் வேண்டிச் சென்ற விறவிக்குத் தலைமகள் வாயில் மறுத்தது.

“என் எனல் படும்கொல் - தோழி! - நல்மகிழ்ப்

பேடிப்பெண்கொண்டு ஆடகை கடுப்ப,

நகுவரப் பணைத்த திரிமருப்பு எருமை

மயிர்க்கவின் கொண்ட மாத்தோல் இருபுறம்

சிறுதொழில் மகாஅர் ஏறி, கேணோர்க்குத்

துறுகல் மந்தியின் தோன்றும் ஊரன்”. (அகம்.206 : 1 - 6)

என்பதில் கள்ளுண்ட களிப்புடன் பேடிப் பெண்ணின் உருவம் பூண்டு கூத்தாடுவானது பின் சென்று மேல் வளைந்தகையைப் போன்று எருமையினது கொம்பானது முறுக்குண்டு வளைந்து காணப்படுவதாக உவமைக் கூறப்பட்டுள்ளது. இந்த எருமையின் முதகில் சிறுவர்கள் ஏறி அமர்ந்திருக்கும் காட்சியானது தொலைவிலிருந்து காண்பவருக்கு உருண்டைக் கல்லின் மீது மந்தி அமர்ந்திருப்பது போன்று காணப்படுவதாக உவமைக் கூறப்பட்டுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.

இப்பாடலுள் இடம் பெற்றுள்ள எருமை மருதத்திணைக்குரிய பின்னணியாகும்.

“சங்க இலக்கியங்களில் தொடரும் மரபும் ஒருவகையாக வந்து சுவையைக் கொடுக்கின்ற உவமையைக் காணமுடியாது, புலவர்கள் தாம் நேரில் கண்டு சுவையுணர்வில் திளைத்தெழுந்த பாங்கிலே புத்தம் புதிய கிளர்ச்சியுடன் தெள்ளத் தெளிந்த எழிலுடன் உவமையினை அமைப்பது சங்க இலக்கியத்தின் சிறப்பு. மேலும் சங்க இலக்கிய உவமைகளிலே கூர்ந்து கணித்தறிந்த நுணுக்கங்களும் நுட்பமான ஒப்புமை நயங்களும் அமைந்து கிடப்பதைக் காணலாம்”¹² எனக் கூறுவர்.

மருதத்துள் குறிஞ்சி

மருதத்திணைப் பகுப்பாக அமைந்த சங்க இலக்கியத் தலைவி கூற்றுப் பாக்களில் குறிஞ்சித் திணைக்குரிய முதல் கரு உரிப்பொருட்கள் மயங்கிய நிலையில் அவற்றை மருதத்துள் குறிஞ்சி மயங்கியவைகளாகக் கொள்வர். தலைவி – தோழியுடன் கூற்று நிகழ்த்தும் பாக்களில் மருதத்துத்துள் குறிஞ்சி மயங்கிய நிலையில் ஒரு பாடல் காணப்படுகிறது.

தலைவி தோழியோடு சொல்லாடல்

தலைவனுக்கும் தலைவிக்கும் இயற்கைப் புணர்ச்சி நிகழ்ந்த உண்மையைத் தோழி உணர்ந்து கொண்டாள். தோழியிடம் உண்மை கூறுதற்கு அஞ்சிய அஞ்சத்தினை நீட்டிப் பின் காரணமாக தலைவி கூறியாதான இப்பாடலில் திணை மயக்கம் அமைந்துள்ளது. கூட்டம் உண்மை, குறிஞ்சித்திணைக்குரியது. மருதத்தில் இடம் பெற்றுள்ளது.

புனை இழை நோக்கியும், புனல் ஆடப்புறம் சூழ்ந்தும்

நாம் செயற்பாலது, இனி?

(கலி : 76 : 1 – 22)

தலைவி, தனக்கும் தலைவனுக்கும் கூட்டம் உண்மையை நயமாக புலப்படுத்தியதான இப்பாடலில் ஊரார் அலர் தூற்றியதனால் தலைவிக்கு அறத்தொடு நிற்கும் நிலை ஏற்பட்டது. கூட்டம் உண்மை. அறத்தொடு நின்றல் முதலியன குறிஞ்சிக்குரியன: இப்பாடலானது மருதமாகும். இப்பாடல் திணை மயக்கத்தின் பாற்பட்டது.

**“வரி தேற்றாய் நீ” என வணங்கு இறை அவன் பற்றி,
தெரிவேய்த் தோள் கரும்பு எழுதித் தொய்யில் செய்தனைத் தற்கோ”**
(கலி.76:14-15)

என்ற பாடலடிகள் தலைவியின் தோள்களுக்கு மூங்கிலினை உவமையாகக் கொண்டுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். மூங்கில் குறிஞ்சிக்குரிய கருப்பொருளாகும். இப்பாடலில் கூட்டம் உண்மை, அறத்தொடுநின்றல், ஆகிய உரிப்பொருளும், மூங்கில் என்ற கருப்பொருளும் குறிஞ்சிக்குரியன அமைந்துள்ளது நோக்கத்தக்கது. மருதநிலப் பாடலுள் குறிஞ்சிநிலப் பிண்ணனி திணை மயக்கமாக அமைந்துள்ளது.

மருதத்துள் நெய்தல்

மருதத்திணைப் பகுப்பாக அமைந்த சங்க இலக்கியத் தலைவி கூற்றுப் பாக்களில் நெய்தலுக்குரிய முதல் கருப்பொருட்கள் மயங்கிய நிலையில் அவற்றை மருதத்துள் நெய்தல் மயங்கியவைகளாகக் கொள்வர். தலைவி கூற்றில் உவமைகள் அமைந்துள்ள பாக்களில் மருதத்துள் நெய்தல் மயங்கிய நிலையில் ஒரு பாடல் காணப்படுகிறது. அது வாயில் வேண்டிச் சென்ற விறலிக்குத் தலைவி வாயில் மறுத்ததில்,

**“அடுபோர் வேளிர் வீரை முன் துறை
நெடுவெள் உப்பின் நிரம்பாக் குப்பை,
பெரும் பெயற்கு உருகி யா அங்கு,
திருந்து இழை நெகிழ்ந்தன, தடமென் தோளே?”**

(அகம் : 206 : 12 - 15)

என உவமை அமைந்துள்ளது. பகைவரைக் கொல்லும் போரினையுடைய வேளிகளுக்கு உரிய “வீரை” என்னும் இடத்திலுள்ள துறையின் முன்னிடத்தே, நீண்டு குவிந்து கிடக்கும் வெண்ணிற உப்பின் பெருங்குவியல், பெருமழையின் ஓடுநீர்க்கு உடைந்தாற்போல, தலைவியின் பெருத்த மென்மையான தோள்கள் மெலிந்து வளையல்கள் நெகிழ்ந்து கழன்று வீழ்ந்ததாக உவமைக் கூறப்பட்டுள்ளது. இப்பாடலில் இடம் பெற்றுள்ள உப்பானது நெய்தல் திணைக்குரியது. மருத நிலப்பாடலுள் நெய்தல் நிலப் பின்னணி இடம் பெற்றிருப்பது இதன் வழி புலனாகிறது.

தொகுப்புரை

சங்க இலக்கிய மருதத்திணைப் பகுப்பில் தலைவியின் கூற்றாக அமைந்த சங்கப்பாக்களின் எண்ணிக்கை 101 ஆகும். இவை நற்றிணையில் 7 ஆகவும், குறுந்தொகையில் 22 ஆகவும், ஐங்குறுநூற்றில் 40 ஆகவும், கலித்தொகையில் 21 ஆகவும், அகநானூற்றில் 11 ஆகவும் காணக்கிடைக்கின்றன.

இவற்றுள் உவமைகள் கொண்டமைந்துள்ள பாக்களின் எண்ணிக்கை 78 ஆகும். இவை நற்றிணையில் 7 ஆகவும், குறுந்தொகையில் 18 ஆகவும், ஐங்குறுநூற்றில் 22 ஆகவும், கலித்தொகையில் 20 ஆகவும், அகநானூற்றில் 11 ஆகவும் அமையப் பெற்றுள்ளன.

மருதத் திணைப் பகுப்பில் அமைந்த சங்க இலக்கிய தலைவி கூற்றுப் பாக்களில் மருதத் திணைக்குரிய முதல், கரு, உரிப்பொருட்களே உவமைகளாக அமையப் பெற்றுள்ள பாடல்களின் எண்ணிக்கை 99 ஆகும். திணை மயங்கிய நிலையில் அமைந்துள்ள பாக்களின் எண்ணிக்கை 2 ஆகும். கலித்தொகையில் 1 எனவும், அகநானூற்றில் 1 எனவும் இவைக் காணப்படுகின்றன. இவற்றுள் மருதத்துள் குறிஞ்சி மயங்குவதாக 1 பாடலும், நெய்தல் மயங்குவதாக 1 பாடலும் காணக்கிடைக்கின்றன.

மருத நிலத்திணைத் தன் வாழ்விடமாகக் கொண்ட தலைவியானவள் தான் சார்ந்த நிலப்பகுதியைப் பின்னணியாகக் கொண்டே உவமைகள் கூறியுள்ளாள். சிறிய அளவில் மரபு மாற்றங்களும் நிகழ்ந்துள்ளதை உணரமுடிகின்றது. விரான், அதியமான் நெடுமான் அஞ்சி, ஆதி அருமன், மத்தி, அன்னிமிஞ்லி, திதியன், எவ்வி என்னும் அரசர்கள் குறித்த வரலாற்றுப் பதிவுகளைத் தலைவிக் கூற்று உவமைகளின் வழி அறியலாகிறது.

சிறுகுடி, இருப்பையூர், தகடூர், திருப்பரங்குன்றம், மதுரை, கழாஅர், நீடூர், அரிமணவாயில் உறத்தூர் முதலிய ஊர்கள் குறித்தும் தலைவிக் கூற்று உவமைகளில் பதிவிடப்பட்டுள்ளது.

பகன்றைக் கொடி, வயலைக் கொடி, வள்ளைக் கொடி, மூங்கில், பனைமரம், மாமரம், வேழம், சந்தனம், வெண்கடம்பமலர், தாமரை, ஆம்பல், நெருஞ்சிமலர், பகன்றைமலர், ஞாழல், செங்காந்தள், வேழத்தின் மலர், அல்லி, முல்லை, நீலமலர், நெய்தல்மலர், குவளை, நீர்முள்ளி, கரும்பு, நெல் போன்ற தாவரங்களைத் தலைவி தன் உவமைகளில் திறம்படக் கையாண்டுள்ளார்.

எருமை, நத்தை, யானை, பச்சைப்பாம்பு, நீர்நாய், குதிரை, மந்தி ஆமை, நண்டு, முதலை, தம்பலப்பூச்சி போன்ற உயிரினங்கள் குறித்தும் மருத நிலத் தலைவி கூற்று உவமைகளின் வழி அறிய முடிகின்றது.

கொக்கு, நாரை, மனை உறை குருவி, கோழி, வண்டு, குறும்பூழ், மயில், அன்னம் என்னும் மருத நிலத்தில் வாழக் கூடிய பறவையினங்கள் குறித்தும் பேசப்பட்டுள்ளன.

சீறியாழ் கிளைப்பறை என்னும் கருவிகள் குறித்தும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

தலைவியின் கூற்றுக்கள் வழி கழனி, ஆறு, அருவி, பொய்கை, குளம், வயல், பழனம் என மருதநிலப் பகுதி குறிப்பிடுவனவாக உள்ளமையை அறியமுடிகிறது.

மீன்களின் பெயர்களாக வாளைமீன், கெண்டைமீன், கயல்மீன், வரால்மீன் முதலியன கையாளப்பட்டுள்ளன.

தலைவியானவள், தலைவன், தோழி, குருகு, பாணன், வாயில், விறலி எனப் பலமாந்தர்களுடன் சொல்லாடுவதைக் காண முடிகின்றது.

மருதத் திணைப் பகுப்பில் தலைவி கூற்றுக்கள் அதிகமாக இடம் பெற்றுள்ள நூலாக ஐங்குறுநூறு அமைந்துள்ளது.

மகளிர்க்கான அணிகள் புல்லிகை, உத்தி, துஞ்சு, மேகலை, முக்காழ், சதங்கை, சிலம்பு, நீலமணிக்கடிகை என்பன தலைவிக் கூற்றின் வழி அறியலாகிறது.

குழந்தைக்கு அணிவிக்கும் அணிகள் கிண்கிணி, பொற்காசு, பவளக்கோவை, அவிர்தொடி, எறியவாள், எற்றாமழு, ஆனேற்று அவிர்பூண், முத்துமாலை, கண்ணிமாலை போன்றன மருத நிலத்தில் தலைவி கூற்றில் இடம் பெறுகின்றன.

குதிரைக்கு அணிவிக்கும் அணிகலன்கள் வல்லிகை, துஞ்சு, கன்னசாமரை, கண்டிகை போன்றன அணிகலன் குறித்தும் தலைவி கூற்றின் வழி அறியலாகிறது.

தலைவியானவள் தானறிந்த மருத நிலத்திற்குரிய பொருள்களையே தான் கூறும் உவமைகளில் கையாண்டுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.

சான்றெண் விளக்கம்

1. கு.வெ.பாலசுப்பிரமணியன், புறநானூறு, ப. 116
2. பி.எல்.சாமி, சங்க இலக்கியத்தில் புள்ளின விளக்கம், ப. 380
3. மேலது ப. 24
4. இரா.மோகன், பத்துப்பாட்டு, பக் - 326
5. இரா.செயபால், அகநானூறு பக் - 649
6. கு.வெ.பாலசுப்பிரமணியன், புறநானூறு, பக் - 694
7. பி.எஸ்.ஆச்சார்யா, திருக்குறள் ப. 252
8. கு.வி.கிருஷ்ணமூர்த்தி, தமிழரும் தாவரமும், ப.394
9. கு.வெ.பாலசுப்பிரமணியன், நற்றிணை பக் - 97
10. விக்கிப்பீடியா.காம்
11. கு.வெ.பாலசுப்பிரமணியன், நற்றிணை பக் - 702
12. இரா.செயபால், அகநானூறு பக் - 436
13. மு.வரதராசனார், பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் இயற்கை, ப. 360

இயல் - 4

நெய்தலில் தலைவி
கூற்று உவமைகள்

நெய்தல் நிலம் என்பது பண்டைத் தமிழகத்தில் பகுத்து அறியப்பட்ட ஐந்து வகைத் தமிழர் நிலத்திணைகளில் ஒன்றாகும். கடலும் கடல் சார்ந்த இடங்களும் நெய்தல் என அழைக்கப்படுகின்றன. இதனை “வருணன் மேய பெருமணல் உலகம் ----- நெய்தல்” என்கிறது தொல்காப்பியம். இங்கு வாழ்ந்த மக்கள் பரதவர், பரத்தியர், வலைஞர், உமணர், சேர்ப்பன், துறைவன், கொண்கன், நுளையர், துளைச்சியர் என அழைக்கப்பட்டனர். இத்திணைக்குரிய உரிப்பொருள் இரங்கல், இவ்விரங்கலை மிகைப்படுத்த ஞாயிறு வீழும் பொழுதாகிய ஏற்பாடு சிறுபொழுதாகும். மீன்பிடித்தல், உப்பு விளைத்தல், முத்துக் குளித்தல், உப்பு வாணிபம் செய்தல் போன்றவை இங்கு வாழ்ந்த மக்களின் முக்கியத் தொழிலாக அமைந்திருந்தன. பண்டமாற்று முறையே இந்நிலத்தில் நடைப்பெற்றதாக தெரிகின்றது. இங்கு மக்கள் வாழ்ந்த இடங்களைப் பாக்கம், பட்டினம் என அழைத்தனர். இவர்களின் தலைவர்கள் சேர்ப்பன், புலம்பன் என்றழைக்கப்பட்டனர். நெய்தல் நிலத்தின் தாழை, புன்னை, ஞாழல், செருந்தி, அடும்பு போன்ற எண்ணற்ற பூக்கள் உள்ளனவெனினும் அங்கு மிகுதியாக, சிறப்பாக, ஏனைய நிலங்களிற் காணப்படுவதிலும் அதிகமாக நெய்தற் பூவே காணப்படுகிறது. நெய்தற் பூவின் சிறப்பினாலேயே அந்நிலம் நெய்தல் என்ற பெயர் பெற்றது என்பது தெளிவாகிறது. “நெய்தல் என்பது ஒரு நீர்ப்பூக்கொடி இதனாலேயே கடல் சார்ந்த நிலம் நெய்தல் நிலம் எனப்பட்ட தென்பர் ஒருசாரர். அன்றில், குருகு, கடற்காக்கை, கம்புள், மகன்றில், கொக்கு, நாரை போன்ற பறவையினங்களுடன், சுறா, இறா, அயிலை, கொழுமீன், கோட்டு மீன் ஆகிய மீனினங்களையும், நண்டு, ஆமை, சங்கு எனும் உயிரினங்களையும் இந்நிலத்துள் காண முடிகின்றது.

அக இலக்கியங்களில் நெய்தல் திணைப் பாடல்கள் களவுப் பாடல்கள் 86 ஆகவும், கற்பு பாடல்கள் 37 ஆகவும் காணக்கிடைக்கின்றன. இவை களவில் இன்ப நிலையில் பாடும் பாடல்கள் 7 ஆகும். களவில் துன்ப நிலையில் பாடும் பாடல்கள் 79 ஆகும். கற்பில் இன்பநிலையில் 1 பாடலும், கற்பில் துன்ப நிலையில் 36 பாடல்களும் அமையப் பெற்றுள்ளன.

இந்நிலத்தினைத் தன் வாழ்விடமாகக் கொண்ட தலைவியானவள் இந்நெய்தல் நிலம் சார்ந்த முதல், கரு, உரிப்பொருள்களையே தனது உவமைகளில் கையாண்டுள்ளமையைச் சங்க இலக்கியப் பாக்களின் துணை கொண்டு ஆராய்வது இவ்வியலின் நோக்கமாக அமைகின்றது.

நெய்தல் திணையில் தலைவி கூற்றுகள்

நெய்தல் திணைப் பகுப்பாக அமைந்த சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் தலைவியின் கூற்றாக அமைந்துள்ள பாடல்களின் எண்ணிக்கை 123 ஆகும். இவை 25 நற்றிணையிலும், 46 குறுந்தொகையிலும், 43 ஐங்குறுநூற்றிலும், 6 கலித்தொகையிலும், 3 அகநானூற்றிலுமாக விரவிக் காணப்படுகின்றன. நெய்தல் திணைத் தலைவிக் கூற்றில் உவமைகள் கொண்டமைந்துள்ளப் பாடல்களின் எண்ணிக்கை 85 ஆகும். இவை நற்றிணையில் 14 ஆகவும், குறுந்தொகையில் 35 ஆகவும், ஐங்குறுநூற்றில் 28 ஆகவும், கலித்தொகையில் 5 ஆகவும், அகநானூற்றில் 3 ஆகவும் காணக்கிடைக்கின்றன. நெய்தல் திணைக்குரிய முதல், கரு, உரிப்பொருட்களை உவமைகளாகக் கொண்டமைந்துள்ள பாடல்களின் எண்ணிக்கை 122 ஆகும். ஒரு பாடல் திணை மயக்கமாக அமையப் பெற்றுள்ளன. இவை நெய்தலுள் மருதமாக மயங்கி அமைந்துள்ளன.

களவில் இன்பநிலைப்பாடல்கள்

களவில் சங்க அக இலக்கியங்கில் ஐங்குறுநூற்றில் 7 பாடல்கள் இன்பநிலையில் பாடப்படுவதாக அமைந்துள்ளது.

ஐங்குறுநூற்றில் தலைவி – தோழியோடு சொல்லாடல்

ஐங்குறுநூற்றில் தலைவி களவில் இன்ப நிலையில் பாடும் பாடல்களின் எண்ணிக்கை 7 ஆகும். இவை தலைவி தோழியோடு சொல்லாடுவதாக 5 பாடல்களும், தலைவி பாணனுடன் 2 பாடல்களும் என காணக் கிடைக்கின்றன. இதில் 4 பாடல்களில் உவமை அமையப் பெறவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. தலைவன் திருமணத்திற்கு உடன்பட்டமைக் குறித்து தலைவியானவள் மனம் மகிழ்ந்து தன் தோழிக்குக் கூறியதில்,

“எக்கர் ஞாழல் அரும்பு முதிர் அவிழ் இணர்
நறிய கமழும் துறைவற்கு
இனிய மன்ற - என் மாமைக் கவினே”

(ஐங். 146 : 1 - 3)

என உள்ளுறை கூறுகிறாள். முதலில் அரும்பாய் இருந்து பின் மலர்ந்து மணம் கமழும் ஞாழற்பூக்கள் போல தலைவனுக்குத் தலைவியிடம் ஏற்பட்ட அன்பும் வளர்ந்து திருமணமாக முற்றுப் பெற்றது என்று குறிப்புப் பொருள் கூறுகிறாள். இதில் இடம் பெற்றுள்ள ஞாழல் பூ நெய்தலுக்குரிய மலராகும். “கன்னியர் இதன் இலையை ஆடையாக உடுத்துவர். பூ மணமுள்ளது. மிகச் சிறியது. பூ புலிநகம் போலிருக்கும். மஞ்சரியில் அதிக பூக்கள் காணப்படும்”¹ என ஐங்குறுநூறு குறிப்பிட்ட விளக்கங்களை அடியொற்றி தாவர நூலும் குறிப்பிடுவது குறிக்கத்தக்கது. நெய்தல் மலர் போன்ற மையுண்ட கண்கள் என்று உவமைக் கூறுவதை,

“நெய்தல் உண்கண், நேர்இறைப் பணைத்தோள்
பொய்தல் ஆடிய பொய்யா மகளிர்” (ஐங் : 181 : 1 - 2)

எனும் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. நெய்தல் மலரினை இளமகளிரின் கண்களுக்கும், மூங்கில் தோள்களுக்கும் ஒப்பிட்டு உவமைக் கூறுவது குறிக்கத்தக்கது. “நெய்தல் மலர் கடற்கரை நிலங்களில் மிகுதியாகப் பூக்கும். இதன் சிறப்பால் இந்த நிலத்தையே நெய்தல் நிலம் என்றனர். ஆம்பல், கொட்டி, நீலம், நெய்தல், செங்கழுநீர், குமுதம்”² என்னும் பெயர் கொண்ட மலர்கள் ஒரு குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவை. குறிஞ்சிப்பாட்டு இதன் இரண்டு வகைகளைக் குறிப்பிடுகிறது.

நீர் நிலை மலர்

“நீள் நறுநெய்தல், இதன் காம்பு நீண்டது.”³ இது சுணையிலும், குளங்களிலும் பூக்கும்.

வயல்வெளி மலர்

“மற்றொன்று மணிக்குவலைக் கள் கமழ் நெய்தல். இது குறுகிய காம்பினைக் கொண்டது”⁴ இது வயலில் பூக்கும்.

உவர்நீர் மலர்

கடலோர உப்பங்கழிகளில் பூக்கும்.

தலைவி — பாணனுடன் சொல்லாடல்

களவில் தலைவி பாணனுடன் சொல்லாடுவதாக 2 பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. இவற்றில் 1 பாடலில் உவமை அமைந்துள்ளது. தலைவன் ஒரு பரத்தை மீது காதல் கொண்டு அவளை அடையத் தான் செய்யும் முயற்சியைத் தன் காதலி அறியாமல் மறைத்த போது,

“பைதலம் அல்லேம், பாண — பணைத் தோள்,
ஐது அமைந்து அகன்று அல்குல்,
நெய்தல் அம் கண்ணியை நேர்தல் நாம் பெறினே”

(ஐங் : 135 : 1 - 3)

எனும் உவமையைப் பயன்படுத்தியுள்ளாள். தலைவி பரத்தையை மூங்கில் போல் பருத்த மெல்லிய தோள்களையும், மென்மையும் அகற்சியும் உடைய அல்குலையும், நெய்தல் மலர் போலும் கண்களையும் உடையவள் என்று உவமிப்பதாக அமைந்துள்ளது. இப்பாடலில் நெய்தல் நிலத்திற்குரிய கருப்பொருளான நெய்தல் மலரும், பணையும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. உரிப்பொருளான ஊடலும் இப்பாடலில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

களவில் துன்பநிலைப்பாடல்கள்

சங்க அக இலக்கியங்களில் களவில் அமைந்த நெய்தல் திணைத் தலைவி கூற்று பாடல்கள் 79 ஆகும். இவை துன்ப நிலையில் தலைவி கூற்று நிகழ்த்துவதாக அமைந்துள்ளது. நற்றிணையில் 24, குறுந்தொகையில் 38,

ஐங்குறுநூற்றில் 13, கலித்தொகையில் 3, அகநானூற்றில் 1 என்றவாறு அமைந்துள்ளன.

நற்றிணையில் தலைவி தோழியோடு சொல்லாடல்

நற்றிணையில் தலைவி தோழியோடு உரையாடுவதாக 17 பாடல்கள் காணப்படுகின்றன. இவற்றில் உவமைகள் 6 பாடல்களில் அமையப் பெற்றுள்ளன. சூலுற்ற குருகு கடலின் அலையோசைக்கு அஞ்சுவது போல அன்னையின் கடுஞ்சொல் கேட்க அஞ்சுவதாக தலைவி கூறும் உள்ளுறையினை,

**“நெடுஞ்சினைப் புன்னைக் கடுஞ்தூல் வெண்குருகு
உலவுத்திரை ஓதம் வெளுஉம்
உரவநீர்ச் சேர்ப்பனொடு மணவா ஊங்கே”**

(நற் : 31 : 10 - 12)

எனும் அடிகள் உணர்த்துகின்றன. காக்கை இறாமீனைப் பிடித்து வந்து தன் துணைக்கு அளிக்கும் என்பது அக்காக்கை வாழக் கூடிய துறைவனாகயிருந்தும் தன்னை சேர்ந்து இன்பம் பெறவில்லை என்பதை உணர்த்துவதாக இப்பாடலுள் இறைச்சியாக அமைந்துள்ளதை,

**“மா இரும் பரப்பகம் துணிய நோக்கி
சேமிறா எறிந்த சிறுவெண் காக்கை”** (நற் : 31 : 1 - 2)

எனும் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. இவ்வுள்ளுறை, இறைச்சியில் பயின்று வந்துள்ள கப்பல், புன்னை, வெண்குருகு, திரை, சேர்ப்பன் என்பன நெய்தல் நிலத்தின் பின்னணிகளாகும். இதில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள குருகு பற்றி “வண்டானம் என்பதைத் தற்காலத்தில் கூழைக்கடா என்று அழைக்கின்றனர். குருகு என்று வழங்கும் சங்க இலக்கியப் பறவை தற்காலம் கூழைக்கடா என்றழைக்கப்படும் பறவை என்பதில் ஐயமில்லை”⁵ என உரைப்பார் பி.எல்.சாமி. வரைவிடை வைத்துப் பிரிய ஆற்றாளாய தலைவி கனாக் கண்டு தோழிக்கு உரைத்ததில் உள்ளுறையும், உவமையும் அமைந்துள்ளதை,

“உள் ஊர் மா அத்த முள் எயிற்று வாவல்
ஒங்கல் அம் சினைத் தூங்கு துயில் பொழுதின்,
வெல்போர்ச் சோழர் அழிசி அம் பெருங்காட்டு
நெல்லி அம்புளிச் சுவைக் கனவியா அங்கு”

(நற் : 87 : 1 - 4)

எனும் அடிகள் புலப்படுத்தி நிற்கின்றன. ஊரிடத்தில் அமைந்த மாமரத்தில் முள் போன்ற பல்லினையுடைய வெளவால் உயர்ந்த கிளையில் பற்றித் தூங்கிய போது வெல்லும் போரையுடைய சோழர்குடியில் பிறந்து ஆர்காட்டில் வீற்றிருக்கும் அழிசி என்பவனின் பெரிய காட்டில் இருக்கும் தனக்கு கிடைத்தற்கரிய நெல்லிக் கனியின் புளிச் சுவையைத் தான் பெற்றதாக கனவு காணும். அதுபோல பரதவரின் மகிழ்ச்சியும் கடற்கரையையும் நினைத்து நானும் தலைவனும் கூடி இன்புற்றதாக கனவு கண்டேன். அத்தகைய இன்பமெல்லாம் விழித்த போது தன்னை விட்டு நீங்கிற்று என்று வெளவால் தான் பெறாத சுவையைக் கனவில் பெற்றது போலத் தலைவி தான் தலைவனுடன் பெறாத முயக்கத்தைக் கனவிர் பெற்றதற்கு உவமை கூறுகிறாள்.

“-----அவர்நாட்டுப்
பனி அரும்பு உடைந்த பெருந் தாட் புன்னை
துறை மேய் இப்பி ஈரம் புறத்து உறைக்கும்”

(நற் : 81 : 5-7)

இப்பாடல்களில் உள்ளுறையாக இப்பியின் புறத்தை புன்னையின் தாது மூடிக் கொள்வது போல பசுலை தலைவியின் மேனியினை மறைத்து பரவும் என்பது அமைந்துள்ளது. மேற்கூறியவற்றில் பயின்று வந்துள்ள வெளவால், புன்னை, சிறுகுடி, பரதவர் போன்றன நெய்தல் திணையைக் குறிக்கின்றன.

களவு காலத்தில் தலைவி தான் கொண்ட காம நோயினை வெளிப்பட உரைக்காமல் தலைவன் சிறைபுறமாக தோழியிடத்து கூறியதில்,

“கைவல் கம்மியன் கவின் பெறக் கழா அ
மண்ணாப் பசு முத்து ஏய்ப்ப, குவி இணாப்

புன்னை அரும்பிய புலவு நீர்ச் சேர்ப்பன்”

(நற் : 94 : 4 - 6)

எனும் உவமை அமைந்துள்ளது. கைத்தொழில் வல்ல கம்மியன் அழகு பெறக் கழுவித் தூய்மை செய்யாத பசிய முத்து தனது ஒளியை வெளியே செலுத்தாமல் மறைத்தாற் போல தலைவியும் களவுக்காலத்தில் தான் கொண்ட காமநோயை வெளிப்பட உறைக்கவில்லை என்று உவமை கூறியுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.

மலராமல் குவிந்த புன்னையிடத்துத் தோன்றிய புலவு நாற்றத்தைப் பூ விரிந்து கெடுக்குமாறு களவினால் வந்த துயரை வரைவினால் துடைத்திட வேண்டி உள்ளுறைப்பதனை,

“புன்னை அரும்பிய புலவு நீர்ச் சேர்ப்பன்

என்ன மகன்கொல் - தோழி!”

(நற் : 94 : 6 - 7)

என்னும் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. இப்பாடலுள் இடம்பெற்றுள்ள முத்து, புன்னை, உரிப்பொருளான இரங்கல் போன்றன நெய்தல் நில பின்னணிகளாகும்.

தலைவி வன்புறை எதிரழிந்தது,

“ஓங்குமணல் உடுத்த நெடு மாப் பெண்ணை

வீங்கு மடல் குடம்பைப் பைதல் வெண் குருகு,

நள்ளென் யாமத்து, உயவுதோறு உருகு,

அள்ளல் அன்ன என் உள்ளமொடு உள் உடைந்து”

(நற் : 199 : 1 - 4)

என்னும் பாடலடிகளில் உவமை அமைந்துள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது. உயர்ந்த மணல் மேடுகள் சூழ்ந்த நீண்ட கரிய பனையின் வளர்ந்த மடலிற் கட்டிய கூட்டில் உள்ள வெண்ணிறம் கொண்ட நாரை தன் துணையைப் பிரிந்து இரவு நடுயாமத்தில் ஓசை உண்டாகும் போதெல்லாம் தலைவியின் உள்ளமானது சேறாகிய குழம்பு போன்று உருகி உடைந்து போவதாக உவமைக் கூறப்பட்டுள்ளது.

இப்பாடலுள் உள்ளுறையாக,

“----- தோழி! வளைநீர்க்
கடுஞ்சுறா எறிந்த கொடுந் திமிற் பரதவர்
வாங்கு விசைத் தூண்டில் ஊங்கு ஊங்கு ஆகி,
வளி பொரக் கற்றை தாஅய், நளி சுடர்,
நீல் நிற விசும்பின் மீனொடு புரைய,” (199 : 5 - 9)

என்னும் பாடலடிகள் அமைந்துள்ளன. காற்றால் வீசப்பட்டு அணையாத திமில் சுடர் போலப் பசலையால் உண்ணப்பட்டும் தலைவியின் உயிர் நீங்காதிருந்ததாக உள்ளுறைக் கூறப்பட்டுள்ளது.

இதைப் போன்று அகநானூற்றில் 100வது பாடலிலும் இவ்வுவமை அமைந்துள்ளது. விரைவிடை மெலிந்த தலைமகள் விற்பொறை எதிர் மொழிந்ததில்,

“ஞாயிறு ஞான்று கதிர் மழுங்கின்றே:
எல்லியும், பூ வீ கொடியின் புலம்பு அடைந்தன்றே”
(நற் : 218 : 1 - 2)

என்பதில் மணம் செய்து கொள்ள உடன்பட்ட தலைவர் காலந்தாழ்த்துவதால் தலைவி வருந்திய நிலைக்கு உவமை கூறப்பட்டுள்ளது. கதிரவன் மேல்திசையில் இறங்கையில் கதிர்கள் ஒளி மழுங்கி பூவுதிர்ந்த கொடி போன்று இரவுப் பொழுதும் தனித்துப் பொலிவின்றி அமைந்தது. “பூக்கள் உதிர்ந்த கொடி” என்று இரவுக்கு கூறப்பட்ட உவமையானது தலைவிக்கும் பொருந்துவதாக உவமிக்கப்பட்டுள்ளன.

வரைவிடை மெலிந்த தலைவி,

“இரும்பின் அன்ன கருங்கோட்டுப் புன்னை
நீலத்து அன்ன பாசிலை அகம்தோறும்:
வெள்ளி அன்ன விளங்கு குணர் நாப்பன்
பொன்னின் அன்ன நறுந்தாது உதிர,
புலிப்பொறிக் கொண்ட பூ நாறு குருஉச் சுவல்
வரிவண்டு ஊதலின், புலிசெத்து வெரீஇ,
பரியுடை வயங்கு தாள் பந்தின் தாவத்” (நற் : 249 : 1-7)

என்பதில் நெய்தல் நிலத்தில் வளரக்கூடிய புன்னையினை உவமையாக கையாண்டுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது. புன்னை மரம் இரும்பைப் போன்று நிறமுடைய கரிய கிளைகளைக் கொண்டும் அதன் இலைகள் நீலமணியினைப் போன்றும், மலர்கள் வெள்ளியைப் போன்று வெண்மையுடையதாகவும், அதன் நடுவில் உள்ள மகரந்தம் பொன் துகளை ஒத்தும் காணப்படுவதாக உவமிக்கப்படுகின்றது. புலியினது மேற்புறம் போன்று புள்ளிகளைக் கொண்டிருப்பதாக வண்டானது உவமிக்கப்படுகிறது. பலமுறை இழுத்தும் நிறுத்தவும் நில்லாததாய் விரைவாக இயங்கும் குதிரையின் கால்கள் பந்தினைப் போலத் தாவியதாக உவமிக்கப்பட்டுள்ளது. “நெய்தல் நிலத்தில் நெய்தல் மலர்களை விட புன்னை மரம் மிகுதியாகக் குறிக்கபெருகின்றது. அதுவே நெய்தற் காதலர் வழக்கமாகச் சந்திக்கும் இடமாகும்.”⁶ இதில் இடம்பெற்றுள்ள புன்னை நெய்தல் நிலத்திற்குரிய பின்னணியாகும்.

“பெருஞ் சேயிறவின் துய்த்தலை முடங்கல்
சிறு வெண் காக்கை நாள் இரை பெறுஉம்
பசும் பூண் வழுதி மருங்கை அன்ன, என்
அரும்பெறல் ஆல் கவின் தொலைய”. (நற் : 358 : 8-11)

என்பதில் உவமையும், உள்ளுறையும் இடம் பெற்றுள்ளன.

பெரிய சிவந்த இறாமீனின் பஞ்சு போன்ற தலையையுடைய முடங்கலைச் சிறிய வெள்ளிய காக்கை நாட்காலையின் இறையாகப் பெறுவதைப் போன்று பொருளீட்டச் சென்ற தலைவன் அவ்வினை முடிந்ததும் மீண்டுவருவான் என்பதை உள்ளுறுத்தி நிற்கின்றன. பொருள் வயிற் பிரிந்த தலைவனால் தலைவியினது மேனி பசிய பூணையனிந்த பாண்டியனது மருங்கூர் போன்று பொலிவிழந்ததாக உவமங்கொள்ளப்படுகிறது. “மருங்கூர் – மருங்கை யெனவும் வழங்கப்பெறுகிறது. பசும்பூண் வழுதியென்ற பாண்டிய மன்னனின் துறைமுகப் பட்டினமுமாகும். இம்மருங்கூர், கீழைக் கடற்கரையின் வழங்கொழிக்கும் பட்டினங்களில் தலை சிறந்தது.”⁷ இதனை தலைவியின் அழகு நலன் தலைவனிருக்கையில் பொலிவுடன் காணப்பட்டதாகவும் பின்பு தலைவன் பொருள்

வயிற் பிரிந்ததனல் பொலிவுற்றுக் காணப்பட்டதாகவும் மருங்கூருடன் ஒப்பிட்டு உவமிக்கப்பட்டுள்ளது.

“ஞெமை ஓங்கு உயர்வரை குமையத்து உச்சி,
வா அன் இழிதரும் வயங்கு வெள் அருவிக்
கங்கை அம் பேர் யாற்றுக் கரை இறந்து இழிதரும்
சிறை அடு கடம்புனல் அன்ன, என்
நிறை அடு காமம் நீந்துமாறே” (நற் : 369 : 7 - 11)

என்பதில் ஞெமைமரங்கள் ஓங்கி உயர்ந்த இமயமலையின் உச்சியினடத்து மழை பெய்து அது வெள்ளிய அருவியையுடைய பெரிய கங்கையாற்றினைக் கடந்து அணையை உடைக்கும் வெள்ளம் போன்று தலைவியின் காமம் வெள்ளமாக பெருகி அதனை எவ்வாறு நீந்தி கடப்பேன் என்று தலைவி உவமிப்பதாக குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

தலைவி தன்னுள்ளே சொல்லியது

பொருள் வயிற் பிரிந்த தலைவனை நினைத்து ஆற்றாளாய தலைவி திங்களிடம் சொல்லியதில்,

“பளிங்கு செறிந்தன்ன பல்கதிர் இடை இடை
பால்முகத் தன்ன பசுவெண் நிலவின்,
மால்பு இடர் அறியா, நிறையுறு மதியம்!

நிற்கவின் இழந்த என் தோள் போல் சா அய்”.

(நற் : 196)

எனும் உவமை அமைந்துள்ளது. பொருள் வயிற் பிரிந்த தலைவனின் பிரிவை எண்ணி ஆற்றாளாய தலைமகள் நிலவின் அழகினை பல பகுதிகள் ஒன்றாக இணைந்தது போன்ற பல கதீர்களின் இடை இடையே பாலை மொண்டு வைத்தது போலக் குளிர்ச்சியைக் கொண்ட வெண்மையா நிலவு எனும் உவமை கொண்டு வருணித்து அதனிடம் தன் தலைவனுக்கும் இடத்தைக் காட்ட வேண்டுகிறாள். இவ்வாறு கேட்டும் ஒன்றும் கூறாத திங்களை நோக்கி நல்ல

அழகிழந்த தன் தோளினைப் போன்று வாட்டமுற்று நாள்தோறும் தேய்ந்து
மறைந்து போவாய் என்று உவமை கூறுவது குறிப்பிடத்தக்கது.

காப்பு மிகுதிக் கண் ஆற்றாளாய தலைமகள் சொல்லியதில்,

“விசம்பு உறழ் புரிசை வெம்ப முற்றி,
பைங்கண் யானை வேந்து புறத்து இறுத்த,
‘நல் எயிலுடையோர் உடையம்’ என்னும்
பெருந்தகை மறவன் போல” (நற் : 287 : 1 - 4)

எனும் உவமை அமைந்துள்ளது. வளைந்த உப்பங்கழியிடத்துப் பசிய
இலைகளைக் கொண்ட நெய்தல் மலர்கள் மிகுந்திருக்கும் குளிர்ந்த
கடற்கரைக்குத் தலைவன் காமம் பெருக்கத்தால் தலைவியைக் காண வருகின்ற
பொழுதில் பகைநாட்டு வேந்தன் மதிலின் புறத்து வந்து அவனைத் தடுத்து
நிறுத்தும் வீரனைப் போல் தலைவியின் நெஞ்சமானது காணப்பட்டதற்கு
உவமைக் கூறப்படுகிறது. நடுஇரவில் பறவைகளின் ஒலி கேட்பது தலைவன்
ஊர்ந்து வரும் தேரில் கட்டிய மணியின் தெளிந்த ஓசை போன்று இருப்பதாக
உவமிப்பதனை,

“நள்ளென் கங்குல் புள் ஒலி கேட்டொறும்,
தேர் மணித் தெள் இசை கொல்? ஏன,
ஊர்மடி கங்குலும் துயில் மறந்ததுவே” (நற் 287 : 9 - 11)

எனும் அடிகள் விளக்கி நிற்கின்றன. இதில் இடம்பெற்றுள்ள கடற்கரை,
உப்பங்கழி, நெய்தல்மலர் என்பன நெய்தல் திணையை உணர்த்துகின்றன.

காமம் மிக்க கழிபடர் கிளவியால் கூறியதில்,

“ஒலி சிறந்து ஓதமும் பெயரும்: மலிபுனற்
பல் பூங் காணல் முள் இலைத் தாழை
சோறு சொரி குடையின் கூம்பு முகை அவிழ்”
(நற் : 335 : 3-6)

எனும் உவமை அமைந்துள்ளது.

நிறைந்த நீர் சூழ்ந்ததும் பலவாகிய பூக்களைக் கொண்டதுமான கடற்கரைச் சோலையில் தாழை முள்ளையுடைய இலையுடன் திகழும். அது சோற்றைச் சொறிகின்ற குடை போன்று கூம்பிய அரும்பினை மலரச் செய்யும் என்று உவமை கூறப்பட்டுள்ளது. இப்பாட்டினுள் இடம் பெற்றுள்ள நிலவு, கடல், தாழைமலர், அன்றில், யாழிசை, தலைவியின் துயர் ஆகியன நெய்தல் திணைக்குரியன. இதில் இடம்பெற்றுள்ள அன்றில் குறித்து, “அன்றில் என்றொரு பறவை சங்க இலக்கியத்தில் நெய்தல் திணைக்குரிய பறவையாகப் பாடப்பட்டிருக்கிறது. இப்பறவை கடலுக்கு அருகாமையில் அமைந்த சூழ்நிலையில் வாழ்ந்ததாகத் தெரிகிறது. சங்க இலக்கியத்தில் கூறப்படும் கடற்கரைச் சூழ்நிலைப் பற்றிய விளக்கம் அக்காலத்தில் உள்ள நிகழ்வை உள்ள படியே கூறுவதாகும்”⁸ என்றுரைப்பர்.

“நிலவே, நீல் நிற விசம்பில் பல் கதிர் பரப்பி,
பால்மலி கடலின், பரந்து பட்டன்றே” (நற் : 348 : 1 - 2)

என்பதில் நீல நிறம் பொருந்திய ஆகாயத்தில் பல கதிர்களைப் பரப்பிப் பால் நிரம்பிய கடல் போல் ஒளி பரவியதாக நிலவானது தோன்றுவதாக உவமைக் கூறப்பட்டுள்ளது. நிலவின் ஒளி படருங்காலத்தில் காம நோய் தலைவிக்கு தோன்றுவது இதன் குறிப்புப் பொருள் ஆகும்.

தலைவி நாரையிடம் சொல்லாடல்

“----- தழையோர்
கொய்குழை அரும்பிய குமரி ஞாழல்
தெண் திரை மணிப்புறம் தைவரும்” (நற் : 54 : 8 - 10)

என்பதில் தலைவியானவள் காமம் மிக்க கழிபடர் கிளவியில் உள்ளுறை கூறியது. தழையாடை அணிபவர் கொய்தற்கு ஏற்றவாறு இலை தழைத்துத் தாழ்ந்து இளைய ஞாழல் மரம் நிற்கும். ஞாழலின் கரிய புறப்பகுதியைத் தெளிந்த நீர்த் திவலைகள் தடவுவது போல தலைவன் தன்னைத் தழுவி முதுகைத் தடவுதல் வேண்டும் என்று வேட்கையை குறிப்புப் பொருளாக வெளிப்படுத்துவதாக இப்பாடல் அமைந்துள்ளது. “நெய்தலுக்குரிய மற்றொரு சிறந்த மரம் ஞாழல்.

ஞாழல் என்பது புலிநகக் கொன்றை என்றே பெரிதும் வழங்கப் பெறுகிறது. அதன் காய் நுனியில் சற்று வளைந்து புலி நகம் போன்றிருத்தலின் இது புலி நகக்கொன்றை என்று அழைக்கப்படுகிறது. இது கொன்றை வகையைச் சேர்ந்தது.”⁹

தலைவி — பாணன் சொல்லாடல்

தலைவி பாணிற் கு வாயில் மறுத்தது.

“வழக்கதிர் திரித்த வல் ஞாண் பெரு வலை
இடிக்குரற் புணரிப் பௌவத்து இடுமார்,

புதுமணற் கானல் புன்னை நுண் தாது,
கொண்டல் அசை வளி தூக்கு தொறும்”.

(நற் : 74 : 1 - 8)

என்பதில் உள்ளுறையும், இறைச்சியும் அமைந்துள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது. நன்கு செம்மையாகச் செய்யப்பட்ட கதிரிட்டு முறுக்கிய வலிய கயிற்றாற் பின்னிய பெரிய வலையை இடிபோல முழங்குகின்ற அலைகள் வீசும் கடலில் இடும் பொருட்டாக நிறைய ஏற்றப்பட்ட தோணியைப் பிணித்துச் செல்வது போன்று பரதவர் செலுத்துவர் என்று உவமைக் கூறப்பட்டுள்ளது. பரதவர் திரித்த பெருவலையைக் கடலில் இட்டு மீன் பிடிக்க எண்ணித் தோணியில் ஏற்றிச் செலுத்துவர் என்பது, தலைவன் தான் கற்ற சூழ்ச்சியை பாணனுக்கும் கற்பித்தாக உள்ளுறையாக கூறுகிறாள்.

குறுந்தொகையில் தலைவி — தோழி சொல்லாடல்

குறுந்தொகையில் தலைவி தோழியோடு சொல்லாடுவதாக அமைந்த பாக்களின் எண்ணிக்கை 43 ஆக உள்ளது. தலைவி தலைவனுடன் 1 பாடலும், தலைவி தனக்குள் கூறிக் கொள்வதாக 2 பாடலும் என்றவாறாக அமைந்துள்ளது. இவற்றில் 35 பாடல்களில் உவமை அமைந்துள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது. தலைவன்

பிரிவிற்கு ஆற்றாமல் தலைவி வருந்துவாள் எனத் தோழி எண்ணி வருந்தினள்.
அதனை அறிந்த தலைவி,

“நோம், என் நெஞ்சே, நோம் என் நெஞ்சே
இமை தீய்ப்பன்ன கண்ணீர் தாங்கி,
அமைதற்கு அமைந்த நம் காதலர்
அமைவு இலர் ஆகுதல் நோம் என் நெஞ்சே”

(குறு : 4 : 1 - 4)

எனும் உவமை வழி எடுத்து இயம்புகிறாள்.

இதில் கண்ணுக்கு காவலாகிய இமைகளைத் தீய்க்கும் கருவியைப் போன்று வெம்மையுடையது தலைவியின் கண்ணீர் என்று உவமைக் கூறப்பட்டுள்ளது. பிரிவற்றாமையால் வரும் கண்ணீராதலால் வெம்மையுடையதாகக் கூறப்படுகிறது. தலைவியின் கண்கள் பல பூக்களைப் போன்றுமையுண்ட கண்களாக உவமிப்பதனை,

“மெல்லம் புலம்பின் பிரிந்தென,
பல் இதழ், உண்கண் பாடு ஒல்லாவே”

(குறுந் : 5 : 4 - 5)

எனும் பாடலடிகள் விளக்குகின்றன.

காப்பு மிகுதியால் ஆற்றாளாய தலைமகள் தோழியிடத்தில் சொல்லியதில்

“பூ இடைப் படினும் யாண்டு கழிந்தன்ன
நீர் உறை மகன்றில் புணர்ச்சி போலப்
பிரிவு அரிது ஆகிய தண்டாக் காமமொடு
உடன் உயிர் போகுகதில்ல - கடன் அறிந்து,
இருவேம் ஆகிய உலகத்து
ஒருவேம் ஆகிய புன்மை நாம் உயற்கே”

(குறுந் : 57 : 1 - 6)

எனும் உவமை அமைந்துள்ளது. நீரில் வாழ்கின்ற அன்றில் பறவைகளின் இடையில் பூ ஒன்று இடையில் புகுந்தாலும் கூட அதற்கு ஓர்யாண்டு கழிந்தது

போன்றிருப்பதாக உவமைக் கொள்ளப்படுகிறது. ஓர் உயிர் இரண்டு உடல்களுடன் வாழ்வது போல் தலைவனும் தலைவியும் இணை பிரியாமல் வாழ்வதனை, பல பிறவிகளாய்த் தொடர்ந்து வரும் நட்புடைய தலைவனும் தலைவியும் நெஞ்சாலும் உயிராலும் ஒன்றுபட்டிருப்பினும், கடமையை ஆற்றுவதற்காக இருவேறு உடம்புகளாக இருப்பதை உவமைகளுடன் விளக்குகிறாள். இதில் இடம்பெற்றுள்ள மகன்றில் பறவை, நீரில் வாழ்வது, ஆணும் பெண்ணுமாய் இணை பிரியாது வாழ்வது. சிறிது பிரிந்தாலும் துயராற்றாது. இது மருத நிலப் பறவை. தலைவனும், தலைவியும் களவு காலத்தில் நீர்த்துறையில் கூடி மகிழ்ந்தனை அன்றில் பறவை செயலுடன் ஒப்பிட்டு நினைப்பதாக அமைந்துள்ளது.

**“கடும்புனல் தொடுத்த நடுங்கு அஞர் அள்ளல்,
கவிர் இதழ் அன்ன தூவிச் செவ்வாய்,”**

(குறுந் : 103 : 1 - 2)

எனும் பாடலடிகள் நாரையின் இறகிற்கு முள் முருக்க மலரின் இதழை ஒப்பிட்டு உவமைக் கூறுவது குறிப்பிடத்தக்கது. வெண்மையான சிறகினையும், சிறிது பசுமை நிறமான காலையும், செவ்வாயையும் உடையது. இதன் இறகின் இடையேயுள்ள தூவி, மங்கிய செந்நிறமாகவிருக்கும். ஆதலால் அதனை முள் முருங்கையின் மலருக்கு ஒப்பிடுவர்.

இலங்குவளை நெகிழ்ச் சா அய், யானே

தண்ணம் துறைவனோடு கண்மாறின்றே”

(குறுந் : 125 : 1 - 7)

என்பதில் அலைகள் தாமாக வந்து தமக்கு இரை தந்தால் அன்றி சிறகுகளின் வலிமையில்லாத காரணத்தினால், நாரை எங்கும் சென்று இரை தேட இயலாது. அவை அலைகளின் வருகையை எதிர்நோக்கி இருக்கும். அது போலத் தலைவியும் தன் அழகை இழந்து, தலைவனை எதிர் நோக்கியுள்ளாள்.

அலைகளில் மீன் வரவில்லையென்றால் நாரை இறந்துவிடும். அதுபோல தலைவன் வரைந்து கொள்ள வரவில்லையெனில் தலைவி இறந்துவிடுவாள் என்பது குறிப்பாக உவமிக்கப்பட்டுள்ளது. இதில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள நாரையானது நெய்தல் நிலத்திற்குரிய பறவைகளில் சிறந்தவொன்று. இதன் கால்கள் கரியவை: உடல் வெண்மையானது: பனை மரத்தின் மடலில் கூடுகட்டி வாழ்ந்து, கடலிலும் கழியிலும் மீன், யாமை முதலியவற்றைப் பிடித்துண்டு வாழ்வது: இதன் உடலுக்குச் சங்கு, வெண் கூதாளம்பூ, வெண்டாமம்பு முதலியவையும், காலுக்குத் திணையரிதானும் உவமையாகக் கூறப்படுகின்றன. குருகும் அன்றிலைப் போலத் துணையைப் பிரிந்திரிப்பின் நள்ளிரவில் அமைதியுறாமல் வருந்தி அகவி அதனை அழைக்கும். இது வெண்மையாய் இருப்பதால் வெள்ளாங்குருகு என்றும், சற்றுச் சிறியதாயிருப்பதால் சிறு வெள்ளாங்குருகு என்றும் வழங்கப்படுகிறது என்று கூறுவதனால் குருகும் வெள்ளாங் குருகும் ஒன்றெனவே கருதுகிறார் இவை.அனந்தராமையர். இதில் மருதநிலத்திற்குரிய கருப்பொருட்களும், உரிப்பொருட்களும் இடம்பெற்றுள்ளன. இவை போன்றே 125, 172, 175, 195, 205, 219, 226, 243, 245, 246, 290, 299, 310, 313, 316, 320, 326, 340, 386 எனும் பாடல்களிலும் நெய்தல் நிலப் பின்னணிகளையே தலைவி உவமைகளாகப் பயன்படுத்தியுள்ளமையை அறிய முடிகிறது.

தலைவி தன்னுள்ளே சொல்லியது

தலைவி களவில் தன்னுள்ளே பேசிக் கொள்வதாக 4 பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. இவை தலைவியின் துன்ப நிலையை எடுத்துரைப்பனவாக அமைந்துள்ளது. காமம் மிக்க கழிபடர் கிளவியால் பொழுது கண்டு சொல்வதில்,

“----- கொஞ்சிறைப் பறவை,
இறை வற ஓங்கிய நெறிஅயல் மராஅத்த
பிள்ளை உள்வாய்ச் செரீஇய
இரை கொண்டமையின் விரையுமால் செலவே.”

(குறுந் : 92 : 2 - 5)

எனும் உவமை அமைந்துள்ளது. மாலைப்பொழுதில் பறவைகள் தம் குஞ்சுகளுக்கு இரையுடன் கூட்டிற்குச் செல்வது கூறப்பட்டுள்ளது. இவை காதல்

செய்து, இன்புற்று பிள்ளைப் பேறு எய்தி, தம் குஞ்சுகளை இனிது பாதுகாப்பது போலத் தலைவியும் தலைவனை மணம் முடித்து, மகப்பேறு எய்தி, அதனை இனிதாக பாதுகாத்து மகிழ்தல் வேண்டும் எனும் உவமை அமைந்துள்ளது. இப்பாடலில் நெய்தலுக்குரிய உரிப்பொருளான இரங்கல் அமையப் பெற்றுள்ளது.

தலைவி, தன்னுடைய ஆற்றாமையைக் கடலில் மேல் ஏற்றிக் கூறுவதான இப்பாடலில்,

“யார் அணங்குற்றனை - கடலே! பூழியர்
சிறுதலை வெள்ளைத் தோடு பரந்தன்ன
மின் ஆர் குருகின் கானல் அம் பெருந்துறை,
வெள் வீத் தாழை திரை அலை
நள்ளென் கங்குலும் கேட்கும், நின்குரலே!”

(குறுந்:163:1-5)

எனும் உவமை அமைந்துள்ளது.

பூழி நாட்டாரின் சிறிய தலையையுடைய வெள்யாட்டின் தொகுதி பரந்து காணப்படுவது போலக் கடற்கரைச் சோலையில் மீனை உண்ணுகின்ற நாரைகளின் தொகுதி காணப்படும் என்று உவமை கூறப்பட்டுள்ளது.

இதே போன்று நற்றிணையில் 192வது பாடலிலும் பூழியர் ஆட்டுமந்தை உவமிக்கப்பட்டுள்ளது பற்றியக் குறிப்பு இடம் பெற்றுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது. இப்பாடலில் இடம் பெற்றுள்ள கடற்கரை, மீன், நாரை போன்றனவும், தலைவியின் இரங்கலும் நெய்தல் திணையின் பின்னணிகளாகும்.

காப்பு மிகுதியால் தலைமகள் தன்னுள் சொல்லியதில்,

அடும்பின் ஆய்மலர் விரை இ, நெய்தல்

ஐதே கம்ம, மெய்தோய் நட்பே! (குறுந் : 401 : 1 - 6)

எனும் உவமை அமைந்துள்ளது. அடம்பங்கொடியின் பூக்களையும் நெய்தலையும் கண்ணியாக சூடிய ஆய மகளிர் விளையாடுவர். அவர்களைக் கண்டு நண்டானது

கடலில் புகந்து ஒளித்தாற் போன்று தலைவி இற்செறிப்பிற்கு அஞ்சி தலைவனோடு திருமணம் முடித்து வாழ விரும்பியதாக உவமிக்கப்பட்டுள்ளது. இப்பாடலில் இடம் பெற்றுள்ள அடும்பு எனும் கொடி கடற்கரையில் பரந்து படர்ந்து கிடக்கும் கொடி. இவ்வடும்பினைப் பற்றி டாக்டர்.உ.வே.சாமிநாதையர், “நெய்தல் நிலத்திற் கடற்கரையில் படரும் கொடிகளுள் மலரையுடையது இது. இதன் இலை இரு பிரிவாக இருத்தலின் மானடியை உவமை கூறுவர். இதன் மலர் குதிரையின் கழுத்திலிடும் சலங்கை மணியைப் போல் இருக்கும். மகளிர் அதனை நெய்தலோடு கட்டிக் கூந்தலில் சூடுவர். இக்கொடி மணல் மேட்டிற் படரும்”¹⁰ என்று கூறுவர். இவற்றில் இடம் பெற்றுள்ள அடும்பு, நெய்தல் மலர், கடல், நண்டு போன்றன நெய்தல் திணைக்குரியன. இதுபோன்றே குறுந்தொகையில் 122, 306 எனும் பாடல்களிலும் நெய்தல் நிலப் பின்னணிகள் தலைவியால் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன.

ஐங்குறுநூற்றில் தலைவி தோழியோடு சொல்லாடல்

ஐங்குறுநூற்றில் தலைவி தோழியோடு சொல்லாடுவதாக 29 பாடல்கள் காணக் கிடைக்கின்றன.

எற்பாட்டின்கண் தலைமகன் சிறைப்புறத்து நின்று கேட்ப தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியதில்,

“அம்ம, வாழி, தோழி! நாம் அழ,

நீல இருங்கழி நீலம் கூம்பும்

மாலை வந்தன்று, மன்ற -

காலை அன்ன காலை முந்துறுத்தே” (ஐங் : 116 : 1-4)

எனும் உவமை அமைந்துள்ளது. நீல நிறம் கொண்ட, உப்பங்கழியில் வளரும் நீலம் மலர் குவியக் கூடிய மாலைப் பொழுதில் வீசக் கூடிய தென்றல் காற்று தலைவிக்கு கொடுமையுடைய கூற்றுவனைப் போன்றிருந்ததாக உவமைக கூறப்பட்டுள்ளது.

கால் என்பது கூற்றுவனையும் தென்றலையும் குறிக்கும் எனக் கொண்ட உ.வே.சாமிநாதையர் 'யமனைப் போன்ற தென்றற் காற்றை' முன்னிட்டு என விளக்கம் தந்தார். இப்பாடலில் தலைவி தானறிந்த பொருளான தென்றலை கூற்றுவனுக்கு இணையாக ஒப்புமைப்படுத்திக் கூறியுள்ளார். நீலமலர் நெய்தல் திணையில் மலரும் மலராகும். இது காலை மலர்ந்து மாலையில் கூம்பும் தன்மையுடையது. இவ்வாறாக நெய்தல் நிலத்தில் வாழும் தலைவியானவள் தன் நிலத்திற்கு உட்பட்டே உவமைப் பொருளை கையாண்டுள்ளார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

“----- புன்னை
அணிமலர் துறைதொறும் வரிக்கும்
மணி நீர்ச் சேர்ப்பனை மறவாதோர்க்கே”

(ஐங் : 117 : 2 - 4)

என்பதில் புன்னையின் அழகிய மலர்கள் உதிர்ந்து வீழ்ந்து நீர்த்துறைகளை அழகு செய்யும் நீல மணி போன்ற கடலை உடைய நெய்தல் நிலத்தலைவன் என்பது இதில் இடம்பெற்றுள்ள உவமையாகும். கடலின் நிறத்தினை நீல மணிக்கு இணையாக ஒப்பிட்டு உவமை கூறியுள்ளார். இவற்றில் இடம்பெற்றுள்ள புன்னை, நீர்த்துறை, கடல் நெய்தல் திணையின் பின்னணிகளாகும்.

களவுக் காலத்தில் தலைமகன் தலைமகளைச் சிறிது நாள் பிரிந்து தன்னுர்க்குச் சென்ற போது பிரிவாற்றாது வருந்தின தலைவி,

பெருங் கடற்கரையது சிறுவெண் காக்கை
கருங்கோட்டுப் புன்னைத் தங்கும் துறைவற்குப்
பயந்து நுதல் அழியச் சாஅய்,
நயந்த நெஞ்சம் நோய்ப் பாலதே!

(ஐங் : 161 : 1 - 4)

என உள்ளுறையைப் பயன்படுத்தியுள்ளார். சிறுவெண்காக்கை தனக்கு வேண்டியது கிடைக்காமல் புன்னையின் கிளையில் தங்குவது போலத் தலைவன் திருமணத்திற்கு வேண்டியவற்றைச் செய்யாமல் தன்னுரில் தங்கியதாக குறிப்புப்

பொருள் அமைந்துள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது. மேற்கண்ட உவமைகளில் இடம்பெற்றுள்ள சிறுவெண்காக்கை கடற்கரையிலும் நெய்தல் நிலக்கழிப் பகுதிகளிலும் காணப்படும் ஒரு வகைக் காக்கை. கடற்கரையில் வாழும் பழங்குடி மக்கள் இதனைக் கடற்காக்கை என்றே கூறுகின்றனர். இச்சிறு வெண்காக்கைகள் நெய்தல் நிலத்து மரங்களாகிய புன்னை, தாழை, புலிநகக்கொன்றை, பனை முதலியவற்றில் தங்கியுறையும். இப்பறவைகள் சிறு சிறு அயிரை மீன்களையும் கெடறுகளையும் பிடித்துண்ணும் என்பதை,

“பெருங் கடற்கரையது சிறுவெண் காக்கை
இருங்கழி மருங்கின் ஆயிரை ஆரும்
தண்ணம் துறைவன்” (ஐங் : 164 : 1 - 3)

எனும் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன.

கலித்தொகையில் தலைவி — தோழி சொல்லாடல்

களவில் கலித்தொகையில் தலைவி தோழியிடம் கூற்று நிகழ்த்தும் பாடல்கள் 3 பாடல்கள். இதில் 1 பாடல் தலைவி தனக்குள் கூற்று நிகழ்த்துவதாக அமைந்துள்ளது.

திருமணம் நிகழும் காலம் வரை ஆற்றாதவளாய் தலைவியது அழகினைக் கண்டு வினவிய தோழிக்கு, தான் கண்ட கனவு பற்றிக் கூறுகையில்,

“முலையிடைத் துயிலும் மறந்தீத்தோய்” என,
நிலை அழி நெஞ்சத்தேன் அழுவேன் போலவும்,
“வலை உறு மயிலின் வருந்தினை பெரிது” என
தலையுற முன் அடிப் பணிவான் போலவும் -----”

(கலி:128:14- 17)

முலையிடைத் துயிலும் துயிலையும் மறந்தாய் என்று கூறி, நிலையழிந்த நெஞ்சத்தை உடைய யான் அழுவதைப் போலவும் அது கண்டு தலைவன் வலையிலே அகப்பட்ட மயிலைப் போலப் பெரிதும் வருந்தினான் என்று உவமைக்

கூறப்பட்டுள்ளது. இப்பாடலில் தாழை, நாரை, சேர்ப்பன், மயில் போன்ற நெய்தலுக்குரிய கருப்பொருள்கள் அமைந்துள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.

திருமணம் நீடித்த நிலையில் வருந்திய தலைவி,

“அழல் அவிர் வயங்கு இழை ஒலிப்ப, - உலமந்து,
எழில் எஞ்சு மயிலின் நடுங்கி, சேக்கையின்
அழல் ஆகின்று, அவர் நக்கதன் பயனே”

(கலி : 137 : 5 - 7)

எனும் உவமையை பயன்படுத்தியுள்ளாள்.

இதில் தலைவன் தன்னை கூடியதனாற் பெற்ற பயன், பீலி இழந்த மயில் போலப் பொலிவிழந்தோம் என்று உவமைக் கூறப்பட்டுள்ளது. தலைவன் தன் ஆற்றாமையை வெளிப்படுத்துவதாக இவ்வுவமை அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

தலைவி தனக்குள் சொல்லாடல்

தலைவி தலைவனைச் சந்திக்க இயலாத வண்ணம் காவல் மிகுந்தமையால், தன் நெஞ்சினை நோக்கி மனம் வருந்திக் கூறியதான இப்பாடலில்,

“கருங்கோட்டு நறும் புன்னை மலர் சினை மிசைதொறும்
சுரும்பு ஆர்க்கும் குரலினோடு, இருந்தும்பி இயைபு ஊத,
ஒருங்குடன் இம்மென இமிர்தலின், பாடலோடு
அரும் பொருள் மரபின் மால்யாழி கேளாக் கிடந்தான் - போல்,
பெருங்கடல் துயில் கொள்ளும் வண்டு இமிர் நறுங்கனல்”

(கலி : 123 : 1 - 5)

எனும் இறைச்சியைப் பயன்படுத்தியுள்ளாள்.

பாடலோடு யாழ் கேட்டுக் கடல் உட்பட அனைத்தும் துயில்கின்ற காலத்தே, தாமும் அவற்றைக் கேட்டுத் தாம் மட்டும் தூங்கவில்லை என்று வருந்தினாள். வண்டுகள் போகம் நுகர்ந்தன: கடலும் பிறவும் துயில் கொண்டன என்று கூறித் தமக்குத் தூக்கமும் போகமும் அமையவில்லை என்று இறைச்சிப்

பொருள் கூறப்பட்டுள்ளது. மேற்கண்ட உவமையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள புன்னை, கடல், ஆண் சுறா போன்றன நெய்தல் நிலத்தின் பின்னணிகள் ஆகும்.

அகநானூற்றில் தலைவி — தோழியோடு சொல்லாடல்

களவில் அகநானூற்றில் தலைவி தோழியிடம் கூற்று நிகழ்த்தும் பாடல்கள் 1 ஆகும்.

இரவுக் குறியில் தலைவன் சிறைப் புறத்தானாக, தோழிக்குத் தான் அடைந்த துன்பத்தை தலைவி கூறுகையில்,

“சுரும்பு உண மலர்ந்த பெருந்தண் நெய்தல்
மணி ஏர் மாண்நலம் ஓரீஇ
பொன்றேர் வண்ணம் கொண்ட என் கண்ணே”

(அகம்:290:14-16)

எனும் உவமை அமைந்துள்ளது. வண்டுகள் தேனை உண்ணும் படி மலர்ந்து கிடக்கும் குளிர்ச்சி பொருந்திய நெய்தற் பூவின் நீலமணியைப் போன்ற அழகிய கண்கள் என்று தலைவியின் கண்களுக்கு உவமைக் கூறப்பட்டுள்ளது. நெய்தற் பூ கடற்கரையின் மருங்கெலாம் பூத்துக் குலுங்கும்”. பசிய இலைகளுக்கு மேலே திரண்ட காம்புடன் மிளிரும் பூக்கள், வெள்ளம் பெருகுந்தொறும் நீரில் மூழ்கும் அம்மலர்கள் மகளிரின் கண்களுக்கு ஒப்பிட்டுக் கூறப்படுகிறது”¹¹

கற்பில் இன்பநிலைப்பாடல்கள்

கற்பில் தலைவி கூற்றில் இன்பநிலையில் அமைந்த அக இலக்கியங்களில் ஒன்றான ஐங்குறுநூற்றில் 1 பாடல் அமைந்துள்ளது. தலைவன் ஒரு பரத்தை மீது காதல் கொண்டு அவளை அடையத் தான் செய்யும் முயற்சியைத் தலைவி அறியாமல் மறைத்தான். அதனைக் குறிப்பால் உணர்ந்த தலைவி பாணனிடம்,

“பைதலம் அல்லேம், பாண! – பணைத்தோள்,
ஐது அமைந்து அகன்ற அல்குல்,

நெய்தல் அம் கண்ணியை நேர்தல் நாம் பெறினே”

(ஐங் : 135 : 1 - 3)

எனும் உவமையைப் பயன்படுத்துகிறாள். மூங்கில் போல் பருத்த மெல்லிய தோளையும், மென்மையும் அகற்சியும் உடைய அல்குலையும், நெய்தல் மலர் போலும் கண்களையுடைய பரத்தை என்று உவமிக்கிறாள். இப்பாடலில் இடம் பெற்றுள்ள மூங்கில், நெய்தல் மலர், பரத்தை என்பன நெய்தல் திணைக்குரிய பின்னணிகளாகும்.

கற்பில் துன்பநிலைப்பாடல்கள்

சங்க அக இலக்கியங்கள் கற்பில் துன்ப நிலையில் பாடுவதாக 36 பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. நற்றிணையில் 1 பாடலும், குறுந்தொகையில் 8 பாடலும், ஐங்குறுநூற்றில் 22 பாடலும், கலித்தொகையில் 3 பாடலும், அகநானூற்றில் 2 பாடலும் காணக் கிடைக்கின்றன.

நற்றிணையில் தலைவி — பாணனோடு சொல்லாடல்

தலைவி பாணற்கு வாயில் மறுத்த நிலையில்,

**“வடிக்கதிர் திரித்த வல் ஞாண் பெருவலை
இடிக் குரற் புணரிப் பௌவத்து இடுமார்,
நிறையப் பெய்த அம்பி, காழோர்”.**

(நற் : 74 : 1 - 3)

எனும் உள்ளுறையைப் பயன்படுத்தியுள்ளாள். பரதவர் தாம் திரித்த பெருவலையைக் கடலில் இட்டு மீன் பிடிக்க எண்ணித் தோணியில் ஏற்றிச் செலுத்துவது போன்று தலைவன் தான் கற்ற சூழ்ச்சியை கற்பித்தான் என்பது குறிப்புப் பொருளாக அமைந்துள்ளது. இவ்வுள்ளுறையுள் இடம்பெற்றுள்ள பரதவர், கடல், மீன் என்பன நெய்தல் திணையைக் குறித்து அமைந்துள்ளன.

**“புதுமணற் கானல் புன்னை நுண் தாது,
கொண்டல் அசை வளி தூக்கு தொறும், குருகின்
வெண்புறம் மொசிய வார்க்கும்”.**

(நற் : 74 : 7 - 9)

என்பதில் தலைவி இறைச்சியினைக் கூறுகிறாள். கீழைக் காற்று புன்னை நுண் தாதினைக் குருகின் மேல் சேர்ப்பது போல தலைவன் தன்னைப் பிரிந்ததால் தன் மேனியின் மீது பசலை படர்ந்ததாக உவமைக் கூறப்பட்டுள்ளது. இவ்விறைச்சியில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ள புன்னை, குருகு போன்றன நெய்தலுக்குரிய கருப்பொருட்களாகும்.

குறுந்தொகையில் தலைவி – தோழியோடு சொல்லாடல்

கற்பில் குறுந்தொகையில் தலைவி தோழியோடு சொல்லாடுவதாக 8 பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. “கடிநகர் வேறுபடாது நன்கு ஆற்றினாய்” என்ற தோழிக்குக் கிழத்தி உரைத்ததில்,

**“வீழ்தாழ் தாழை ஊழுறு கொழுமுகை
குருகு ஊர் இறகின், விரிபு தோடு அவிமும்”**

(குறுந் : 228 : 1 - 2)

எனும் உவமை அமைந்துள்ளது. விழுதுகளையுடைய தாழையின், முதிர்ந்த கொழுவிய அரும்புகள், குருகுகள் கோதுகின்ற சிறகின் அடித் தூவி போல, இதழ் விரிந்து மலர்ந்ததாக உவமைக் கூறப்பட்டுள்ளது. இப்பாடலில் தலைவி நெய்தல் திணைக்குரிய தாழை, குருகு, கடல் என்று கருப்பொருள்கள் கொண்டு உவமையில் குறிப்பிட்டுள்ளாள். பிரிவிடை ஆற்றாள் எனக் கவன்ற தோழிக்குக் கிழத்தி,

**“கருங்கால் வெண்குருகு மேயும்
பெருங்குளம் ஆயிற்று என் இடைமுலை நிறைந்தே”**

(குறு : 325 : 5 - 6)

என்று உவமைக் கூறுகிறாள். கரிய கால்களையுடைய வெள்ளிய நாரை, இரை மேய்கின்ற பெரிய குளம் போல, என்னுடைய முலைகளுக்கு இடையேயுள்ள இடம் கண்ணீரால் நனைந்ததாக உவமிக்கப்பட்டுள்ளது. மேற்கண்ட உவமையில் இடம் பெற்றுள்ள நாரை நெய்தல் திணைக்குரிய கருப்பொருள் ஆகும்.

“பல்வீ படரிய பசுநனைக் குரவம்
பொரிப்பூம் புன்கொடு பொழில் அணிக் கொளாஅச்”

(குறு : 341 : 1 - 2)

என்பதில் குராமத்தின் பசிய அரும்புகள், பொரி போன்ற பூக்களையுடைய புன்கு மரத்தோடு சோலையை அழகு கொள்ளச் செய்வதாக உவமை அமைந்துள்ளது. இதில் குராமரம், புன்குமரம், இளவேனில் போன்ற கருப்பொருளும், முதற்பொருளும் நெய்தல் திணைக்குரியனவாகும்.

“அடும்பு அவிழ் அணிமலர் சிதைஇய மீன் அருந்தி,
தடந்தாள் நாரை இருக்கும் எக்கர்த்
தண்ணம் துறைவற் தொடுத்து, நம் நலம்”

(குறு : 349 : 1 - 3)

என்பதில் மீனை அருந்தும் எண்ணம் உடைய நாரைக்குத் தான் சார்ந்திருக்கும் மலர் சிதைவதைப் பற்றிய வருத்தம் ஏதும் இல்லாதது போன்று பரத்தையரிடம் செல்லும் தலைவன் தன் நலன் சிதைவதைப் பற்றி வருந்தவில்லை என்பது குறிப்புப் பொருளாக அமைந்துள்ளது. இதனுள் இடம்பெற்றுள்ள நாரை, மீன், கடல் போன்றன நெய்தலுக்குரியன.

தலைவி தலைவனோடு சொல்லாடல்

குறுந்தொகையில் தலைவி தலைவனோடு சொல்லாடுவதாக அமைந்த பாக்களின் எண்ணிக்கை 1 ஆகும். அணிலின் பல்லை ஒத்த முள்ளையுடைய தாது முதிர்ந்த முள்ளிச் செடியையும் நீலமணியினது நிறத்தை ஒத்த கரிய நீரையுமுடைய தலைவன் என்று உவமிப்பதனை,

“அணிற்பல் அன்ன கொங்குமுதிர் முண்டகத்து
மணிக்கேழ் அன்ன மாநீர்ச் சேர்ப்ப
இம்மை மாறி மறுமை யாயினும்
நீயா கியரென் கணவனை
யானா கியர் நின் நெஞ்சநெர்பவளே”

(குறு : 49 : 1 - 5)

எனும் பாடல் எடுத்துக்காட்டும். இதில் இடம் பெற்றுள்ள அணில், கழி முள்ளி, கடற்கரை சேர்ப்பன் என்பன நெய்தல் திணைக்குரியன. இம்மை மறுமை பற்றிய சிந்தனையும் மறு பிறப்புப் பற்றிய சிந்தனையும், வினைப்பயன் தொடர்வது பற்றி சிந்தனையும் சங்ககால மக்களிடம் காணப்பட்டமை இப்பாடலின் வழி அறியப்படுகிறது.

தலைவி — தனக்குள்

குறுந்தொகையில் தலைவி தனக்குள் கூறிக் கொள்வதாக 1 பாடல் அமைந்துள்ளது. தலைமகள் பொழுது கண்டு அழிந்த நிலையில்,

“பைங்காற் கொக்கின் புன்புறத்தன்ன
குண்டு நீர் ஆம்பலும் கூம்பின”. (குறுந் : 122 : 1 - 2)

என்பதில் குவிந்த ஆம்பல் மலருக்கு, அந்நீர் நிலைக்கண் நிற்கும் கொக்கின் சிறகு உவமையாக கூறப்பட்டுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது. இதில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள கொக்கு நெய்தல் திணைக்குரிய கருப்பொருள் ஆகும்.

ஐங்குறுநூற்றில் தலைவி — பாணனோடு சொல்லாடல்

ஐங்குறுநூற்றில் பாணனோடு சொல்லாடுவதாக 11 பாடல் அமைந்துள்ளது. இவை தலைவிமிடம் வாயில் மறுக்கும் துன்பநிலையினை கூறுவதாக அமைந்துள்ளது.

“அம்ம வாழி, பாண! புன்னை
அரும்பு மலி கானல் இவ் ஊர்
அலர் ஆகின்று, அவர் அருளுமாறே” (ஐங் : 132 : 1 - 2)

என்பதில் அரும்புமலி கானல் இவ்வூர் என்பது புன்னை மரந்தோறும் அரும்புகள் முகிழ்ந்து அலராதல் போல இவ்வூரில் அனைவரும் தலைவன் ஒழுக்கம் பற்றிய பழியையே தூற்றுவதாக குறிப்புப் பொருள் அமைந்துள்ளது. இதில் புன்னை, கடற்கரை போன்றன நெய்தல் திணையின் பின்னணிகளாகும்.

ஐங்குறுநூற்றில் தலைவி – தோழியோடு சொல்லாடல்

கற்பில் ஐங்குறுநூற்றில் தலைவி தோழியோடு சொல்லாடுவதாக 9 பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. வாயில் வேண்டிய தோழிக்குத் தலைவி வாயில் மறுத்ததில்,

“வெள்ளங் குருகின் பிள்ளை செத்தென,
காணிய சென்ற மட நடை நாரை
மிதிப்ப, நக்க கண் போல் நெய்தல்
கள் கமழ்ந்து ஆனாத் துறைவற்கு” (ஐங் : 151 : 1 - 4)

எனும் உவமை பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. வெள்ளங்குருகின் குஞ்சு இறந்ததாக, அதன் பொருட்டுத் தாய்ப் பறவையைக் காணச் சென்ற மடப்பம் பொருந்திய நடையைக் கொண்ட நாரை, தன் காலால் மிதித்தமையால் மலர்ந்த கண் போன்ற நெய்தல் மலர்கள் இடைவிடாது தேன் மணம் கமழும் என்று உவமை இடம்பெற்றுள்ளது. நாரை மிதித்தமையால் நெய்தல் மலரின் மூடிய, இதழ்கள் திறந்தது மூடியிருந்த கண் உடனே திறப்பது போல் தோன்றியதாக உவமை அமைந்துள்ளது. இதனுள் இடம்பெற்றுள்ள வெள்ளங்குருகு, நாரை, நெய்தல் என்பன நெய்தல் திணையின் பின்னணிகளாகும்.

“பெருங் கடற்கரையது சிறுவெண் காக்கை
கருங்கோட்டுப் புன்னைத் தங்கும் துறைவற்குப்
பயந்து நுதல் அழியச் சா அய்,
நயந்த நெஞ்சம் நோய்ப்பாலாஃதே!” (ஐங் : 161 : 1 - 4)

என உள்ளுறைக் கூறுகிறாள். சிறுவெண் காக்கை தனக்கு வேண்டியது முயலாது புன்னையின் கோட்டில் தங்குவது போலத் தலைவன் வரைதற்கு வேண்டுவன செய்யாமல் தன்னூரில் தங்கினான் என்பது உள்ளுறையாகும். சிறுவெண்காக்கை, புன்னை, கடல் என இதில் கையாளப்பட்டுள்ளவை நெய்தல் திணைக்கு உரியவைகளாகும். இவை போன்றே 163, 164, 165, 167, 169, 170, 181, 183 எனும் ஐங்குறுநூற்றுப் பாடல்களிலும் நெய்தல் நிலக் காட்சிகளைப் படம்பிடித்துக் காட்டியுள்ளாள் தோழி.

அகநானூற்றில் தலைவி - தோழியோடு சொல்லாடல்

கற்பில் அகநானூற்றில் 2 பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. தலைமகன் பொருள்வயிற் பிரிந்தவழி, கிழத்தி தோழிக்குச் சொல்லியதில்,

“----- கழனி
வெண்ணெல் அரிநர் பின்றைத் ததும்பும்
தண்ணுமை வெரீஇய தடந்தாள் நாரை
செறிமடை வயிரின் பிளிற்றி, பெண்ணை
அகமடல் சேக்கும் துறைவன்,
இன்துயில் மார்பில் சென்ற என் நெஞ்சே!”

(அகம் : 40 : 13 - 17)

எனும் உவமையும் உள்ளுறையும் அமைந்துள்ளது. வயல்களில் வெண்ணெல்லை அரிவார் பறை கொட்டினர். அதற்கு அஞ்சிய நாரை வேற்று நிலத்தாகிய பெண்ணையில் சென்று தங்கியது: தான் வாழும் இடமாகிய மருத நிலத்தை மறந்தது. அது போலத் தன் காரியம் செய்ய தன்னைப் பிரிந்ததால் நம்முடையதாக இருந்த நம் நெஞ்சமும் நம்மை மறந்து நம்மை விட்டுப் பிரிந்து நமக்கு அந்நியராகிய அவர் மார்பிலே சென்றது என்று குறிப்பிப்பொருள் கூறப்பட்டுள்ளது. “அகப்பாடல்களைப் புனையும் கவிஞர்கள் உள்ளுறை உவமையை அமைக்கும் போது அந்தந்த நாட்டிலுள்ள கருப்பொருட்கள் வருமாறு அதனை அமைப்பர். கேட்போருக்கு அப்பொருள்களின் தன்மைகளை வெளிப்படையாக எடுத்து வருணித்து உரைப்பது போல் தோன்றும்.

ஆனால் அப்படிச் செய்யும் பொழுது வருணனையின் உள்ளே அடிப்படையான வேறொரு கருத்து உறைந்திருக்கும். வருணனையில் வரும் பொருட்கள் அவற்றுக்கு ஒப்பான வேறொரு கருத்தை அறிவதற்கு பயன்படும் உவமை போல் இருக்கும்”¹² என உள்ளுறைப் பற்றி உரைப்பர்.

தலைவி — வண்டிடம் சொல்லாடல்

தலைமகள் தலைவனது பிரிவற்றாது வருந்தி வேட்கை மிகுதியால் கேளாதனவற்றைக் கேட்பனவாக விளித்து, தலைவனிடத்தில் சென்று தன் துன்ப மிகுதியை எடுத்துக் கூறுமாறு சொல்லியதில்,

“இருங்கழி மலர்ந்த கண் போல் நெய்தல்”

(அகம் : 170 : 4)

எனும் உவமைக் கூறப்பட்டுள்ளது. கரிய கழியில் மலர்ந்த கண் போன்ற நெய்தல் என்று நெய்தல் மலருக்க இணையாக உவமைக் கூறப்படுகிறது. இப்பாடலில் நெய்தல் மலர், புன்னை, கடல், உப்பங்கழி, தாழை, காக்கை, பரதவர், சுறாமீன், இறாமீன் என்ற முதற்பொருளும், கருப்பொருளும், இரங்கல் என்ற உரிப்பொருளும் அமைந்துள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.

திணைமயக்கம்

சங்க இலக்கியத்தில் நெய்தல் திணைப் பகுப்பாக அமைந்த தலைவி கூற்றுப் பாடல்கள் 123 ஆகும். இவற்றுள் உவமைகள் கொண்டவைகளாக 95 பாடல்கள் காணப்படுகின்றன. இவற்றில் நெய்தல் நிலப் பின்னணிகள் உவமைகளாக்கப்பட்டுள்ள பாடல்களில் எண்ணிக்கை 120 ஆகும். இரண்டு பாடல்களில் மட்டும் பிற திணைகள் விரவி வந்துள்ளன. இவை நெய்தலுள் முல்லை மயங்குவதாக அமைந்துள்ளன.

நெய்தலுள் முல்லை

நெய்தல் எனும் திணைப்பகுப்பாக அமைந்த தலைவி கூற்றுப்பாடலுள் முல்லைத்திணைக்குரிய முதலும், கருவும் விரவி வரின் அதனை நெய்தலுள் முல்லையாகக் கொள்ளமுடிகின்றது. இவ்வாறு கலித்தொகையில் 2 பாடல்கள் அமைந்துள்ளது. அது தலைவி தோழியோடு சொல்லாடுவதாக அமைந்துள்ளது.

கலித்தொகையில் தலைவி தோழியோடு சொல்லாடல்

“வெல்புகழ் மன்னவன், விளங்கிய ஒழுக்கத்தால்,
நல் ஆற்றின் உயிர்காத்து, நடுக்கற தான் செய்த
தொல்வினைப் பயன்துய்ப்ப, துறக்கம் வேட்டு எழுந்தாற்போல்
பல்கதிர் ஞாயிறு பகல் ஆற்றி மலைசேர,
ஆனாது கலுழ் கொண்ட உலகத்து, மற்று அவன்,
ஏனையான் அளிப்பான் போல், இகல் இருள் மதிசீப்ப
குடைநிழல் ஆண்டாற்கும் ஆளிய வருவாற்கும்
இடைநின்ற காலம் போல், இறுத்தந்த மருள்மாலை”

(கலி.118:1-8)

என்பதில் நெய்தலுள் முல்லை மயங்குவதாக அமைந்துள்ளது. இதில் மாலைப்பொழுது எனும் சிறுபொழுது இடம்பெற்று முல்லைத்திணையை உணர்த்துவதாக அமைந்துள்ளது. குளத்தில் பூத்த மலர் போது போல தலைவியின் மனம் குவிந்து காணப்படுவதாக உவமைக் கூறப்பட்டுள்ளது. இப்பாடலில் இடம்பெற்றுள்ள கோவலர், சேவல், முல்லைமலர், மாலை என்பன முல்லை நிலத்திற்குரியன இவை நெய்தல் திணையில் இடம்பெற்று நெய்தலுள் முல்லை மயங்குவதாக திணைமயக்கம் அமைந்துள்ளது.

“திணை இலக்கிய மரபில் உரிப்பொருளும், முதற் கருப்பொருளும் வரையறுக்கப்பட்டு இன்ன உரிப்பொருளுக்கு இன்னின்ன முதற்பொருள் இன்னின்ன கருப்பொருள் சிறப்பாகும் எனப் புலனெறி வழக்கம் செய்யப்படும் இம்மரபில் உரிப்பொருளுடன் அதற்கு உரியன எல்லாம் பிற திணைக்குரிய முதற் கருப்பொருட்கள் இடம்பெறுதல் திணைமயக்கம் எனும் பாடு நெறியாகக் கொள்ளப்படும்”¹³ என்பர்.

“இகல்மிகு நேமியான் நிறம்போல இருள்இவர,
நிலவுக் காண்பது போல அணிமதி ஏர் தர,
காண்பாயல் பெற்றபோல் கணைக்கால் மலர் கூம்ப”

(கலி.119:3-5)

என்பதில் போரில் வல்ல சக்கரப்படையைக் கொண்ட திருமாலின் நிறம் போல இருளானது பரவியது என்று உவமைக் கூறப்பட்டுள்ளது. இவ்வுமையில் இடம்பெற்றுள்ள திருமால் எனும் கடவுள் முல்லை நிலத்திற்குரியதாகும். இப்பாடலில் முல்லைக்குரிய கறவை, கன்று, மாலை எனும் சிறுபொழுது போன்றன முல்லைத் திணையைக் குறித்து நின்றன. நெய்தல் திணையில் முல்லைத் திணையின் முதல் கருப்பொருட்கள், உரிப்பொருட்கள் போன்றன அமைந்து நெய்தலுள் முல்லை மயங்குவதாக இடம்பெற்றுள்ளன.

தொகுப்புரை

நெய்தல் திணைப் பகுப்பில் அமைந்த தலைவி கூற்றுப் பாடல்களின் எண்ணிக்கை 123 ஆகும். இப்பாடல்கள் நற்றிணையில் 25 எனவும், குறுந்தொகையில் 46 எனவும், ஐங்குறுநூற்றில் 43 எனவும், கலித்தொகையில் 6 எனவும், அகநானூற்றில் 3 எனவும் காணக்கிடைக்கின்றன.

நெய்தல் திணைப் பகுப்பில் அமைந்த தலைவி கூற்றுப்பாடல்களில் உவமைகள் கொண்டமைந்துள்ள பாடல்களின் எண்ணிக்கை 95 ஆகும்.

நெய்தல் திணைப் பகுப்பில் அமைந்த தலைவி கூற்றுப் பாடல்களில் களவில் 86 பாடல்களும், கற்பில் 37 பாடல்களும் அமைந்துள்ளன.

இவை நற்றிணையில் 24 பாடல்களும், குறுந்தொகையில் 38 பாடல்களும், ஐங்குறுநூற்றில் 20 பாடல்களும், கலித்தொகையில் 3 பாடல்களும், அகநானூற்றில் 1 பாடலும் என்று களவு பாடல்கள் அமைந்துள்ளன.

கற்பு பாடல்கள் நற்றிணையில் 1 எனவும், குறுந்தொகையில் 8 எனவும், ஐங்குறுநூற்றில் 23 எனவும், கலித்தொகையில் 3 எனவும், அகநானூற்றில் 2 எனவும் அமைந்துள்ளன.

களவு பாடல்கள் இன்ப நிலையில் 7 பாடல்களும், துன்ப நிலையில் 79 பாடல்கள் எனவும், கற்பு பாடல்கள் இன்ப நிலையில் 1 எனவும், துன்ப நிலையில் 36 எனவும் அமைந்துள்ளது சுட்டத்தக்கது.

நெய்தல் நிலத்தினைத் தன் வாழ்விடமாகக் கொண்ட தலைவியானவள் தான் வாழும் நிலத்தினை நன்கு அறிந்தவளாக உள்ளதனைச் சங்க பாக்கள் எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

புன்னை, தாழை, அடும்பு, ஞாழல், பெண்ணை, நெய்தல், பனை, கண்டல், தில்லை, ஆள், வேப்பமரம், ஞெமை, கடம்ப மரம் போன்ற மரவகைகளும், ஞாழல் பூ, நெய்தல் மலர்கள், தாழை, முள்முருக்க மலர், ஆம்பல் மலர்,

தாமரை போன்ற மலர் வகைகளையும் தலைவி தன் வாழ்விடத்திற்கு ஏற்ப உவமையில் அமைத்திருப்பது இவ்வாய்வின் வழி அறியமுடிகிறது.

வெளவால், குதிரை, புலி, யானை, அணில் போன்ற விலங்கினங்களும் வெண்குருகு, வெண்காக்கை, நாரை, ஆந்தைச் சேவல், கூகை, அன்றில் அன்னம் போன்ற பறவையினங்களும், தலைவியால் உவமைகளாக எடுத்தியம்பப் பட்டுள்ளமை சுட்டத்தக்கது.

மக்கட் பெயர்களாக சேர்ப்பன், பரதவர், துறைவன், கொண்கன், உமணர், துளையர் எனும் பெயர்களும் தலைவியால் எடுத்தியம்பப்பட்டுள்ளன.

நீர்காக்கை, இரால் மீன், சுறா மீன், நண்டு, அயிரை மீன், முதலை, நீர்நாய் போன்ற நீர்வாழ் உயிரினங்கள் பற்றியும் தலைவி தன் உவமையில் கையாண்டுள்ளது சுட்டத்தக்கது.

தலைவி தன் எழில் நலனுக்கு நிலவு, வெள்ளி, பணை, குவளை, நெய்தல் மலர் எனும் உவமைகளைப் பயன்படுத்தியுள்ளாள்.

அழிசி, பாண்டியன், குட்டுவன் எனும் மன்னர் பெயர்களும் அவர்களது படைச் சிறப்புகளையும் தலைவி தன் கூற்று உவமைகளில் பதிவிடப்பட்டுள்ளன.

ஆர்காடு, மருங்கூர், தொண்டி போன்ற ஊர்ப் பெயர்களும் தன் உவமைகளில் தலைவி கையாண்டுள்ளாள் என்று சுட்டத்தக்கது.

மீன் வேட்டை, நெல் விளைவித்தல், உப்பு வணிகம் செய்தல், உப்பு விளைவித்தல், மீனை உலர வைத்தல் என்பது நெய்தல் நில மக்கள் மேற்கொண்ட தொழில்கள் என்று தலைவி தன் உவமைகளில் எடுத்துரைக்கிறாள்.

நெய்தல் திணைப் பகுப்பில் அமைந்த தலைவி கூற்றுப் பாக்களில் உவமைகள் இடம் பெற்றுள்ளவைகளாக 95 பாடல்கள் காணப்படுகின்றன. இவற்றுள் 3 பாடல் மட்டுமே திணை மயக்கமாக அமைந்துள்ளது. அவை நெய்தலுள் முல்லை மயங்குவதாக அமைந்துள்ளது.

நெய்தல் திணையில் இருத்தல் எனும் உரிப்பொருளுடன், தலைவிக் கூற்றுப் பாடல்கள் அமைந்துள்ளன.

நெய்தல் திணை தலைவி கூற்றுப் பாடல்களில் 80 பாடல்கள் முதல், கரு, உரிப்பொருளுடன் அமைந்துள்ளது.

சான்றெண்விளக்கம்

1. கு.வி.கிருஷ்ணமூர்த்தி, "தமிழரும் தாவரமும்", ப.388
2. விக்கிப்பீடியா.காம்
3. குறிஞ்சிப்பாட்டு பா. 79
4. மேலது ப.84
5. பி.எல்.சாமி, சங்க இலக்கியத்தில் புள்ளின விளக்கம், ப.380
6. தமிழண்ணல், சங்க மரபு, ப. 213
7. நற்றிணை பா. 358
8. ஜெ.சந்திரகலா, சங்க இலக்கியங்களில் பறவைகள் விலங்குகள், ப. 100
9. நச்சினர்க்கினியர், தொல்.பொருள். அக.இயல்.பக்.53
10. டாக்டர்.உ.வே.சாமிநாதையர், குறுந்தொகை மூலமும் உரையும் பக்.32
11. மேலது, பா.9
12. ந.சுப்புரெட்டியார், அகத்திணைக் கொள்கைகள், ப.457
13. க.ப.அறவாணன், அற்றைநாட் காதலும் வீரமும், ப.76

இயல் – 3

பாலையில் தலைவி

கூற்று உவமைகள்

காதலால் கூடிக் கலந்த இருவரது பிரிவு ஒழுக்கத்தினைக் குறிப்பது பாலைத் திணையாகும். இவை அகத்திணைகளில் ஒன்றாகக் கருதப்படுகிறது. மலைப்பகுதியும் காட்டுப்பகுதியும் கலந்த நிலப்பரப்பு வேனிற்காலக் கடுங்கதிர் வெம்மையால் கவினழிந்து வறண்டு கிடக்கும். “கோடைக்காலத்தில் எங்கும் வெப்பம் பொறுக்க முடியாத நண்பகலில் மரங்களெல்லாம் காய்ந்து கரிந்து நிற்கும் வெஞ்சரம் மழையே இல்லாத கொடிய நிலம்”¹ என்று பாலை நிலம் பற்றிக் குறிப்பிடுவர். குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல் என்ற நான்கு திணைக்கும் நிலம் வகுத்த தொல்காப்பியர் பாலைக்குரிய நிலம் வகுக்கவில்லை. இதனை,

“முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தல்”²

எனும் சூத்திரம் வழி தெரிந்து கொள்ளமுடிகிறது.

பாலை என்பது ஒருவகை மரமாகும். இது கடுங்கோடையிலும் தன் இலைகளை உதிர்க்காமல் வெம்மையைத் தாங்கி நிலைத்து வளரக் கூடியது. இதனது பூவைக் குறியீடாகக் கொண்டே பாலைத் திணைக்குப் பெயர் அமைந்ததாகக் கூறுவர். இத்திணைக்குரிய உரிப்பொருள் பிரிவாகும். இளவேனிலும் வேனிலும் பின்பனியும் பெரும் பொழுதென நண்பகல் பாலைக்குரிய சிறுபொழுதும் ஆகும். பாலைக்குரிய தெய்வமாகவும் கொற்றவைக் கருதப்படுகிறது. ஆறலைத்தலால் வரும் பொருள்களையும் அயலூர்களில் சென்று கவர்ந்து வந்த பொருள்களையும் உண்பர். அவற்றொடு தாம்வாழும் வறண்ட நிலத்தில் விளைந்த உணவுப் பொருள்களையும் உண்பர். மூங்கிலரிசி, வெண்பழத்தரிசி போன்ற அரிசி வகைகளையும், கள், நறவு, தோப்பி, என்று அழைக்கப்பெறும் மதுவகையினையும் கூழ் மிதவை ஆகிய சோறு வகைகளையும் உண்டு மகிழ்ந்திருந்தனர். பாலைத்திணையில் காணப்படும் முதன்மையான குடிகளில் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள் எயினர், எயிற்றியர் ஆவர். பாலை நிலத்தின் தலைவன் விடலை, காளை, மீளி எனப்பட்டான். தலைவி எயிற்றி எனப்பட்டனர். குடி பெண்டிர் எயிற்றியர் மறத்தியர் எனப்பட்டனர். ஆடவர் எயினர் மறவர் எனப்பட்டனர். யானை, களிறு, வேழம், ஒருத்தல், இருள்கொள் நாகம், புலி, ஏறு, வேங்கை, செந்நாய், பிணை, நரி, எருமை, வெருகு, ஓட்டகம் போன்ற

விலங்கினங்களும் எருவை, பருந்து, புறா, கழுகு, கோழி, மயில், குயில், கோட்டான், வெள்ளங்குருகு, காக்கை, தும்பி, வண்டு போன்ற பறவையினங்களும் காணப்படுகின்றன. இத்தகு பாலைநிலம் குறித்துத் தனது பாடல்களில் பதிவிட்டுள்ளாள் தலைவி. தான் அறிந்த பாலை நிலப்பின்னணிகளையே தலைவி உவமைகளாகப் பயன்படுத்தியுள்ளாள் என்பதை ஆராய்வதே இவ்வியலின் நோக்கமாகிறது.

பாலைத்திணையில் தலைவிக் கூற்றுக்கள்

சங்க அக இலக்கியங்களில் பாலைத் திணைப் பகுப்பில் அமைந்த தலைவி கூற்றுப்பாடல்களின் எண்ணிக்கை 155 ஆகும். இவை களவுப்பாடல்கள், கற்புப்பாடல்கள் என்று பிரித்தறியப்பட்டுள்ளன. களவுப்பாடல்கள் 20 ஆகவும் கற்புப்பாடல்கள் 135 எனவும் அமைந்துள்ளன. இவற்றில் களவில் இன்ப நிலையில் 2 பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. துன்ப நிலையில் 18 பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. கற்பில் இன்பநிலையில் பாடலும் துன்பநிலையில் 134 பாடலும் அமைந்துள்ளன.

களவுப்பாடல்கள்

சங்க அக இலக்கியங்களில் களவுப்பாடல்கள் 20 ஆகும். சங்க அக இலக்கியங்களில் பாலைத்திணைப்பகுப்பில் அமைந்த தலைவிக் கூற்று களவுப்பாடல்கள் இன்பநிலையில் ஐங்குறுநூற்றில் 2 பாடலும், துன்பநிலையில் நற்றிணையில் 2 எனவும் குறுந்தொகையில் 7 எனவும், ஐங்குறுநூற்றில் 3 எனவும், அகநானூற்றில் 6 எனவும் அமைந்துள்ளது.

களவில் இன்பநிலைப்பாடல்கள்

சங்க அக இலக்கியங்களில் ஒன்றான ஐங்குறுநூற்றில் பாலைத்திணைப்பகுப்பில் அமைந்த தலைவிக் கூற்று இன்பநிலைப்பாடல்கள் 2 ஆகும். இதில் ஒரு பாடலில் உவமை அமையப்பெறவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது ஆகும். தலைவனுடன் உடன்போக்கு சென்ற தலைவி இடைச்சுரத்து கண்டவரிடம் சொல்லியதில்,

**“கடுங்கட் காளையொடு நெடுந்தேர் ஏறி
கோள்வல் வேங்கைய மலை பிறக்கு ஒழிய”** (ஐங்.385:1-2)

எனும் உவமை அமைந்துள்ளது. தலைவனின் உருவச்சிறப்பை உவக்கும் வண்ணம் காளை போன்று என்றும் வேங்கைப் புலி போன்று பேராற்றல் மிக்கவன் என்றும் உவமை கூறப்பட்டுள்ளது. வேங்கைப் புலி, காளை, சுரம் போன்றன பாலைநிலத்திற்குரிய கருப்பொருளும், முதற்பொருளும் ஆகும்.

களவில் துன்பநிலைப்பாடல்கள்

சங்க அக இலக்கியங்களில் பாலைத் திணைப்பகுப்பில் தலைவிக் கூற்று துன்ப நிலைப்பாடல்கள் 18 ஆகும். இவை நற்றிணையில் 2 பாக்களும், குறுந்தொகையில் 7 பாக்களும் ஐங்குறுநூற்றில் 3 பாக்களும், அகநானூற்றில் 7 பாக்கள் எனவும் காணக்கிடக்கின்றன.

நற்றிணையில் தலைவி தோழியோடு சொல்லாடல்

களவில் நற்றிணையில் தலைவி தோழியோடு பேசுவதாக இரண்டு பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. இவை தலைவி தன் ஆற்றாமையைக் கூறுவதாக அமைந்துள்ளது.

இயற்பழித்த தோழிக்குத் தலைவி இயற்பட மொழிந்ததில்,

**“இனம் சால் வயக்களிறு பாந்தட் பட்டென
துஞ்சாத் துயரத்து அஞ்சு பிடிப் பூசல்
நெடுவரை விடரகத்து இயம்பும்
கடுமான் புல்லிய காடு இறந்தோரே”** (அகநா.14:8-11)

எனும் இறைச்சிப் பொருளினை உணர்த்துகிறாள். களிறானது பாம்பினால் தீண்டப்படப் பெண் யானைகள் பிளிறும் பேரொலி மலையிடச் சென்று எதிரொலித்தது போல தலைவன் பிரிவால் தலைவி வருந்திய வருத்தம் குறித்த ஊராரின் அலர் சேரியெலாம் சென்று பரவட்டும் எனும் குறிப்புப்பொருள் கூறப்பட்டுள்ளது. “இறைச்சி” என்பதும் உள்ளுறை போன்று கருத்தைக்

குறிப்பாகப் புலப்படுத்தும் நெறியாகும். புகழ்ச்சி, உயர்ச்சி என்ற சொற்கள் தொழிற்பெயர்களாய் புகழ்தல், உயர்தல் என்ற சொற்கள் தொழிற்பெயர்களாய் புகழ்தல், உயர்தல் என்று பொருள்படுதல் போல இறைச்சி என்ற சொல்லும் இறுத்தல், தங்குதல் என்று பொருள்படுவதாகும். இவ்விறைச்சியில் பாம்பு, யானை போன்றன பாலைத்திணைக்குரியவைகளே கையாளப்பட்டுள்ளமைச் சுட்டத்தக்கது.

வண்டுகளால் உழக்கப்பட்ட குவளைமலர் போல தலைவனைப் பிரிந்த தலைவி நிலைகுலைவானாள். கனவினால் தலைவி இன்பம் இழந்து வருந்தியமைக்கு வண்டுகளால் உழக்கப்பட்ட குவளை மலரானது உவமையாயிற்று. இப்பாடலில் பிரிதல் என்ற உரிப்பொருள் பாலைத்திணையின் பின்னணியாக அமைந்துள்ளது. மேலும் குவளை மலர் பற்றிக் குறிப்பிடுகையில்,

**“எந்நிலமருங்கிற் பூவும் புள்ளும்
அந்நிலம் பொழுதோடு வாராவாயினும்
வந்த நிலத்தின் பயத்தவாகும்.”⁴**

எனும் நூற்பாவின் வழி தொல்காப்பியர் பூவும், புள்ளும் வந்த நிலத்தோடு கொள்ளத்தக்கனாகக் வரையறை செய்துள்ளார். பூவும், புள்ளும் ஒவ்வொரு நிலத்திற்கென தனியுரிமை பெரும் என்பதும் அவ்வரையறையுள் மாறுபட்டு பிற நிலம் பொழுதோடு மயங்கும் என்பதும் பெறப்படுகிறது. ஆயினும் வந்த நிலத்தின் பயத்தவாகும் என்று கூறியிருப்பதால் பூ, புள் எனும் கருப்பொருளின் மயக்கம் திணை மயக்கமாகக் கொள்ளப்பெறமாட்டாதென்பது விளங்கும்”² வரையாது பிரிந்த இடத்துத் தோழிக்குத் தலைவி உரைத்ததில்,

**“மறப்பு அரும் பிணைத்தோள் மரீஇத்
துறத்தல் வல்லியோர் புள்வாய்த் தூதே” (குறுந். 266 : 4-5)**

தலைவியின் தோள்களுக்கு மூங்கிலானது ஒப்பிட்டு உவமைக் கூறப்பட்டுள்ளது. இப்பாடலில் இடம்பெற்றுள்ள மூங்கில், வேங்கை, மயில் போன்ற கருப்பொருள்கள் பாலைத்திணையின் பின்புலங்களாக அமைந்துள்ளது. வரைவிடை வைத்துப் பிரிய ஆற்றாளாகிய தலைவி தோழிக்குச் சொல்லியதில்,

**“அரவு நுங்கு மதியிற்கு இவணோர் போலக்
களையார் ஆமினும், கண் இனிது படிஇயர்”** (குறுந்.395:4-5)

என்ற உவமையானது அமைந்துள்ளது. பாம்பினால் விழுங்கப்பட்ட திங்களைக் காணும் மக்களைப் போல, தலைவனுடைய களவொழுக்கம் அனைவராலும் அறியப்பட்டு அவர் தோன்ற காரணமாயிற்று என்று உவமைக் கூறப்பட்டுள்ளது. வானில் நிகழக்கூடிய கிரகண அமைப்பு பற்றியும் தலைவி அறிந்ததற்கான சான்றாக இப்பாடல் அமைந்துள்ளது.

ஐங்குறுநூற்றில் தலைவி தோழியோடு சொல்லாடல்

களவில் ஐங்குறுநூற்றில் பாலைத் திணைப் பகுப்பில் துன்பநிலைப்பாடல்கள் 3 ஆகும். இதில் 2 பாடல்களில் உவமை அமையப்பெறவில்லை. உடன்போய் மீண்டு வந்த தலைமகள் வழிவரல் வருத்தம் கண்டு ஆற்றாளாகிய தோழிக்குச் சொல்லியதில்,

**“வேய்வனப்பு இழந்த தோளும், வெயில் தெற
ஆய்கவின் தொலைந்த நுதலும்”** (ஐந்.392:1-2)

எனும் உவமை கூறப்பட்டுள்ளது. தலைவியின் தோள்கள் மூங்கிலுக்கு ஒப்புமையாகக் கூறப்படுகிறது. இதில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள மூங்கில் பாலைத் திணைக்குரிய கருப்பொருளாகும்.

அகநானூற்றில் தலைவி தோழியோடு சொல்லாடல்

களவில் அகநானூற்றில் பாலைத்திணைப் பகுப்பில் 6 பாடல்கள் துன்ப நிலையில் அமைந்துள்ளன.

போக்குடன்பட்ட தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியதில்,

**“ஐயப் பசந்தன்று நுதலும்; சாஅய்,
ஐது ஆகின்று, எந்தளிர் புரை மேனியும்;**

.....

.....

..... பொரிகால்

பொருட்டு அரை இருப்பைக் குவிகுலைக் கழன்ற
ஆலி ஒப்பின் தூம்படைத் திரள் வீ
ஆறுசெல் வம்பலர் நீள் இட அழுங்க,

சுரம்பல கடந்தோர்க்கு இரங்குப என்னார்,
கௌவை மேவலர் ஆகி, இவ் ஊர்
நிரையப் பெண்டிர் இன்னா கூறுவ
புரைய அல்ல, என் மகட்கு, எனப் பரைஇ,
நும் உணர்ந்து ஆறிய கொள்கை
அன்னை முன்னர், யாம் என், இதற்படலே! (அகநா.95:1-15)

எனும் உவமை அமைந்துள்ளது. இதில் தலைவியின் மேனிக்கு தளிரினை ஒப்பிட்டும், இருப்பை மரத்தின் பூக்களுக்கு பணிக்கட்டியை ஒப்பிட்டும், இழிந்த இயல்புடைய பெண்களுக்கு நரகத்தினை ஒப்பிட்டும் உவமைக் கூறப்பட்டுள்ளது. இப்பாடலில் இடம்பெற்றுள்ள இருப்பை மரம், கரடி பாலை நிலத்திற்குரிய கருப்பொருள்களாகும். வற்புறுத்தும் தோழிக்கு தலைமகள் சொல்லியதில்,

“கள்ளி அம் காட்ட புள்ளி அம் பொறிக்கலை
வறன் உறல் அம் கோடு உதிர, வலம் கடந்து,
புலவுப் புலி துறந்த கலவுக் கழிகடுமுடை,
இரவுக் குறும்பு அலற நூறி, நிரைபகுத்து,
இருங்கல் முடுக்கர்த் திற்றி கெண்டும்
கொலைவில் ஆடவர் போல, பலவுடன்
பெருந்தலை எருவையொடு பருந்து வந்து இறுக்கும்.”

(அகநா.97:1-8)

என்ற உவமை இடம்பெற்றுள்ளது. கள்ளிகள் நிறைந்த காட்டில் புள்ளிப் பொறிபொருந்திய கலைமாணை, வறண்ட அழகிய அதன் கொம்புகள் சிதைந்து உதிருமாறு புலால் விருப்பமுடைய புலி அதனைத் துரத்திப் பற்றிக் கொன்று தின்னும் அப்புலி தின்று கைவிட்டுப்போன மூட்டுவாய் கழிந்த, கடிய, முடைநாற்றம் தசையைத் தின்னுவதற்குரிய பெரிய தலைகளையுடைய எருவைகளோடு பருந்துகள் பலவும் ஒருங்கே வந்து சூழ்ந்திருக்கும் காட்சியானது, இரவு நேரத்தில் காட்டரண்களில் உள்ளோர் அலறுமாறு

அவர்களைக் கொன்று, தாம் கைப்பற்றிய ஆனிரைகளைத் தமக்குள் அறுத்துப் பகுத்துக் கொண்டு, பெரிய கற்பாறையின் முடுக்கில் குழுவியருக்கும் கொலைத் தொழிலில் வல்ல வில்லினையுடைய வெட்சி வீரர்கள் போன்று காணப்படுவதாக உவமை அமைந்துள்ளது.

**“நறவுமகிழ் இருக்கை நன்னன் வேண்மான்
வயலை வேலி வியலூர் அன்ன, நின்
அலர்முலை ஆகம் புலம்ப, பல நினைந்து”** (அகம்.97:12-14)

என்பதில் நன்னன் வேண்மானின் வயலைக் கொடி படர்ந்த வேலிகளையுடைய வியலூரினை ஒத்தது. இது தலைவியின் பரந்த முலையையுடைய மார்பகம் என்று உவமைக் கூறப்பட்டுள்ளது.

**“புகை புரைஅம்மஞ்சு ஊர
நுகர் குயில் அகவும் குரல் கேட்போர்க்கே?”** (அகம்.97:22-23)

புகையினைப் போன்ற அழகிய வெண்மேகங்கள் தவழ என்று புகையினை வெண்மேகங்களுக்கு ஒப்பிட்டு உவமைக் கூறப்பட்டுள்ளது. இப்பாடலில் உவமைகளில் இடம்பெற்றுள்ள கள்ளி, கலைமான், புலி, பருந்து, எருவை, வெட்சி மறவர்கள், மூங்கில், வயலைக்கெடி, குரவம், குயில்கள் போன்றனாவும் பாலைத்திணையின் பின்புலங்கள் ஆகும். மேலும் இதில் ‘பிரிதல்’ என்ற பாலைத்திணைக்குரிய உரிப்பொருளும் அமைந்துள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.

**“தகர்மருப்பு ஏய்ப்பச் சுற்றுபு, சுரிந்த
சுவல்மாய் பித்தை, செங்கண் மழவர்
வாய்ப் பகை கடியும் மண்ணொடு கடுத்திறல்”**

(அகம்.101:4-6)

இப்பாடலில் மழவர்கள், ஆட்டுக் கிடாயின் கொம்பினைப் போன்று சுற்றிச் சுருண்ட பிடரியை மறைக்கும் தலைமயிரினையும் சிவந்த கண்களையும் உடையவர்கள் என்று உவமைக் கூறப்பட்டுள்ளது.

“அகல் இரு, விசம்பிற்கு ஓடம்போல

பகலிடை நின்ற பல்கதிர் ஞாயிற்று

உருப்பு அவிர்வு உளரிய சுழன்று வரு கோடை

புன்கால் முருங்கை ஊழ்கழி பல் மலர்,

தண்கார் ஆலியின் தாவன உதிரும்

பனிபடு பல்மலை இறந்தோர்க்கு

முனிதகு பண்பு யாம் செய்தன்றோ இலமே!” (அகம்.101:12-18)

என்பதில் பரந்த அகன்ற பரப்பினைக் கொண்டதால் விசம்பிற்கு எல்லையற்ற பெருங்கடலும், அதனை ஊடறுத்துச் செல்லுதலால் ஞாயிற்றுக்கு ஓடமும் உவமைகளாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. முருங்கை மலரானது வெண்மை நிறம் உடையதால் ஆலங்கட்டிக்கு இணையாக உவமிக்கப்பட்டுள்ளது. மேலும் முருங்கை மலர் வெள்ளிய நிறமுடையது. ‘நாரின் முருங்கை நவிரல் வான் பூ’ என்று அகநானூறும்

‘நாரின் முருங்கை, வெண்பூ’⁶

(பெருங்.152:65-66)

என்று பெருங்கதையிலும் முருங்கை மலர் இடம்பெற்றுள்ளது. இப்பாடலில் தலைவியானவள் பாலைத்திணைக்குரிய மழவர்கள், ஆட்டுக்கிடா, முருங்கை மலர் என்ற கருப்பொருள்களை தன்னுடைய பாடலில் உவமைப்பொருள்களாக அமைத்துள்ளாள். இதேபோன்று 119, 187, 325 எனும் அகநானூற்றுப் பாடல்களில் பாலைக்குரிய முதல், கரு, உரிப்பொருட்களே உவமைகளாகக் கையாளப்பட்டுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.

கற்பில் இன்பநிலைப்பாடல்கள்

சங்க அக இலக்கியங்களில் ஒன்றான நற்றிணையில் பாலைத்திணைப் பகுப்பில் இன்பநிலையில் பாடுவதாக 1 பாடல் அமைந்துள்ளது.

பொருட்பிரிவுக்கு உடன்பட்ட தோழியைத் தலைவி உவந்து கூறுகையில்,

“பார்பக வீழ்ந்த வேருடை விழுக்கோட்டு
உடும்பு அடைந்தன்ன நெடும் பொரிவிளவின்,
ஆட்டு ஒழி பந்தின் கோட்டு மூக்கு இறுபு,
கம்பலத்தன்ன பைம் பயிர்த்தாஅம்.” (நற்24:1-4)

எனும் பாடலில் இறைச்சியும், உவமையும் அமைந்துள்ளது. விளவமரத்தின் அமைப்பானது நிலம் பிளவுபடுமாறு இறங்கியவேரையும் பெருங்கிளைகளையும் அடியில் உடும்பு செறிந்தது போன்றும் பொரிந்த செதில்களையுடையது. மேலும் அதன் கிளையில் மூக்கு ஊழ்த்து விழுந்து கம்பளத்தை விரித்தது போன்ற பசிய பயிரில் பந்துகள் போன்று விளாம்பழங்கள் விழுந்து கிடக்கும் என்று உவமைக் கூறப்பட்டுள்ளது. பாலை நிலத்தில் செல்லக்கூடியோர் விளாம்பழத்தினை உணவாகக் கொண்டனர். இது “பசிய பயிரில் விளாம்பழம் பரவிக் கிடக்கும்” என்பது பொருளிட்டச் செல்வோர் அதிகம் இல்லாத நாட்டிற்குத் தலைவன் செல்வது, அவனது ஊக்கமின்மையைக் குறைக்கவில்லை என்பது குறிப்புப்பொருளாக அமைந்துள்ளது.

கற்பில் துன்பநிலைப்பாடல்கள்

சங்க அக இலக்கிய தலைவிக் கூற்றில் பாலைத்திணைப் பகுப்பில் கற்புபாடல்கள் துன்பநிலையில் பாடுவதாக 134 பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. இவை நற்றிணையில் 20 பாடல்களும், குறுந்தொகையில் 26 பாடல்களும், ஐங்குறுநூற்றில் 28 பாடல்களும், கலித்தொகையில் 4 பாடல்களும், அகநானூற்றில் 56 எனவும் காணக்கிடக்கின்றன.

நற்றிணையில் துன்பநிலைப்பாடல்

நற்றிணையில் தலைவிக் கூற்றில் பாலைத்திணையில் துன்பத்துடன் பாடுவதாக 20 பாடல்கள் அமைந்துள்ளன.

செலவுக் குறிப்பு அறிந்து வேறுபட்ட தலைவி சொல்லியதில்,

“வேனில் முருக்கின் விளைதுணர் அன்ன
மாணா விரல வல்வாய்ப் பேளம்

 மயிர் நிரைத்தன்ன வர்கோல் வாங்கு கதிர்ச்
 செந்நெல் அம் செறுவின் அன்னம் துஞ்சும்
 பூக்கெழு படப்பைச் சாய்க்காட்டு அன்ன என்
 நுதற்கவின் அழிக்கும் பசலையும்
 அயலோர் தூற்றும் அம்பலும், அளித்தே” (நற்.73)

என்னும் உவமையும் இறைச்சியும் அமைந்துள்ளது. பேயானது மலர்ப்பலி உண்பதற்காக மன்றத்தைச் சிதைத்து எழுவது போன்று தலைவியின் அழகை உண்ணுதற்கு அவள் நெஞ்சைப்புடைத்து, நெற்றியில் எழுந்தது என உணர்த்திற்று. இப்பாடலில் உவமையாக சிவந்த மயிரை நிரைத்து வைத்தார் போன்ற நீண்டு, திரண்ட வளைந்த செந்நெற் கதிர்களையுடை வயல்களில் அன்னப்பறவைகள் துயில்கின்ற பொலிவு பெற்றப் பூக்கொல்லைகளை உடைய திருச்சாய்க் கானத்தைப் போன்றது தலைவியின் நெற்றி என்று அமைந்துள்ளது.

“சிறை நாள் ஈங்கை உறை நனி திரள் வீ,
 கூரை நல் மனைக் குறுந்தொடி மகளிர்
 மணல் ஆடு கிழங்கின், அறைமிசைத் தாஅம்”

(நற்றிணை : 79 : 1 - 3)

இப்பாடலில் தேன் நிறைந்த மலரானது கற்பாறையின் மேல் உதிர்வது போன்று தலைவியின் மனம் தலைவனிடம் சென்று சேர்ந்தது என்று இறைச்சி அமைந்துள்ளது. தொல்காப்பியர் இறைச்சி பற்றிக் குறிப்பிடுகையில் பாடலின் பொருளுக்குள்ளே, இறைச்சி அமைந்திருக்கும் என்றும், பாட்டின் வெளிப்படையான பொருளுக்கு முற்றிலும் தனியே அமர்ந்து படிப்பவர் கூர்ந்து ஆராய அவர்களுக்குப் புலப்படும் வகையில் இருக்குமென்றும் கூறுகின்றார்.⁴

பிரிவிடை ஆற்றாளாய தலைவி, தோழிக்குச் சொல்லியதில்,

“பெரு நீர் ஒப்பின் பேளய் வெண் தேர்
 மரன் இல் நீள் இடை மான் நசையுறாஉம்,
 சுடுமண் தசும்பின் மத்தம் தின்ற

பிறவா வெண்ணெய் உருப்பு இடந்தன்ன

உவர் எழு களரி ஓமை அம் காட்டு” (நற் : 84 : 4 - 8)

என்பதில் கானல் நீரைக் குடிநீராகக் கொண்டு மான்கள் விரும்பி ஓடுவது போல அருளில்லாத தலைவனிடம் அறமுடையான் என்று கருதி, தலைவி மயங்கியதாக இறைச்சி எனும் குறிப்பு பொருள் அமைந்துள்ளது. இப்பாடலில் உவமையாக மண்ணால் செய்து சுடப்பட்டு விளங்கும் தயிர்த் தாழியில் மத்தால் கலக்கிட வெண்ணெயைச் சிதைத்தது போல உப்புப் பூத்த களர் நிலம் பொருந்திய வழி என்று பாலை வழிக்கு இணையாக ஒப்பிட்டு கூறப்பட்டுள்ளது. இதனுள் உவமையாக இடம் பெற்றுள்ள கருப்பொருளான மான், ஓமைமரங்கள் என்பனவும் பாலைநிலம் என்ற முதற்பொருளும், பிரிவு என்ற உரிப்பொருளும் அமைந்துள்ளது. பாலை நிலத்தின் பின்னணியைக் குறிக்கும். இவை போன்றே 107, 177, 186, 214, 226, 240, 241, 296, 343, 397 என்னும் நற்றிணைப் பாடல்களிலும் பாலைக்குரிய முதல், கரு, உரிப்பொருட்களே உவமைகளாகக் கையாளப்பட்டு உள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

தலைவி - தன்னுள்ளே சொல்லியது

கற்பில் தலைவி தன்னுள்ளே சொல்லிக் கொள்வதாக 6 பாடல்கள் அமைந்துள்ளன.

பிரிவிடை மெலிந்த தலைவி சொல்லியதில்,

“குண கடல் முகந்து, குடக்கு ஏர்பு இருளி,

மண்திணி ஞாலம் விளங்க, கம்மியர்

செம்பு சொரி பாணையின் மின்னி”, (நற் : 153 : 1 - 3)

என்ற உவமையானது அமைந்துள்ளது. கம்மியர் செம்பினால் செய்த பாணையைக் கடைந்தாற் போன்று மின்னி எங்கும் மழையை பெய்வித்து தெற்கு திசை நோக்கி மறைந்தது போன்று தன் நெஞ்சம் இவ்விடத்தில் தங்காமல் தலைவனிடத்தில் சென்று தங்கியதாக உவமை அமைந்துள்ளது.

உவமை குறித்து ”ஒரு கருத்தை மொட்டையாகப் பட்டவர்த்தனமாகச் சொல்வதை விட அழகாகச் சொல்வது கேட்போருக்கு இன்பம் பயக்கும் அணிகள் யாவற்றையும் உவமையில் விகற்பங்களாகவே கருதுவர்” என உரைப்பார்⁸.

“அலங்கு சினை பொதுளிய நறு வடி மா அத்துப்
பொதும்பு தோறு அல்கும் பூங்கண் இருங்குயில்,
கவறு பெயர்த்தன்ன நிலலா வாழ்க்கை இட்டு
அகறல் ஒம்புமின், அறிவுடையீர்! என,
கையறத் துறப்போர்க் கழறுவ போல,
மெய் உற இருந்து மேவர நுவல்”. (நற் : 243 : 3 - 8)

நறுமணமிக்க மாவடுக்கள் செறிந்த மாமரங்கள் நிரம்பிய சோலையில் பூப்போன்ற கண்ணையுடைய கரிய குயில்கள் தங்கியிருக்கும். இக்குயில்கள் செயலறும்படி கைவிட்டுத் துறந்து செல்லும் இயல்புடையோரை இடித்துரைப்பது போல ஆணும் பெண்ணுமாய் மெய்யுடன் மெய் பொருந்திச் சேர்ந்து கூவும். “ஆவை அறிவுடையீர்! தூதாடு கருவி பெயர்ந்து விழுவது போன்று நிலையில்லாதது பொருள்: இப்பொருளை ஈட்டுதல் வாழ்க்கையெனக் கருதி தலைவியை பிரியாது சேர்ந்திருங்கள் என்று கூறுவது போல் கூவும்” என்று? உவமை அமைந்துள்ளது சுட்டத்தக்கது. இப்பாடலில் இடம்பெற்றுள்ள குயில் பாலைத் திணையின் கருப்பொருளாக அமைந்துள்ளது.

பொருள் தேடச் சென்ற தலைவன் வரக் காலதாமதம் ஏற்படும் நிலையில் இளவேனில் காலம் தொடங்கி விட்டது, அதனைக் குயில் அறிவிக்கின்றது எனக் கூறும் தலைவி கூற்று வாயிலாக குயில் பற்றிய குறிப்பை புலவர்கள் தருகின்றனர். ”பெண்குயில் கரும் பழுப்பு நிறமாக வெள்ளைப் புள்ளிகளுடன் காணப்பெறும். ஆண் குயில் கருமையாக இருக்கும் கருங்குயில் கண் கருப்பாக காணப்படும்⁹”. இவ்வாறு காணப்பெறும் குயில் இனம் முருங்கைப் பூவிலுள்ள பூந்தாதினை உண்ணும் என்பதை,

“செங்கண் இருங்குயில் நயவரக் கூஉம்”¹⁰

என்ற அகநானூற்று அடி தெளிவுப்படுத்துகிறது.

பருவம் கழிந்தது கண்டு தலைமகள் சொல்லியதில்,

**“இழை அணி மகளிரின் விழைதகப் பூத்த
நீடு சரி இணர சுடர்வீக் கொன்றைக்
காடுகவின் பூத்த ஆயினும்”.** (நற் : 302 : 1 - 3)

என்ற உவமை இடம் பெற்றுள்ளது. அரிய வழியில் சென்ற காதலர் பொன்னாலான அணிகலன்களை அணிந்த பெண்களைப் போல கொன்றை பூக்களானது ஒளி வீசியது என்று உவமைக் கூறப்படுகிறது. இவை போன்று குறுந்தொகையிலும்,

**“பொன்செய் புனை இழை கட்டிய மகளிர்
கதுப்பில் தோன்றும் புதுப்பூங்கொன்றை”¹¹**

(குறு : 21 : 2 - 3)

எனும் பாடலடிகள் கொன்றை பூவிற்கு உவமைக் கூறுவதாக அமைந்துள்ளது. இப்பாடலில் இறைச்சியாக,

**“வருமழைக்கு எதிரிய மணி நிற இரும்புதல்
நறை நிறம் பருத்த நல் இணர்த் தெறுழ்வி”**

(நற் : 302 : 4 - 5)

என்பதில் புதரின் கண்ணுள்ள நீல நிறமலர் நரை நிறம் படுத்த என்றது மணி நிறமுடைய தலைவி நிறம் வெருத்தனள் என்பதைக் குறிப்பாக உணர்த்துகிறாள்.

அன்புறு உயிரினங்கள் இறைச்சி எனக் குறிக்கத் தகுந எனவும் காதலர் பிரிவில் வருந்தும் போதும், பிறரால் தேற்றப்படும் போதும் இவ்விறைச்சி பயன்படுத்தப்படும் எனவும் அறியலாம்¹². தொல்காப்பியர் “அன்புறு தகுந இறைச்சி யுட் சுட்டலும்” என்கிறார். இதில் இறைச்சி என்பது எப்போதும் வழியிடைப் பொருள்களைக் குறிப்பதாகக் கூறப்பெறும்¹³. மேலும் இவை போன்று 314, 193, 118 என்னும் நற்றிணைப் பாடல்களிலும் தலைவி பாலைக்குரிய முதல், கரு, உரிப் பொருட்களே உவமைகளாகக் கையாளப்பட்டுள்ளமைக் குறிப்பிடத்தக்கது.

குறுந்தொகையில் துன்ப நிலைப் பாடல்கள்

கற்பில் குறுந்தொகையில் பாலைத்திணைப் பகுப்பில் அமைந்த தலைவிக் கூற்று துன்பநிலைப் பாடல்கள் 26 ஆகும். இவற்றில் 8 பாடலில் உவமையில்லை என்பது சுட்டத்தக்கது.

தலைவி - தோழியிடத்தில் சொல்லாடல்

குறுந்தொகையில் தலைவி தோழியுடன் சொல்லாடுவதாக 26 பாடல்கள் அமைந்துள்ளன.

ஆற்றாள் எனக்கவன்ற தோழிக்குக் கிழத்தி உரைத்ததில்,

“எறும்பி அளையின் குறும்பல் சுனைய
உலைக்கல் அன்ன பாறை ஏறி,
கொடுவில் எமினர், பகழி மாய்க்கும்”

(குறுந் : 12 : 1 - 3)

எனும் உவமை இடம் பெற்றுள்ளது. இதில் எறும்பு புற்றிணைப் போன்று குறுகிய, பல சுனைகளையுடைய பாறைகள் உள்ளதாகவும், அப்பாறைகள், சொல்லனது உலைக் கூடத்திலுள்ள பட்டடைக் கல்லைப் போல வெம்மையுடையதாகவும், பாலை நிலத்தின் வெம்மையானது உவமிக்கப்பட்டுள்ளது.

பிரிவிடை ஆற்றாள் எனக் கவன்ற தோழிக்குக் கிழத்தி உரைத்ததில்,

“கன்னும் உண்ணாது, கலத்தினும் படாது,
நல் ஆன் தீம்பால் நிலத்து உக்கா அங்கு,
எனக்கும் ஆகாது, என்னைக்கும் உதவாது,
பசலை உணீஇயர் வேண்டும் -
திதலை அல்குல் எண் மாமைக் கவினே”.

(குறுந் : 27 : 1 - 5)

எனும் உவமை அமைந்துள்ளது.

நல்ல பசுவின் இனிய பால், அப்பசுவின் கன்றினாலும் உண்ணப்படாமல், பசுவினைப் புரப்போருடைய கறக்கும் பாத்திரத்திலும் கொள்ளப்படாமல், பயனின்றி மண்ணில் சிந்தி அழிந்தாற் போல தலைவிக்கு பசலைப் படர்ந்து அழகு கெடுவதாக உவமைக் கூறப்பட்டுள்ளது. இப்பாடலில் நிலச்சுட்டல் இல்லை. ஆனால் “பிரிதல்” என்னும் பாலைக்குரிய உரிப்பொருள் அமைந்துள்ளது.

கனவினால் தலைவி, இன்பம் இழந்து வருந்தியமைக்கு, வண்டுகளால் உழக்கப்பட்ட சுவளைமலர் உவமையாதலை,

“வாய்த்தகைப் பொய்க்கணா மருட்ட, ஏற்று எழுந்து,
அமளி தைவந்தனனே: சுவளை
வண்டுபடு மலரின் சாய்த்”. (குறுந் : 30 : 3 - 5)

என்னும் பாடலடிகள் விளக்கி நிற்கின்றன. இப்பாடலில் அணில் விளையாடும் முற்றத்தையுடைய தனிமை பொருந்திய வீட்டினைப் போல தலைவன் தன்னைப் பிரிந்து சென்ற அன்றே பொலிவிழந்ததாக உவமிப்பதை,

“அத்தம் நண்ணிய அம்குடிச் சீறர்
மக்கள் போகிய அணில் ஆடு முன்றிற்
புலப்பில் போலப் புல்லென்று
அலப்பெண் - தோழி! - அவர் அகன்ற ஞான்றே”
(குறுந் : 41 : 3 - 6)

எனும் பாடலடிகள் விளக்குகின்றன. மேற்கண்ட உவமையில் இடம்பெற்றுள்ள பாலை, அணில் என்பனவும் “பிரிதல்” என்ற உரிப்பொருளும் பாலைக்குரிய பின்னணிகளாகும்.

“நல் அராக் கதுவியாங்கு, என்
அல்லல் நெஞ்சம் அலமலக்குறுமே”
(குறுந் : 43 : 4 - 5)

என்பதில் தலைவி தலைவன் தன்னைப் பிரிந்ததனால் நஞ்சு தலைக்கு ஏறிய பின் பாம்பு தீண்டியமை அறியப்படுதல் போல் தன் மெலிவிற்குக் காரணம் தலைவன்

பிரிவு என அறியப்படுவதாயிற்று என்று உவமைக் கூறுகிறாள். அப்பாடலில் நிலச்சுட்டல் இல்லை ஆனால் பாலைக்குரிய கருப்பொருளான பாம்பும், “பிரிதல்” என்ற உரிப்பொருளும் இடம் பெற்றிருக்கின்றன.

“உள்ளார் கொல்லோ – தோழி! – கிள்ளை
வளைவாய்க் கொண்ட வேப்ப ஒண்பழம்
புதுநாண் நுழைப்பான் நுதிமாண் வாள் உகிர்ப்
பொலங்கல ஒருகாசு ஏய்க்கும்
நிலம்கரி கள்ளி அம் காடு இறந்தோரோ?”

(குறுந் : 67 : 1 - 5)

கிளியின் வளைந்த வாய்க்கு, மகளிர் விரல்களின் கூரிய நகங்களும், வேப்பம் பழத்திற்கு, அவ்விரல்களுக்கு இடையே உள்ள காசும், பழத்தை உண்பதற்காக வைத்திருத்தல், காசில் நாண் கோர்ப்பதற்காக வைத்திருத்தலும் உவமங்களாயின. மேலும் வண்ணம், வடிவு, செயல் என உவமம் விரித்துப் பொருளுரைக்கப்பட்டது. இவ்வாறு பாலைக்குரிய முதற்பொருள், கருப்பொருள், உரிப்பொருள் என்ற மூன்றும் அமைந்துள்ளன.

இப்பாடலில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள வேப்பமரம் பற்றி தாவர நூலார் குறிப்பிடுகையில் இது “பசுமை மாறாத மரம், இதன் இலைகள் இறகு வடிவம் கொண்டும், உருண்ட ஈட்டி அரிவால் வடிவமாகவும், அல்லி இதழ்கள் வெண்மை நிறமாக தனித்தனியாக காணப்பெறும். இதன் விதையிலிருந்து எண்ணெய் எரிக்கப்படுகிறது. இம்மரத்தின் பிறப்பிடம் இந்தியாவாகும்”¹⁴ வேம்பின் ஒண் பூ மலர்ந்து உதிர்வதற்குள், இளவேனில் தொடங்கும் பருவத்தில் வருவதாகத் தெரிவித்துச் சென்றவர் வேம்பின் பழம் தொடங்கிய பின்னரும் வந்திலர் எனத் தலைவி தன் ஆறஹோமையை உவமைகளின் வாயிலாகத் தெரிவிக்கிறாள்.

தலைவன் கோர்த்த நூல் அற்ற முத்துக்களைப் போல, குளிர்ந்த பனித்துளிகள் துளிக்க, தாளிப்புல்லின் குளிர்ந்த கொடியை ஆனினங்கள் விடியலில் மேயும் பனித்துளிகள் தம் மீது பட்ட போது அதனைப் பொருட்படுத்தாது

பசுக்கூட்டங்கள் தம் மேயும் தொழிலில் முனைதல் போன்று பன்படு நாளில், தம் வினையில் ஈடுபாடு கொண்டு உறைந்ததனை,

“நூல் அறு முத்தின் தண்சிதர் உறைப்ப,

தாளித் தண்பவர் நாள் ஆ மேயும்

பனிபடு நாளே”

(குறந் : 104 : 2 - 4)

எனும் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. இதில் உவமைப் பொருளாக இடம் பெற்றுள்ள முத்து நெய்தல் நிலத்தில் காணப்படுவது. தலைவன் நாட்டு வளத்தை எடுத்துரைக்க அம்முத்துக்கள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இதனை,

“இவர்திரை தந்த ஈங்கதிர் முத்தம்

சுவர் நடைப்புரவி கால்வடுத் தபுக்கும்”¹⁵

எனும் அகநானூற்றுப் பாடல்கள் விளக்குகின்றன. பாலை நிலத்தில் வாழக்கூடிய தலைவியானவள் நெய்தல் திணைப் பொருட்களைப் பற்றியும் அறிந்திருக்கிறாள் என்பது இப்பாடலின் வழி அறிய முடிகின்றது.

“வேதின வெரிநின் ஓதி முது போத்து,

ஆறுசெல் மாக்கள் புள்கொள, பொருந்தும்

சுரனே சென்றனர், காதலர்”

(குறந் : 140 : 1 - 3)

என்பதில் ஆண் ஓந்தியின் முதுகிற்கு இணையாக கூரிய அரிவாளினை ஒப்பிட்டு உவமைக் கூறப்படுகிறது. பாலை வழியில் செல்பவர்க்கு ஓந்தியைத் தவிர நிமித்தம் காண்பதற்கு வேறு எந்த பொருளும் இல்லை என்பதால், ஓந்தி நிமித்தம் காட்டித் தலைவன் செல்வினைத் தடுத்தாக உவமைக் கூறப்பட்டுள்ளது. இதில் இடம்பெற்றுள்ள ஓந்தி பாலைத் திணைக்குரிய கருப்பொருள் ஆகும். முதற்பொருளும், “பிரிதல்” எனும் உரிப்பொருளும் இடம் பெற்றிருக்கின்றன.

உடன்போக்கு உணர்த்திய தோழிக்குத் தலைமகள் சொல்லியதில்,

“வான்பூங் கரும்பின் ஒங்குமணற் சிறுசிறை

தீம்புனல் நெரிதர வீந்து உக்கா அங்கு,

தாங்கும் அளவைத் தாங்கி,

காமம் நெரிதரக் கைந் நில்லாதே”

(குறுந் : 149 : 3 - 6)

எனும் உவமை அமைந்துள்ளது. வெள்ளத்தைத் தடுத்து நிறுத்த அணை போலக் கரும்பினால் கழிகளைப் பயன்படுத்துதல் உண்டு. வெள்ளம் பெருகிய வழி, கரும்பினால் அமைக்கப்பட்ட கரையும் கரும்போடு அடித்துச் செல்லப்படும். காமம் பெருகிய வழி, தனக்குக் காவலாக இருந்த நாணம் நீங்கியதொடு, தன்னுடைய பெண்மை ஒழுக்கமும் சாய்ந்ததாக உவமைக் கூறுகிறாள்.

பொருள்வயிற் பிரிந்த தலைவனை நினைந்து, தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியதில்,

“யாங்கு அறிந்தனர் கொல் - தோழி! பாம்பின்

உரி நிமிர்ந்தன்ன உருப்பு அவிர் அமையத்து”

(குறுந் : 154 : 1 - 2)

என்ற உவமையில் இடம் பெற்றுள்ளது. பாலையில் வேனிற்காலத்து நண்பகற்பொழுதில் கதிரவனின் கொடிய கதிர்கள் எரிக்கும் தோற்றம், மற்றும் பாம்பின் உரித்த தோல் நிமிர்ந்து நின்றது போல காணப்பட்டதாகவும் உவமிக்கப்பட்டுள்ளது. மேலும் இதில் பாலையின் கடுமையான வழிக்கு உவமை கூறுவதாக அமைந்துள்ளது. மேற்கண்ட உவமையில் இடம்பெற்றுள்ள பாம்பு, புறா, கள்ளி போன்றன பாலையின் கருப்பொருளாகவும் அமைந்துள்ளன மேலும் நண்பகல், வேனில், பாலை போன்றன பாலைக்குரிய முதற்பொருளாகவும் அமைந்துள்ளன. தலைவன் பொருள்வயிற் ‘பிரிதல்’ என்ற உரிபொருளும் இடம் பெற்றுள்ளன.

மாம்பூவின் மகரந்தம், பொன்துகள் போன்றும், கரியகுயிலின் சிறகு பொன்னின் உரைத்த துகள் விளங்கும் உரைகல்லைப் போலவும் காணப்படுவதாக உவமிக்கப்படுகின்றன. இதனை,

“மின்னின் தூவி இருங்குயில், பொன்னின்

உரைதிகழ் கட்டளை கடுப்ப, மாச்சினை

நறுந்தாது கொழுதும் பொழுதும்,

வறுங்குரல் கூந்தல் தைவருவேனே”

(குறுந் : 192 : 3 - 6)

என்ற பாடலடிகள் சுட்டுகின்றன. இதனுள் கருப்பொருளாக இடம்பெறும் குயிலானது, “பெண்குயில் கரும் பழுப்பு நிறமாக வெள்ளைப் புள்ளிகளுடன் காணப்பெறும் என்னும் ஆண்குயில் கருமையாக இருக்கும். மேலும் கருங்குயில் கண் கருப்பாக காணப்படும்”¹⁶ என குயில் பற்றிப் பறவை நூலார் குறிப்பிடுவர்.

பாலை நிலத்திலுள்ள ஓமை மரத்தின் கிளையில் அமர்ந்திருந்த பெடையின் நீங்கிய பருந்தினுடைய தனிமைத்துயரைப் புலப்படுத்தும் தெளிந்த ஓசையானது தலைவனைப் பிரிந்து வாழும் தலைவியின் புலம்பலுக்கு இணையாக ஒப்பிட்டு உவமிக்கப்படுவதனை,

“செப்பினம் செலினே செலவு அரிது ஆகும்” என்று

அத்த ஓமை அம்கவட்டு இருந்த

இனம்தீர் பருந்தின் புலம்புகொள் தெள்விளி

சுரம் செல் மாக்கட்கு உயவுத்துணை ஆகும்”

(குறுந் : 207 : 1 - 4)

எனும் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. இதில் பாலைக்குரிய ஓமை, பருந்து என்ற கருப்பொருட்களும், “பாலை” என்ற முதற்பொருளும், ‘பிரிதல்’ என்ற உரிப்பொருளும் அமைந்துள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது. இவை போன்றே 216, 218, 224, 254, 266, 278, 281, 307, 329, 352, 395, 398 எனும் குறுந்தொகைப் பாடல்களிலும் பாலைத்திணைக் காட்சிகள் தலைவியால் பதிவிடப்பட்டுள்ளன.

ஐங்குறுநூற்றில் துன்ப நிலைப் பாடல்கள்

கற்பில் ஐங்குறுநூற்றில் பாலைத் திணைப் பகுப்பில் அமைந்த தலைவி கூற்றுப் பாடல்களில் 33 பாடல்கள் தலைவியின் துன்ப நிலையை விளக்குவதாக அமைந்துள்ளது. இவற்றில் தலைவி தோழியோடு சொல்லாடுவதாக 26 பாடலும், தலைவனோடு சொல்லாடுவதாக 2 பாடலும் தன்னுள் பேசிக் கொள்வதாக 1

பாடலும், அந்தணரிடம் 1 பாடலும், கண்டாரிடம் 1 பாடலும், சிலரிடம் 2 பாடலும் என்றவாறு அமைந்துள்ளன.

தலைவி தோழியோடு சொல்லாடல்

கற்பில் ஐங்குறுநூற்றில் தலைவி தோழியோடு சொல்லாடுவதாக 26 பாடல்கள் இடம் பெற்றுள்ளன. இதில் 13 பாடல்களில் உவமையில்லை என்பது சுட்டத்தக்கதாகும்.

தலைவன் பிரிந்து சென்ற பின்னர் அவன் சென்ற வழியின் ஏதம் கருதி பிரிவாற்றாமையால் உடல் மெலிந்து கண்டு சொல்லியதில்,

**“வேங்கை கொய்யுநர் பஞ்சரம் விளிப்பினும்,
ஆர்இடைச் செல்வோர் ஆறு நனி வெருஉம்
காடு இறந்தனரே காதலர்!”** (ஐங் : 311 : 1 - 3)

என்பதில் உள்ளுறை இடம் பெற்றுள்ளது. வேங்கை கொய்யுநர் செவிக்கினிய பாலைப் பண்ணைப் பாடுதலாலே வழிச் செல்வோர்க்குப் பாலை நிலத்தின் கொடுமையே தோன்றி, அவரைப் பெரிதும் அச்சுறுத்துதல் போன்று, தலைவன் பாலை நிலத்தைக் கடந்தனர் என்ற நற்செய்தியை கூறினாலும், அவருடைய கொடுமையே! தன் நினைவில் வந்து வருந்துவதாக உள்ளுறைக் கூறப்படுகிறது.

“உள்ளுறை இறைச்சி என்பனக் கூறிய கருத்திலிருந்துக் கூறாத கருத்தை உய்த்துணர வைக்கும் குறிப்பு முறை வெளியீட்டு நெறிகளாகும்.

“உய்த்துணர்தல்” ஒப்புமை நெறியிலேயே நிகழ்வதால் உள்ளுறை என்பது உவமையின் வகையே ஆகும். ஒரு பொருளை மட்டும் கூறி, ஒத்த பொருளை உய்த்துணரச் செய்யும் உள்ளுறை உவமத்தை இரு பொருளையும் கூறி, ஒப்புமையை விளங்கச் செய்யும், உவமைக் கலையின் வளர்ச்சி எனலாம்”¹⁷.

இப்பாடலுள் இடம் பெற்றுள்ள பஞ்சரப்பண் பாலை நிலத்திற்குரிய பண் ஆகும். மேலும் புலி, செந்நாய், யானை போன்ற கருப்பொருட்களும், பாலை நிலத்தின் தன்மை பற்றிய முதற்பொருளும், பிரிதல் என்ற உரிப்பொருளும் அமைந்துள்ளன.

தலைவியின் பருத்த தோள்களுக்கு மூங்கில் உவமங்களாயின என்பதை,

**“ஆய்நலம் பசப்ப, அரும்படர் நலிய,
வேய்மருள் பணைத்தோள் வில் இழை நெகிழ,”**

(ஐங் : 3187 : 1 - 2)

எனும் பாடலடிகள் விளக்குகின்றன.

பிரிவு நீட ஆற்றாளாகிய தலைமகள் தோழிக்குச் சொல்லியதில்,

“பல் இதழ் உண்கண் அழப் பிரிந்தோரே”

(ஐங் : 334 : 5)

என்பதில் பல இதழ்களால் மாட்சிமைப்பட்ட நீல மலர்போலும் மையுண்ட கண் என்று தலைவியின் கண்களுக்கு உவமைக் கூறப்பட்டுள்ளது. இப்பாடலில் இடம் பெற்றுள்ள நெல்லி மரங்கள் பாலை நிலத்திற்கு உரியன. இதில் நிலச்சுட்டல் இல்லை. இதில் கருப்பொருளும், உரிப்பொருளும் பாலை நிலத்தைக் குறிப்பனவாய் அமைந்துள்ளன.

தலைவன் பிரியக் கூடாத காலத்தில் பிரிந்தானென்று தலைவி வருந்திச் சொல்லியதில்,

**“இலை இல மலர்ந்த ஓங்கு நிலை இலவம்
மலை உறு தீயின் சுரமுதல் தோன்றும்
பிரிவு அருங்காலையும், பிரிதல்
அரிது வல்லநர்”.**

(ஐங் : 338 : 2 - 5)

என்ற உவமை இடம் பெற்றுள்ளது. இப்பாடலில் சாரலில் இலையில்லாமல் மலர்ந்திருக்கின்ற உயர்ந்த தோற்றத்தையுடைய இலவமரம், மலையில் பற்றி எரியும் தீயைப் போல் தோற்றமளிக்கும் என்று உவமைக் கூறப்படுகிறது. இதில் இலவமரம் இளவேனிற் பருவத்தில் மலர்வதால் அது காதல் இன்பம் நுகர்வதற்குரிய பருவம் என்பது சுட்டத்தக்கது. மேலும் “இலையுதிர்ந்து மரம் காணப்பட்டு, கூர்மையான சிறு முட்கள் கொண்டும் அமைந்திருக்கும். இதன் இலைகள் சிறிய வடிவமாகவும் நீண்டு உருண்டு காணப்படும். மேலும் மலரின் நிறம் இரத்தச் சிவப்பாக இருக்கும். காம்பில் இலைகள் இன்றி மலர்கள் மட்டும்

காணப்பட்டு இலையுதிர் காடுகளில் வளரும்”¹⁸ இதனுள் இடம் பெற்ற ‘இலவமரம்’ பாலைக்குரிய கருப்பொருளாகவும், இளவேனிற் பருவம் எனும் முதற்பொருளும் ‘பிரிதல்’ என்ற உரிப்பொருளாகவும் இடம்பெற்றுள்ளன.

மூங்கிற் புதரில் பற்றிய தீயைப் போல ஊரில் எழும் அலர் தோன்றியது பற்றி உவமை அமைந்துள்ளதை,

“தட்டைத் தீயின் ஊர் அலர் எழவே” (ஐங் : 340 : 4)

எனும் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன.

**“நறும் பூங் குரவம் பயந்த
செய்யாப் பாவை கொய்யும் பொழுதே”** (ஐங் : 344 : 2 - 8)

இதில் கோங்கமலர் பாவை போலும் வடிவுடையது என்று, அதன் வடிவுக் குறித்து உவமை இடம் பெற்றுள்ளது. மேலும் இது பாலைத் திணைக்குரிய மலராகும். இதில் ‘பிரிதல்’ என்ற உரிப்பொருளும் இடம்பெற்று, முதற்பொருளான இளவேனிற் பருவம் குறித்தும் அமைந்துள்ளது. இதில் மகளிரின் கூந்தலுக்கு இணையாக அதிரல் கொடி கருமணலில் பரவி காணப்படுதல் உவமையாகச் சுட்டப்பட்டுள்ளதை,

**“புதுப் பூ அதிரல் தா அய்க்
கதுப்பு அறல் அணியும் காமர் பொழுதே!”**

(ஐங் : 345 : 2 - 3)

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. இவ்வுவமையில் இடம் பெற்றுள்ள “அதிரல் கொடி பற்றித் தாவர நூலார் சில விளக்கங்களைத் தருகின்றனர். சிறிய இலைகள் இதற்கு உண்டு மற்றும் தலை கீழ் முட்டை வடிவானவை. அவை போல் இலைகள் அடர்ந்து காணப்படும். மலைகள் சோலைகளில் வளரும்”¹⁹ எனக் குறிப்பிடுவர் அதிரல் கொடியின் மலரை சங்க கால பெண்கள் பாதிரி மலரோடு சேர்த்து தமது கூந்தலில் சூடினர் என்பதை,

“முதிரா வேனில் எதிரி அதிரல்

பராரைப் பாதிரிக் குறமயிர் மாமலர்”²⁰

நற்றிணைப் பாடல் விளக்குகிறது. அதிரல் மலரையும், பாதிரி மலரையும், ஒருங்கு சேர்த்து தங்கள் கூந்தலில் சூடினர் என்பதை விளக்குகிறது.

இவை போன்றே 347, 349, 350, 392, 320, 384, 385, 335, 397 எனும் ஐங்குறுநூற்றுப் பாடல்களிலும் பாலைத் திணைக் காட்சிகள் தலைவியால் பதிவிடப்பட்டுள்ளன.

கலித்தொகையில் துன்பநிலை பாடல்கள்

கற்பில் கலித்தொகையில் பாலைத் திணைப் பகுப்பில் அமைந்த தலைவிக் கூற்றுப் பாடல்கள் 4 ஆகும். இவை தலைவி தோழியுடன் சொல்லாடுவதாக 1 பாடலும் தலைவி தலைவனுடன் சொல்லாடுவதாக 3 பாடலும் அமைந்துள்ளன. இவற்றில் 2 பாடலில் உவமையில்லை என்பது சுட்டத்தக்கது.

தலைவி தலைவனோடு சொல்லாடல்

பிரிவு உணர்த்திய தலைவற்கு தலைவி தன்னையும் உடன் கொண்டு செல்லுங்கள் என்ற போது தலைவன் காட்டின் கருமையும் தலைவியது மென்மையையும் கூறியபோது,

“கிளி புரை கிளவியாய்! நின் அடிக்கு எளியவோ,
தளி உறுபு அறியாவே, காடு? ஏனக் கூறுவீர்! !
வளியினும் வரைநில்லா வாழுநாள், நும் ஆகத்து
அளி என, உடையேன் யான்: அவலம் கொண்டு அழிவலோ?
ஊறுநீர் அமிழ்து ஏய்க்கும் எயிற்றாய்! நீ உணல் வேட்பின்,
ஆறு நீர் இல என அறன் நோக்கிக் கூறுவீர்! !
யாறு நீர் கழிந்தன்ன இளமை, நும் நெஞ்சு என்னும்
தேறுநீர், உடையேன் யான்: தெருமந்து ஈங்கு ஒழிவலோ?
மாண் எழில்வேய் வென்ற தோளாய்! நீ வரின், தாங்கும்
மாண் நிழல் இல, ஆண்டை மரம் எனக் கூறுவீர்! !

நீள் நிழல் தளிர் போல நிறன் ஊழ்த்தல் அறிவேன்: நும்தான் நிழல் கைவிட்டு யான் தவிர்தலைச் சூழ்வலோ?"

(கலி : 20 : 7 - 18)

என்ற உவமை இடம் பெற்றுள்ளது. இதில் தலைவியின் இனிய மொழிக்கு கிளியின் பேச்சும், வாழ்நாளுக்கு வரையறுத்துக் கூறவியலாத நிலையாமையுடைய காற்றும், தலைவியின் இதழ்களுக்கிடையில் ஊறும் வாயுறலுக்கு அமிழ்தமும், இளமை கழிதலுக்கு ஆறுநீர் கழிதலும், தலைவியின் தோள்களுக்கு மூங்கிலும், அவளது பசலை நோய்க்கு பசமையான தளிரும் உவமங்களாயின. இப்பாடலில் இடம் பெற்றுள்ள உவமைப் பொருள்களான யானை, பிணை மான், கலை மான், கிளி, மூங்கில் பாலை நிலத்தின் தன்மைகள் என்பன பாலைக்குரிய பின்னணிகளைக் குறித்து நின்றன.

தலைவன் தன்னை பிரிந்தால் இறந்து படுவேன் என்ற போது,

“உண்ணலும் உண்ணேன்: வாழலும் வாழேன்,
தோள்நலம் உண்டு துறக்கப்பட்டோர்
வேள் நீர் உண்ட குடை ஓரன்னர்
நல்குநர் புரிந்து நலன் உணரப்பட்டோர்
அல்குநர் போகிய ஊர் ஓரன்னர்,
கூடினர் புரிந்து குணன் உணப்பட்டோர்
சூடினர் இட்ட பூ ஓரன்னர்

வலைவர்க்கு அமர்ந்த மடமாண் போல”.

(கலி : 23 : 6 - 17)

என்று உவமை அமைந்துள்ளது. இதில் கணவரால் தோளின் நலத்தை நுகர்ந்து அவரால் கைவிடப்பெற்ற மகளிர், நீர் வேட்கையாலே தண்ணீரைக் கோலி, குடிக்கப்பட்ட பின்னர்த் தூக்கி எறியப்பட்ட எச்சிலாற் பயன்படாத பனங்குடைகளுக்கு ஒப்புமைப்படுத்தியும், குடியிப்போர் யாரும் இல்லாத பாழ்பட்ட ஊருக்கு ஒப்புமைப்படுத்தியும், வீசி எறியும் கழிந்த பூவிற்கு ஒப்புமைப்படுத்தியும்

உவமைக் கூறப்பட்டுள்ளது. இவை அனைத்தும் கணவனால் இன்பம் நுகரப் பெற்று பின் கைவிடப் பெற்ற மகளிருக்கு உவமையாகக் கூறப்படுகிறது.

அகநானூற்றில் துன்ப நிலைப் பாடல்கள்

கற்பில் அகநானூற்றில் பாலைத் திணைப் பகுப்பில் அமைந்த தலைவிக் கூற்றுப் பாடல்களின் எண்ணிக்கை 62 ஆகும். இவை தலைவி தோழியோடு சொல்லாடுவதாக 61 பாக்களும், தலைவி தனக்குள் பேசிக் கொள்வதாக 1 பாவும் அமைந்துள்ளன.

தலைவி – தோழியோடு சொல்லாடல்

அகநானூற்றில் கற்பில் தலைவி தோழியோடு சொல்லாடுவதாக 61 பாக்கள் அமைந்துள்ளன. இவையனைத்தும் துன்பநிலையில் பாடுவதாக அமைந்துள்ளன.

பிரிவிடை ஆற்றாத தலைமகள் தோழியிடத்தில்,

“வண்டு படத் தைந்த கண்ணி, ஒண் கழல்,
உருவக் குதிரை மழவர் ஓட்டி
முருகன் நற்போர் நெடுவேள் ஆவி,
அறுகோட்டு யானைப் பொதினி ஆங்கண்,
சிறு காரோடன் பயினோடு சேர்த்திய
“கல் போல் பிரியலம்” என்ற சொல்தாம்”

(அகம் : 1 – 6)

எனும் பாடலடிகளில் உவமை அமைந்துள்ளன.

இதில் ஆவி என்பான் பொதினி மலைக்குரியன். இவன் முருகனைப் போல் வெற்றிச் சிறப்பு மிக்கவன். மேலும் அஞ்சத்தக்க குதிரைகளையுடைய மழவரைப் புறங்காட்டி ஓடச் செய்தவன், அவனது பொதினி மலையில் தோல் துன்னும் சிறு தொழில் செய்வோனாகிய சாணைக்கல் இயற்றுவோன் அரக்கோடு சேர்த்துச் செய்த கல்லைப் போல என்னைப் பிரியேன் என்று சொல்லியச் சொல்லை மறந்து சென்றுவிட்டதை எண்ணி உவமைக் கூறுகிறாள். தலைவியின் தோலுக்கு மூங்கிலை ஒப்பிட்டு உவமைக் கூறுவதனை,

“வேய் மருள் பணைத்தோள் நெகிழ்,”

(அகம் : 1 : 8)

எனும் பாடலடிகள் விளக்குகின்றன. இதில் மூங்கில் மகளிரின் தோளுக்கு உவமையாகுதல் பற்றி “மூங்கில்கள் மகளிர் தோளுக்கு மிகுதியாக உவமையாயின. பணைத்தோள், வேய்த்தோள், அமைத்தோள் முதலிய தொடர்கள் பெருகிய வழக்கு ஆயின. தோள்களின் மென்மைக்கு திரட்சிக்கும் பருமைக்கும் இவை உவமையாயின”²¹ என உரைப்பர். தலைவன் கடந்து சென்ற காடு நெருப்புப் போன்ற ஞாயிற்றின் கதிர்கள் நிலம் பிளக்குமாறு பசுமையறச் சுடவதால் நிழல் சுருங்க வாடிய மரங்களையும், சூறாவளிக் காற்றுச்சுழன்று வீசுவதால் நார் இல்லாத முருங்கையின் குலைந்த வெண்பூக்கள், உடைந்த கடல் அலையின் வெண்மையான துளிகளைப் போல் பரந்து கிடப்பது கடலின் கரையகம் போன்று காணப்பட்டன.

“அழல் போல் வெங்கதிர் பைது அறத் தெறுதலின்,

கடல்போல் தோன்றல் - காடு இறந்தோரே”

(அகம் : 1 : 10 - 19)

எனும் பாடலடிகள் விளக்குகின்றன.

மேற்கண்ட உவமைகளின் வழி தலைவன் பொருள் காரணமாக பிரிந்து சென்றதனையும், அதனால் வருந்தும் தலைவியின் நிலையினையும் உணர முடிகின்றது. மேலும் பாலை வழியில் தலைவன் செல்லும் போது காணும் காட்சியினை எடுத்துக்காட்டும் தலைவி மூங்கில், முருங்கை, மழவர் என பாலைத் திணைக்குரிய கருப்பொருட்களைக் கையாண்டுள்ளதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

வானில் இயங்குகின்ற விளங்கும் ஒளியினைக் கொண்ட ஞாயிற்று மண்டிலம் நெருப்பைப் போன்று சுட்டெரிக்கும் செந்நிறங்கொண்டு, இலவம்

பூக்கள், அழகிய கார்த்திகை விளக்கின் நீண்ட வரிசைப் போன்றுக்
காணப்படுவதாக உவமிக்கப்படுவதை,

“வானம் ஊர்ந்த வயங்கு ஒளி மண்டிலம்,
நெருப்பு எனச் சிவந்த உருப்பு அவிர் அம்காட்டு,
இலை இல மலர்ந்த முகை இல் இலவம்
கலி கொள் ஆயம் மலிபு தொகுபு எடுத்த
அம்குடர் நெடுங்கொடி பொற்பத் தோன்ற”

(அகம் : 11 : 1 - 5)

எனும் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன.

காட்டாற்றின் மணல் பரவிக் காணப்படுதலானது, கச்சினை விரித்துப் பரப்பி
வைத்ததற்கு இணையாக ஒப்பிட்டு உவமிக்கப்படுகிறது.

வம்பு வரித்தன்ன பொங்கு மணற் கான் யாற்றுப்

படுசினை தாழ்ந்த பயில் இணர் எக்கர்”.

(அகம் : 11 : 8 - 9)

எனும் பாடலடிகள் விளக்குகின்றன.

“நீர் வார் நிகர் மலர் கடுப்ப, ஓ மறந்து
அறுகுளம் நிறைக்குந போல, அல்கலும்
அழுதல் மேவல ஆகி”

(அகம் : 11 : 12 - 14)

என்பதில் தலைவியின் மலரைப் போன்ற கண்கள் நீர் வறண்ட குளத்தினை
நிறைக்கின்ற மடை போன்று தலைவனைப் பிரிந்து அழுவதற்கு உவமங்களாயின.

பிரிவிடை ஆற்றாளாய தலைவி பிறர் சொல்லக் கேட்டு தோழியிடத்தில்,

“நெருப்பு எனச் சிவந்த உருப்பு அவிர் மண்டிலம்

கண் உமிழ் கழுகின் காணம் நீந்தி,”

(அகம் : 31 : 1 - 11)

எனும் உவமையினை கையாளுகிறாள். இதில் ஞாயிறுக்கு நெருப்பினையும், செவ்வலரி மாலையை குருதிக்கும் ஒப்பிட்டு உவமை கையாளப்படுகிறது. இவ்வுவமையில் பாலைக்குரிய முதற்பொருளும், கருப்பொருளும் 'பிரிதல்' எனும் உரிப்பொருளும் இடம் பெற்றுள்ளது.

வாகையில் முதிர்ந்த நெற்றுக்கள் விட்டு விட்டு ஒலித்தல் போல கூத்தர் ஆடும் களத்தில் கொட்டும் பறைகள் ஒலித்ததாக உவமையானது அமைந்துள்ளதை,

**“வாடல் உழிஞ்சில் விளை நெற்று அம் துணர்
ஆடுகளப் பறையின், அரிப்பன ஒலிப்ப”**

(அகம் : 45 : 1 - 2)

என்ற பாடலடிகள் விளக்குகின்றன. தலைவன் பிரிவால் தோன்றிய தலைவியின் பசலைக்கு பீர்க்க மலரானது உவமையாக அமைந்துள்ளது.

**“காடு இறந்தனரே, காதலர் மாமை,
அரிநுண் பசலை பாஅய், பீரத்து,
எழில் மலர் புரைதல் வேண்டும்”**

(அகம் : 45 : 6 - 8)

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன.

இதில் வானவரம்பனின் வலிமை பொருந்திய மதில்களையுடைய ஓர் அரணைப் போல, அச்சம் பொருந்திய வருத்தத்தால் துயலைத் துறந்த தலைவி ஆதிமந்தியைப் போலக் காதலனைக் காணாமல் துன்புற்று வருத்தமுற்றதை உவமையின் வழி விளக்குகிறாள். இவ்வுவமைகளில் இடம் பெற்றுள்ள வாகை, பீர்க்கம் என்ற கருப்பொருள்களும் பிரிதல் என்ற உரிப்பொருளும் இடம் பெற்றுள்ளன. மேலும் இவை போன்றே 53, 67, 95, 97, 101, 103, 113, 115, 119, 133, 135, 137 என்னும் அகநானூற்று பாடல்களிலும் பாலைக்குரிய பின்னணிகளே தலைவியால் உவமைகளாகக் கையாளப்பட்டுள்ளன என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

திணை மயக்கம்

பாலை எனும் திணைப் பகுப்பில் அமைந்த சங்கப் பாக்களில் பிற திணைகளுக்குரிய முதல் பொருளும், கருப்பொருளும் விரவிவரின் அது திணை மயக்கமாகிறது. “நிலங்கள் ஒரு சேரத் தம்முள் மயங்குதலில்லை எனவே சில நிலங்களே மயங்குமென்பதும் கொள்ளப்படும். இங்ஙனம் மயங்கும் சில நிலங்கள் முல்லையும் குறிஞ்சியுமென்றும் அவ்விரண்டனுள்ளும் ஒன்றையொன்று அடுத்துள்ள பகுதிகளே தம்முள் மயங்கிப் பாலையென்பதும் உய்த்துரைப்படுவதாம்”²² என பாலைக் குறித்துக் கூறுவர். குறிஞ்சியும், முல்லையும் மழையின்றி வாடிய நிலையில் அவை பாலையாகி இப்பாலையுள் மருதம் மற்றும் நெய்தல் நிலப் பின்னணிகள் அணிசெய்கையில் அது திணை மயக்கமாகிறது.

பாலையுள் முல்லை

தலைவி - தோழியோடு சொல்லாடல்

‘பாலை’ எனும் திணைப் பகுப்பில் அமைந்த பாடலில் முல்லைக்குரிய முதற்பொருளும், கருப்பொருளும் மயங்கிவரின் அது பாலையுள் முல்லையாகக் கருத இடமளிக்கிறது. இவ்வாறு நற்றிணையில் ஒரு பாடலும், அகநானூற்றில் ஒரு பாடலும் அமைந்துள்ளது.

தலைமகள் பிரிவிடை ஆற்றாளாய்ச் சொல்லியதில்,

“முல்லை தாய கல் அதர்ச் சிறு நெறி
அடையாது இருந்த அம் குடிச் சீறார்த்”

(நற் : 343 : 1 - 2)

என உவமை அமைந்துள்ளது.

இதில் முல்லைக் கொடி படர்ந்த மலையிடைப்பட்ட சிறு வழியில் அழகிய குடியிருப்புகளும், மகரந்தத்தாதுக்கள் எருவாகக் கிடக்கும் தெருக்களில் ஆநிரை செல்லும். ஆலமரங்கள் காணப்படும். அங்கு கடவுளுக்குப் படைத்து வைத்த

பலியுணவைச் சேர்ந்த விரல்களையுடைய காக்கைகள் உண்டு தம் இனத்துடன் தங்குவது போல தலைவியின் நலனுண்ட பசலையானது அவளது நெற்றியில் தங்கியது என்று இறைச்சி என்ற குறிப்பு பொருள் அமைந்துள்ளது. இப்பாடலில் பாலைக்குரிய நிலச்சட்டல், கருப்பொருள் எதுவும் அமையப்பெறவில்லை. “முல்லை”யின் சிறுபொழுதாகிய மாலைக்காலம் இடம்பெற்றுள்ளது, முல்லைக்குரிய கருப்பொருளான முல்லைக் கொடி, ஆலமரம் போன்றன இதில் இடம் பெற்றுள்ளன. எனவே இது பாலையும் முல்லையாகக் கருதப்படுகிறது.

“மண்கள் குளிப்ப, வீசித் தண் பெயல்,
பாடு உலந்தன்றே, பறைக் குரல் எழிலி,
புதல்மிசைத் தளவின் இதல் முட் செந்நளை
நெருங்கு குலைப் பிடவமெடு ஒருங்கு பிணி அவிழ

மௌவல் மாச் சினை காட்டி
அவ்வளவு என்றார், ஆண்டுச் செய் பொருளே!”

(அகம் : 23 : 1 - 13)

இதில், முல்லைக்குரிய பெரும் பொழுதான கார்ப்பருவமும், செம்முல்லை, வெண்காந்தள், ஆண்மான், பெண்மான், முல்லைக்கொடி, நொச்சி என்ற முல்லைக்குரிய கருப்பொருளும் உவமைகளாக இடம்பெற்றுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இதில் ‘இருத்தல்’ என்ற உரிப்பொருளும் முல்லைத் திணையைக் கட்டுவதாய் அமைந்துள்ளது.

பாலையுள் மருதம்

பாலை எனும் திணைப் பகுப்பில் அமைந்த பாடலில் மருதத் திணைக்குரிய முதற்பொருளும், கருப்பொருளும் மயங்கிவரின் அது பாலையுள் மருதமாகக் கருத இடமளிக்கிறது. இவ்வாறு ஐங்குறுநூற்றில் 2 பாடலும், அகநானூற்றில் 4 பாடலும் அமைந்துள்ளது. ஐங்குறுநூற்றில் ஒரு பாடலில் உவமையில்லை.

பரத்தையொருத்தியுடன் பொழிலகத்துத் தங்கி வந்த தலைமகன் தலைமகள்
வினாவியதற்கு 'யாரையும் அறியேன்' என்று சொல்லியதில்,

வள மலர்ததைந்த வண்டு படு நறும் பொழில்
முளை நிரை முறவல் ஒருத்தியொடு, நெருநல்
குறி நீ செய்தனை என்ப: அலரே
குரவ நீள் சினை உறையும்
பருவ மாக் குயிற் கௌவையின் பெரிதே!

(ஐங் : 369 : 1 - 5)

எனும் உவமை இடம் பெற்றுள்ளது. பரத்தையின் பற்களுக்கு நாணல்
முளையினை ஒப்பிடும் உவமை கூறப்படுகிறது. இப்பாடலில் மருதத்திற்குரிய
“ஊடலும் ஊடல் நிமித்தமும்” என்ற உரிப்பொருளும் இடம் பெற்றிருக்கிறது.
பாலைக்குரிய பெரும் பொழுதான இளவேனிற்காலத்தில் குரவ மரத்தின் உயர்ந்த
கிளையில் குயில் கூவியது இடம்பெற்றிருப்பதால் பாலையுள் மருதம் என்று கருத
இடமளிக்கிறது.

அகநானூற்றில் தலைவி - தோழியோடு சொல்லாடல்

தலைவன் வினைவயிற் பிரிந்ததால், ஆற்றியிருத்தலே நன்று என்று
வற்புறுத்திய தோழிக்கு தலைவி நெஞ்சழிந்து கூறியதில்,

“மறந்து, அவண் அமையார் ஆயினும், கறங்கு இசைக்
கங்குல் ஒதைக் கலி மகிழ் உழவர்
பொங்கழி முகந்தா தா இல் நுண் துகள்,
மங்குல் வானின், மாதிரம் மறைப்ப,
வைகுபுலர் விடியல் வைபெயர்த்து ஆட்டி”

(அகம் : 37 : 1 - 5)

என்ற உவமையானது இடம்பெற்றுள்ளது.

இதில் ஒலிக்கும் ஒலிகளையுடைய வைகறைப் பொழுதில் ஆட்களை
அழைக்கும் ஆரவாரத்தையும் மிக்க மகிழ்ச்சியினையும் உடைய உழவர்கள்
இரவில் தங்கிய இருள் புலர்கின்ற விடியற்காலத்தில் வைக்கோலைப் பிரித்துக்
கடாவிட்டுத் தூற்றி எடுத்தனர் என்று மருதத்திற்குரிய வைகறைப் பொழுது என்ற

பெரும்பொழுதும், உழவர்கள் வைக்கோல், மாமரம், பனையோலை, மருத மரம் என்பன மருதத்திற்குரிய கருப்பொருள்களும் அமைந்துள்ளன. இதனுள் உவமைகளாக வைக்கோலின் நுண்ணிய கூளங்கள் எழுந்து இருண்ட மேகங்கள் போன்று திசைகள் அனைத்தும் மறையும் வண்ணம் தூற்றினர் என்றும், கொள்ளும் பயறும் பாலுடன் கலந்து ஆக்கிய, வெள்ளிக் கம்பியை ஓரளவாக நறுக்கித் துண்டு செய்து வைத்தது போன்று வெண்மையானது அவில் என்றும், உவமைக் கூறப்பட்டுள்ளது. இதில் “பிரிதல்” என்ற உரிப்பொருள் பாலை நிலமானதால் இப்பாடல் பாலை நிலத்தையும் உணர்த்தி மருதத்தின் கருப்பொருள், முதற்பொருள்களையும் சுட்டியதால் பாலையுள் மருதமாயிற்று.

“உலகுகிளர்ந்தன்ன உருகெழு வங்கம்

உரையொடு செல்லும் அன்பினர்ப் பெறினே”

(அகம் : 255 : 1 - 19)

என்பதில் உலகம் கிளர்ந்து எழுந்தது போன்ற அச்சம் பொருந்திய நாவாய் இரவும் பகலாக ஓரிடத்தும் தங்காது புலால் நாறும் அலைகளையுடைய பெரிய கடலின் நீர்பரப்பை கிழித்து சென்றது என்றும், மருத நிலத்தில் பலாக்காய் போன்ற புறப்பகுதியையுடைய பருவம் வாய்ந்த பழத்தைக் கொண்ட பாகற்கொடிகள் என்றும் உவமைக் கூறப்பட்டுள்ளது. இப்பாடலில் இடம்பெற்றுள்ள மருத நிலம், பகன்றை, கருவிளை, பலா, பாகற்கொடி போன்றன மருதத் திணைக்குரிய பின்னணிகளை சுட்டுகின்றன. “பிரிதல்” எனும் உரிப்பொருள் பாலைத் திணையைக் குறிப்பதோடு மருதத்திணைக்குரிய முதல் பொருளையும், கருப்பொருளையும் உட்கொண்டுள்ளதால் பாலையுள் மருதமாகிறது.

தொகுப்புரை

பாலை எனும் திணைப் பகுப்பில் தலைவிக் கூற்றாக 155 பாடல்கள் உள்ளன. நற்றிணையில் 23 எனவும், குறுந்தொகையில் 33 எனவும், ஐங்குறுநூற்றில் 33 எனவும், கலித்தொகையில் 4 எனவும், அகநானூற்றில் 62 எனவும் இவை அமைந்துள்ளன. இவற்றுள் உவமைகள் இடம்பெற்றுள்ள பாடல்களின் மொத்த எண்ணிக்கை 115 ஆகும்.

சங்க அக இலக்கியங்களில் பாலைத் திணைப் பகுப்பில் அமைந்த தலைவிக் கூற்றுப் பாடல்கள் களவுப் பாடல்கள், கற்பு பாடல்கள் என்று பிரித்தறியப்படுகின்றன. இவற்றில் களவுப் பாடல்கள் 20 எனவும், கற்பு பாடல்கள் 135 எனவும் காணக் கிடைக்கின்றன.

களவு நிலையில் தலைவி இன்பத்துடன் 2 எனவும், துன்பத்துடன் 18 எனவும், கற்பு நிலையில் இன்பத்துடன் 1 எனவும், துன்பத்துடன் 134 எனவும் பாடல்கள் அமைந்துள்ளன.

தலைவி கூற்றில் இடம் பெற்ற உவமைகளில் வாகை, வேம்பு, ஓமை, மாமரம், கோங்குமரம், வேங்கை, மூங்கில், பனை, ஞெமை, யாமரம், இருப்பைமரம், பலாமரம், கடப்பமரம், நெல்லிமரம், இலவமரம், முருங்கைமரம், நுணாமரம், குரவமரம், எருக்கு, புகைமரம், உகாமரம், வெண்டகடப்பமரம், வாழைமரம் என்ற மரவகைகள் இடம் பெற்றுள்ளன.

ஆம்பல், குவளை, வேங்கை, நீலம், பாதிரி, முருங்கை, குரவம், கொன்றை, பகன்றை போன்ற மலர்கள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. மேலும் அருவி, சுனை, ஆறு போன்ற நீர்நிலைகளும் கிளி, பெண்புறா, குயில், பருந்து, மயில், வெளவால், கழுகு, வானம்பாடிபுள், குறும்பூழ்ச் சேவல் என்னும் பறவைகளும் தலைவியால் கையாளப்பட்டுள்ளன. இதில் அணில், பசு, பாம்பு, மான், ஆண் ஓந்தி, ஆண் குரங்கு, பெண் யானை, நாய், வேங்கை, ஆண் கரடி, ஆண் செந்நாய், பன்றி, பூனை போன்ற விலங்குகளும் இடம் பெற்றுள்ளன.

வள்ளிக்கொடி, அதிரல்கொடி, வயலைக்கொடி, பிரண்டைக்கொடி என்ற கொடி வகைகளும், பறை, மத்தளம், கிணைப்பறை, சிறியயாழ் என்ற இசைக் கருவிகளும், பஞ்சுரப்பண் பற்றியும் தலைவி தன் பாடல்களில் அமைந்துள்ளது சுட்டத்தக்கது.

நடுகல் பற்றியும், கறந்தை மறவர்கள், கோசர்கள், நெடுஞ்சேரலாதன், திதியன், அஃதை, எருமை, எவ்வி, அஞ்சி, நன்னன், சேரன், கரிகால்வளவன், தழும்பன், முசுண்டை, அதியன், வள்ளல் பாரி, புல்லி, அன்னி - குறுக்கை, வானவரம்பன், ஆதிமந்தி, வியலூர் - நன்னன் வேண்மான் ஆவி, கட்டி முதலானவர்கள் பற்றிய குறிப்புகளையும் தலைவி தனது உவமைகளின் வழி பதிவு செய்துள்ளாள்.

வடுக்கள், மறவர்கள், வெட்சி வீரர்கள், கரந்தை வீரர்கள் பற்றியும் தலைவி தன் பாடல்களில் மொழிந்துள்ளாள். முத்து, பவளம் பற்றியும் தன் பாடல்களில் குறிப்பிட்டுள்ளாள்.

பாலை எனும் திணைப் பகுப்பில் தலைவிக் கூற்றாக அமைந்த 155 பாடல்களுள் உவமைகள் இடம் பெற்றுள்ள பாடல்களின் எண்ணிக்கை 114 ஆகும். பாலைத் திணைக்குரிய முதல், கரு, உரிப்பொருட்களே உவமைகளாகக் கையாளப்பட்டுள்ள பாக்களின் எண்ணிக்கை. பிற திணைகள் விரவி மயங்கும் பாக்களின் எண்ணிக்கை 8 ஆகும். இவை பாலையுள் முல்லை மயங்குவதாக 2 பாடல்களும், பாலையுள் மருதம் மயங்குவதாக 6 பாடல்களும் அமைந்துள்ளன.

முல்லைக் கொடி படர்ந்த மலையிடைப்பட்ட சிறுவழியில் அழகிய குடியிருப்புகளும், மகரந்த தாதுக்கள் எருவாகக் கிடக்கும் தெருக்களில் கடவுளுக்குப் படைத்து வைத்த பலியுணவைச் சேர்ந்த விரல்களையுடைய காக்கைகள் தம் இனத்துடன் தங்குவது போல தலைவியின் நலனுண்ட பசலை அவளின் நெற்றியில் தங்கியதாக கூறியதில் பாலையுள் முல்லை விரவி வந்துள்ளது.

பரத்தையின் பற்களுக்கு நாணல் முளையினை ஒப்பிட்டு உவமைக் கூறி, ஊடல் என்ற உரிப்பொருளை உணர்த்துவதால் பாலையுள் மருதம் விரவி வந்தது சுட்டத்தக்கது.

பாலை நிலம் பண்டைய காலத்தில் வழிப்போக்கிற்காகப் பயன்பட்டதாகும். இந்நிலத்திற்குத் தலைவி உடன்போக்கு சென்று மீண்டபொழுதில், தன் காணும் காட்சிகளை உவமைகளாக்கி பாலை நில முதல், கரு, உரி பொருட்களை உள்ளடக்கி கூறியுள்ளாள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

சான்றெண் விளக்கம்

1. நா. சுப்புரெட்டியார், தொல்காப்பியம் காட்டும் வாழ்க்கை, ப. 33.
2. தொல்காப்பியம் “பொருளதிகாரம்” நா. 5
3. அர. சிங்காரவடிவேலன், சங்க இலக்கிய உவமைகள், ப.129
4. தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம் அகத்திணையியல் நா
5. உ.வே.சாமிநாதையர், குறுந்தொகை மூலமும் உரையும், ப.32
6. பெருங்கதை பா 1:52
7. தொல் 1176
8. ந.சுப்புரெட்டியார், கவிஞர் வாலியின் பாண்டவர் பூமி ஒரு மதிப்பீடு, ப.220.
9. பி.எல்.சாமி, சங்க இலக்கியத்தில் புள்ளின விளக்கம், ப.382
10. அகநானூறு பா.25
11. குறுந்தொகை பா.21
12. தொல்.1177
13. தொல்.1094,1116
14. எஸ்.ஜான்பிரிட்டோ, “மையத் தமிழகக் களவகைத் தாவரவியல்” ப.11
15. அகநானூறு, பா.130
16. பி.எல்.சாமி, “சங்க இலக்கியத்தில் புள்ளின விளக்கம்,” ப.382
17. அர.சிங்காரவடிவேலன், சங்க இலக்கிய உவமைகள், ப.128
18. எஸ்.ஜான்பிரிட்டோ, “மையத் தமிழகக் களவகைத் தாவரவியல்”. ப.694
19. மேலது ப.413
20. நற்றிணை, பா. 337
21. ரா.சீனிவாசன், சங்க இலக்கியத்தில் உவமைகள், பக்.186, 187
22. மு.அருணாச்சலம், தொல்காப்பியம் அகத்திணையியல் உரைவளம், ப.163.

முடிவுரை

முடிவுரை

சங்க அக இலக்கியத்தின் மையப்புள்ளி தலைவியாவாள். பண்டைச் சமூகத்தில் தலைவனுடன் இணையாக வைத்து மதிக்கப்பட்டவள். பெண்ணிற்கு அமைந்த பெருவனப்பும் நற்பண்புகளும் ஒருங்கே அமையப்பெற்றவள்.

தலைவியின் உணர்ச்சிகளை உணர்ந்தவள் தோழி. காதல் உணர்ச்சி தலைவியை ஆட்கொள்ளும் போதெல்லாம் அதனால் ஏற்படும் மனவெழுச்சிகளைத் தோழியிடம் உரைத்து மனச்சுமையின் அழுத்தத்தினை குறைக்க முயல்வாள்.

கற்பு, காமம், ஒழுக்கம், பொறை நிறை, விருந்து புறந்தருதல், சுற்றம் ஓம்பல் போன்றவற்றைத் தலைவிக்கு இலக்கணமாகத் தொல்காப்பியர் கூறுகின்றார்.

தலைவி என்னும் சொல்லுக்கு இணையாக தலைவி, கிழத்தி, கிழவி, ஆயிழை, பெண், பெண்டு, பெண்மகள், காதலி, கிழவோள், மனைவி, மனையோள் எனும் சொற்கள் தமிழ்மொழியுள் வழங்கி வருகின்றன. இவற்றுள் தலைவி என்ற சொல்லே கையாளப்படுகிறது.

தலைவி எனும் அகமாந்தர் குறித்து தொல்காப்பியர் பொருளதிகாரத்தில் அகத்திணையியல், களவியல், கற்பியல், பொருளியல், உவமையியல், செய்யுளியல் என்னும் ஆறு இயல்களில் காணமுடிகின்றது.

தலைவியின் கூற்றுகளாக 60 கூற்றுக்கள் தொல்காப்பியத்தில் காணப்படுகின்றன. இயற்கை புணர்ச்சி, இடந்தலைப்பாடு, பாங்கிமதியுடன்பாடு, பாங்கற்கூட்டம், இருவகைக் குறியீடு, வரைவு வேட்கை, வரைவு கடாதல், அம்பலும் அலரும், இற்செறித்தல், வெறியாட்டு, அறத்தொடு நிற்பல், ஒரு வழித்தணத்தல், வரைவிடைவைத்துப் பொருள்வயிற் பிரிதல், உடன்போக்கு என்ற வகையில் நிகழ்கின்றன.

அழகுள்ள ஒரு பொருளை அதனோடு தொடர்புடைய மற்றொரு பொருளோடு ஒப்பிட்டு இதுபோலும் அது என ஒப்புமைத் தோன்ற செப்புவது உவமையாகும்.

இத்தகு உவமையினை அகமாந்தர்கள் எவ்வரையறைக்குட்பட்டு உரைக்க வேண்டும் என்பதைத் தொல்காப்பியர் தமது உவமையியலில் பதிவு செய்துள்ளார். அதில் தலைவிக்குரியதாக 'கிழவி சொல்லின் அவளறிகிழவி' எனும் கோட்பாட்டினை வரையறுத்து உணர்த்தியுள்ளார். தலைவி உவமை கூறுமிடத்து அவளறிந்த பொருட்களைக் கொண்டே உவமைக் கூறவேண்டும் என்பது இதன் நேரடிப் பொருளாக உள்ளது. இக்கோட்பாட்டினை அடிப்படையாகக் கொண்டே சங்கப்பாக்கள் ஆய்வுக்கு உட்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

சங்க இலக்கியங்களில் தலைவியின் கூற்றுக்களாக அமைந்த பாக்களின் எண்ணிக்கை 559 ஆகும். இவை நற்றிணையில் 86 எனவும், குறுந்தொகையில் 180 எனவும், ஐங்குறுநூற்றில் 149 எனவும், கலித்தொகையில் 38 எனவும், அகநானூற்றில் 106 எனவும் காணப்படுகின்றன.

பழந்தமிழ் இலக்கியத் தலைவி கூற்றுப்பாடல்களில் உவமைகள் இடம்பெற்றுள்ளவைகளாக 420 பாடல்கள் காணப்படுகின்றன. இவை நற்றிணையில் 68 ஆகவும் குறுந்தொகையில் 131 ஆகவும், ஐங்குறுநூற்றில் 82 ஆகவும், கலித்தொகையில் 34 ஆகவும், அகநானூற்றில் 105 ஆகவும் அமையப்பெற்றுள்ளன.

அன்பின் ஐந்திணைகளில் தலைவிக் கூற்றுப் பாக்கள் மிகுதியாகக் காணப்படுவது பாலைத்திணையிலாகும். 155 பாக்களுடன் முதலாமிடத்தில் பாலையும், 123 பாக்களுடன் இரண்டாமிடத்தில் நெய்தலும், 122 பாக்களுடன் மூன்றாமிடத்தில் குறிஞ்சியும், 101 பாக்களுடன் நான்காமிடத்தில் மருதமும், 58 பாக்களுடன் ஐந்தாமிடத்தில் முல்லையும் அமைந்துள்ளன.

அகத்திணைகளில் உவமைகள் இடம்பெற்றுள்ளப் பாக்கள் குறிஞ்சியில் 104 எனவும், முல்லையில் 38 எனவும், மருதத்தில் 78 எனவும், நெய்தலில் 85 எனவும், பாலையில் 115 எனவும் காணக்கிடைக்கின்றன.

அகத்திணைகளில் தலைவிக் கூற்றில் களவுப்பாடல்கள் 233 எனவும், கற்புப்பாடல்கள் 326 எனவும் அமைந்துள்ளன. இவற்றில் இன்பநிலையில் 32 பாக்களும் துன்பநிலையில் 527 பாக்களும் அமைந்துள்ளன.

குறிஞ்சித் திணையில் தலைவியின் கூற்றுக்களாக 122 பாடல்கள் அமையப்பெற்றுள்ளன. இவற்றுள் உவமைகள் இடம்பெற்றுள்ளவைகளாக 104 பாடல்கள் காணப்படுகின்றன. இவை அனைத்தும் குறிஞ்சிக்குரிய முதல், கரு மற்றும் உரிப்பொருட்களை உவமைகளாகக் கொண்டு அமைந்துள்ளன.

சான்றாக மலையிலிருந்து ஓடிவரும் அருவி தன்னைச் சார்ந்து வளர்ந்துள்ள வேங்கை மரத்தைக் குறைவின்றிக் காத்து வளம் பெறச் செய்வதைப் போன்று தலைவனும் தலைவியை நாடி இரவினும் பகலினும் சென்று இன்பத்தைப் பெறுவது உவமையாகக் கொள்ளப்பட்டது. இப்பாடலில் குறிஞ்சிக்குரிய முதற்பொருள், கருப்பொருள், உரிப்பொருள் என்ற மூன்றும் இடம்பெற்றுள்ளதை அறியமுடிகின்றது.

முல்லைத்திணையில் தலைவியின் கூற்றுக்களாக 58 பாக்கள் காணப்படுகின்றன. இவற்றில் 38 பாக்களில் உவமைகள் இடம்பெற்றுள்ளன. முல்லைத்திணைக்குரிய முதல், கரு மற்றும் உரிப்பொருட்களை உவமைகளாகக் கொண்டமைந்துள்ள பாக்களின் எண்ணிக்கை 36 ஆக உள்ளன.

கார்பருவத்தில் மழை பெய்வதற்கு முன் பொலிவிழந்து காணப்பட்ட காயாஞ்செடி, பூக்களோடு கூடிய பெரிய கொம்புகளுடன் மழை பெய்த பின் மயிலின் கழுத்தைப் போன்று காணப்படுவதாக உவமைக் கூறப்படுகிறது. இதில் கூறப்பட்ட உவமைகளில் முல்லைக்குரிய முதல், கருப்பொருட்கள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளமை நோக்கத்தக்கது.

மருதத்திணையில் தலைவியின் கூற்றுகளாக அமைந்துள்ள பாக்களின் எண்ணிக்கை 101 ஆகும். இவற்றுள் 78 பாக்களில் உவமைகள் அமைந்துள்ளன. 76 பாக்களில் மருதத்திற்குரியப் பின்னணிகளே தலைவியால் உவமைகளாகப் பதிவிடப்பட்டுள்ளன.

அழுக்கினை அகற்றித் தூயதாக்கும் நன்மையுடைய கைகளைக் கொண்ட ஆடை வெளுப்பவன், ஆடையைக் கஞ்சியில் தோய்த்து எடுத்து, முறுக்கி எடுக்கும்போது அதன் முறுக்கானது அவிழாதது போன்று பெரிய இலைகளையுடைய பகன்றைக் கொடியின் பூக்கள் காணப்படுவதாக உவமைக்

கூறப்பட்டுள்ளது. இப்பாடலில் இடம்பெற்றுள்ள பகன்றை எனும் கருப்பொருள் மருதத்திணையின் பின்புலமாக அமைந்துள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.

நெய்தல் திணையில் தலைவியின் கூற்றுகளாக அமைந்துள்ள பாக்களின் எண்ணிக்கை 123 ஆகும். இவற்றுள் 85 பாக்களில் உவமைகள் அமைந்துள்ளன. 83 பாக்களில் நெய்தலுக்குரிய பின்னணிகளே தலைவியால் உவமைகளாகப் பதிவிடப்பட்டுள்ளன.

கீழைக்காற்று புன்னை நுண் தாதினைக் குருகின் மேல் சேர்ப்பது போல தலைவன் தன்னைப் பிரிந்தால் தன் மேனியின் மீது பசலை படர்ந்ததாக உவமைக் கூறப்பட்டுள்ளது. இது இறைச்சி எனும் குறிப்புப்பொருள் உணர்த்திற்று. இவற்றில் இடம்பெற்றுள்ள உவமைப் பொருள் நெய்தல் திணையின் பின்புலங்களை உணர்த்தியுள்ளது.

பாலைத்திணையில் தலைவியின் கூற்றுகளாக 155 பாடல்கள் அமையப்பெற்றுள்ளன. இவற்றுள் உவமைகள் இடம்பெற்றுள்ளவைகளாக 115 பாடல்கள் காணப்படுகின்றன. பாலைத்திணைக்குரிய முதல், கரு, உரிப்பொருட்களை உவமைகளாகக் கொண்டமைந்துள்ள பாக்களின் எண்ணிக்கை 107 ஆகும்.

பாலையில் வேனிற்காலத்து நண்பகற்பொழுதில் கதிரவனின் கொடிய கதிர்கள் எரிக்கும் தோற்றம், பாம்பின் உரித்த தோல் நிமிர்ந்து நின்றது போன்று காணப்பட்டதாக உவமைக்கூறப்பட்டுள்ளது. இவற்றில் தலைவி கூறும் உவமைப் பொருள்களையாவும் பாலைநிலத்தின் பின்புலத்தினை உணர்த்துவதாக அமைந்துள்ளது சுட்டத்தக்கது.

சங்க அகஇலக்கியங்களில் தலைவிக் கூற்றில் உவமைகள் அமைந்துள்ள 559 பாக்களில் தொல்காப்பியர் கூறிய “கிழவி சொல்லின் அவளறி கிளவி” எனும் வரையறையினை அடியொற்றினாற் போன்று 545 பாக்கள் காணக்கிடக்கின்றன. இப்பாக்கள் அனைத்தும் பண்டைய மரபினை பின்பற்றினாற்போன்று அமைந்துள்ளன.

எஞ்சிய 14 பாக்களில் மட்டுமே தலைவி நிலம்பெயர்ந்து உரைப்பதாக திணை மயங்கிய நிலையில், மரபு மீறலாக அமையப்பெற்றுள்ளன. இவை முல்லையில் 2 ஆகவும், மருதத்தில் 2 ஆகவும், நெய்தலில் 2 ஆகவும் பாலையில் 8 ஆகவும் காணக்கிடைக்கின்றன.

குறிஞ்சியானது பிறதிணைகளில் விரவுவதாக 3 பாடல்களும் முல்லை பிற திணைகளில் விரவுவதாக 2 பாடல்களும் மருதம் பிறதிணைகளில் விரவுவதாக 6 பாடல்களும், நெய்தல் பிறதிணை விரவுவதாக 1 பாடலும் அமைந்துள்ளன.

சங்ககாலப் பெண்கள் தாங்கள் வாழும் நிலம் தவிர்த்து பிற பகுதிகளுக்குச் சென்றதாக பாடல்கள் ஏதும் அமையப்பெறவில்லை. தலைவியானவள் தான் வாழும் இடத்தில் காண்பவற்றை மட்டுமே தனது உவமைகளில் கையாண்டிருப்பது சுட்டத்தக்கது. அது அவளது அனுபவ அறிவுக்கு உட்பட்டு அமைந்துள்ளது.

தலைவி தான் வாழும் நிலமன்றி பிற நிலங்கள் பற்றி தோழியின் வாயிலாக அறிந்திருக்கக்கூடும். அவ்வாறு அறிந்தவற்றை தனது பாடல்களில் உவமைகளாக அமைத்துள்ளாள்.

இவ்வாறு தலைவி கூறும் உவமைகள் அனைத்தும் தொல்காப்பியர் வகுத்துள்ள நூற்பாக்களின் அடிப்படையிலேயே பெரும்பான்மையும் காணப்படுவதை ஆய்வின் மூலம் அறியப்படுகிறது. இவற்றிலிருந்து தொல்காப்பியத்தைப் பின்பற்றியோ, அல்லது உவமைகள் குறித்த அதே கருத்தை உடைய பிற இலக்கண முறையிலோ தான் சங்ககாலத்தில் தலைவிக்கான கூற்றுகள் உருவாக்கப்பட்டிருந்தன என்றும் உறுதி செய்யலாம். சங்க இலக்கியப்பாக்கள் எவ்விலக்கண வரையறை கொண்டு கருதப்பட்டது என்று குறிப்பிடாத சூழலில், தலைவி அவளறிந்த பொருளைக் கொண்டே உவமை கூறுவதாகப் பாடல்கள் அமைக்கப் பெற வேண்டும் என்ற கருத்துக் கொண்ட சங்க பாடல்கள் அதற்கு முன்னர் தோன்றிய தொல்காப்பியமோ அல்லது அதே சிந்தனையுடைய பிற இலக்கண வரையறையிலிருந்தோ தான் பின்பற்றப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்பது முடிவாகிறது. மேலும்

அவ்விலக்கணங்கள் தோன்றிய காலம் மற்றும் சமூகச்சூழல் சங்க இலக்கியச் சூழலுக்கு ஏற்றவாறு காணப்பட்டமையும் ஆதலாலேதான் அக்கருத்து பின்பற்றப்பட்டுள்ளது என்பதும் அறியப்படுகிறது.

இவ்வாய்வின் தொடர்ச்சியாக கூற்றுகளுக்கான வரையறை கூறும் பிற இலக்கணங்கள் பற்றி ஆய்வதும், அவற்றை தொல்காப்பியத்துடன் ஒப்பிட்டுக் காண்பதும், சங்க இலக்கியங்கள் இலக்கண வரையறையுடன் ஒப்பிட்டுக் காண்பதுமாக ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளலாம்.

துணை நூற்பட்டியல்

துணைநூற்பட்டியல்

முதன்மைச் சான்றாதாரங்கள்

இலக்கிய நூல்கள்

1. சாமிநாதன் உ.வே (உ.ஆ)

குறுந்தொகை மூலமும் உரையும்,
கபீர் அச்சுக்கூடம்,
சென்னை - 7, 1962.

2. செயபால். இரா (உ.ஆ)

சங்க இலக்கியம் அகநானூறு,
புத்தகம் 1, புத்தகம் 2,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்,
41-பி, சிட்கோ இன்டஸ்டிரியல்
எஸ்டேட்,
அம்பத்தூர், சென்னை - 98,
2011.

3. தட்சிணாமூர்த்தி. ஆ (உ.ஆ)

சங்க இலக்கியம் ஐங்குறுநூறு,
புத்தகம் 1, புத்தகம் 2,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்,
41-பி, சிட்கோ இன்டஸ்டிரியல்
எஸ்டேட்,
அம்பத்தூர், சென்னை - 98,
2011.

4. பாலசுப்பிரமணியன் கு.வெ

சங்க இலக்கியம் நற்றிணை,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்,
41-பி, சிட்கோ இன்டஸ்டிரியல்
எஸ்டேட்,
அம்பத்தூர், சென்னை - 98,
2011.

5. விசுவநாதன். ஆ (உ.ஆ)

சங்க இலக்கியம் கலித்தொகை,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்,
41-பி, சிட்கோ இன்டஸ்டிரியல்
எஸ்டேட்,
அம்பத்தூர், சென்னை - 98, 2011.

இலக்கண நூல்கள்

6. அருணாச்சலம்.மு
தொல்காப்பியம்-அகத்திணையியல்,
மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம்,
மதுரை, 1995.
7. இராசாராம்.துரை
இறையனார் அகப்பொருள்,
முல்லை நிலையம்,
சென்னை, 1997.
8. இளம்பூரணர் (உ.ஆ)
தொல்காப்பியம்,
பொருளதிகாரம்,
கழக வெளியீடு,
சென்னை, 1969.
9. கோவிந்தராசமுதலியார்.கா.ர (ப.ஆ)
வீரசோழியம்,
கழக வெளியீடு,
சென்னை - 1, 1970.
10. சுப்பிரமணிய தேசிகர் (உ.ஆ)
தண்டியலங்காரம்,
கழக வெளியீடு,
சென்னை - 1, 1956.
11. சேனாவரையம் (உ.ஆ)
தொல்காப்பியம், சொல்லதிகாரம்,
கழக வெளியீடு,
சென்னை - 1,
பதினோராவது பதிப்பு, 1987.
12. நச்சினார்க்கினியர் (உ.ஆ)
தொல்காப்பியம்,
(பொருளதிகார மூலம்
முன்னெந்தியல்களும்)
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
தரமணி, சென்னை - 600 113,
2007.

துணைமைச் சான்றாதாரங்கள்

1. அறிவுநம்பி.அ (ப.ஆ)

சங்க இலக்கியங்களும்

கோட்பாடுகளும்,

சுப்பிரமணிய பாரதியார் தமிழியற்புலம்,

புதுவைப் பல்கலைக்கழகம்,

புதுச்சேரி - 2007.

2. ஆச்சார்யா.பி.எஸ்

திருக்குறள்,

நர்மதா பதிப்பகம்,

10, நானாதேரு, தியாகராய நகர்,

சென்னை - 17.

3 .கிருஷ்ணமூர்த்தி.கு.வி

தமிழரும் தாவரமும்,

பொன்னி அச்சகம்,

சென்னை - 600 015, 2007.

4. கௌமாரீஸ்வரி.எஸ்

பதினெண்கீழ்க்கணக்கு மூலமும்

உரையும்,

சாரதா பதிப்பகம், ஜி-4, சாந்தி

அடுக்ககம், 3 ஸ்ரீ கிருஷ்ணாபுரம்

தேரு, ராயப்பேட்டை,

சென்னை - 14, 2009.

5. சாமி பி.எல்.

சங்க இலக்கியத்தில் புள்ளின

விளக்கம்,

கழக வெளியீடு, சென்னை - 18,

1976.

6. சாமிநாதன் உ.வே. (உ.ஆ)

பெருங்கதை (4 தொகுதி)

ஆறாம்பதிப்பு, சென்னை, 2000.

7. சிங்கார வடிவேல்.அர

சங்க இலக்கிய உவமைகள்,

பழநியப்பன் பதிப்பகம்,

தேவகோட்டை, 1986.

8. சீனிவாசன்.இரா

சங்க இலக்கியத்தில் உவமைகள்,
அணியகம், 22 செல்லம்மாள் தெரு,
சென்னை - 30.

9. சுப்புரெட்டியார்.ந

அகத்திணைக் கொள்கைகள்,
பாரிநிலையம், சென்னை, 1981.

10. மேலது

தொல்காப்பியம் காட்டும் வாழ்க்கை,
பழனியப்பா பிரதர்ஸ்,
25, பீட்டர்ஸ் ரோடு,
சென்னை-14, 2002.

11. மேலது,

கவிஞர் வாலியின் பாண்டவர் பூமி
ஒரு மதிப்பீடு,
திருவரசு புத்தக நிலையம்,
13, தீனதயாளு தெரு,
சென்னை - 17, 2002.

12. செகதீசன்.இரா

தொல்காப்பியப் பொருளதிகார வழி
அகநானூறு - ஓர் ஆய்வு,
முருகு பதிப்பகம்,
42-அ, முதல் செங்குந்தர் வீதி,
ஆம்பூர் - 635 802.

13. தமிழண்ணல்

சங்க மரபு,
சிந்தாமணி பதிப்பகம்,
மதுரை, 2009

14. தாயம்மாள் அறவாணன்

பெண்ணின் பெருந்தக்கது இல்,
அன்னை தெரசா மகளிர்
பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறை
முன்னாள் தலைவர்,
கொடைக்கானல்.

15. பாலசுப்பிரமணியம் கு.வெ

புறநானூறு மூலமும் உரையும்,
நியூ செஞ்சரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்,
41-பி, சிட்கோ இன்டஸ்டிரியல்

எஸ்டேட், அம்பத்தூர்,
சென்னை - 600 098.

16. மேலது

நற்றிணை (மூலமும் உரையும்)
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்,
41-பி, சிட்கோ இன்டஸ்டிரியல்
எஸ்டேட், அம்பத்தூர்,
சென்னை - 600 098.

17. பாரதிதாசன்

எதிர்பாராத முத்தம்,
கோவேந்தன் பதிப்பு,
சென்னை, 1938.

18. மாணிக்கம். வ.சுப

தமிழ்க்காதல்,
பாரிநிலையம்,
சென்னை, 1962

19. மோகன்.இரா

பத்துப்பாட்டு மூலமும் உரையும்,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்,
41-பி, சிட்கோ இன்டஸ்டிரியல்
எஸ்டேட், அம்பத்தூர்,
சென்னை - 600 098.

20. வரதராசனார்.மு.வ

பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் இயற்கை,
பாரிநிலையம், 50, பிராட்வே,
சென்னை - 600 108.

21. ஜான்பிரிட்டோ. எஸ்

மையத் தமிழகக் களவகைத்
தாவரவியல்,
தி.இராபினாட் ஹெக்பேரியம்,
செமின்ட் ஜோசப் கல்லூரி,
திருச்சி - 620 002,
2001.

ஆய்வேடுகள்

22. சந்திரகலா.ஜெ

சங்க இலக்கியங்களில் பறவைகள்,
விலங்குகள்,

முனைவர் பட்ட ஆய்வேடு,
பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகம்,
திருச்சி,
2008

இணையம்

23. விக்கிபீடியா.காம்

பின்னிகைப்பு - 1

அட்டவணை - 1

சங்க இலக்கியங்களில் தலைவிக் கூற்றுப் பாடல்களின் எண்ணிக்கை - 559

வ.எண்	நூல்கள்	பாடல்களின் எண்ணிக்கை
1	நற்றிணை	86
2	குறுந்தொகை	180
3	ஐங்குறுநூறு	149
4	கலித்தொகை	38
5	அகநானூறு	106
மொத்தம்		559

அட்டவணை - 2

தலைவி கூற்றில் உவமைகள் பயின்று வந்துள்ள பாடல்களின்

எண்ணிக்கை - 420

வ.எண்	நூல்கள்	பாடல்களின் எண்ணிக்கை
1	நற்றிணை	68
2	குறுந்தொகை	131
3	ஐங்குறுநூறு	82
4	கலித்தொகை	34
5	அகநானூறு	105
மொத்தம்		420

அட்டவணை - 3

ஐந்திணைகளில் தலைவிக் கூற்றுப் பாடல்களின் எண்ணிக்கை - 559

வ.எண்	நூல்கள்	தலைவி	குறிஞ்சி	முல்லை	மருதம்	நெய்தல்	பாலை
1	நற்றிணை	86	25	6	7	25	23
2	குறுந்தொகை	180	50	29	22	46	33
3	ஐங்குறுநூறு	149	19	14	40	43	33
4	கலித்தொகை	38	4	3	21	6	4
5	அகநானூறு	106	25	6	11	3	62
	மொத்தம்	559	122	58	101	123	155

அட்டவணை - 4

ஐந்திணையுள் தலைவி கூற்றில் உவமைகள் அமைந்த பாடல்களின்

எண்ணிக்கை - 420

வ.எண்	நூல்கள்	தலைவி	குறிஞ்சி	முல்லை	மருதம்	நெய்தல்	பாலை
1	நற்றிணை	68	24	6	7	14	17
2	குறுந்தொகை	131	39	18	18	35	21
3	ஐங்குறுநூறு	82	13	6	22	28	13
4	கலித்தொகை	34	4	2	20	5	3
5	அகநானூறு	105	24	6	11	3	61
	மொத்தம்	420	104	38	78	85	115

அட்டவணை - 5

திணை அடிப்படையில் தலைவி கூற்றும் பாடல்களின்

எண்ணிக்கை - 559

வ.எண்	திணைகள்	பாடல்களின் எண்ணிக்கை
1	குறிஞ்சி	122
2	முல்லை	58
3	மருதம்	101
4	நெய்தல்	123
5	பாலை	155
மொத்தம்		559

அட்டவணை - 6

திணை அடிப்படையில் தலைவி கூற்றுக்களில் உவமைகள்

அமைந்த பாடல்களின் எண்ணிக்கை - 420

வ.எண்	திணைகள்	பாடல்களின் எண்ணிக்கை
1	குறிஞ்சி	104
2	முல்லை	38
3	மருதம்	78
4	நெய்தல்	85
5	பாலை	115
மொத்தம்		420

அட்டவணை - 7

திணை அடிப்படையில் களவு, கற்பு பாடல்களின்

எண்ணிக்கை - 559

வ.எண்	திணைகள்	களவுப்பாடல்கள்	கற்புப்பாடல்கள்
1	குறிஞ்சி	114	8
2	முல்லை	5	53
3	மருதம்	8	93
4	நெய்தல்	86	37
5	பாலை	20	135
மொத்தம்		233	326

அட்டவணை - 8

திணை அடிப்படையில் இன்பியல் பாடல்கள், துன்பியல் பாடல்களின்

எண்ணிக்கை - 559

வ.எண்	திணைகள்	இன்பியல்பாடல்கள்	துன்பியல்பாடல்கள்
1	குறிஞ்சி	21	101
2	முல்லை	1	57
3	மருதம்	1	100
4	நெய்தல்	7	116
5	பாலை	2	153
மொத்தம்		32	527

குறிஞ்சித் திணை தலைவி கூற்றுப் பாடல்கள்

நூல்கள்	களவுப்பாடல்கள்	கற்புப்பாடல்கள்	இன்பம்	துன்பம்
நற்றிணை	23	2	1	24
குறுந்தொகை	47	3	9	41
ஐங்குறுநூறு	17	2	5	14
கலித்தொகை	4	—	3	1
அகநானூறு	23	1	3	21

முல்லைத்திணை தலைவி கூற்றுப் பாடல்கள்

நூல்கள்	களவுப்பாடல்கள்	கற்புப்பாடல்கள்	இன்பம்	துன்பம்
நற்றிணை	1	5	—	6
குறுந்தொகை	1	28	—	29
ஐங்குறுநூறு	—	14	1	13
கலித்தொகை	3	—	—	3
அகநானூறு	—	6	—	6

மருதத்திணை தலைவி கூற்றுப் பாடல்கள்

நூல்கள்	களவுப்பாடல்கள்	கற்புப்பாடல்கள்	இன்பம்	துன்பம்
நற்றிணை	1	6	—	7
குறுந்தொகை	7	15	—	22
ஐங்குறுநூறு	—	40	—	40
கலித்தொகை	—	21	—	21
அகநானூறு	—	11	1	10

நெய்தல்திணை தலைவி கூற்றுப் பாடல்கள்

நூல்கள்	களவுப்பாடல்கள்	கற்புப்பாடல்கள்	இன்பம்	துன்பம்
நற்றிணை	24	1	–	25
குறுந்தொகை	38	8	–	46
ஐங்குறுநூறு	20	23	7	36
கலித்தொகை	3	3	–	6
அகநானூறு	1	2	–	3

பாலைத்திணை தலைவி கூற்றுப் பாடல்கள்

நூல்கள்	களவுப்பாடல்கள்	கற்புப்பாடல்கள்	இன்பம்	துன்பம்
நற்றிணை	2	21	–	23
குறுந்தொகை	7	26	–	33
ஐங்குறுநூறு	5	28	2	31
கலித்தொகை	–	4	–	4
அகநானூறு	6	56	–	62

சங்க இலக்கியத்தில் தலைவிக் கூற்று உவமைகளில் திணையக்கம்

அமையப்பெற்றுள்ள பாடல்களின் எண்ணிக்கை - 14

வ.எண்	திணைகள்	பாடல்களின் எண்ணிக்கை
1	குறிஞ்சி	–
2	முல்லை	2
3	மருதம்	2
4	நெய்தல்	2
5	பாலை	8

தினமயங்கும் பாடல்கள்

வ.எண்	திணைகள்	பாடல்களின் எண்ணிக்கை
1	குறிஞ்சி பிறதிணையுள் விரவுதல்	3
2	முல்லை பிறதிணையுள் விரவுதல்	4
3	மருதம் பிறதிணையுள் விரவுதல்	6
4	நெய்தல் பிறதிணையுள் விரவுதல்	1
5	பாலை பிறதிணையுள் விரவுதல்	—

பின்னினைப்பு - 2

சங்க இலக்கியங்களில் தலைவி கூற்றும் பாடல்களின் எண்ணிக்கை - 559

நற்றினை - குறிஞ்சித் தினை (25)

தலைவி - தோழி (24)

1,17, 51, 64, 104, 116, 128, 133, 136, 144, 194, 217, 225, 236, 244, 255, 261, 304, 309, 322, 332, 357, 379, 399.

தலைவி - கிளி (1)

102

நற்றினை - முல்லைத்தினை (6)

தலைவி - தோழி (4)

69, 97, 289, 364

தலைவி - மேகம் (1)

238

தலைவி - தன்னுள் (1)

381

நற்றினை - மருதத்தினை (7)

தலைவி - தோழி (2)

280, 390

தலைவி - நாரை (1)

70

தலைவி - தலைவன் (4)

20, 260, 340, 350

நற்றிணை - நெய்தல்திணை (25)

தலைவி - தோழி (17)

31,38, 87, 94, 117, 130, 199, 218, 219, 272, 303, 327, 338, 358, 369, 382, 388

தலைவி - நாரை (1)

54

தலைவி - பாணன் (1)

74

தலைவி - தன்னுள் (6)

187, 196, 249, 287, 335, 348

நற்றிணை - பாலைத்திணை (23)

தலைவி - தோழி (17)

14, 24, 56, 73, 79, 84, 107, 174, 177, 186, 214, 226, 240, 241, 296, 343, 397

தலைவி - தன்னுள் (4)

153, 243, 302, 314

தலைவி - வாடைக்காற்று (1)

193

தலைவி - பூவிற்பவளிடம் (1)

118

குறுந்தொகை - குறிஞ்சித்திணை (50)

தலைவி - தோழி (46)

3, 13, 25, 36, 38, 54, 60, 76, 82, 86, 96, 105, 106, 112, 121, 134, 141, 150,
152, 153, 158, 160, 161, 170, 185, 187, 201, 208, 223, 239, 241, 249, 252, 257, 261,
264, 288, 301, 302, 315, 322, 360, 361, 371, 377, 385

தலைவி - தலைவன் (1)

327

தலைவி - தன்னுள் (2)

68, 133

தலைவி - தெய்வத்திடம் (1)

87

குறுந்தொகை - முல்லைத்திணை (28)

தலைவி - தோழி (27)

21, 64, 65, 94, 98, 108, 126, 148, 183, 186, 188, 190, 191, 193, 194, 220,
221, 234, 240, 279, 287, 289, 314, 319, 344, 387, 391

தலைவி - தானாக (2)

24, 155

குறுந்தொகை - மருதத்திணை (22)

தலைவி - தோழி (18)

31,33, 35, 46, 91, 93, 157, 169, 171, 181, 202, 203, 231, 271, 293, 330, 368,
399

தலைவி - வாயில் (1)

50

தலைவி - பாணன் (1)

75

தலைவி - சேவல் (1)

107

தலைவி - தானாக (1)

305

குறுந்தொகை - நெய்தல் திணை (46)

தலைவி - தோழி (40)

4, 5, 6, 57, 97, 102, 103, 118, 125, 145, 172, 175, 195, 197, 200, 205, 219,
226, 228, 243, 245, 246, 269, 290, 296, 299, 304, 310, 311, 313, 316, 318, 320,
325, 326, 334, 340, 341, 349, 386.

தலைவி - தன்னுள் (5)

92, 122, 163, 306, 401

தலைவி - தலைவன் (1)

49

குறுந்தொகை - பாலைத்திணை (33)

தலைவி - தோழி (32)

12, 20, 27, 28, 30, 39, 41, 43, 67, 77, 79, 104, 140, 149, 154, 174, 192,
207, 216, 218, 224, 254, 266, 278, 281, 283, 285, 307, 329, 352, 395, 398

தலைவி - தன்னுள் (1)

11

ஐங்குறுநூறு - குறிஞ்சித்திணை (19)

தலைவி - தோழி (16)

201, 203, 204, 209, 213, 215, 221, 222, 224, 253, 262, 263, 272, 274, 278,
286

தலைவி - தலைவன் (1)

292

தலைவி - தன்னுள் (1)

295

தலைவி - வாயில்கள் (1)

265

ஐங்குறுநூறு - முல்லைத்திணை (14)

தலைவி - தோழி (9)

453, 454, 455, 456, 457, 458, 459, 460, 475

தலைவி - பாணர் (3)

473, 474, 476

தலைவி - பாசறையிலிருந்து திரும்பி வந்தவரிடம் (1)

451

தலைவி - பிறர் (1)

452

ஐங்குறுநூறு - மருதத்திணை (40)

தலைவி - தோழி (13)

14, 15, 17, 19, 20, 22, 23, 31, 32, 33, 34, 35, 36

தலைவி - தலைவன் (19)

42, 43, 47, 48, 49, 53, 61, 62, 63, 64, 65, 66, 68, 69, 70, 71, 80, 83, 85

தலைவி - வாயில் (7)

11, 13, 18, 41, 67, 82, 95

தலைவி - தன்னுள் (1)

12

ஐங்குறுநூறு - நெய்தல்திணை (43)

தலைவி - தோழி (29)

111, 112, 113, 114, 115, 116, 117, 118, 119, 120, 141, 142, 144, 146, 150, 151,
152, 154, 155, 161, 162, 163, 164, 165, 167, 169, 170, 181, 192

தலைவி - பாணன் (11)

131, 132, 133, 134, 135, 136, 137, 138, 139, 140, 184

தலைவி - தலைவன் (1)

160

தலைவி - தன்னுள் (2)

157, 183

ஐங்குறுநூறு - பாலைத்திணை (33)

தலைவி - தோழி (26)

311, 312, 314, 317, 318, 319, 331, 332, 333, 334, 336, 337, 338, 339, 340,
341, 342, 343, 344, 345, 346, 347, 348, 349, 350, 392.

தலைவி - தலைவன் (2)

369, 370

தலைவி - தன்னுள் (1)

320

தலைவி - அந்தணர் (1)

384

தலைவி - கண்டார் (1)

385

தலைவி - சிலர் (2)

335, 397

கலித்தொகை - குறிஞ்சித்திணை (4)

தலைவி - தோழி (3)

51, 54, 55

தலைவி - தலைவன் (1)

62

கலித்தொகை - முல்லைத்திணை (3)

தலைவி - தோழி (3)

111, 114, 115

குறுந்தொகை - மருதத்திணை (21)

தலைவி - தோழி (4)

67, 75, 76, 82

தலைவி - தலைவன் (11)

66, 73, 77, 79, 88, 89, 93, 95, 96, 97, 98

தலைவி - மகன் (1)

80

கலித்தொகை - நெய்தல் திணை (6)

தலைவி - தோழி (5)

118,119,122,128,137

தலைவி - தன்னுள் (1)

123

கலித்தொகை - பாலைத்திணை (4)

தலைவி - தோழி (1)

24

தலைவி - தலைவன் (3)

6, 20, 23

அகநானூறு - குறிஞ்சித்திணை (24)

தலைவி - தோழி (22)

8, 22, 32, 52, 58, 72, 82, 98, 102, 122, 128, 138, 252, 282, 292, 312, 328,
332, 348, 352, 378, 388

தலைவி - தலைவன் (1)

298

தலைவி - ஆறு (1)

398

அகநாநூறு - முல்லைத்திணை (5)

தலைவி - தோழி (5)

74, 194, 264, 294, 364

அகநாநூறு - மருதத்திணை (11)

தலைவி - தோழி (4)

26, 56, 66, 236

தலைவி - தலைவன்(5)

6, 16, 36, 136, 266

தலைவி - பாணன்(1)

146

தலைவி - விறலி (1)

206

அகநானூறு - நெய்தல் திணை (3)

தலைவி - தோழி (2)

40, 290

தலைவி - வண்டு(1)

170

அகநானூறு - பாலைத்திணை (62)

தலைவி - தோழி(61)

1,11, 23, 31, 37, 45, 53, 67, 95, 97, 101, 103, 113, 115, 119, 133, 135, 139,
141, 147, 151,155, 157, 163, 175, 183, 185, 187, 205, 217, 227, 229, 235, 241,
243, 247, 249, 255, 265, 264, 273, 277, 281, 293, 301, 305, 309, 325, 329,
331, 333, 341, 345, 347, 349, 355, 367, 375, 389, 391, 395

தலைவி - தன்னுள் (1)

303

சங்க இலக்கியங்களில் தலைவிக்கான உவமைப் பயன்பாட்டு வரையறை

அழகப்பா பல்கலைக்கழகத் தமிழ் முனைவர் (பி.எச்.டி) பட்டத்திற்குப்
பகுதி நிறைவாக அளிக்கப்பெறும் ஆய்வேடு

ஆய்வாளர்

ப.கோகுலவர்த்தினி
(பதிவு எண் : 613)

நெறியாளர்

முனைவர் மு.சுதா

தமிழ்த்துறை

அழகப்பா பல்கலைக்கழகம்

(தேசியத் தரநிர்ணயக் குழுவின் மூன்றாம் சுற்று மதிப்பீட்டில் 'A+' (CGPA.3.64) தகுதி.
மனித வள மேம்பாட்டு அமைச்சகம் - பல்கலைக்கழக மானியக்குழுவின் முதல்தர பல்கலைக்கழகத் தகுதி
மற்றும் தன்னாட்சித் தகுதி பெற்றது)

காரைக்குடி.

ஜூலை - 2018

முடிவுரை

முடிவுரை

சங்க அக இலக்கியத்தின் மையப்புள்ளி தலைவியாவாள். பண்டைச் சமூகத்தில் தலைவனுடன் இணையாக வைத்து மதிக்கப்பட்டவள். பெண்ணிற்கு அமைந்த பெருவனப்பும் நற்பண்புகளும் ஒருங்கே அமையப்பெற்றவள்.

தலைவியின் உணர்ச்சிகளை உணர்ந்தவள் தோழி. காதல் உணர்ச்சி தலைவியை ஆட்கொள்ளும் போதெல்லாம் அதனால் ஏற்படும் மனவெழுச்சிகளைத் தோழியிடம் உரைத்து மனச்சுமையின் அழுத்தத்தினை குறைக்க முயல்வாள்.

கற்பு, காமம், ஒழுக்கம், பொறை நிறை, விருந்து புறந்தருதல், சுற்றம் ஓம்பல் போன்றவற்றைத் தலைவிக்கு இலக்கணமாகத் தொல்காப்பியர் கூறுகின்றார்.

தலைவி என்னும் சொல்லுக்கு இணையாக தலைவி, கிழத்தி, கிழவி, ஆயிழை, பெண், பெண்டு, பெண்மகள், காதலி, கிழவோள், மனைவி, மனையோள் எனும் சொற்கள் தமிழ்மொழியுள் வழங்கி வருகின்றன. இவற்றுள் தலைவி என்ற சொல்லே கையாளப்படுகிறது.

தலைவி எனும் அகமாந்தர் குறித்து தொல்காப்பியர் பொருளதிகாரத்தில் அகத்திணையியல், களவியல், கற்பியல், பொருளியல், உவமையியல், செய்யுளியல் என்னும் ஆறு இயல்களில் காணமுடிகின்றது.

தலைவியின் கூற்றுகளாக 60 கூற்றுக்கள் தொல்காப்பியத்தில் காணப்படுகின்றன. இயற்கை புணர்ச்சி, இடந்தலைப்பாடு, பாங்கிமதியுடன்பாடு, பாங்கற்கூட்டம், இருவகைக் குறியீடு, வரைவு வேட்கை, வரைவு கடாதல், அம்பலும் அலரும், இற்செறித்தல், வெறியாட்டு, அறத்தொடு நிற்பல், ஒரு வழித்தணத்தல், வரைவிடைவைத்துப் பொருள்வயிற் பிரிதல், உடன்போக்கு என்ற வகையில் நிகழ்கின்றன.

அழகுள்ள ஒரு பொருளை அதனோடு தொடர்புடைய மற்றொரு பொருளோடு ஒப்பிட்டு இதுபோலும் அது என ஒப்புமைத் தோன்ற செப்புவது உவமையாகும்.

இத்தகு உவமையினை அகமாந்தர்கள் எவ்வரையறைக்குட்பட்டு உரைக்க வேண்டும் என்பதைத் தொல்காப்பியர் தமது உவமையியலில் பதிவு செய்துள்ளார். அதில் தலைவிக்குரியதாக 'கிழவி சொல்லின் அவளறிகிழவி' எனும் கோட்பாட்டினை வரையறுத்து உணர்த்தியுள்ளார். தலைவி உவமை கூறுமிடத்து அவளறிந்த பொருட்களைக் கொண்டே உவமைக் கூறவேண்டும் என்பது இதன் நேரடிப் பொருளாக உள்ளது. இக்கோட்பாட்டினை அடிப்படையாகக் கொண்டே சங்கப்பாக்கள் ஆய்வுக்கு உட்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

சங்க இலக்கியங்களில் தலைவியின் கூற்றுக்களாக அமைந்த பாக்களின் எண்ணிக்கை 559 ஆகும். இவை நற்றிணையில் 86 எனவும், குறுந்தொகையில் 180 எனவும், ஐங்குறுநூற்றில் 149 எனவும், கலித்தொகையில் 38 எனவும், அகநானூற்றில் 106 எனவும் காணப்படுகின்றன.

பழந்தமிழ் இலக்கியத் தலைவி கூற்றுப்பாடல்களில் உவமைகள் இடம்பெற்றுள்ளவைகளாக 420 பாடல்கள் காணப்படுகின்றன. இவை நற்றிணையில் 68 ஆகவும் குறுந்தொகையில் 131 ஆகவும், ஐங்குறுநூற்றில் 82 ஆகவும், கலித்தொகையில் 34 ஆகவும், அகநானூற்றில் 105 ஆகவும் அமையப்பெற்றுள்ளன.

அன்பின் ஐந்திணைகளில் தலைவிக் கூற்றுப் பாக்கள் மிகுதியாகக் காணப்படுவது பாலைத்திணையிலாகும். 155 பாக்களுடன் முதலாமிடத்தில் பாலையும், 123 பாக்களுடன் இரண்டாமிடத்தில் நெய்தலும், 122 பாக்களுடன் மூன்றாமிடத்தில் குறிஞ்சியும், 101 பாக்களுடன் நான்காமிடத்தில் மருதமும், 58 பாக்களுடன் ஐந்தாமிடத்தில் முல்லையும் அமைந்துள்ளன.

அகத்திணைகளில் உவமைகள் இடம்பெற்றுள்ளப் பாக்கள் குறிஞ்சியில் 104 எனவும், முல்லையில் 38 எனவும், மருதத்தில் 78 எனவும், நெய்தலில் 85 எனவும், பாலையில் 115 எனவும் காணக்கிடைக்கின்றன.

அகத்திணைகளில் தலைவிக் கூற்றில் களவுப்பாடல்கள் 233 எனவும், கற்புப்பாடல்கள் 326 எனவும் அமைந்துள்ளன. இவற்றில் இன்பநிலையில் 32 பாக்களும் துன்பநிலையில் 527 பாக்களும் அமைந்துள்ளன.

குறிஞ்சித் திணையில் தலைவியின் கூற்றுக்களாக 122 பாடல்கள் அமையப்பெற்றுள்ளன. இவற்றுள் உவமைகள் இடம்பெற்றுள்ளவைகளாக 104 பாடல்கள் காணப்படுகின்றன. இவை அனைத்தும் குறிஞ்சிக்குரிய முதல், கரு மற்றும் உரிப்பொருட்களை உவமைகளாகக் கொண்டு அமைந்துள்ளன.

சான்றாக மலையிலிருந்து ஓடிவரும் அருவி தன்னைச் சார்ந்து வளர்ந்துள்ள வேங்கை மரத்தைக் குறைவின்றிக் காத்து வளம் பெறச் செய்வதைப் போன்று தலைவனும் தலைவியை நாடி இரவினும் பகலினும் சென்று இன்பத்தைப் பெறுவது உவமையாகக் கொள்ளப்பட்டது. இப்பாடலில் குறிஞ்சிக்குரிய முதற்பொருள், கருப்பொருள், உரிப்பொருள் என்ற மூன்றும் இடம்பெற்றுள்ளதை அறியமுடிகின்றது.

முல்லைத்திணையில் தலைவியின் கூற்றுக்களாக 58 பாக்கள் காணப்படுகின்றன. இவற்றில் 38 பாக்களில் உவமைகள் இடம்பெற்றுள்ளன. முல்லைத்திணைக்குரிய முதல், கரு மற்றும் உரிப்பொருட்களை உவமைகளாகக் கொண்டமைந்துள்ள பாக்களின் எண்ணிக்கை 36 ஆக உள்ளன.

கார்பருவத்தில் மழை பெய்வதற்கு முன் பொலிவிழந்து காணப்பட்ட காயாஞ்செடி, பூக்களோடு கூடிய பெரிய கொம்புகளுடன் மழை பெய்த பின் மயிலின் கழுத்தைப் போன்று காணப்படுவதாக உவமைக் கூறப்படுகிறது. இதில் கூறப்பட்ட உவமைகளில் முல்லைக்குரிய முதல், கருப்பொருட்கள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளமை நோக்கத்தக்கது.

மருதத்திணையில் தலைவியின் கூற்றுகளாக அமைந்துள்ள பாக்களின் எண்ணிக்கை 101 ஆகும். இவற்றுள் 78 பாக்களில் உவமைகள் அமைந்துள்ளன. 76 பாக்களில் மருதத்திற்குரியப் பின்னணிகளே தலைவியால் உவமைகளாகப் பதிவிடப்பட்டுள்ளன.

அழுக்கினை அகற்றித் தூயதாக்கும் நன்மையுடைய கைகளைக் கொண்ட ஆடை வெளுப்பவன், ஆடையைக் கஞ்சியில் தோய்த்து எடுத்து, முறுக்கி எடுக்கும்போது அதன் முறுக்கானது அவிழாதது போன்று பெரிய இலைகளையுடைய பகன்றைக் கொடியின் பூக்கள் காணப்படுவதாக உவமைக்

கூறப்பட்டுள்ளது. இப்பாடலில் இடம்பெற்றுள்ள பகன்றை எனும் கருப்பொருள் மருதத்திணையின் பின்புலமாக அமைந்துள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.

நெய்தல் திணையில் தலைவியின் கூற்றுகளாக அமைந்துள்ள பாக்களின் எண்ணிக்கை 123 ஆகும். இவற்றுள் 85 பாக்களில் உவமைகள் அமைந்துள்ளன. 83 பாக்களில் நெய்தலுக்குரிய பின்னணிகளே தலைவியால் உவமைகளாகப் பதிவிடப்பட்டுள்ளன.

கீழைக்காற்று புன்னை நுண் தாதினைக் குருகின் மேல் சேர்ப்பது போல தலைவன் தன்னைப் பிரிந்தால் தன் மேனியின் மீது பசலை படர்ந்ததாக உவமைக் கூறப்பட்டுள்ளது. இது இறைச்சி எனும் குறிப்புப்பொருள் உணர்த்திற்று. இவற்றில் இடம்பெற்றுள்ள உவமைப் பொருள் நெய்தல் திணையின் பின்புலங்களை உணர்த்தியுள்ளது.

பாலைத்திணையில் தலைவியின் கூற்றுகளாக 155 பாடல்கள் அமையப்பெற்றுள்ளன. இவற்றுள் உவமைகள் இடம்பெற்றுள்ளவைகளாக 115 பாடல்கள் காணப்படுகின்றன. பாலைத்திணைக்குரிய முதல், கரு, உரிப்பொருட்களை உவமைகளாகக் கொண்டமைந்துள்ள பாக்களின் எண்ணிக்கை 107 ஆகும்.

பாலையில் வேனிற்காலத்து நண்பகற்பொழுதில் கதிரவனின் கொடிய கதிர்கள் எரிக்கும் தோற்றம், பாம்பின் உரித்த தோல் நிமிர்ந்து நின்றது போன்று காணப்பட்டதாக உவமைக்கூறப்பட்டுள்ளது. இவற்றில் தலைவி கூறும் உவமைப் பொருள்களையாவும் பாலைநிலத்தின் பின்புலத்தினை உணர்த்துவதாக அமைந்துள்ளது சுட்டத்தக்கது.

சங்க அகஇலக்கியங்களில் தலைவிக் கூற்றில் உவமைகள் அமைந்துள்ள 559 பாக்களில் தொல்காப்பியர் கூறிய “கிழவி சொல்லின் அவளறி கிளவி” எனும் வரையறையினை அடியொற்றினாற் போன்று 545 பாக்கள் காணக்கிடக்கின்றன. இப்பாக்கள் அனைத்தும் பண்டைய மரபினை பின்பற்றினாற்போன்று அமைந்துள்ளன.

எஞ்சிய 14 பாக்களில் மட்டுமே தலைவி நிலம்பெயர்ந்து உரைப்பதாக திணை மயங்கிய நிலையில், மரபு மீறலாக அமையப்பெற்றுள்ளன. இவை முல்லையில் 2 ஆகவும், மருதத்தில் 2 ஆகவும், நெய்தலில் 2 ஆகவும் பாலையில் 8 ஆகவும் காணக்கிடைக்கின்றன.

குறிஞ்சியானது பிறதிணைகளில் விரவுவதாக 3 பாடல்களும் முல்லை பிற திணைகளில் விரவுவதாக 2 பாடல்களும் மருதம் பிறதிணைகளில் விரவுவதாக 6 பாடல்களும், நெய்தல் பிறதிணை விரவுவதாக 1 பாடலும் அமைந்துள்ளன.

சங்ககாலப் பெண்கள் தாங்கள் வாழும் நிலம் தவிர்த்து பிற பகுதிகளுக்குச் சென்றதாக பாடல்கள் ஏதும் அமையப்பெறவில்லை. தலைவியானவள் தான் வாழும் இடத்தில் காண்பவற்றை மட்டுமே தனது உவமைகளில் கையாண்டிருப்பது சுட்டத்தக்கது. அது அவளது அனுபவ அறிவுக்கு உட்பட்டு அமைந்துள்ளது.

தலைவி தான் வாழும் நிலமன்றி பிற நிலங்கள் பற்றி தோழியின் வாயிலாக அறிந்திருக்கக்கூடும். அவ்வாறு அறிந்தவற்றை தனது பாடல்களில் உவமைகளாக அமைத்துள்ளாள்.

இவ்வாறு தலைவி கூறும் உவமைகள் அனைத்தும் தொல்காப்பியர் வகுத்துள்ள நூற்பாக்களின் அடிப்படையிலேயே பெரும்பான்மையும் காணப்படுவதை ஆய்வின் மூலம் அறியப்படுகிறது. இவற்றிலிருந்து தொல்காப்பியத்தைப் பின்பற்றியோ, அல்லது உவமைகள் குறித்த அதே கருத்தை உடைய பிற இலக்கண முறையிலோ தான் சங்ககாலத்தில் தலைவிக்கான கூற்றுகள் உருவாக்கப்பட்டிருந்தன என்றும் உறுதி செய்யலாம். சங்க இலக்கியப்பாக்கள் எவ்விலக்கண வரையறை கொண்டு கருதப்பட்டது என்று குறிப்பிடாத சூழலில், தலைவி அவளறிந்த பொருளைக் கொண்டே உவமை கூறுவதாகப் பாடல்கள் அமைக்கப் பெற வேண்டும் என்ற கருத்துக் கொண்ட சங்க பாடல்கள் அதற்கு முன்னர் தோன்றிய தொல்காப்பியமோ அல்லது அதே சிந்தனையுடைய பிற இலக்கண வரையறையிலிருந்தோ தான் பின்பற்றப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்பது முடிவாகிறது. மேலும்

அவ்விலக்கணங்கள் தோன்றிய காலம் மற்றும் சமூகச்சூழல் சங்க இலக்கியச் சூழலுக்கு ஏற்றவாறு காணப்பட்டமையும் ஆதலாலேதான் அக்கருத்து பின்பற்றப்பட்டுள்ளது என்பதும் அறியப்படுகிறது.

இவ்வாய்வின் தொடர்ச்சியாக கூற்றுகளுக்கான வரையறை கூறும் பிற இலக்கணங்கள் பற்றி ஆய்வதும், அவற்றை தொல்காப்பியத்துடன் ஒப்பிட்டுக் காண்பதும், சங்க இலக்கியங்கள் இலக்கண வரையறையுடன் ஒப்பிட்டுக் காண்பதுமாக ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளலாம்.